CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Puiul de cuc

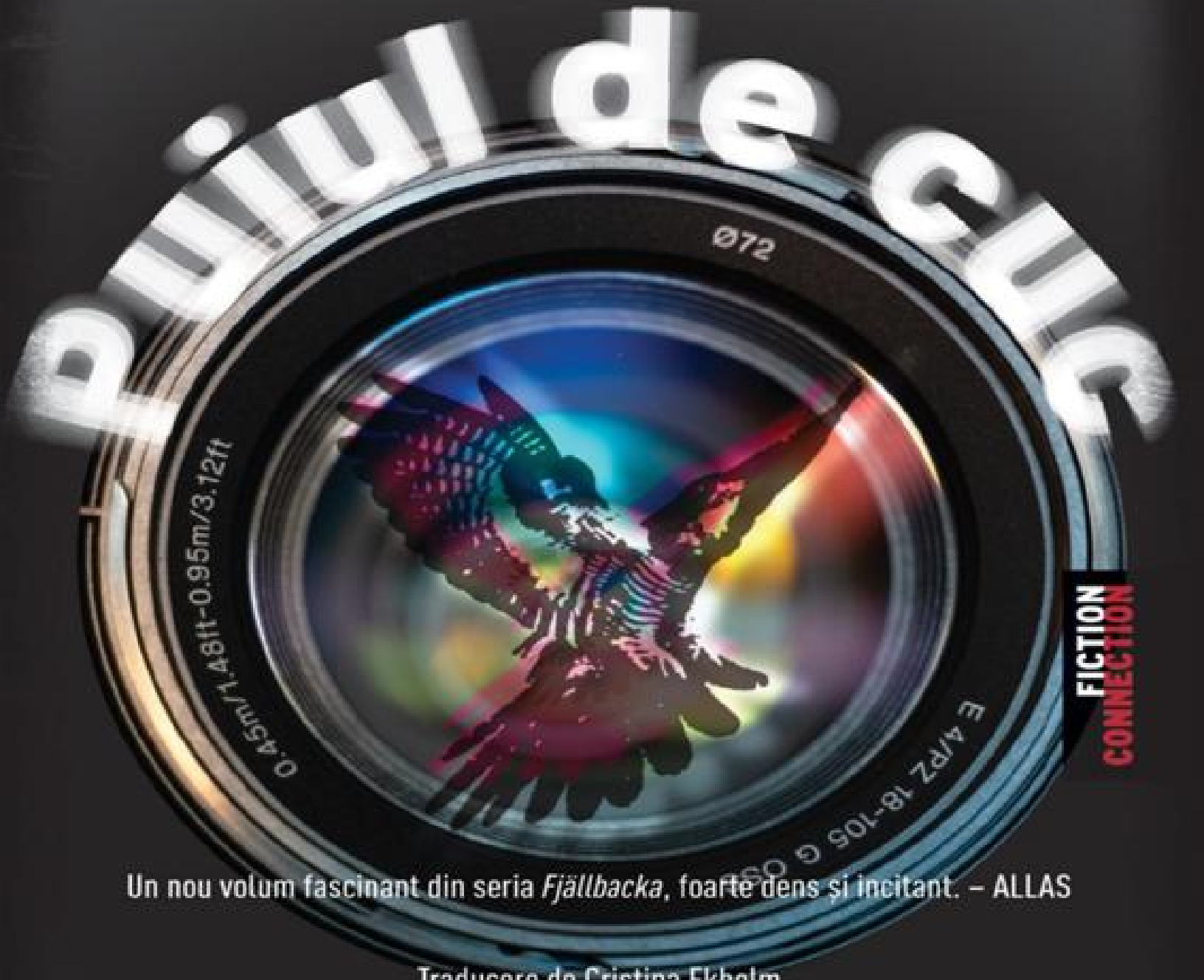

FICTION CONNECTION

Un nou volum fascinant din seria *Fjällbacka*, foarte dens și incitant. – ALLAS

Traducere de Cristina Ekholm

TREI

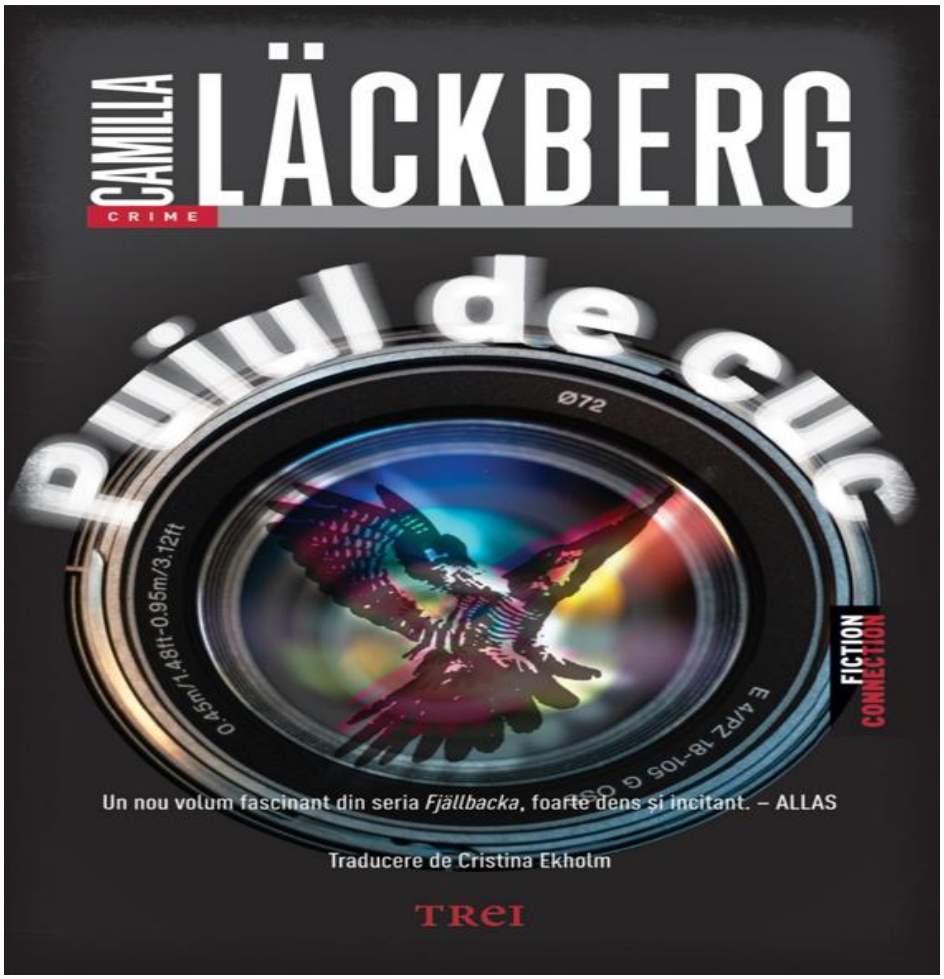
CAMILLA
LÄCKBERG
CRIME
Pui
de cuc
Ø72
0.45m/1.48ft-0.95m/3.12ft
FICTION
CONNECTION
Un nou volum fascinant din seria *Fjällbacka*, foarte dens și incitant. – ALLAS
Traducere de Cristina Ekholm
TREI

Table of Contents

Sâmbătă

Stockholm 1980

Duminică

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Luni

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Marți

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Miercuri

Stockholm 1980

Miercuri, o săptămână mai târziu

Stockholm 1980

Joi

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Stockholm 1980

Două săptămâni mai târziu

Cuvântul autoarei și mulțumiri

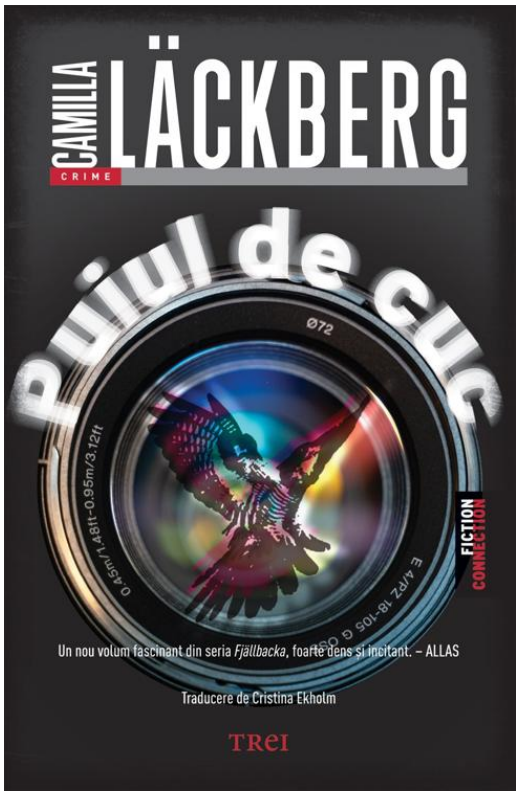

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Camilla Läckberg

Puiul de cuc

Traducere din limba suedeză de Cristina Ekholm

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design coperta: Faber Studio (Alexia Nedeluț)

Foto coperta: ©Mariam Djabari/unsplash.com;

©Franz Schallmeiner/istockphoto.com

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Ofelia Coșman

Corectură:

Rodica Crețu

Dușa Udrea-Boborel

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală

sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Gökungen

Autor: Camilla Läckberg

Copyright © 2022 Camilla Läckberg

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden Copyright © Editura Trei, 2024

pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2175-5

ISBN (EPUB): 978-606-40-2236-3

Lui Simon

Sâmbătă

Se uita la fotografii. Știa că Vivian e supărată pentru că el hotărâse să nu meargă la petrecere, dar chiar nu era în stare.

Trecutul îl ajunsese în sfârșit din urmă și îl obliga acum să caute adevărul. Poate ar fi trebuit s-o facă mai demult.

Întâmplarea îl apăsase ca o piatră de moară. Îi era frică de întrebări, de răspunsuri și de tot ce îl înconjura. Alegerile făcute l-au format ca om. Și ceea ce vedea acum în oglindă nu prea era onorabil. Nu prea e onorabil să alegi să-ți trăiești viața legat la ochi. Până la urmă, s-a silit să se smulgă din starea asta. Și să treacă

la treabă.

Încet și cu grijă, a luat fotografiile înrămate, una după alta. Le-a pus de-a lungul peretelui și le-a numărat. Erau 16. Le avea pe toate.

A făcut un pas înapoi și le-a privit. S-a întors apoi către ramele mai simple pe care le avea. Cele ca niște suporturi. Scrisese pe bucățele de hârtie, cu litere mari și inegale, numele fiecărei fotografii. Apoi prinsese hârtiuțele cu scotch de fiecare suport. Nu avea nevoie să vadă fotografiile când le muta cu imaginația pe pereții albi ai galeriei. Fiecare fotografie a următoarei expoziții îi era imprimată în memorie și putea pur și simplu să le vadă clar în fața ochilor.

Va dura multe ore, probabil chiar și o parte din noapte, să

aranjeze expoziția și știa că va avea un preț de plătit mâine, pentru că nu mai era tânăr. Dar știa și că în ziua vernisajului se va simți mai ușurat și mai liber decât în ultimii ani.

A ales să facă un lucru, iar consecințele o să fie dramatice, dar nu putea să se gândească la ele; se gândise mult prea mulți ani. Toți au trăit în umbra neagră a minciunilor lor. Bineînțeles că acum riscau să fie distruși, dar el tot voia să-și dezvăluie adevărul. Și pe al lor.

Niciodată nu se simțise mai liber ca acum, când prindea încet pe un suport hârtiuța pe care era scris cuvântul *Vinovăție*.

Nici măcar moartea nu-l mai speria.

Erica Falck se întinse. Căldura patului o îmbia să mai rămână, însă îi promisese lui Louise Bauer că se vor întâlni pentru un *powerwalk* peste vreo oră. Nici nu știa de ce fusese de acord, dar Louise era sigur stresată cu pregătirile și voia să se confeseze.

— Chiar trebuie să mergem astă-seară?

Patrik oftă lângă ea și își puse perna pe cap. Erica i-o smulse și îl lovi ușor cu ea.

— O să fie grozav! Mâncare bună, un vin bun, soția ta în sfârșit aranjată…

Patrik închise ochii strâmbându-se.

— Nuntă de aur, Erica. Cât de grozav poate să fie? O grămadă de snobi și discursuri nesfârșite. Știi și tu ce fel de oameni vin acolo.

Patrik oftă din nou.

— Oricum mergem, așa că trebuie să suporți și să te porți frumos, zise Erica.

Deja îi sărise somnul, așa că se aplecă spre partea de pat a lui Patrik și îl mângâie ușor pe piept. Inima îi bătea cu putere; greu de crezut că nu demult avusese probleme cardiace și încă existau motive de îngrijorare.

— Louise ne așteaptă. Și, în plus, ador să te văd în costum. Ești extraordinar de elegant, mai ales în cel bleumarin.

— Of, lingușitoareo!

Patrik o sărută ușor pe gură, apoi sărutul deveni pasional. O trase înspre el, aproape, și Erica simți, ca întotdeauna, cum soțul ei o face să se topească.

— Copiii, pot să apară copiii, îi șopti ea.

Patrik îi răspunse trăgând pătura peste ei. Se făcu repede cald, dar în afară de ei doi nu mai exista nimic în bula lor. Corpurile lor, buzele lor. Respirația lor.

Un bubuit puternic concretiză avertismentul de mai devreme al Ericăi.

— V-ați ascunselea!

Noel țipă bucuros în timp ce sărea în pat. Veni și Anton ca o săgeată și ateriză fix pe bijuteriile lui Patrik.

— Aaaa, la dra… începu el, apoi se abținu, după ce Erica îi aruncă

o privire. La naiba!

Noel și Anton începură să râdă cu poftă, iar Erica oftă zâmbind.

Avuseseră câteva secunde doar pentru ei; era bine și așa. Se aplecă

peste băieți și îi gâdilă până ce începură să țipe ca din gură de șarpe.

— Am încercat să-i țin la televizor, dar au fugit sus când m-am dus să iau iaurt.

Maja era în ușa dormitorului, îmbrăcată cu cămașa de noapte, și ținea un inorog în brațe, dând din mâini resemnată.

— Draga mea, nu trebuie să ai grijă de ei dimineața, pot să vină

sus, o liniști Patrik, făcându-i semn să li se alăture.

Maja ezită. Întotdeauna ea era cea responsabilă. Apoi zâmbi și se aruncă și ea în pat, alăturându-se jocului lor. Erica îi întâlni privirea lui Patrik. Familia lor era perfectă. Pur și simplu perfectă.

— Crezi că sună înainte sau trebuie să așteptăm până joi? Doar știm că uneori te anunță dinainte.

Henning Bauer bătea cu degetele în masă. Era primul weekend din octombrie; toamna se instalase și valurile cenușii cu dantelă

albă se loveau de stâncile netede de pe mica insulă. Insula lor.

Se uită la Elisabeth, care stătea în fața lui cu o cană de ceai.

— Știm deja că eu sunt unul dintre cei cinci. Bineînțeles, nu înseamnă că voi și câștiga. Nu am nicio garanție. Dar, dacă e să

calculam, am 20% șanse să câștig.

Degetele lui continuară să lovească în masă.

Soția lui sorbea liniștită din ceai, iar Henning o admira pentru calmul ei.

Asta era dinamica din relația lor, care îl ajuta pe el să scrie. El se agita, ea îl calma. El se îngrijora, ea îl asigura că totul va fi bine.

Henning continuă să bată cu degetele în masă, așteptând răspunsul ei. Avea nevoie să-i spună că totul o să fie bine.

După câteva guri de ceai, Elisabeth puse ceașca pe farfuriuță.

Erau aceleași cești din care băuseră de-a lungul întregii lor căsnicii, unul dintre nenumăratele cadouri de la nunta lor somptuoasă, dar Henning nu reușea defel să-și aducă aminte de la cine le primiseră.

Un val lovi ca o cascadă geamul panoramic care acoperea o latură întreagă a casei; apa sărată lăsa mereu urme care îi dădeau de furcă menajerei, Nancy. Arhipelagul era necruțător și impulsiv, de parcă mereu încerca să înăbușe civilizația și să recucerească

terenul pierdut.

— Nu-ți face griji, dragule. O să sune azi sau mâine ori poate

așteaptă până joi. Sau nu sună deloc. Dar, și dacă sună, pentru că

eu sunt convinsă că vor suna, trebuie să te prefaci surprins. Să nu te dai de gol cumva că deja știam că ești pe lista finală.

Henning încuviință, cu ochii ațintiți pe geam.

— Bineînțeles că nu, draga mea. Bineînțeles că nu.

Bătea din degete un ritm neclar în timp ce studia cu privirea modelul pe care îl lăsase pe fereastră apa mării. Unul din cinci. Ar trebui să fie

mulţumit, dar abia putea să respire când ştia ce veste poate primi în curând, când știa ce-i poate aduce o singură

convorbire telefonică.

— Haide, mănâncă puţin, îl îndemnă Elisabeth împingând spre el un coș cu pâine proaspăt scoasă din cuptor. Avem o zi lungă, ca să

nu vorbim și de o seară lungă, și nu vreau să adormi la masă la ora 10:00.

Henning întinse mâna să ia o bucăţică de pâine caldă. Știa că

trebuie să facă așa cum îi spune soția lui. Întinse un strat gros de unt care se topi imediat pe pâinea caldă.

— În seara asta dansăm, zise el cu gura plină și îi făcu cu ochiul lui Elisabeth, care-i zâmbi.

— În seara asta dansăm.

*

— Dumnezeule, ce devreme ai adus barca! Și pe o vreme ca asta?

Erica ţinea o mână în dreptul feței, ca să se ferească de vântul puternic și în același timp încerca să țină pasul cu Louise Bauer. Ca întotdeauna, era o provocare. Indiferent cât de repede mergea ea, Louise mergea și mai repede. Și nu-i plăcea nici că simțea picăturile de apă aruncate de valurile care loveau țărmul la doar câțiva metri de ele. Erau puțin ferite de căsuțele de lemn, dar parcă și ele abia țineau piept vântului.

— Ei, oricum mă trezesc în fiecare dimineaţă la 6:00, zise Louise.

Și o să fie o zi lungă, sunt responsabilă cu petrecerea și trebuia s-o iau de dimineaţă cu un *powerwalk*.

Erica își dădu ochii peste cap. Și în același timp înțelegea că

Louise trebuie să-și limpezească gândurile. Să fii asistenta lui

Henning Bauer, socrul ei și unul dintre renumiții scriitori ai Suediei, nu era chiar așa ușor.

— Niciodată n-am simțit că un *powerwalk* e o necesitate, mormăi Erica. De fapt, dacă mă gândesc bine, n-am simțit niciodată că

vreo formă de activitate fizică ar fi o necesitate.

Louise izbucni în râs.

— Ești simpatică. Bineînțeles că îți place să faci mișcare. Îți dă

energie pentru toată ziua!

Erica se chinuia să vorbească în timp ce urcau pe panta Galär într-un ritm mult prea alert. Își strânse pe lângă ea geaca albastră

Helly Hansen. Bineînțeles că Louise avea haine de antrenament rezistente și la vânt și la apă, care îi veneau perfect.

— Îmi place senzația pe care o ai după aia, dacă asta vrei să zici.

Dar în timpul activității? Deloc. *No*. *Nada*. Chiar dacă știu că am nevoie de activitate fizică.

Erica se opri să-și tragă sufletul, iar Louise încetini și se uită la ea.

— Sinceră să fiu, nu m-am simțit prea bine în ultima perioadă, continuă Erica. Și cred că e din cauza dietei haotice și a lipsei de mișcare. Și, în plus, mai și îmbătrânesc. Să nu uităm că anii trec.

Deja am început să am simptome de menopauză. Tu nu ai?

Louise continuă să meargă.

— Sunt cu câţiva ani mai mare decât tine, dar…

Ezită puţin şi grăbi pasul când trecură pe lângă farmacie.

— Dar m-am operat de tânără şi am scos uterul. Cancer. Aşa că

acum începe să fie o binecuvântare ce a fost atunci o mare tristeţe.

— Oh, iartă-mă, n-am ştiut.

Erica se strâmbă. Numai ea putea să facă gafe de genul ăsta.

— Nu-i nimic. Nu e niciun secret, doar că nu povestesc prea des.

Bună, mă cheamă Louise şi nu am uter.

Erica râse cu poftă. Admira asta la Louise — felul ei de a spune lucrurile într-un mod sarcastic.

Se cunoscuseră prin intermediul copiilor lor. Maja se împrietenise cu băieţelul lui Louise, William, care era cu câţiva ani mai mare decât ea, în parcul de joacă de lângă piaţa Ingrid Bergman. Şi, dacă se jucau copiii, au început şi ele să vorbească.

Asta fusese vara trecută, iar acum se întâlneau de fiecare dată când Louise era în Fjällbacka cu familia.

Dar Ericăi îi plăceau mai mult serile în care stăteau la un pahar de vin decât prostul obicei al lui Louise să iasă la plimbare indiferent de vreme.

— Ce să mai zic? E ca de obicei. Părinţii mei vin cam într-o oră, dar au reuşit să închirieze o casă lângă Badis, aşa că sunt mulţumiţi. Şi mai avem şi petrecerea. Henning vrea să facem întrun fel, Elisabeth vrea

altfel. Şi toţi ştim că o să fie cum vrea Elisabeth, dar întotdeauna trebuie să fiu *eu* cea care-i dă vestea lui Henning.

— O să fie distractiv diseară, comentă Erica.

Louise se întoarse către ea şi zâmbi.

— Zici şi tu aşa, ca să fii amabilă. Nu poţi să descrii o petrecere de nuntă de aur prin cuvântul *distractiv*. Dar măcar mâncarea e bună, am degustat personal meniul, şi o să fie vin din belşug. Şi m-am ocupat în mod special ca şi tu, şi Patrik să aveţi cele mai bune locuri. Patrik va avea onoarea să stea lângă mine la masă şi tu o să

stai lângă fermecătorul meu soţ.

— Minunat!

Erica îşi duse mâna la abdomen — o supăra splina.

Începură să ocolească dealul, pe drumul de întoarcere trecând pe lângă o pantă abruptă pe partea dreaptă. În copilărie îi spuneau panta *Cele şapte cucuie*. Iarna, acolo prindeau o viteză năucitoare cu săniile. Erica încerca să calculeze cât mai aveau de mers şi constată că mai era mult prea mult.

În faţa ei se legăna coada de cal neagră a lui Louise, care mergea în pas alert, parcă fără niciun efort. Erica se aplecă şi luă o piatră pe care o strânse puternic în mână, în speranţa că o va ajuta să-şi aline durerea de splină.

Nu putea decât să constate că sportul nu era pentru ea.

*

— Ai vorbit cu ea?

Tilde îl privea cu ochii ei albaștri superbi, ținând în fața ei o rochie cu decolteu.

Rickard Bauer văzu că pe etichetă scrie D&G și ghici că a costat în jur de 30 000–40 000. Dar asta nu o interesase pe Tilde, cel puțin până acum, când brusc nu mai erau bani fără limită pe cardul ei Amex, cu care putea să facă shopping la Stockholm, Paris, Milano și Dubai.

— O să vorbesc, răspunse Rickard, nereușind să-și ascundă

frustrarea.

Vocea ei începuse să-l enerveze din ce în ce mai mult. Așa de pițigăiată fusese mereu? Atât de copilărească?

— O să vorbesc cu ea după petrecere. Știi cum e mama, se îngrijorează și nu vreau să-i stric seara.

— Atunci promiți să vorbești cu Elisabeth mâine? Sigur?

Tilde îi aruncă un pupic în aer și își împinse pieptul înainte.

Abia ieșise din duș și era goală, doar cu un prosop alb pe cap. Îl fascina cum, rațional, nu putea să o suporte, dar avea erecție parcă

la comandă numai când o vedea.

— Îți promit, iubito! spuse el și o trânti pe pat.

Ea țipă strident și chicoti.

— Vino, *baby*! îl chemă ea cu voce de copil. Vino!

Rickard își cufundă fața între sânii ei mari, care îl făceau să uite de lume.

Elisabeth Bauer se uită la cerceii roșii, care fuseseră ai bunicii ei și se potriveau perfect la rochia pe care o va purta la cină. Cea neagră, pe care o va purta după cină, la dans, atârna pe umerașul de alături. Era mai ușoară și putea să se miște mai bine în ea decât în cea ușor voluminoasă cu care trebuia doar să stea la masă. Yves Saint Laurent și Oscar de la Renta. Cumpărate de la Paris în primăvară, când ea și Henning au stat câteva săptămâni în apartamentul de acolo. Dacă voiai ceva deosebit pentru o nuntă de aur, nu puteai să cumperi din altă parte.

Elisabeth puse cu grijă cerceii în cutia bleumarin de catifea.

Tresări când încă un val puternic stropi fereastra dormitorului.

Aici, pe Skjälerö, aveau o casă cu un singur etaj și valurile ajungeau

la toate ferestrele. Era cea mai modestă casă a lor. Apartamentul din Stockholm, cel din Paris și casa din Toscana erau mult mai luxoase. Dar ea iubea casa asta mai mult decât orice pe lume. De când se născuse, stătuse aici în fiecare vară. Numele Skjälerö nu venea de la *suflet.* Venea de la cuvântul *Skjäler* din vechea limbă

din Bohuslän și însemna *midii*. Peste tot pe insulă erau mormane de scoici albastre. Pescărușii le aruncau de la înălțime și le spărgeau de granitul roz, ca să le poată mânca. Iar cochilia rămânea acolo și îmbrăca insula stearpă în nuanțe de albastru.

Bunicul ei cumpărase insula și acum era a ei. Locul ăsta în apropiere de Fjällbacka a avut întotdeauna un efect magic asupra ei. De fiecare dată când veneau, parcă dispăreau toate problemele.

Nimeni nu putea să dea de ei aici. Erau inaccesibili.

Mulți ani nici măcar nu au avut telefon pe insulă. Doar un telegraf. Dar asta era acum câteva decenii. Acum erau moderni.

Telefon, electricitate, Wi-Fi și mult prea multe canale la televizor pentru nepoții lor. Louise și Peter erau foarte delăsători în privința asta. Copiii stăteau ore în șir și se uitau la niște figuri colorate care se băteau și făceau o gălăgie groaznică. În loc să citească o carte bună. O să discute cu ei. Dar întotdeauna era foarte delicat să

vorbești cu ei despre educația copiilor. Poate era așa din cauza celor petrecute cu Cecily.

Elisabeth tresări la gândul ăsta groaznic și băgă cu mare grijă

rochiile în husele lor. Știa că putea să o roage pe Nancy să se ocupe, dar adora să simtă materialele astea scumpe de calitate bună. Nimeni nu făcea rochii ca Oscar.

— Henning? strigă ea în timp ce se îndrepta către biroul lui, fără

să se aștepte la mai mult decât un răspuns scurt.

— Hmm, se auzi de după ușa închisă.

— M-am gândit să luăm smochingul de la Savile Row. Cel pe care l-am ajustat nu de mult. E bine?

— Hmmm, se auzi din biroul lui și Elisabeth zâmbi.

Smochingul era deja împachetat și ea hotărâse de mult că pe acela îl va purta. Dar învățase de-a lungul anilor că era foarte important ca soțul ei să se simtă implicat și să i se ceară părerea.

Chiar dacă ea deja luase hotărârea. Ar putea să-i dea un sfat și lui Louise în privința asta. Cu cele mai bune intenții, bineînțeles.

Stockholm 1980

Pytte adora să o vadă pe Lola cum se gătește pentru seară. Era ca o magie pentru ea. Devenise deja o rutină. Pytte stătea pe burtă pe perna

mare de catifea, sprijinindu-şi bărbia în palme, în timp ce Lola era aşezată la măsuţa de toaletă încărcată cu fel de fel de lucruri şi se făcea frumoasă.

— Cu ce te îmbraci în seara asta? întrebă Pytte uitându-se cu ochi strălucitori la şifonier.

Îi plăceau hainele Lolei.

— Ce zici de bluza roz cu şnur pe spate? Şi pantalonii pană tot roz? Apoi coc simplu şi cerceii mei cu diamante?

Lola se întoarse către Pytte, care aproba nerăbdătoare.

— Da, îmi place bluza roz! E favorita mea!

— Ştiu, draga mea.

Lola se întoarse iar către oglindă şi începu să se machieze. De obicei se machia la fel în fiecare seară. Dacă era vreo petrecere, putea să se machieze mai mult, iar Pytte adora serile cu petreceri.

Dar în seara asta era doar muncă şi atunci Lola îşi dădea cu nişte cremă, apoi pudră, creion de ochi, rimel, ceva maro pe sprâncene cu o pensulă şi, la sfârşit, unul dintre multele rujuri pe care le ţinea într-o cană de cafea pe măsuţa de toaletă. În seara asta era unul foarte roz.

Cu grijă, Lola îşi dădu cu ruj, potrivindu-l cu buzele, luă o bucăţică de hârtie cu care mai şterse puţin din el şi îşi mai dădu încă o dată. Apoi îşi alese peruca. Părul Lolei era roşcat şi strălucitor, dar la serviciu folosea de cele mai multe ori o perucă.

După ce se uită o clipă la cele cinci peruci care stăteau pe nişte capete din spumă de polistiren, alese una şatenă, lungă cam până

la umăr. O puse peste părul ei, care era strâns cu grijă sub o plasă, o aranjă frumos și își făcu fără efort un coc la spate.

Lola se îmbrăcă apoi cu bluza și pantalonii roz, atentă să nu-și agațe unghiile lungi abia făcute. La sfârșit, luă o sticluță de parfum de pe măsuța de toaletă și își dădu puțin după urechi și la încheieturi.

Apoi veni în fața lui Pytte.

— *Et voilá!* Ce zici? Fac față la război?

— Faci față la război, răspunse Pytte și râse cu poftă.

Când o să fie mare, voia să fie la fel de frumoasă ca Lola.

Lola smuci repede o geantă roz și se îndreptă către hol.

— Draga mea, te descurci acum, nu? E mâncare în frigider. Poți s-o încălzești în cuptor, doar să nu uiți să-l închizi după aia. Și să te culci cel mai târziu la ora 22:00, nu mă aștepta. Încui când plec, să

nu deschizi nimănui. OK, draga mea?

Lola ieșise deja din apartament și băgă cheia în broască.

— Te iubesc! îi strigă ea lui Pytte.

— Te iubesc, tată!

Apoi închise ușa și în urma ei rămase pe hol doar o dâră de parfum.

— Mi se pare foarte ciudat. De ce să nu mergem?

— Pentru că așa am zis eu.

Rolf Stenklo se uită iritat la soția sa, Vivian. Pentru el, subiectul era închis de mult.

Vivian se uită la el din ușa localului luminos pe care el ar fi trebuit să îl umple cu toate visurile lui, cu tot ce-i făcea inima să

cânte, dar și să sufere.

— Dar, Rolf, sunt prietenii noștri cei mai buni, care-și sărbătoresc nunta de aur. Nu te înțeleg. O să fie acolo toți cunoscuții noștri și ne-ar prinde bine să-i vedem, *să-i vezi*.

Vocea lui Vivian urcă în falset, așa cum se întâmpla când era nervoasă. Erau căsătoriți de 20 de ani și tonul ăsta al ei îl făcea să

se gândească întotdeauna că au fost împreună cel puțin 19 ani mai mult decât era cazul.

— Nu vreau, pur și simplu, e chiar așa ciudat? Nu-mi plac petrecerile astea mari, doar nu e o surpriză pentru tine.

Rolf ridică pistolul de cuie și fixă un cui în perete, apoi înjură

când acesta intră prea adânc. Pistolul era prea puternic.

— La dracu'!

Luă un ciocan și trase cuiul din perete.

— Poate ar trebui să rogi pe cineva să te ajute, remarcă ea.

Rolf observă că privea curioasă fotografiile înrămate care stăteau sprijinite de peretele de la intrare. Era prima dată când nu o lăsase să se implice în organizarea expoziției. Îi spusese că e mult prea personal și, spre surprinderea lui, ea acceptase.

— Ca Henning și Elisabeth, vrei să spui? Care nu se pot șterge la fund fără ajutor? bombăni el.

— Dar ce-i cu tine azi? Doar îți plac Henning și Elisabeth, știu foarte bine. Întâi nu vrei să mergi să-i sărbătorim și după aia vorbești despre ei într-un mod total nerezonabil. Chiar nu ești deloc amabil acum!

Vivian își încrucișă brațele peste piept, iar Rolf se întoarse spre ea cu o privire obosită.

— Bineînțeles că, pentru tine, cel mai important lucru din univers e să fii amabil. Să nu faci vreo scenă. Să stai liniștit. Să nu vorbești niciodată despre probleme, despre ce e cu adevărat important.

— Ești imposibil!

Vivian ieși și îl lăsă în sfârșit singur. Rolf se uită împrejur, la pereții goi pe care îi va umple curând cu ce avea el mai frumos.

Luă pistolul de cuie. Și mai bătu încă un cui. Apoi luă unul din suporturile pe care avea scris numele fotografiilor.

Îl agăță în cui. Se dădu un pas înapoi. Și simți, ca întotdeauna, cum îl lovește parcă un pumnal în inimă când citi numele pe care îl scrisese pe foaie.

De vină. De dragoste. De dor după un timp de mult apus. Dar în curând… În curând, cea mai luminoasă dintre stele avea să

strălucească din nou.

*

— Cum stăm?

Louise Bauer păși neliniștită în marele salon care se numea Mamsell și care se afla în partea dreaptă a intrării de la hotelul Stora . Podeaua de lemn scârțâia ușor sub picioarele ei. Când intră

în grabă în salon, afară plafonul de nori era tot jos, iar valurile biciuiau stâncile.

Barbro, responsabila de la restaurant, se ținea neliniștită după ea.

— Totul este conform planului, zise ea. Mâncarea e deja pregătită, avem tot ce ne trebuie pentru aranjat mesele, așezăm totul imediat după *lunch*, personalul este pregătit și avem băuturi din plin să

servim. Și am reușit să facem rost de absolut tot ce ați cerut.

— Bine, răspunse Louise și se opri. Copiii. Avem mâncare pentru copii? Max și William nu vor mânca același meniu ca adulții.

Barbro încuviință:

— Avem hamburgeri pentru copii. Și înghețată cu sos de ciocolată

la desert.

— Minunat! Da, se pare că totul este în regulă. Ați primit cardurile de plasare ale invitaților? Ați comparat cu lista de invitați, să vedeți dacă sunt toți? Nu aveți voie să greșiți cu plasarea invitaților, mi-a luat câteva luni să iasă bine.

Louise văzu că Barbro deja avea broboane de transpirație pe frunte.

— Bineînțeles că am controlat, dar o să-l rog pe ospătarul-șef să se mai uite încă o dată, răspunse ea după ce-și drese glasul.

— Bine.

Își dădu și ea seama cât de înțepat răspunsese. Dar chiar nu avea răbdare cu toate defectele și neajunsurile altora sau cu neglijența lor.

Se uită împrejur. Acum era răcoare în salon, dar, dacă avea să se facă mai cald când erau toți invitații acolo, comandase deja ventilatoare pe

care putea să le pună în funcţiune. Salonul era zugrăvit într-un verde-deschis cu nişte elemente exotice ca decor, care coincideau cu tema hotelului.

Louise îşi imagină cum o mulţime de oameni îmbrăcaţi elegant vor dansa în seara aceea pe muzica de jazz a formaţiei plasate pe o mică scenă care era montată chiar acum într-un colţ al salonului.

O să fie un eveniment strălucitor. O să fie perfect. La fel ca tot ce făcea ea. Niciodată nu lăsa ceva la întâmplare.

Henning Bauer împinse cana de ceai şi se holbă la pagina goală

de pe calculator. Cursorul clipea parcă doar ca să-i facă în necaz.

Ca un Nemesis. Vidul.

Auzi dincolo de uşa închisă zgomote şi mişcare. Ştia că Elisabeth era nerăbdătoare. La fel ca el. O să fie o seară minunată. Lista invitaţilor era impunătoare, exact aşa cum voia el, şi deja ştia că

toate discursurile o să fie magnifice.

Numai dacă ar putea să scrie şi el câteva cuvinte! Stătea aici câteva ore bune în fiecare zi. Îşi bea ceaiul şi se holba la cursorul de pe ecran. Cuvintele, ştia, trebuie să fie pe undeva, la îndemână.

Toată viaţa trăise prin cuvinte, aşa că nu ar fi trebuit să fie ceva necunoscut pentru el, dar ceva îi scăpa în momentul ăsta.

Henning luă cana de ceai şi se duse spre fereastră. Se uită la peisajul sălbatic de afară. Vara arata ca o reclamă la Pripps Blå: cer albastru, stânci roz de granit care străluceau sub razele soarelui, veliere peste tot. Acum, în octombrie, valurile loveau stâncile de parcă voiau să le scufunde în adâncuri. Lui îi plăcea aşa, când natura îşi arăta forţa.

Strânse în mâini cana de ceai şi îşi blestemă soarta.

Ar trebui să poată scrie aici. Era mediul perfect. În spatele biroului mare, lângă fereastra panoramică, se vedea ca pe un personaj al lui Bergman, un singuratic într-un râu infinit de creaţie. Dar nu venea nimic. Absolut nimic.

O bătaie imprevizibilă în uşă îl făcu să tresară.

— Da? răcni el mai aspru decât avusese de gând.

— Scuze, tată, voiau băieţii să-i ajute bunicul cu ceva.

Trăsăturile lui Henning se îmblânziră. În mod normal, nu voia să fie deranjat în camera de lucru, dar nepoţii erau oricând bineveniţi.

— Intraţi, intraţi!

Uşa se deschise, iar în prag se aflau Peter şi băieţii lui.

Henning le făcu semn să intre şi inima i se topi când văzu cum feţişoarele lui Max şi William se luminară când le zâmbi. Nu prea fusese prezent când Peter şi Rickard erau mici, dar aşa era moda atunci. Cu Max şi William era altceva. Lor putea să le dăruiască

toată dragostea pe care nu le-o dăruise băieţilor lui.

— Trebuie să ne ajuţi să alegem cravate, bunicule.

Max, cel mare, mai precoce şi foarte serios, ţinea în mână trei cravate. William, cel mic, care făcea tot timpul câte o trăsnaie şi avea mereu părul ciufulit, întinse şi el trei cravate.

Lui William doar ce-i căzuseră trei dinţi, aşa că sâsâi zgomotos când repetă cuvintele fratelui său.

— Da, bunicule. Trebuie să ne ajuţi să alegem cravate.

— Bineînțeles, bineînțeles, o să vă ajut. E o onoare. O distincție de onoare. Și știi, William…

William se uită la el cu ochii pe jumătate închiși.

— Știu, mâine punem plasa de homari!

Henning îi ciufuli părul.

— Exact asta o să facem.

Peter zâmbi larg pe deasupra creștetelor băieților. Era un fiu bun.

Un fiu de care să fii mândru. În afară de faptul că alesese chemarea diavolului și conducea acum o firmă de administrare de fonduri, era tot ceea ce-ți puteai dori de la un fiu. Henning se uită la el.

Uneori i se părea că încă suferă după Cecily, dar azi era de-a dreptul radios.

— Ia să vedem, începu Henning și se întoarse la cravate. În primul rând, trebuie să știu cu ce o să vă îmbrăcați. Cu ce asortăm cravata?

În ansamblul ținutei, ea trebuie să fie ca punctul pe i.

Chiar atunci sună telefonul aflat pe masă, iar Henning tresări.

De obicei îl ținea fără sunet când intra în camera de lucru, dar azi probabil că uitase. Se îndreptă iritat spre birou să închidă mobilul care făcea zgomot lângă calculator, dar se opri cu mâna în aer când văzu cine suna. Nu se cunoșteau, dar Henning avea numărul lui în agendă de câțiva ani. Pentru orice eventualitate.

Cu mâna tremurând, apasă întâi pe butonul verde și apoi pe simbolul difuzorului. Își duse degetul la buze, pentru ca Peter și băieții să înțeleagă că trebuie să tacă. Apoi zise:

— Alo? Henning Bauer la telefon.

— Sten Sahlén, secretarul general al Academiei Suedeze.

— Da, bună ziua…

Inima îi bătea atât de tare în piept, încât avea impresia că o să

leşine. Îi tremura mâna şi puse mobilul pe masă, ca să nu apese din greşeală ceva şi să-i închidă telefonul lui Sten Sahlén.

Urletul furtunii de dincolo de fereastră îl asurzea. Momentul ăsta îl aşteptase toată viaţa. Când interlocutorul lui începu să

vorbească, Henning se uită la Peter şi văzu că ştia şi el cât de important era momentul ăsta. Momentul în care numele lui Henning Bauer era scris în cărţile de istorie, nu doar în Suedia, ci în toată lumea.

— Henning, te anunţ cu bucurie că Academia Suedeză a decis să-ţi decerneze anul acesta Premiul Nobel pentru Literatură. O să

primeşti mai târziu detalii despre procedura administrativă şi, bineînţeles, sper că nu e cazul să precizez că trebuie să rămână întrun cerc restrâns până facem anunţul oficial.

A râs scurt.

— Cei mai mulţi cred în continuare că-l anunţăm pe laureat chiar înainte să ies eu pe faimoasa uşă de la Börshuset.

Se lăsă tăcerea. Singurele lucruri pe care le auzea Henning erau vântul, valurile şi bătăile inimii sale. Peter rămăsese nemişcat, cu mâinile pe umerii lui Max şi ai lui William.

Henning trase aer în piept şi îşi îndreptă spatele.

— Mulțumesc pentru această onoare. Te rog să le transmiți tuturor membrilor academiei că sunt foarte, foarte onorat.

După ce închise, se uită din nou la cursorul care pâlpâia în continuare pe foaia goală de pe ecran. Apoi închise laptopul.

*

— S-a trezit iubita mătușii? șopti Erica prin ușa ușor deschisă.

— S-a trezit! Intră! urlă Anna din camera ei de lucru de la vila din Falkeliden .

Erica se dezbrăcă de geacă și își împinse adidașii în grămada de pantofi din hol.

— Cum merg lucrurile pe-aici?

Erica nu putu să se abțină și izbucni în râs când o găsi pe Anna lângă o masă încărcată cu desene, mostre de țesături și de culori.

Și, pe lângă astea, o mulțime de jucării.

— Trebuie să predau o lucrare peste două zile, dar cineva din casa asta abia a început să meargă și, dacă mi se părea că ajunge peste tot când se târa de-a bușilea, acum e mult mai rău…

— De-asta ai mormanul ăsta de jucării aici?

Erica se lăsă în patru labe și încercă să-și găsească nepoata în mulțimea de jucării împrăștiate pe podeaua din biroul Annei. O

descoperi după un urs mare de pluș și Flisan zâmbi larg când o văzu. Erica era favorita Feliciei, sau Flisan cum o alintau toți din familie. Fusese născută cu o lună înainte de termen, dar era foarte sănătoasă și se dovedise cel mai vesel, dar și cel mai activ copil.

Spaima prin care trecuse Anna când începuse să sângereze atunci era dată deja uitării.

— Parc-aș lucra în mijlocul unei tornade, oftă Anna ridicându-se și aruncând o privire îngrijorată la debandada de pe birou.

— Dacă vrei, pot să o iau eu puțin, ca să lucrezi în liniște, îi propuse Erica gângurind cu Flisan, care acum se amuza trăgând-o de nas cât de tare putea.

— Ah, ar fi minunat dacă ai putea!

Anna gemu.

— Clientul ăsta este foarte pretenţios şi abia pot să ţin piept ideilor lui când vrea perdele cu faruri şi perne cu scoici.

— Clientul are întotdeauna dreptate, nu? comentă Erica şi o trase pe Flisan puțin de nas, iar fetița râse cu poftă.

— Nu, nu. Pot să-ți spun că în cazul ăsta clientul are dreptate foarte, foarte rar.

Anna se scărpină în părul blond care acum îi ajungea până la umeri şi care ascundea toate cicatricile rămase după accident.

Ericăi i se părea că sora ei mai mică strălucea, chiar dacă ea se tot văita. Anna, care parcă fusese urmărită de necazuri, era acum căsătorită cu Dan, iubirea din tinereţe a Ericăi, şi aveau o căsnicie solidă şi o minune mică, pe care se băteau toţi fraţii să se joace cu ea.

— Ai fost afară la antrenament? întrebă Anna suspicioasă când văzu pantalonii Ericăi.

— M-a târât Louise la un *powerwalk*, oftă ea.

— Normal. Bineînțeles că Louise trebuia să iasă la un *powerwalk*, comentă Anna și Erica îi scoase limba, ceea ce o distră pe Flisan, care o imită imediat.

— Ce ai împotriva lui Louise, de fapt? întrebă Erica punând-o jos pe Flisan.

— Eh, nu am nimic cu ea propriu-zis. Și știu că voi două vă

înțelegeți bine. Mi se pare doar că toată familia Bauer are o coadă

de mătură înfiptă în cur. L-ai văzut pe Henning în emisiunea *Babel*? Doamne, Dumnezeule! Cât de evident a fost!

— Nu, n-am văzut emisiunea, răspunse Erica, ducându-se la bucătărie să ia punga cu pufuleți pentru Flisan.

Era învățată cu Noel și Anton, care mereu fuseseră ca niște incendii de vegetație, de nu puteai să-i lași într-o încăpere mobilată. Acum se mai liniștiseră, dar va mai dura ceva până vor putea să scoată protecțiile de pe mobile.

— Poate sunt eu mai sensibilă. Cred că sunt sechele de pe vremea când stăteam în Stockholm cu Lucas — toate cinele alea cu oameni cărora li se părea că sunt mai buni și mai importanți ca alții și care aveau talentul să te facă să te simți… prost.

— Louise nu e așa, știi foarte bine, zise Erica ferindu-se de Flisan,

care încerca să-i bage în gură un pufuleț deja bine morfolit.

— Poate că nu. Și totuși… trebuie să recunoști că un pic cu nasul pe sus tot sunt.

— Da, nu știu ce să zic. Doar i-am salutat de câteva ori pe Elisabeth și pe Henning și pe băieții lor. Dar copiii sunt drăguți.

Max și William. Maja și William sunt în principiu nedespărțiți. El o agită și ea îl liniștește.

— Tipic fetelor, să liniștească băieții neastâmpărați, mormăi Anna răscolind mostrele de pe birou.

— De când ai devenit tu așa feministă? întrebă Erica uitându-se la sora ei.

— Nu trebuie să fii feministă ca să înțelegi că lumea nu e corectă.

Văd cum e la școală la Emelie. Băieții neastâmpărați se bucură de atenția tuturor, pe când fetele liniștite nu primesc nicio atenție și nimeni nu are timp de ele.

— Știu, ai dreptate, zise Erica deschizându-și brațele când Flisan veni în viteză spre ea ca s-o îmbrățișeze. Of, draga mătușii, ce frumoasă ești!

— Apropo, cum merge cu scrisul?

Anna se întinse după o cutie cu biscuiți dintr-un dulap de sus.

Biscuiți de ovăz, bineînțeles. Biscuiți de ovăz avuseseră mereu în copilărie.

— Of, să nu vorbim despre porcăria asta, protestă Erica luând un biscuit. N-am nicio idee. Nu am nicio noutate. Niciun caz nou, nu am găsit nimic și nu m-a interesat nimic. Am urmărit toate rubricile cu crime din nord, în speranța că o să găsesc ceva care să

mă inspire, și nimic. Editura mă tot vânează și vrea să trimit măcar un rezumat în curând, dar nu pot să scriu despre ceva ce nu am.

Erica se scutură ca să scape de senzația neplăcută din corp.

— Putem să schimbăm subiectul? Altfel, intru în panică.

— Bineînțeles, răspunse Anna zâmbind. Ce zici de cina din seara asta?

Anna puse o mostră de culoare pe masă, se uită la ea și mormăi, apoi luă alta, dar tot dădea din cap nemulțumită.

— Hai să bem o cafea, trebuie să mă deconectez puțin. Deci cina?

Erica o ridică pe Flisan pe șold și se duse după Anna în bucătărie.

— O să fie… interesant. Patrik nu prea e încântat. Dar ne ducem, pentru că ne-a rugat Louise. E puțin aiurea, pentru că noi abia îi cunoaștem pe Elisabeth și pe Henning.

— Dar tu ești scriitoare, în lumea lor asta dă bine, nu-i așa?

întrebă Anna cu spatele la ea, în timp ce punea cafea în filtrul cafetierei cam vechi și uzate.

— Nu știu dacă oameni ca Elisabeth și Henning consideră că eu sunt scriitoare. Ce scriu eu e ușor de citit și nu le place decât oamenilor de rând.

— Da, sigur, vânzările mari trebuie să fie coșmarul oricărui scriitor bun.

Anna rânji când turnă apa pentru cafea.

— Cred și eu, comentă Erica. Dar cu toate astea cred că o să fie frumos. Louise mi-a promis mâncare și vin bun.

— Bun atunci. Ah, uite că vine Dan. A fost jos să ancoreze barca.

Când termini cu bandita asta, poți să i-o dai lui Dan. De-acum, e fata lui câteva ore.

Erica își băgă nasul în părul lui Flisan, care stătea în poala ei, jucându-se cu cheile. Întotdeauna funcționa chestia asta.

— Iubita mea, când mama e rea cu tine, să vii la mătușa Erica.

— Ei, să mă pupi undeva! comentă Anna și puse o cană de cafea în fața surorii sale mai mari, dar la o distanță considerabilă de fetiță.

Se aplecă și o pupă pe Erica pe obraz.

— Te iubesc.

Erica înghiți în sec. Anna mereu fusese zgârcită cu genul ăsta de gesturi tandre.

— Te iubesc, îi șopti și ea.

Vivian Stenklo ezită. În mod normal, îl lăsa pe Rolf să decidă tot, nu-i prea plăcea să hotărască ea nimic. Dar asta era ceva ce nici nu înțelegea și nici nu-i plăcea. De ce trebuia ea să stea acasă doar pentru că nu voia el să meargă? Era absurd, chiar ridicol. Timp de 20 de ani îl lăsase pe Rolf să decidă totul, iar ea se adaptase după

programul lui, după expozițiile lui, după călătoriile lui, după orele lui. De când îl întâlnise știuse că așa voia el. Prima lui soție, Ester,

care murise cu un an înainte să-l cunoască Vivian, avusese grijă de tot pentru el. La fel fusese și înainte să-l întâlnească pe Rolf. Fostul ei soț fusese artist și toată viața lor se adapta capriciilor lui. Era o viață care-i era familiară și de aceea se simțea într-un fel și în siguranță.

De obicei găsea o logică în capriciile lui Rolf. Numai că de data asta era foarte ciudat. Și acum erau alte vremuri. Obiceiurile generației lor erau pe cale de dispariție, ca niște dinozauri. Nu mai trebuia să se adapteze după un bărbat. Putea să hotărască și singură.

Vivian luă telefonul de pe măsuța din living. Căsuța pe care o închiriaseră în Sälvik era frumoasă, dar te cam trăgea curentul în ea.

Fiecare adiere de vânt se simțea prin pereți și Vivian își strânse puloverul pe lângă ea.

— Louise? Bună, sunt Vivian. Scuză-mă că te deranjez, sigur ai multe pe cap azi, dar știu că Rolf a anunțat că nu venim în seara asta. Da, foarte trist, dar voiam să te întreb, sper că nu deranjez îngrozitor, dacă aș putea să vin singură la petrecere? Oh, e OK?

Mulțumesc mult Louise, ești foarte drăguță. Da, nu, nu ne-am simțit prea bine, dar eu acum sunt în regulă și Rolf se descurcă

singur o seară. Mulțumesc mult încă o dată.

Când închise telefonul, Vivian simți că discuția fusese de fapt o mare victorie. Primul pas către independență. Multe erau pe cale să

se schimbe. Rolf se schimbase. Micile bucurii ale vieții care o făceau să-l suporte dispăruseră. În ultimele luni devenise un bărbat sumbru și apatic. Rolf îmbătrânea. Și nu asta era viața pe care și-o dorea ea.

Se îndreptă spre șifonier să vadă dacă își luase cu ea ceva haine de petrecere. În cel mai rău caz, dădea o fugă până la Udevalla.

Marea era agitată când Louise Bauer încerca să acosteze la mal cu *Elisabeth II.* Vechea barcă din lemn era în stare bună, iar ei avuseseră grijă de ea atâția ani, dar tot scârțâia pe valuri. Însă asta nu o speria. Era un marinar cu experiență și văzuse furtuni mai mari de-atât. În schimb, era udă leoarcă după ce venise de la

Fjällbacka până la Skjälerö. La petrecere aveau să meargă cu un vapor-taxi, pentru că altfel riscau să ajungă într-o stare deplorabilă.

Când sări pe mal, legă barca fără efort și se grăbi spre casele de pe insulă. Părinții ei, Lussan și Pierre, se plânseseră că nu i-a întâmpinat când au ajuns la Fjällbacka, dar cum să aibă timp și pentru asta? Erau o mulțime de schimbări din ultim moment, o mulțime de lucruri la care

trebuia să se gândească. Convorbirea cu Vivian o enervase cumplit, dar bineînțeles că nu se dăduse de gol la telefon. Să o anunțe acum că vine risca să-i dea peste cap toate planurile minuțioase și așezarea la mese, dar se hotărâse să rezolve problema simplu, punând-o în capul unei mese, lângă Erica și Peter. În fine. Nesimțire. Și era foarte ciudat că Rolf nu venea. Nu a crezut nicio clipă că era bolnav, anunțase de când a primit invitația că nu vine și, fără un glob de cristal, chiar nu avea de unde să știe că o să fie bolnav chiar atunci, în seara petrecerii. Rolf era oricum unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Henning și Elisabeth.

Stâncile erau alunecoase și îi scăpă piciorul, dar se redresă

imediat. Era lumină și la ea și la Peter acasă, și în casa mare unde stăteau Elisabeth și Henning. La Rickard și Tilde era întuneric; ca de obicei, dormeau mai mult. Câteodată dormeau până după

prânz, ceea ce știa că-l enervează pe Henning.

Se îndreptă spre casa ei, dar se răzgândi și porni spre casa mare.

Ca de obicei, intră fără să bată la ușă, strigând doar, cum făceau pe insulă:

— Alo?

— Louise! Louise! Vino încoace! Suntem în camera de lucru! se auzi vocea agitată a lui Elisabeth, iar ea se grăbi să-și scoată hainele ude și pantofii.

Elisabeth era mereu discretă și foarte calmă. Chiar glumeau că

este exact ca desenul cu rața care este foarte calmă la suprafață, dar sub apă dă agitată din picioare. Așa că după tonul vocii, își dădu seama că se întâmplase ceva important.

Când intră în cameră, Elisabeth și Henning stăteau fiecare în fotoliul lui, cu o sticlă de șampanie și două pahare pe măsuța dintre ei. Henning se ridică imediat, roșu la față, într-un contrast

puternic cu părul lui alb-argintiu, și luă încă un pahar de șampanie, pe care i-l întinse lui Louise cu mâna tremurând.

— Ați început deja să sărbătoriți? întrebă Louise luând paharul pe care Henning îl umplea cu șampanie.

Văzu ce marcă era. Un Henri Giraud, care costa cam 30 000 de coroane.

— Stai jos! Avem veşti mari.

Elisabeth avea privirea pierdută și îi arată singurul loc liber, scaunul de birou a lui Henning.

— Acum chiar trebuie să-mi povestiți ce s-a întâmplat. Mor de curiozitate.

Louise gustă cu grijă din șampanie. Era bună, dar nu merita banii.

Elisabeth se uită triumfătoare la Henning, apoi își îndreptă

privirea spre Louise. Dădu din cap spre soțul ei, care trase adânc aer în piept.

— Am primit vestea.

— Vestea? întrebă Louise, chiar dacă știa foarte bine ce vrea să

zică.

Strânse mai puternic paharul de șampanie în mână.

— Da, vestea, confirmă Henning fericit. Sunt laureatul de anul acesta al Premiului Nobel pentru Literatură.

În cameră să aşternu tăcerea. Şi apoi se spulberă de zgomotul făcut de paharul spart al lui Louise.

— Când crezi că putem pleca acasă? o întrebă Patrik în şoaptă pe Erica în faţa hotelului.

O vreme, păruse că furtuna o să treacă, dar acum valurile biciuiau din nou stâncile. Erica avea impresia că putea să simtă

gustul sării de mare în aer. Îi făcu semn lui Patrik să tacă şi se grăbi să intre înainte să-şi distrugă coafura. El continuă să bombăne în timp ce-şi lăsa haina la garderobă. *Dacă ar şti ce chipeş arată în seara asta!* îşi zise ea .

— Din câte ştiu, Louise te-a aşezat lângă o doamnă foarte drăguţă, zise ea. Şi uite ce primitor arată totul! O să fie o seară minunată.

Ceva nu era în regulă cu sacoul, pentru că Patrik se tot sucea în

stânga şi-n dreapta, şi doar aruncă o privire scurtă spre masa frumos aranjată în restaurantul luminos.

— Le-ai spus lui Dan şi Annei să ne sune dacă nu reuşesc să se descurce cu copiii?

Speranţa din glas îl dădu de gol.

— N-o să sune. Şi noi avem o seară fără copii şi mâine şi o dimineaţă tot fără ei. Nu uita asta. Nici nu mai ştiu când am avut parte de-aşa ceva.

— Aşa e, recunoscu Patrik şi o ciupi discret de fund. Şi ştiu exact cum să folosim timpul ăsta…

— Dormind? întrebă Erica făcându-i cu ochiul lui Patrik.

Cât de mult îl iubea pe omul ăsta!

Îl sărută pe obraz şi arătă cu degetul spre planul cu aşezarea oaspeţilor, aflate pe peretele de lângă intrarea în restaurant.

— Uite! Ai cel mai bun loc. O să stai cu Louise.

Patrik răsuflă uşurat şi Erica arătă apoi spre numele ei.

— Eu o să stau la masa de alături. Între soţul lui Louise, Peter, şi Ole Hovland.

— Pe Peter l-am cunoscut, dar Ole Hovland cine e? întrebă Patrik uitându-se spre masa Ericăi, unde era deja aşezat un bărbat îmbrăcat în costum închis la culoare şi cu părul pieptănat pe spate.

— E căsătorit cu Susanne Hovland, care e în Academia Suedeză.

Sunt buni prieteni cu Henning şi Elisabeth. Împreună cu Rolf Stenklo, ştii, ăla care e renumit pentru fotografiile cu peisaje, au un… da, cum să-i zic… un club de cultură în Stockholm. Blanche.

Se-adună acolo toată înalta societate. Cu alte cuvinte, eu nu o să

fiu niciodată invitată. O să fie foarte distractiv să stau cu el la masă. E posibil să aibă nevoie de nişte săruri, ca să nu leşine când o să afle lângă ce persoană distinsă stă la masă.

— Te deranjează? întrebă Patrik sprijinind-o pe Erica în timp ce cobora scările cu tocurile ei înalte.

— Deloc, răspunse ea ţinându-se de braţul lui. Mi se pare chiar distractiv.

— Foarte bine. Să te distrezi atunci, o îndemnă el şi se îndreptă

către masa lui.

Louise ciocni într-un pahar şi rugă pe toată lumea să ia loc la

mese.

— Bună, Erica!

Peter îi trase scaunul și îi ură bun-venit cu un zâmbet larg. Erica își reaminti cât de mult îl plăcea pe soțul lui Louise.

Ole se întoarse spre ea când se așeză și abia după ce o măsură din cap până în picioare fără nicio jenă, îi sărută mâna zicând, cu un puternic accent norvegian:

— *Enchanté.*

Erica își înăbuși un hohot de râs. Seara asta chiar o să fie foarte interesantă.

Elisabeth Bauer se uită la sala împodobită. Aici avuseseră

petrecerea de nuntă acum 50 de ani. Fusese furtună și în seara aia și era la fel de frumos aranjat cu fețe de masă albe, lumânări, decorațiuni cu trandafiri de un roz-deschis și oameni frumos îmbrăcați.

Se uită la Henning, care stătea lângă Lussan, mama Louisei, și părea foarte fericit. Vorbea tare și gesticula, râsul lui răsuna în sală, iar Lussan se lăsa fermecată de el. În momentul ăsta, Elisabeth își dădu seama că totul meritase. Chiar și momentele grele, momentele care au rănit-o, chiar și când a fost doborâtă la pământ și credea că nu se va mai putea ridica niciodată.

Îi căută mâna lui Henning pe sub masă. El o prinse și o mângâie cu degetul mare pe mâna acum pătată de bătrânețe. Ce tineri erau acum 50 de ani! Ce naivi! Ce nepregătiți pentru ceea ce avea să le ofere viața!

Dar acum erau aici, într-o încăpere plină cu membrii familiei, prieteni și colegi. Flora asta bogată care forma viața lor. Multe dintre fețele de aici

erau îmbătrânite. Erau oameni pe care îi cunoscuseră în tinerețe și nu mai erau nici măcar în floarea vârstei.

Henning împlinea în curând 80 de ani și ea, 70. Iar în seara asta simțea că avusese o viață bogată. O viață care meritase fiecare rid și fiecare cocoașă din spate.

Îi strânse mâna lui Henning și apoi îi dădu drumul. Cineva ciocni într-un pahar. Oscar Bäring. Un prieten apropiat, dar și unul dintre scriitorii al căror editor era de multă vreme. De-a

lungul anilor primise multe premii literare prestigioase. În principiu toate, în afară de cel pe care îl va primi în curând soțul ei. Când Oscar își drese glasul pentru a-și începe discursul, Elisabeth simți din nou o bucurie enormă în piept. Și nu numai bucurie. Triumf. Pentru că asta era de fapt seara aceasta: un triumf.

În sală se auzea un murmur și Oscar își drese glasul încă o dată, puțin iritat. Când în sfârșit se făcu liniște, își înălță bărbia, luă

foaia pe care o avea în față și începu să vorbească:

— Henning! Cum zicea Thomas Mann, cărțile sunt arterele sufletului. Nimeni nu poate să personifice asta mai bine ca tine. De mai bine de 40 de ani ne îmbogățești sufletele cu operele tale.

Omagiul tău prezentat femeii a ajuns în toate colțurile lumii, a fost citit, discutat, studiat și lăudat în nenumărate limbi…

Elisabeth luă o gură mare de vin. Îl iubea pe Oscar. Dar un discurs de-al lui, fără vin, era foarte greu de suportat.

Felul principal avea să se servească în curând și Patrik Hedström se trăgea frenetic de cravată și de gulerul cămășii. Vecina lui de masă, Louise, nu prea stătuse pe acolo, dar femeia din cealaltă

parte a lui se întoarse spre el, deoarece partenerul ei părea să fie interesat mai mult de vin decât de ea.

— La naiba, scoate-ţi cravata aia! îl îndemnă ea zâmbind.

O chema Patricia Smedh şi se pare că scria şi ea romane care se vindeau bine şi erau lăudate de critici.

— Nu mă apropii deloc de vânzările soţiei tale, i se confesase ea lui Patrik.

— În compania asta nu scot nimic de pe mine, răspunse Patrik lărgindu-şi puţin cravata înainte să soarbă din vin.

Nici nu avea curaj să se gândească la al câtelea pahar era.

— Elisabeth nu s-ar supăra, îl asigură Patricia zâmbind şi mai larg, iar ridurile frumoase de la coada ochilor i se accentuară. Doar Henning a fost mereu mai… protocolar.

— Elisabeth e editorul lui Henning, nu-i aşa?

Patrik se străduia să-şi aducă aminte ce-i povestise Erica mai devreme. Îşi iubea soţia, o admira pentru munca ei, dar când începea să-i vorbească despre cărţi şi edituri, deja nu mai asculta.

— Da, Elisabeth e o legendă. Familia ei a înfiinţat editura Bauer la câţiva ani după ce s-a înfiinţat Albert Bonniers. Ea i-a fost editor de la bun început, iar când s-au căsătorit, el a luat numele ei.

Patricia sorbi o gură de vin. Nu prea se atinsese de băutură până

acum; părea că se mulţumise mai mult cu apă.

— Nu e greu? Să lucreze aşa împreună? întrebă el curios.

— E OK pentru ei. Aşa se pare, zise Patricia ridicând din umeri.

Deodată, Patrik simţi o mână mângâindu-l pe ceafă. Erica se întorcea la masă după ce fusese la toaletă. Din respiraţia ei şi din uşoara clătinare îşi dădu seama că şi ea băuse ceva vin. Noroc că

mâine puteau să doarmă mai mult.

— Ai avut grijă de soţul meu aşa cum trebuie? întrebă Erica ciufulindu-i părul.

— E un drăguţ, răspunse Patricia. Mă bucur să te văd şi acasă, nu numai pe la târguri de carte. Cum e cu Ole la masă?

Erica îşi dădu ochii peste cap.

— Are de gând să mă înveţe să scriu ca să-mi ating potenţialul, în loc să mai stric orzul pe gâşte.

Patricia râse înfundat.

— Asta, în timp ce îşi punea mâna pe piciorul meu, continuă

Erica.

— Ce dracu'! exclamă Patrik dând să se ridice de la masă.

Erica îi puse mâinile pe umeri şi îl sărută pe obraz.

— Pot să-i fac faţă, iubitule, chiar e distractiv.

Îşi zâmbiră unul altuia şi apoi el se uită prin sală.

— Cine sunt ăia care stau lângă Henning şi Elisabeth? Ea parcă stă

pe o furcă şi el parcă e din revista *Moşii şi boieri*.

— Spiritul tău de observaţie, chiar dacă e cam plin de prejudecăţi, e foarte precis, mormăi Erica. Sunt părinţii Louisei, Lussan şi Pierre. El e

moștenitorul uneia dintre cele mai mari moșii din Skåne, cu tot ceea ce implică asta, și sunt căsătoriți de când erau tineri.

— Bârfe de la coafor? întrebă Patrik rânjind.

Erica pufni.

— Nu, mi-a povestit Louise. Știi, noi chiar stăm de vorbă când mergem la plimbare. Dar acum trebuie să mă întorc la partenerul

meu lipicios. Văd că băiatul mai mic al lui Henning și al lui Elisabeth vrea să țină un discurs.

Patrik se uită lung după Erica. În seara asta avea, fără doar și poate, cea mai frumoasă soție. Și mâine puteau să rămână în pat până mai târziu.

Un clinchet în pahar confirmă spusele Ericăi. Încă un discurs.

Patrik deja le pierduse șirul după al doisprezecelea. Și mai fuseseră

și lungi toate.

— Bună seara tuturor!

Un bărbat cam la 40 de ani se ridică de pe scaun. Patrik parcă își aducea aminte că Erica îi spusese că îl chema Rickard. Prima lui impresie a fost că era un bărbat de bani gata. Freza pe spate, Rolex la mână și nasul pe sus. Și mai era și băut bine. Abia se ținea pe picioare când ridică paharul și încercă să-și privească părinții.

Ridică două plicuri.

— Aici am două discursuri. Alege unul din ele, tată…

Rickard râse cu poftă la propria glumă și apoi aruncă plicurile.

— Hai, că nu e așa de rău. Și știu că e ziua amândurora azi, și a mamei, și a tatei. Dar m-am gândit să încep cu tine, tată. Nu ai fost un tată prea bun…

Patrik se înecă cu vinul și se uită îngrozit la bărbatul cu părul pieptănat pe spate. Ce avea să se întâmple acum?

Henning își încleștă pumnii sub masă. Rickard. Întotdeauna era Rickard. De când era mic se încăpățâna să distrugă totul în calea lui. Nu ca Peter, care întotdeauna făcea totul bine.

Îi aruncă o privire fiului lui mai mare și văzu că Peter era la fel de furios ca și el. La masa copiilor erau Max și William, cu cravatele lor cu dungi gri cu alb, pe care le aleseseră împreună mai devreme.

Stăteau și-și ascultau unchiul cu ochii mari.

Elisabeth puse o mână pe piciorul lui Henning. El nu înțelesese niciodată slăbiciunea ei pentru Rickard. Băiatul ăsta era punctul ei slab, îi ierta orice și tot timpul îi oferea șanse noi.

— A băut cam mult, îi șopti lui Henning când se aplecă spre ea.

— Se face de râs, îi răspunse el tot în șoaptă. *Ne* face de râs.

Zări cu coada ochiului privirea îngrozită a lui Lussan și se rușină

teribil. Știa cât ține la protocol părinții lui Louise, iar în cercurile în care se învârteau ei un asemenea comportament era inacceptabil.

— Sigur o să-ți ceară iertare mâine.

Elisabeth îl strânse de picior și mai tare. Henning își încleștă

maxilarul; își dorea să se poată ridica, să-și ia fiul de guler și să-l târască afară din restaurant. Dar toată lumea se uita la ei. Și acum avea o

responsabilitate și mai mare. Nu mai era Henning Bauer, scriitor. Nu mai era Henning Bauer, soț și tată. În curând avea să

fie Henning Bauer, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură.

Nu putea să facă o scenă. Așa că, în timp ce fiul băut și cu ochi sticloși îl insulta, Henning zâmbi înțepat. Și, după ce mult prea lungul discurs s-a încheiat, a fost primul care a aplaudat.

— Dumnezeule! izbucni Erica întorcându-se către Ole.

Desertul fusese deja servit şi localul se cam golise. Mulţi dintre invitaţi stăteau la acelaşi hotel şi plecaseră să se schimbe pentru dans, să-şi pudreze nasul sau pur şi simplu să-şi tragă sufletul după

discursul lui Rickard. Atmosfera era încinsă și Peter se scuză pentru a merge să vorbească cu părinții lui.

— Chiar şi în cele mai bune familii… remarcă Ole încet făcându-i semn ospătăriței că are paharul de whisky gol.

Vivian Stenklo se dădu mai aproape. Nu prea zisese nimic toată

seara, dar acum era evident că discursul lui Rickard o afectase profund.

— Rickard a fost mereu un copil-problemă, zise ea. Îi tot cere bani lui Elisabeth. Trăiește cu mult peste posibilitățile lui, schimbă

mereu slujbele de care tot Elisabeth îi face rost sau deschide vreo firmă pe care, după ce tot Elisabeth investește, o bagă în faliment.

Dacă era Rolf aici, îl trăgea de urechi.

— Da, păcat că n-a putut să vină! comentă Erica.

Când Vivian își plecă privirea, adăugă:

— Sigur are multe de pregătit pentru expoziție. Am văzut că o să

fie la galeria de peste drum, abia aștept. Fotografiile lui sunt de mare clasă. Ce temă are de data asta? Borneo? Antarctica?

— Sincer, nu știu, răspunse Vivian. El zice că e o incursiune în trecut. Și apropo de trecutul lui Rolf, chiar există un mister pe care

ar merita să-l cercetezi cu atenție. Un adevărat roman polițist…

Zâmbi conspirativ în timp ce se ridica de la masă.

— Mă duc să mă aranjez puțin. Am luat o cameră la hotel în seara asta, ca să nu-l trezesc pe Rolf când ajung acasă târziu. Dar treci pe la galerie săptămâna viitoare și sigur Rolf o să-ți povestească mai multe.

— Bineînțeles. Mulțumesc, zise Erica.

Ce zisese Vivian? Un roman polițist?

Ole îi întrerupse gândurile ca și cum nu se sinchisise să asculte ce spusese Vivian.

— Știi? întrebă el aplecându-se și mai aproape de Erica.

Toată seara stătuse mult prea aproape de ea. Se întinse alene după paharul de whisky ca să ia o înghițitură zdravănă.

— Știi că Henning o să ia Premiul Nobel pentru Literatură?

Ole se apropie iar de ea cu buzele umede. Și iar îi căută picioarele pe sub masă, iar ea îl respinse din nou.

— De unde știi?

Erica nu prea îl luă în seamă, pentru că vorbea la beție. Știa toată

lumea că secretul ăsta era păzit foarte bine de cei 18. Bineînțeles că

circulau întotdeauna zvonuri, dar nu le acorda importanță. Mediul cultural suedez adora bârfa.

Ole nu-i răspunse, dar mai sorbi o gură de whisky. În curând, paharul era aproape gol. Apoi se întoarse și arătă cu degetul spre soția lui, care era la altă masă. Păr negru ca abanosul, pomeți înalți și un ten perfect, evidențiat de rochia de un mov țipător pe care o purta în seara aceea.

— Susanne îmi povestește tot. Nu avem secrete. Mă iubește.

Ridică tot brațul în direcția ei, aproape dărâmând toate paharele din jurului său.

— Azi l-au sunat, chicoti Ole.

Goli iar paharul de whisky și făcu semn unei chelnerițe. Mâna îi ajunse apoi iar pe piciorul Ericăi și începu imediat să urce încet.

Acum chiar se săturase de atitudinea lui. Se ridică, își luă poșeta și îi mulțumi pentru seara frumoasă. Ole se uită dezamăgit după ea.

Când se duse spre toaletă, trecu pe lângă Henning, care discuta aprins cu Peter. Să fi fost adevărat? Pufni și dădu din cap.

Bineînțeles că nu. Nicio informație de genul ăsta nu era divulgată

de cei 18 înainte de vreme.

Îl durea tot corpul. Dar Rolf era în sfârșit mulțumit. Nu mai știa de câte ori rearanjase fotografiile sau, mă rog, suporturile care le țineau locul, dar sigur trecuse de sută. Nu era nimic neobișnuit.

Așa făcea mereu. Dar niciodată nu fusese atât de important ca acum. Trebuia să iasă bine.

Se așeză cu spatele spre ușă. Încerca să intre în rolul vizitatorului care vede fotografiile pentru prima dată. Începu să meargă încet prin galerie, oprindu-se lângă fiecare hârtiuță, exact cum o să facă

vizitatorii. În minte, vedea fotografia în locul suportului. Scopul era ca toate să transmită privitorului același sentiment pe care îl avuse el în momentul în care făcuse poza. De asta era așa de importantă ordinea. Doar amatorii își puneau pozele aiurea.

Sentimentul trebuie să fie cel potrivit.

Murmurul și muzica din hotel se revărsau și în galerie. Rolf parcă

îi vedea pe toți. Elisabeth și Henning în haine de gală, amândoi fericiți că erau în centrul atenției. Bineînțeles că Ole era beat și Susanne era cu ochii pe soțul ei. Și Vivian, care spera că se simte bine, dar care sigur îl înjura în gând.

Era conștient că relația lor va avea nevoie de dragoste și de atenție când o să termine cu expoziția. Nu avusese intenția să o supere sau să o rănească pe Vivian. Pur și simplu, se întâmplase. O

iubea. Nu la fel de mult cât o iubise pe Ester, care fusese sufletului lui; el și Vivian erau ca două corpuri cerești în aceeași galaxie, învârtindu-se în jurul aceluiași soare. Și soarele era arta lui. Dar știa că ea e alături de el când are nevoie. Și va mai avea nevoie de ea.

O bătaie puternică în ușă îl făcu să tresară. Abia ce așezase fotografia numită *Vinovăție* la locul ei. Era cea mai importantă din toată expoziția și era plasată central.

Se îndreptă fără tragere de inimă spre ușă. Nu-i plăcea deloc să

fie întrerupt când lucra, dar bătăile erau insistente.

— Ah, bună! zise el când deschise ușa. Tu erai?

Apoi se dădu la o parte ca să-l lase pe vizitator să intre.

*

— Pot să dansez cu tine după aceea?

William o trase pe Erica de fustă, uitându-se la ea plin de speranță.

Inima Ericăi se topi.

— Bineînțeles! E o onoare! Primul dans, nu-i așa?

— Primul dans i l-am promis lui Louise, răspunse William puțin îngrijorat, însă apoi se lumină. Dar pot să-ți ofer al doilea dans. Al doilea e la fel de bun ca și primul.

Erica se așeză pe vine în fața lui William și-l privi în ochi.

— Să nu spui nimănui, dar mie mi se pare că al doilea dans e mult mai bun decât primul. La primul dans, nu prea știi cum să faci, nu prea ești sigur pe picioare. Dar al doilea dans e unic. Așa că e al nostru.

— Minunat! exclamă William bucuros și o luă la fugă.

Erica se ridică și întâlni privirea amuzată a lui Peter.

— Cred că fiul meu e îndrăgostit de tine.

— E un dulce, răspunse Erica zâmbind. Se joacă tare frumos cu Maja, ar trebui să-i vezi. Sunt pe aceeași lungime de undă.

— Am auzit că ea îl liniștește. Acasă e ca o tornadă.

— Serios? zise Erica râzând. Nu i-am văzut fața asta, așa că poate ai dreptate. Maja chiar îi liniștește pe toți din jurul ei.

— O calitate minunată, comentă Peter, sprijinindu-se de un stâlp din mijlocul sălii.

Erica îi dădu dreptate, dar nu putu să nu-şi amintească de spusele Annei, că era de aşteptat din partea fetelor să aibă grijă de băieţi.

În jurul lor se desfăşurau pregătiri febrile pentru transformarea sălii în ring de dans, dar grupurile de oaspeţi se răriseră şi nu mai era atât de cald. Erica trase aer în piept şi îşi aranjă rochia.

— Aşa era şi Cecily, continuă Peter uitându-se cu drag la William, care vorbea acum gesticulând cu membrii orchestrei. Era calmă în orice situaţie şi avea o energie pozitivă pe care o simţea toată

lumea din jur. Era armonioasă, cred că ăsta e cuvântul potrivit.

Cecily răspândea armonie.

— Le e dor băieţilor de ea? întrebă Erica.

Ca întotdeauna, o durea sufletul când se gândea că William şi Max îşi pierduseră mama.

— Da. Şi încerc să-i las să le fie dor. Vorbim mult despre ea, ne uităm mereu la poze şi filme cu ea. E tot timpul cu noi. Şi atitudinea lui Louise a fost fantastică.

— Nu cred că îi e uşor, remarcă Erica încet.

— Să trăiască alături de o fantomă? Nu, nu-i e, răspunse Peter jucându-se cu paharul de vin pe care îl ţinea în mână. Dar este suficient de înţeleaptă ca să înţeleagă că sunt două lucruri diferite.

Faptul că mie şi băieţilor ne e dor de Cecily nu are nimic de-a face cu dragostea noastră pentru Louise.

— Ţii legătura cu părinţii lui Cecily? Bunicii băieţilor?

— Din păcate, au murit înainte să se nască băieții. Iar Lussan și Pierre nu prea pot să le țină locul.

Zâmbi și îi aruncă o privire sugestivă.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nu sunt chiar cei mai calzi oameni pe care i-am întâlnit.

— Nu pot să stea pe jos să se joace cu nepoții. Au o altă

mentalitate și cred că Louise a avut o copilărie dificilă la moșia aia din Skåne.

— Se pare totuși că s-a descurcat, comentă Erica ridicându-și paharul către Louise, care tocmai intra în sală cu o privire îngrijorată.

— Lumea s-a împrăștiat prin tot hotelul, nu știu cum să fac să-i adun din nou pe toți când o să înceapă dansul, se plânse ea când ajunse la ei. Rickard e supărat în cameră și Ole e mort de beat și a adormit pe scară, de a trebuit să-l zgâlțâi puternic. Doamne, iubitule, data viitoare când părinții tăi o să mă roage să organizez așa ceva te rog să mă împuști.

— Dar știu că de fapt îți place, zise Peter sărutând-o pe obraz. Să

faci ordine în haos. Petrecerea e foarte reușită. Lasă-l în pace pe Rickard. Mama l-a răsfățat o grămadă de vreme, așa că e vina ei.

— Ai dreptate, recunoscu Louise, trăgând adânc aer în piept.

Acum vreau să mă distrez și eu. Primul dans e deja rezervat pentru cel mai elegant cavaler din seara asta.

— Am auzit, interveni Erica. Eu a trebuit să mă mulțumesc cu al doilea dans.

— *You snooze you lose*, replică Louise cu un zâmbet larg.

Se duse către orchestra care părea să fie gata să înceapă și îi puse brațul peste umeri lui William.

— Când Dumnezeu îți închide o ușă, îți deschide un geam, cită

Peter urmărindu-și soția cu privirea. Louise e fereastra mea. Și a băieților. Poate e o expresie siropoasă, dar așa e pentru mine. Și nici măcar nu sunt credincios.

Erica nu-i răspunse. Doar îl strânse de mână. Știa că nu doar el a avut noroc. Și Louise avusese.

Se duse să-l caute pe Patrik. Primul dans trebuia să fie al lui.

Chiar dacă el nu voia.

Duminică

Curând. Fanny Klintberg putea să lase curând locul ăsta blestemat în urma ei. Ca să poată să plece, strânsese fiecare bănuț

câștigat de la slujbele de căcat pe care le avusese. Cei 18 ani în Fjällbacka erau mai mult decât suficienți. Ierni nesfârșite cu doar 1 000 de locuitori, unde toată lumea știa totul despre toată lumea și unde nimeni nu avea voie să iasă în evidență. Și apoi turiștii nesimțiți vara, care aveau impresia că orașul e al lor și că puteau să

se comporte oricum.

Fanny scoase produsele de curățenie din portbagajul vechiului Fiat pe care îl primise cadou de la părinții ei când împlinise 18 ani.

Nu era o mașină *fancy,* dar ea o iubea, era micul ei *pericol roșu*, pentru că în orice caz mașina asta îi oferise libertate.

După ce se asigură că avea tot ce-i trebuie, închise portbagajul, oftă adânc și căută în buzunar brelocul cu chei de la casele unde făcea curat.

Când o să ajungă în Bali, nu o să mai facă niciodată

curat. Sau poate o să facă în bungalow-ul el. Să lucreze la bar, ăsta era planul. Deja începuse să studieze online cum se fac cocktailurile. Și se uitase și la filmul ăla vechi care se chema *Cocktail* și pe care mama ei îl adora pentru că, fără nicio logică, era îndrăgostită de sectantul ăla care juca în rolul principal.

Deschise ușa și puse găleata cu produsele de curățenie în ușă, să

nu se închidă în timp ce aducea ea aspiratorul. Era o muncă relativ ușoară. Galeria era de obicei goală, fără o groază de lucruri care să

fie ridicate, șterse de praf sau ocolite. Intră cu aspiratorul și luă de jos găleata cu mopul și produsele de curățenie, iar ușa se trânti cu un zgomot puternic. Apoi se întoarse.

Și scoase un țipăt asurzitor.

— Ai chef?

Vocea lui Patrik Hedström era răgușită, de parcă era măgar.

— Nu.

Vocea Ericăi nu lăsă nicio îndoială în legătură cu sinceritatea răspunsului.

— La naiba, de-asta nu mai mergem noi la petreceri?

— Asta și trei copii, gemu Erica întorcându-se spre el.

Respirația ei îl făcu să se strâmbe. Și apoi se strâmbă și mai tare

când realiză că și respirația lui era la fel.

— Nu știu ce am avut în cap de am băut atât de mult, zise Patrik incapabil să-și ridice capul de pe pernă.

— Eu dau vina pe Ole. Sigur a vrut să mă îmbete. Cum am ajuns acasă? Am venit pe jos?

Patrik încercă să-și aducă aminte, dar nu reuși. Dar erau acasă. În patul lor.

— Când trebuie să luăm copiii? întrebă el dregându-și vocea puțin tabagică.

— Am zis că-i luăm la 11:00. Dar cred că va trebui să-i rog pe Anna și pe Dan să ne mai lase câteva ore să ne tragem sufletul.

Erica își trase pătura mai sus, către bărbie. Își simțea buzele uscate și se întinse după sticla cu apă pe care o avea mereu pe noptieră. O goli pe jumătate și apoi i-o dădu lui Patrik, care o acceptă bucuros.

— Sunt prea bătrân pentru asta, oftă el încercând să-și dea seama dacă există vreo bucățică din cap și din corp care să nu-l doară.

— Oricum, a fost o seară frumoasă, trebuie să recunoști. Poate nu chiar atât de reușită ca să merite chinul ăsta, dar oricum…

— Ai dreptate, însă a fost datorită companiei plăcute de la masa mea și discursului ăla de tip Norén al fiului.

— Îl bagi pe Norén în discuție? Sunt căsătorită de-atâția ani cu un intelectual?

Erica îi zâmbi. Părul ei blond și creț îi încadra fața și Patrik constată că, și beat turtă, soția lui tot i se părea extraordinar de atrăgătoare.

— Întotdeauna am fost foarte intelectual, răspunse el reușind să se sprijine pe coate și să se ridice ușor. Doar scriitorii de duzină ca tine nu

înțeleg măreția mea.

O pernă îl lovi direct în față și toată camera parcă se învârti cu el.

Când se reculese, se răzbună gâdilând-o pe Erica. Încet, parcă îi venea sufletul la loc și, dacă lua un paracetamol și un ibuprofen, sigur avea să revină la viață.

Când sună telefonul de pe noptieră, se gândi întâi să nu-l bage în seamă.

— Poate sunt Anna și Dan, îi atrase atenția Erica ridicându-se întrun cot, astfel că pătura alunecă de pe ea, dezvelindu-i un sân.

După ce o privi intens, Patrik se întoarse reticent către noptieră, după telefon.

— E de la serviciu, nu sunt Dan și Anna.

Își drese glasul de câteva ori înainte să răspundă.

— Da, Patrik la telefon. Ce naiba zici? Bine, unde? Vin imediat.

Tehnicienii criminaliști sunt pe drum? Bine, îi aștept acolo.

Mahmureala îi trecu instantaneu și Patrik aruncă pătura și se dădu jos din pat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Erica și se ridică din pat cu încetinitorul.

Patrik își trase pe el o pereche de blugi și un tricou, ce găsise în teancul de haine de lângă pat, și acum căuta o pereche de șosete.

— A fost găsită o persoană decedată în galerie, cea din panta Galär.

— O persoană? E Rolf? Vivian?

Erica începu şi ea să se îmbrace şi îi aruncă lui Patrik o pereche de şosete negre.

— Nu ştiu mai multe. Femeia de serviciu a găsit dimineaţă o persoană decedată, asta mi-a zis Annika adineauri. Mă duc direct acolo. Iei tu copiii?

— Da, rezolv eu, răspunse Erica şi-şi trase un hanorac peste cap. Să

mă ţii la curent, strigă după Patrik, dar era prea târziu.

Uşa se închisese deja după el.

Stockholm 1980

Lola auzi cum Pytte se strecura încet pentru a nu o trezi. Lucrase până târziu, mai târziu ca de obicei; acum avea pleoapele grele şi îi era imposibil să deschidă ochii. Dar zgomotul făcut de Pytte cu picioruşele care tropăiau încet pe podeaua de lemn către bucătărie, o făcu să zâmbească cu ochii închişi.

Se întreba de multe ori dacă Pytte era conştientă că era toată

lumea sa. Era lumina care se strecura prin perdelele albe de la fereastră. Era zgomotul pietrişului de sub picioare după o iarnă

lungă.

Lola se întinse. Fusese o seară agitată ieri la Alexas. În club veniseră mulţi bărbaţi beţi şi nervoşi şi făcuseră scandal. Noroc că

nu se întâmpla prea des.

Clubul era un loc minunat. Îi plăceau munca ei şi colectivul de acolo. Să fie iubită. Simplu. Merita. Bărbaţii de ieri atâta ştiau. Erau nişte ignoranţi. Reduşi. Mici.

În bucătărie zăngăniră tigăi şi cratiţe. Lola simţi mirosul de cafea şi, fără să vrea, începu să se trezească la viaţă, chiar dacă ştia că

putea să doarmă cât de mult voia. Pytte se descurca singură. Dar îi era dor de ea. Era mai important să fie cu fiică-sa decât să doarmă.

Dădu drumul la radio. *Don't do me like that* cu Tom Petty & The Heartbreakers urlă brusc la volum maxim şi Lola se grăbi să dea mai încet, înainte să înceapă vecinul să bată în perete.

Când trase perdelele, văzu Stockholmul sclipind minunat în soarele verii, ale cărui raze cădeau peste acoperişuri. Avusese noroc să închirieze apartamentul ăsta cu două camere. O colegă de la Alexas plecase la Los Angeles pentru câţiva ani şi întrebase dacă nu vrea să-i închirieze apartamentul ei cu două camere în Vasastan.

Bloc de la începutul secolului. Ultimul etaj. Soare de dimineaţă. A acceptat imediat. Era perfect pentru ea şi Pytte. Mult mai bine decât în bordeiul întunecat în care locuiseră în Bandhagen.

Un halat alb curat atârna de un cuier de la picioarele patului.

Albul era culoarea ei preferată; aşa fusese dintotdeauna, de când era mică. Poate pentru că avusese un ponei alb. Sau poate că se potrivea aşa de bine cu părul ei roşcat. Vopsit, dar ce conta?

— Ce mic-dejun luxos îmi pregăteşti azi, draga mea?

Lângă masă, Lola aproape că se împiedică de ghiozdanul roz cu Barbie al lui Pytte. Fata îl ducea cu ea peste tot şi Lola avea interzis să se uite în el. Oftă puţin dramatic şi puse ghiozdanul lângă

perete înainte să se aşeze la masa uzată din lemn de pin şi să-şi aprindă o ţigară. Pytte îi puse în faţă o cană de cafea şi apoi îi prezentă foarte solemn meniul după prepararea căruia se afla acum în chiuvetă un maldăr generos de farfurii şi cratiţe.

— Omletă. Pâine cu caşcaval. Fără unt. Şi bacon. Atât de bine prăjit, că faci cancer doar uitându-te la el.

— Draga mea, de unde ai scos asta? Nu face nimeni cancer de la bacon. Nenorocitele alea de centrale nucleare sunt de vină.

Lola suflă nişte cercuri perfecte către Pytte, căreia, încă de când era mică, îi plăcea la nebunie să le înţepe cu degetul.

— Sunt gata. Să degustăm.

Pytte chicoti. Îi plăcea cuvântul.

— Să începi cu omleta, tată.

— Da, şefule, atunci încep cu omleta.

Gustă.

— Minunat! Dumnezeiesc!

Când Pytte se întoarse către aragaz, Lola scoase discret o bucăţică

de coajă de ou din gură.

Vivian stătea în pat şi lăcrima mulţumită. Era mândră. În sfârşit, luase şi ea o decizie în căsnicia cu Rolf. Era o victorie mică, dar importantă.

Totul se învârtea în jurul lui Rolf. Expoziţiile lui. Călătoriile lui.

Prietenii lui. Clubul Blanche. În jocul ăsta ea era doar o piesă care ajuta ca totul să meargă ca pe roate. Dar seara de ieri fusese începutul unei noi vieţi. Chiar se distrase la petrecere. Fără să fie umbra lui Rolf.

Vivian se uită prin cameră. Ca în toate camerele de la hotelul Stora, designul interior era inspirat de unul dintre celebrele oraşe-port ale lumii şi de prostituatele de acolo. Un etaj cu oraşe, un etaj cu fete.

Camera ei era Tokyo. Pe perete, în faţa fiecărei camere erau scrisori fictive de la un căpitan numit Klassen, care-i scria surorii lui din oraşul respectiv. Fusese dezamăgită când aflase că scrisorile erau nişte falsuri. Dar camerele erau drăguţe.

De fapt, toate camerele din hotel fuseseră rezervate cu mult înaintea petrecerii, dar Vivian avusese noroc. Exact când se dusese să întrebe la recepţie, cineva tocmai suna şi anula rezervarea. Dar nu era deloc mirată. Actuala poziţie a lunii îi asigura noroc şi fericire în viaţă. Lui Rolf i se părea că e o tâmpenie, dar Vivian credea în asta.

Ieri după-amiază avusese parte de fluxuri de energie foarte puternice. Multe sentimente neînţelese, multe întâmplări pe care ea nu a putut să le înţeleagă. Bineînţeles că intuiţia ei se accentua când mai bea nişte alcool.

Vivian chiar spera că Elisabeth şi Henning se simţiseră bine. Îi îndrăgea. Ştia că fuseseră prieteni buni cu Rolf şi Ester, dar pe ea o primiseră mereu cu braţele deschise. Sigur aveau ei un apartament în hotelul asta. Îşi dorea să vină şi ea cu Rolf o dată să stea la întrun apartament din ăsta la hotel, dar Rolf nu avea niciun chef.

Zicea întotdeauna că a stat destul prin hoteluri, în toate colţurile lumii, datorită serviciului lui.

Rochia de ieri era frumos atârnată pe uşa de la şifonier, iar ea dormise într-un tricou vechi pe post de cămaşă de noapte. Avea cel puţin zece ani, dar, oricât încercase, nu găsise niciodată ceva mai confortabil pentru dormit.

Vivian se dădu jos din pat şi trase perdeaua. Nu putea să vadă

cerul, din cauza ceţii dese. Avea vedere către panta Galär şi galeria era în apropiere, dar nu putea să o vadă nici dacă se uita mult spre dreapta. Cu toată ceaţa, reuşi totuşi să-şi dea seama că se întâmpla ceva în faţa

galeriei. La ora aceea, de obicei, coborârea spre piața Ingrid Bergman era pustie, dar acum erau o groază de mașini și oameni acolo. Nu putea să vadă exact ce e, dar simți că e ceva în neregulă. Rolf nu-i dăduse niciun mesaj dimineață, lucru care nu era obișnuit, chiar dacă se certaseră înainte. De aproape 20 de ani, el îi trimitea în fiecare dimineață, la ora 7:00, mesajul *Bună*

dimineața, iubita mea, în cazul în care nu dormiseră împreună. Însă

azi nu primise nimic.

Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme, dar creierul ei funcționa de obicei în reluare înainte de prima cafea. Simți brusc cum o cuprinde îngrijorarea.

Își luă repede o pereche de pantaloni și o bluză din geanta pe care o avea cu ea și se îmbrăcă. Coada împletită cu care dormise era răvășită, dar n-avea nicio importanță. Ceva îi spunea că trebuie să ajungă la galerie.

Vivian coborî în grabă scările în timp ce își trăgea un pulover peste bluză și trecu în fugă pe lângă recepție. Una dintre fete încercă s-o oprească, dar ea trecu mai departe și o luă spre deal.

Apoi se opri brusc. Ușa galeriei era deschisă. Afară, în mica parcare, sub un perete abrupt de stâncă, se aflau mai multe mașini de poliție și o ambulanță. Vivian trecu strada alergând, fără să se uite în stânga și-n dreapta, și era să fie lovită de o mașină, al cărei șofer o claxonă nervos. Fără să reacționeze, alergă spre galerie, dar fu oprită de un bărbat mai în vârstă, cu o față aspră.

— Nu poți să intri acolo.

— Soțul meu? Rolf? întrebă ea cu vocea tremurândă, în timp ce picioarele amenințau să-i cedeze.

— Soțul tău este proprietarul galeriei? se interesă bărbatul cărunt.

— Nu, e fotograf. Are o expoziție aici.

— Cel mai bine e să rămâi aici, cu mine.

Vivian se înfășură în pulover. Dar nimic nu o putea apăra de gerul care venea dinăuntrul ei.

— Cât mai durează până ajung tehnicienii? întrebă Patrik când intră cu grijă în galerie.

Voia să vadă exact care e situația, dar fără să distrugă vreo urmă.

— Sunt pe drum, ajung imediat, răspunse Gösta din ușă, arătând spre o femeie blondă îmbrăcată cu un pulover gri și pantaloni bleu, care-i privea insistent, ținută de braț de un localnic curios.

— Cred că e soția lui. Dacă victima e fotograful care trebuia să

aibă expoziția aici.

— El e, confirmă Patrik încuviințând. L-am văzut într-o poză. E

Rolf Stenklo.

— Să rog pe cineva să aibă grijă de ea? întrebă Gösta întorcându-se către femeia căreia acum îi tremurau dinții de frig în ceața de pe panta Galär.

— Vine și Martin?

— În cinci minute.

— Roagă-l pe el, știe el cum să vorbească cu lumea.

— Să-i chem şi pe Paula şi pe Mellberg? întrebă Gösta, dar Patrik ştia că era doar de ochii lumii.

— Nu, prea multe moaşe. Nu mai avem nevoie şi de alţii la locul crimei. Am rugat-o pe Annika să-i cheme la secţie, ne aşteaptă

acolo.

Gösta arată înspre pantă.

— Vin tehnicienii.

— Bine, răspunse Patrik ducându-se spre uşă.

Îşi scoase telefonul şi filmă în galerie cât putu fără să calce prea mult pe acolo. Suporturile cu hârtiuţe de pe pereţi. Pe Rolf Stenklo, mort pe podea, şi firicelul de sânge care i se prelinsese lângă cap.

— Torbjörn şi echipa lui fac întotdeauna treabă foarte bună, zise el.

— Da, Patrik, replică Gösta ezitând puţin. Nu vine Torbjörn…

— Bună! Se pare că aici trebuia să ajungem!

O voce feminină, alertă, ajunse până la ei, în timp ce femeia le făcea nerăbdătoare semn cu mâna.

— Sunt Farideh Mirza. Am venit în locul lui Torbjörn Ruud.

— În locul lui Torbjörn? întrebă Patrik.

Apoi îşi aduse aminte că parcă văzuse ceva notat despre chestia asta pe undeva.

— A ieşit la pensie anticipat, îl lămuri Gösta punându-i o mână pe umăr.

Patrik se abţinu.

— Cum e locul faptei? A umblat cineva pe acolo?

Farideh se uită la ei foarte serios și, fără să vrea, Patrik se îndreptă de spate. Avea prestanță femeia asta.

— L-a găsit dimineață femeia de serviciu. Am audiat-o și din ce spune reiese că a intrat și apoi a fugit afară, fără să-l atingă. Și a fost și medicul de gardă, ca să constate decesul.

— Bine. Și voi?

Îi măsură pe amândoi din cap până în picioare. În spatele ei erau doi tehnicieni în costume de protecție care așteptau să poată intra.

— Eu am intrat puțin, recunoscu Patrik. Gösta a așteptat aici, chiar la intrare.

— Minunat. Atunci începem bine.

Intră în galerie, apoi se întoarse către Patrik.

— Dar data viitoare să nu mai intri.

— OK, răspunse el, simțindu-se ca un băiețel luat la rost.

— E a dracului, remarcă Gösta cu admirație.

— Îhm.

Lui Patrik îi lipsea Torbjörn. De ce nu puteau lucrurile să rămână

neschimbate?

Îl văzu în depărtare pe medicul legist apropiindu-se.

*

Pastila efervescentă sfârâi gălăgios în apă. Sau poate că e exagerat să zicem gălăgios, dar pentru durerea de cap a Ericăi era ca o cascadă enormă. Luase deja un paracetamol și un ibuprofen, dar încă nu-și făcuseră efectul. Dumnezeule! Nu mai rezista. Bine, și băuse o cantitate considerabilă de vin ieri, dar acum câțiva ani ar fi avut poate doar o durere vagă de cap. Acum avea o orchestră

simfonică în cap. Cu instrumente de percuție foarte gălăgioase.

Puse la loc cutia cu pastile efervescente, în dulapul de deasupra hotei, și din greșeală răsturnă altă cutie. O ridică nervoasă. O

primise de la soacra ei, Kristina, după ce se văitase cam mult și cam des că și-a pierdut tonusul. Nu se întâmplase treptat, ci brusc, parcă peste noapte sau, în fine, poate a durat câteva zile, ceea ce se pare că nu era ceva neobișnuit.

Premenopauză.

Numai gândul o făcu să tresară. În orice caz, ăsta era diagnosticul pe care i-l oferise Google, și Kristina îl aproba dacă te gândeai că îi dăduse o cutie cu medicamente homeopate pentru menopauză.

Erica nu putea să înțeleagă de ce gândul ăsta îi provoca atât de mult disconfort. Nu era chiar atât de bătrână. Și nici Patrik. Sau erau? Unde începea declinul?

Menstruația nu mai venea la timp, era veșnic transpirată și îi era cald, parcă nu-și recunoștea corpul. Nu știa exact ce se schimbase, doar simțea o schimbare. Bărbații nu aveau problema asta. Treceau prin viață fără schimbări hormonale, singurele lor probleme fiind doar chelia și o talie care se îngroșa. Observase la Patrik că

devenise foarte comod și era tot mai reticent la orice schimbare.

Nu era ăsta un semn clar de bătrânețe?

Puse repezit în dulap cutia cu tabletele care promiteau armonie și fericire și apoi închise ușa. Parcă o mai lăsase durerea de cap și își puse un pahar mare cu apă, pe care îl bău pe nerăsuflate, chiar dacă de fapt nu îi era sete. Trebuia să-și refacă echilibrul fluidelor din corp. Mai ales că se gândea să-și ia o cafea și să stea pe terasă.

Voia să profite de orele astea fără copii. Toată lumea îi spunea să

se bucure de anii ăștia când copiii sunt mici, că o să le simtă lipsa când vor crește, dar ea nu putea să fie de acord. Își iubea copiii mai mult ca orice pe lume, dar tânjea ca anii ăștia să treacă mai repede.

Era răcoare pe terasă, așa că dădu drumul la un calorifer și se înveli într-o pătură groasă înainte să se afunde în fotoliu. Abia acum începu să se gândească la ceea ce se întâmplase la galerie.

Patrik îi trimisese doar un SMS scurt în care scrisese: *Rolf ucis. Nu știu când vin acasă.*

Faptul că îi dădea detalii de la locul crimei încălca orice regulă

polițienească. Dar chestia asta nu mai conta de mult, Patrik o considera pe Erica o colegă cu care putea să discute cazurile.

Tresări când auzi soneria. Aruncă pătura de pe ea și se duse să

deschidă ușa. Era Louise, cu obrajii îmbujorați.

— Nu te-am întrebat dacă vrei să mergi la plimbare azi, m-am gândit că vreți să dormiți mai mult! Dar văd că v-ați trezit! Mă

servești cu o cafea?

— Intră, o invită Erica dându-se deoparte din ușă. Cât de devreme te-ai trezit?

Louise își agăță în cuier geaca de fâș.

— Devreme. N-am putut să beau vin cu găleata ca voi, pentru că a trebuit să supraveghez spectacolul. Așa că deja am fost la o plimbare de vreo oră. Mă simt foarte bine! Și, cu puțin noroc, părinții mei au terminat deja micul-dejun când ajung eu înapoi.

M-am gândit să merg 10 kilometri azi!

Erica încuviință scurt. Îi venea să verse doar când se gândea să

iasă la vreo plimbare.

— Ești cam verde la față. Ești mahmură? Și Patrik unde e?

Louise se uită prin living și bucătărie. Erica își dădu seama că

prietena ei plecase de la hotel înainte să fie găsit cadavrul lui Rolf.

Oare putea să-i povestească? Sigur ar fi aflat când ajungea înapoi la hotel.

Pentru a câștiga puțin timp, Erica își umplu cana cu cafea și îi dădu și lui Louise una, așa cum îi plăcea ei, neagră. Bineînțeles.

Erica nu înțelegea cum poți să bei cafea fără lapte gras în ea.

— Haide să stăm pe terasă.

— Azi nu vezi nimic afară, zise Louise uitându-se prin ferestrele frumoase.

În mod normal, vedeai marea din terasă, dar acum era o ceață

cenușie care părea că devine din ce în ce mai deasă.

— Nu, vremea asta nu bucură pe nimeni.

Erica sorbi din cafea și se întrebă cum să-i dea vestea lui Louise.

Nu știa cât de bine îl cunoștea ea pe Rolf Stenklo, dar știa că fusese foarte apropiat de Henning și Elisabeth și că erau implicați toți în clubul Blanche. Și, la cât de mult lucra Henning cu Louise, sigur avusese și ea de-a face cu Rolf.

— Nu mi-ai zis unde e Patrik, remarcă Louise, oferindu-i ocazia să

deschidă discuția.

— E la serviciu. A fost chemat urgent adineauri. S-a… întâmplat ceva la galerie.

— La galerie? Unde are Rolf expoziția? întrebă Louise îngrozită. A fost vreo spargere? Oh, nu, au luat toate fotografiile lui Rolf! Își dorea așa de mult expoziția asta în Fjällbacka, cred că e distrus.

— Rolf e mort.

Își dădu seama că se exprimase mult mai brutal decât intenționase, dar cum poți de fapt să dai o veste ca asta?

Louise tresări atât de tare, încât vărsă cafeaua și apoi se holbă la ea.

Erica îi dădu un șervețel să șteargă cafeaua. Îl luă cu încetinitorul, dar rămase cu el în mână, cu ochii cât cepele.

— Mort? A făcut infarct? Știu că Vivian era îngrijorată de greutatea lui. Chestia asta se poate întâmpla când te aștepți mai puțin…

— A fost omorât.

Louise continuă să se holbeze la Erica. Încet, puse cana de cafea pe masă și începu să se șteargă pe picior, acolo unde pata de cafea deja se impregnase în pantalonii ei deschiși la culoare.

— Trebuie să mă duc la hotel, zise ea și se ridică brusc.

Fără să mai spună nimic, trecu prin living, își luă geaca din cuier și dispăru.

— Martin! îl strigă de pe scara galeriei.

Martin Molin veni în grabă și se uită la polițistul în vârstă care se aplecase peste balustradă.

— Soția victimei. Poți să…?

Gösta îi arătă o femeie cu o coadă lungă împletită și îmbrăcată

într-un pulover, care stătea nemișcată și tremura, urmărind cu privirea tot ce se întâmpla.

— Bineînțeles, răspunse Martin ducându-se spre ea.

Încercă să-și intre în rolul de polițist. Îi lăsase pe Mette și pe copii, Tuva și micul Jon, la masă când îl sunase Gösta. Câteodată

totul se întâmpla prea brusc.

— Martin Molin, de la poliția din Tanumshede. Nu-i așa că tu ești soția lui Rolf Stenklo?

Vivian Stenklo încuviință.

— Am auzit pe cineva spunând că a fost găsit mort, zise ea cu vocea tremurând. Dar nu-i așa, nu?

Își întoarse privirea plină de speranță către Martin, care dădu din cap. Era deja confirmat că decedatul era persoana care urma să

deschidă expoziția de la galerie. Îl identificase Patrik.

— Din păcate, s-a confirmat că este vorba de soțul dumneavoastră. A fost găsit mort.

Vivian începu să tremure violent şi părea că o să cadă din picioare, iar Martin o prinse de braţ.

— Nu vrei să intrăm la căldură?

Ţinând-o de braţ pe Vivian Stenklo, Martin se îndreptă către intrarea în hotelul Stora. Cele două femei de la recepţie tăcură

când îi văzură intrând şi evitau să se uite la Vivian. Ştirea se răspândise repede şi în curând avea să ajungă în tot oraşul.

— Puteţi să ne daţi nişte cafea? le întrebă el pe recepţionere.

— E deja cafea înăuntru, puteţi să vă serviţi.

O ţinu pe Vivian puţin mai strâns când coborâră pe scara care ducea la sala de mese, unde personalul făcea curat după micul-dejun. Martin o aşeză pe Vivian la o masă lângă fereastra care dădea către port şi turnă două căni cu cafea.

— Lapte?

Ea clătină din cap, mută.

— Bea, o să te încălzeşti puţin.

Martin se uită la femeia din faţa lui. Şi el pierduse o soţie, de boală, nu ucisă, dar oricum putea să înţeleagă durerea pe care o simţea ea acum.

Vivian sorbi din cafea cu privirile pierdute în ceaţa care se întindea peste piaţa Ingrid Bergman. La faţa locului se adunau tot mai mulţi curioşi. Într-un oraş mic, aşa ceva lua amploare mai mult ca într-un oraş unde maşinile de poliţie şi ambulanţele erau la ele acasă.

— Când l-ai văzut pe Rolf ultima dată? întrebă Martin luând şi el o gură de cafea.

Apoi se strâmbă. Stătuse prea mult în filtru și parcă avea gust de ars. Semăna cu cafeaua de la secție.

— Ieri după-amiază. Ne-am… ne-am certat.

— De ce v-ați certat?

Vivian dădu din cap, iar coada care începuse să se despletească

se mișcă.

— O prostie, nesemnificativ. Și prostesc. Îmi pare rău, am zis deja că a fost o prostie.

Își duse la cap mâna care tremura și-și dădu deoparte o șuviță de păr.

— Nu are nimic. Despre ce prostie era vorba? Îmi pare rău dacă

întrebările mele sunt personale. Este din păcate sarcina mea să pun chiar și întrebări incomode, ca să aflăm mai repede cât mai multe informații. Deocamdată nu știm ce e relevant în cazul ăsta și ce nu este.

— Înțeleg, răspunse Vivian uitându-se la cana cu cafea de parcă

nu înțelegea ce este. Ne-am certat pentru o petrecere. Prietenii noștri Elisabeth și Henning Bauer și-au sărbătorit nunta de aur ieri, chiar în sala asta. Nu știu de ce, dar Rolf nu a vrut să meargă. Și, ca de obicei în căsnicia noastră, a presupus că nici eu nu o să mă duc.

Dar eu m-am împotrivit. Am sunat-o pe Louise, care e nora lui Elisabeth și a lui Henning, și e și secretara lui Henning. Ea a organizat petrecerea și am întrebat-o dacă pot să vin și eu, așa, în ultimul moment. Și a rezolvat. Louise rezolvă tot. Și, ca un fel de protest, am luat și o cameră la hotel, ca să pot rămâne după

petrecere. M-am gândit că Rolf o să stea singur acasă contemplân-du-și… greșeala.

Vivian își cuprinse fața cu mâinile. Martin a rămas nemișcat, privindu-i trupul care se cutremura. După vreun minut, Vivian ridică privirea. Nu se uita la Martin, ci tot afară, la ceață.

Martin își drese vocea ușor.

— Deci de ieri după-amiază nu l-ai mai văzut și nici nu ai mai vorbit cu el?

Vivian dădu din cap, privind tot pe geam.

— Nu, eram supărată pe el. Dar mi s-a părut ciudat azi-dimineață.

Întotdeauna îmi trimite un mesaj dimineața dacă nu dormim

împreună. Chiar dacă suntem certați. Și de dimineață nu a trimis nimic…

Martin îi urmări privirea, care parcă se îndrepta spre piață.

Furtuna de ieri se potolise, dar el prefera să vadă valurile înspumate, albe, care biciuiau portul în locul păturii ăsteia cenușii care se așternuse peste oraș.

O lăsă pe Vivian o clipă cu gândurile ei, în timp ce el se întreba în ce fază erau planurile pentru consolidarea digului. Fjällbacka era unul dintre orașele de pe coasta Bohus construit pe sol argilos și exista riscul de surpare. Sigur avea de-a face cu schimbările climatice și cu nivelul în creștere al mării, dar Martin nu prea avea timp să se gândească la chestii de genul ăsta. Îi ajungeau inundațiile pe care le avea acasă. Nu mai avea loc să se gândească

și că lumea e înghițită încet-încet de oceane pe măsură ce se topesc ghețarii.

— Deci nu știi de cât timp era Rolf în galerie? Când trebuia să

deschidă expoziţia?

— Mâine. Luni. A tot stat vreo săptămână aici să facă pregătiri. Şi înainte, vreo jumătate de an acasă, în Stockholm. A ales tema, a ales pozele. Le-a developat. Pentru expoziţii, Rolf lucra numai cu imprimare în platină.

— Imprimare în platină? întrebă Martin.

Nu auzise cuvântul ăsta niciodată. Avea zero cunoştinţe despre fotografie. El le făcea poze fetiţei lui, Tuva, partenerei lui, Mette, şi băieţelului ei, micul Jon, cu camera de la iPhone şi i se părea că ies foarte bine. În ultima poză, Tuva ţinea mâna pe burta lui Mette.

Martin înghiţi cu noduri gândindu-se la ele.

— Nu sunt expertă, dar am mai prins câte ceva de la Rolf de-a lungul anilor. E un fel de a imprima fotografii folosind metale preţioase, cum sunt platina şi paladiul. Era scump, dar Rolf zicea întotdeauna că aşa pozele au cea mai bună calitate şi devin unice.

— Deci pozele din galerie sunt valoroase?

Martin ridică din sprâncene şi se aplecă în faţă. Era o informaţie importantă. Creşteau şansele să fi fost vorba despre o spargere eşuată.

— Da, dar nu doar pentru modul în care erau imprimate. Rolf e

unul dintre cei mai cunoscuţi fotografi din lume. Fotografiile lui se vând cu sute de mii de coroane la licitaţii în toată lumea.

— Impresionant. Te rog să mă ierţi pentru ignoranţa mea.

— Nicio problemă. Bineînţeles că nu ştie toată lumea.

Vivian zâmbi pentru prima dată de când stăteau de vorbă. Faţa ei, până atunci crispată, se îmblânzi, şi Martin observă ce femeie frumoasă era.

Frumoasă și fragilă.

— Deci știa multă lume că în galerie se află obiecte valoroase?

— Da, se știa că Rolf o să aibă o expoziție. Sunt anunțuri peste tot, în tot orașul, pe toată coasta. Dar nu a aranjat fotografiile până

ieri. Eram și eu acolo. Mai întâi lucrează cu hârtiuțe pe care scrie numele fotografiilor, ca să poată să le mute și să vadă cum vin mai bine. Întotdeauna durează până poți să creezi combinația perfectă, care să le asigure vizitatorilor o experiență plăcută. Nu-i trebuiau fotografiile în original. Avea imaginile întipărite în minte. Și erau la fel de clare ca și cum le-ar fi avut în fața lui.

— Nu-i așa că făcea fotografii cu… natură? întrebă Martin puțin ezitant.

— Da, natură și oameni în natură. Fotografiile lui celebre sunt cele pe care le-a făcut în anul când a stat în Borneo cu tribul Penan.

— Și la expoziția asta? Ce temă avea?

Fără să vrea, Martin realiză că era fascinat. Îi plăceau oamenii care își iubeau meseria. Nu puteai să nu-ți iubești meseria dacă erai dispus să stai un an întreg cu oameni din epoca de piatră în Asia de Sud.

Vivian clătină din cap.

— E foarte ciudat. De data asta nu știu prea multe. De obicei îmi arăta fotografiile, dar nu și acum. Singurul lucru pe care îl știu e că

era vorba despre trecut și, dacă îmi aduc bine aminte, agățase deja vreo 15 dintre hârtiuțele lui.

— Avea dușmani? Scuză-mă, cuvântul ăsta e foarte dramatic, dar știi pe cineva care să-i fi vrut răul?

Vivian clătină ferm din cap.

— Nu, toată lumea îl plăcea pe Rolf. Nu avea niciun dușman.

— OK, dar, dacă îți mai aduci aminte de ceva, ceva care să fie

relevant pentru anchetă, sună-ne. Uite, ai aici numărul meu de telefon.

Martin îi dădu o carte de vizită, pe care Vivian o băgă în buzunarul de la pulover.

— Când pot să-l iau?

Când rosti cuvintele, Vivian realiză tragedia. Fața i se schimonosi, parcă i se încreți.

Martin își puse mâna spontan pe mâna ei.

— Cât de repede se poate, răspunse el. Și ajunge acum. Dacă îmi dai și tu numărul tău de telefon, sunt mulțumit. Ai cu cine să stai acum?

Vivian încuviință. Îi dădu numărul de telefon și se ridică de la masă.

— Trebuie să-mi fac bagajul, zise ea îndreptându-se spre recepție, fără să-și ia rămas-bun.

Martin se uită lung după ea. Uneori, durerea celor din jur era prea mult pentru el. Durerea lui abia acum se așeza. O avea pe Tuva, care îi aducea aminte de tot ce iubise la Pia. Moștenise casa visurilor lui și doar cu câteva luni în urmă primise vestea că el și Mette așteptau primul lor copil. Dar întâlniri de genul ăsta îi aduceau aminte cum moartea putea să-ți ia brusc totul.

— Ce avem? întrebă Patrik mergând agitat în urma lui Farideh, care se îndrepta cu pași grăbiți spre mașină, scoțându-și mănușile.

Ajunsă la mașină, își scoase costumul de protecție pe care îl împachetă și-l puse frumos într-o pungă.

— Cineva l-a împușcat pe Rolf Stenklo în ceafă, cu un pistol de cuie, zise ea până la urmă, după ce îl lăsase pe Patrik să aștepte cât timp se aranjase. Am prelevat probe de pe pistol și am găsit și niște fibre lângă mâner.

— Și cât durează până avem rezultatul? întrebă Patrik, chiar dacă

deja știa răspunsul.

— Nu știu. E imposibil de spus. Sunt cozi foarte mari la Laboratorul Criminalistic Suedez.

— Alte urme?

— Nu prea multe. Bineînțeles că sunt o groază de amprente, dar e

o galerie și a trecut multă lume pe-acolo, așa că e ca și cum ai căuta un ac în carul cu fân. Dar facem tot posibilul să găsim o urmă

lăsată de criminal.

Patrik se uita nervos la curioșii care stăteau și se uitau de după

banda delimitatoare a poliției. Ulii. Văzu o persoană cunoscută.

Louise. Prietena Ericăi. Fusese oprită, dar el făcu semn din cap s-o lase să intre. Ea îl salută în grabă și intră în hotel.

— Poți să-mi zici cam la ce oră a murit Rolf Stenklo? o întrebă el pe Farideh, care dădu din umeri.

— Informația exactă vine mai târziu, dar, din ce a spus medicul legist, cam pe la miezul nopții — plus / minus două ore.

— Medicul legist nu poate să ne dea o oră mai precisă? insistă el uitându-se la fereastra sălii unde avusese loc petrecerea.

Cu alte cuvinte, era foarte probabil ca Rolf să fi fost omorât exact când el se afla la doar câțiva metri distanță.

— Nu, nu încă.

— Atunci o să mă mulțumesc cu atât.

Patrik o salută scurt. Nu avea nimic împotriva lui Farideh Mirza, dar el era obișnuit cu felul lui Torbjörn de a se exprima. După o grămadă de ani petrecuți în poliție, știa cum să discute cu el despre locul crimei. Acum totul era… prea nou.

— Sper că vom putea colabora cum trebuie. Torbjörn îți trimite salutări din Torrevieja, zise Farideh, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Colegii mei mai au câteva ore și apoi sunt gata.

— Te rog să-mi spui dacă mai găsiți ceva, îi ceru el, făcându-le semn lui Gösta și Martin.

Când ajunseră la el, Patrik arătă spre ferestrele de la hotel.

— Cel mai probabil, Rolf a fost omorât exact când aici avea loc o petrecere, la care am fost și eu. Va trebui să-i interogăm pe toți invitații. Ca să obținem mai multe informații, e suficient să fi ieșit la o țigară sau vreunul dintre ei să se fi uitat pe fereastră și să fi văzut ceva. Martin, tu ai vorbit cu soția lui. A zis ceva important?

Martin își drese vocea.

— Fotografiile pe care urma să le expună Rolf erau foarte valoroase. Deci putem avea de-a face cu un jaf eșuat. Avea acolo 15

fotografii, fiecare în valoare de sute de mii de coroane. Sunt mulți bani.

— Nu e ușor să vinzi așa ceva, dar poate erau niște hoți tâmpiți; n-ar fi prima oară. Bine, Martin. Lucrăm cu ipoteza asta mai departe.

O să vorbesc cu Louise Bauer, care a organizat petrecerea, să-mi dea lista de invitaţi şi numerele lor de telefon; erau cam 80. Trebuie să

începem deja să-i sunăm pe toţi dacă vrem să obţinem rapid nişte informaţii.

— Gösta şi cu mine mergem la secţie. Vii şi tu când ai lista?

întrebă Martin pornind în sus pe panta Galär spre maşină, care era parcată lângă biserică.

Patrik îi făcu semn că e OK şi se îndreptă spre hotel.

*

— Elisabeth? Henning? V-aţi trezit?

Louise gâfâia în faţa uşii de la camera lor din hotel. Încercă să-şi calmeze respiraţia. Bătu la uşă din nou şi auzi paşi, iar Henning deschise uşa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el înnodându-şi cordonul halatului de baie.

Avea părul ud şi Louise îşi dădu seama că tocmai ieşise din duş.

În spatele lui era Elisabeth, şi ea în halat de baie. Şi cu părul ud. Cu alte cuvinte, îi deranjase în timp ce făceau baie în imensa lor cadă

turcoaz de la etajul doi.

— Ce s-a întâmplat? se interesă şi Elisabeth.

Şi ea, şi Henning o priveau miraţi. Louise respiră încet de câteva ori ca să-şi recapete glasul şi apoi spuse:

— Rolf e mort. Ucis.

Elisabeth suspină. Fața lui Henning păli. Îi făcură semn să intre în cameră și închiseră ușa. Aveau doar o canapea micuță în cameră, sub scară, și Louise se cufundă în ea în timp ce Henning și Elisabeth rămăseseră ca două stane de piatră.

În jurul lui Henning începu să se formeze o baltă, dar el nu părea să observe.

— Acum am auzit, e lume multă afară. E și poliția aici.

— Afară? Vrei să spui la galerie? întrebă Elisabeth ducându-se spre fereastră și încercând să se uite mult în dreapta.

— A fost omorât în galerie? întrebă Henning.

— Da, așa se pare.

Louise își privi mâinile. Erau vinete de frig de la plimbarea pe care tocmai o făcuse. Era mirată că nu-i tremurau. Ar fi trebui să

tremure. Pentru că înăuntrul ei tremura.

— Mă duc sus să mă îmbrac, zise Henning pornind spre scară.

Elisabeth rămase pe loc. Îi întâlni privirea lui Louise. O clipă, păru că vrea să spună ceva. Apoi își strânse halatul mai bine și îl urmă pe Henning sus pe scară.

— Louise!

Patrik ridică glasul când o văzu pe Louise Bauer în capul scărilor.

— Oh, bună Patrik! răspunse ea, coborând grăbită spre el. Am auzit. De Rolf. Erica… Mi-a spus Erica.

Ezită puțin, pentru nu știa dacă era OK că-i zisese, dar el zâmbi pentru a o liniști.

— Aș vrea să vorbesc cu tine, zise el.

Patrik arătă spre sala de mese.

— Deja au făcut curat aici, continuă el când se așezară la o masă

lângă perete. Apropo, mulțumesc pentru petrecerea de aseară.

— Și eu îți mulțumesc.

Vocea lui Louise era politicoasă, dar distantă.

— Despre ce voiai să discutăm?

Louise era foarte directă. Concisă. Dar el observă că era și șocată.

— Lista de invitați. Credem că Rolf a fost omorât în timpul petrecerii. Așa că am vrea să-i contactăm pe toți, poate a văzut cineva ceva.

— Bineînțeles. Dă-mi o adresă de e-mail și ți-o trimit imediat ce ajung la un calculator.

— O să vrem și numerele lor de telefon.

— Toți invitații au numere de telefon, adrese de e-mail, adresa de acasă și adresa de aici. E acolo tot ce aveți nevoie.

— Mulțumesc. O să ne ajute.

Patrik se îndreptă către cafetiera de pe bar și constată că era

goală. Vremea ăsta închisă îl făcea să tremure până în măduva oaselor și parcă îl dureau și încheieturile când era vreme proastă.

Să fi fost semn de bătrânețe? Totuși, credea că e doar în mintea lui.

În orice caz, așa zicea Erica. Ipohondru, spunea ea.

— Știți… ceva?

Louise îl privi plină de speranță, dar el clătină din cap.

— Nu pot să dau informații în timpul anchetei. Dar suntem la început. Așa că nu.

— Rolf era un om tare bun, spuse Louise. El și soția lui au fost foarte buni prieteni cu Elisabeth și Henning. N-am cunoscut-o pe Ester, a murit de cancer acum mulți ani, dar mie îmi place foarte mult Vivian. Cum… cum se simte? Ați vorbit cu ea?

Louise strânse câteva firimituri rămase pe masă.

— Am vorbit cu ea. Și e șocată. Bineînțeles.

— Bineînțeles, aprobă Louise scurt.

Câțiva turiști germani cam gălăgioși intrară în sala de mese, dar făcură stânga împrejur când văzură că mesele erau strânse. Îi auzi spunând *polizei* și își dădu seama că vorbeau despre ceea ce se întâmpla afară.

Amândoi tresăriră când sună telefonul lui Louise.

— Scuză-mă. E OK dacă răspund? întrebă ea în timp ce scotea telefonul din buzunarul de la geacă.

— Bineînțeles. Te rog.

— Louise Bauer! Da… da, nu, nu avem nimic de declarat. Nu.

Abia ce am primit vestea și familia Bauer nu are nicio declarație de făcut acum. Da. Nu. Nu. Nu. Da, înțeleg, bineînțeles. Dar deocamdată nu avem nimic de declarat.

Închise telefonul și dădu nervoasă din cap.

— Presa? întrebă Patrik retoric.

— Da, *Göteborgs-Posten*. Nu înţeleg cum au aflat atât de repede.

Cred că e lume care îi sună să-i anunţe şi speră să ia vreo recompensă.

— Recompensă sau doar satisfacţia de a vedea un articol în ziar cu informaţia dată de ei, comentă Patrik neutru. Ciudat comportament, oricum.

Deja nu-l mai mirau comportamentul şi reacţiile oamenilor când

era vorba de o crimă. Empatia nu mai era la modă. Dacă fusese vreodată. Spera ca Farideh şi echipa ei să termine treaba repede. În curând avea să apară şi presa şi, chiar dacă de obicei nu aveau curaj să intre chiar până la locul faptei, nu prea ştiai la ce să te aştepţi din partea ziariştilor. În orice caz, erau mereu deranjanţi.

— Aş vrea să vorbesc şi cu Henning şi Elisabeth. Acum, dacă se poate, spuse Patrik amabil, dar cuvintele lui reuşiră să pară mai mult un ordin decât o dorinţă. Erau apropiaţi de Rolf şi, împreună

cu Vivian, poate ne dau informaţii preţioase.

Louise încuviinţă.

— Sunt tot la hotel, îşi fac bagajul. Pot să-i sun.

— Mulţumesc, răspunse Patrik ridicându-se.

Şi, chiar când să iasă din sala de mese, văzu o chelneriţă care tocmai aducea cafea proaspătă. Tipic.

— Ăştia de la presă sună ca nebunii.

Annika, secretara de la poliţie, era stresată şi roşie ca racul la faţă.

Arătă spre telefonul care suna neîncetat.

— Spune-le că nu avem nimic de declarat acum, dar că o să-i chemăm la o conferinţă de presă, zise Martin, uitându-se la Gösta, ca să vadă dacă e de acord. Unde e Mellberg?

— Pe drum. Era cu Rita şi cu nepoţii la bazin în Strömstad când l-am sunat.

— Mulţumesc.

Martin intră în secţie înaintea lui Gösta. Din partea lui, Mellberg ar fi putut să rămână la bazin în Strömstad. Cum de-l puseseră iar şef, după dezastrul de anul trecut din Tanumshede, era un mister.

Dar şefilor din Göteborg sigur le era teamă să nu ajungă să lucreze cu ei. Era singura explicaţie.

— Bună, Paula!

Martin se opri în uşa biroului Paulei Morales, în timp ce Gösta se îndreptă către biroul lui. Paula avea în continuare cel mai mic birou, fiind ultima angajată din secţie, dar nu părea s-o deranjeze.

Avea o ordine militărească în jur, spre deosebire de Martin, în biroul căruia aveai mereu impresia că au intrat nişte hoţi care habar nu aveau ce căutau.

— Bună! Ce face Mette?

El se strâmbă. Dimineaţă, Mette dăduse fuga la toaletă când pornise el cafetiera.

— Aşa şi aşa. Vomită ca un viţel toată ziua. Şi mai vomită şi noaptea. Dacă o să continue aşa, va trebui să o internăm, să stea pe perfuzii.

— Of, la naiba!

Paula se strâmbă și ea cu compasiune, ca mai apoi să-și ridice sprâncenele întrebătoare.

— De ce se zice că *vomiți ca un vițel*? Vițeii vomită mult?

Martin se gândi o clipă, apoi clătină din cap. Nu avea răspuns la întrebarea asta.

— Chiar nu știu. Așa se zice, pur și simplu.

— M-am apucat să citesc despre Rolf Stenklo, că nu aveam altceva de făcut. Ai să-mi dai ceva de lucru? Când vine Patrik?

— Ar trebui să fie pe drum. O să primim imediat o listă cu potențiali martori. Și presa deja a început să sune. Annika nu mai face față la recepție.

— Da, am auzit. N-a trecut mult până au aflat.

— Apropo, Torbjörn a ieșit la pensie.

— Torbjörn, tehnicianul de la criminalistică? Vai, și Patrik cum a primit vestea? întrebă Paula zâmbind.

Aversiunea lui Patrik față de schimbare creștea pe zi ce trece, și era un subiect mereu actual între ea și Martin.

— Nu prea bine, cred. E o femeie acum. Destul de tânără. Farideh nu-știu-cum.

— Destul de tânără? Ce înseamnă destul de tânără? se interesă

Paula râzând.

Martin roși.

— Păi, poate 35–40 de ani?

— Deci eu sunt destul de tânără?

— Da, da, tânără…

Roși și mai tare, așa cum i se întâmpla de obicei.

— Și, în cazul ăsta, și eu sunt destul de tânăr.

Paula zâmbi larg.

— Martin, tu o să fii mereu tânăr!

Știa ce vrea să spună. Înfățișarea lui, cu părul ușor roșcat și cu pistrui, de parcă era băiatul din poza de pe tubul de caviar, îl făcea să arate cu mult mai tânăr decât era. Uneori era o binecuvântare, alteori nu.

Martin primi o notificare pe mobil. Un mesaj de la Patrik. Citi mesajul și se întoarse spre Paula.

— Patrik vine de îndată ce vorbește cu cei doi sărbătoriți de ieri, care erau cei mai buni prieteni ai lui Rolf. Și a primit și lista cu invitații de la petrecerea de ieri și ne-a trimis-o pe e-mail.

Paula verifică e-mailul.

— Da, a venit.

— Excelent, poți să împarți lista între mine, tine și Gösta? Și începem deocamdată cu asta.

Martin se îndreptă oftând către biroul lui. Era timpul să înceapă

să sune martorii mahmuri.

Rickard Bauer se trezi cu o senzație ciudată, că nu-și aducea aminte ceva, ceva important. Mai avusese el sentimentul ăsta, dar azi parcă era mai accentuat.

Bâjbâi după Tilde, care dormea pe partea stângă a patului. Fără

să știe cum și de ce, era mereu foarte excitat când era mahmur și o ejaculare rapidă l-ar fi ajutat foarte mult. Ea nici nu trebuia să facă

ceva. Doar să stea acolo. Oricum, orice mișcare bruscă îl excita și mai mult decât era deja.

Dar patul era gol.

— Tilde?

Niciun răspuns, însă auzi apa la baie. Sigur face duș. Se afundă

înapoi între perne.

Îi veneau în minte frânturi de amintiri de la petrecerea de ieri, apoi dispăreau ca în ceață. O auzi pe Tilde ieșind din baie. În curând nevoile lui carnale o să fie satisfăcute.

— Ah, ești treaz?

Speranța unei partide, așa mahmur cum era, pieri imediat ce-i auzi tonul.

— Da…? zise el încet, în speranța că o să afle de ce era nervoasă

Tilde.

Sau poate că era mai bine să trăiască în incertitudine. Dar asta oricum nu dura prea mult. Așa că mai bine lua direct taurul de coarne.

— Ești supărată?

Tilde oftă adânc în timp ce-și ștergea părul cu un prosop; era complet dezbrăcată. Rickard se lupta cu sentimentele lui, care pendulau între

excitare și anxietate. Semnalele clare că e ceva în neregulă încă nu ajunseseră la penisul lui, care luase poziție de drepți sub pătură.

— Da, ce dracu' credeai? Te-ai făcut de râs ieri! Și m-ai făcut de râs și pe mine, și pe părinții tăi! Nu înțelegi cât de penibil ai fost?

Părinții tăi își sărbătoresc nunta de aur și tu te ridici și îl iei pe taică-tău la rost? Ai menționat, timp de 20 de minute fututе, fiecare nedreptate pe care ai considerat tu că ți-a făcut-o de-a lungul anilor. Și asta faci când suntem în căcat și avem nevoie de ajutorul mamei tale! Crezi că ne mai ajută acum? Și cine ne-a băgat în căcat? Tu!

Erecția îi dispăru în timp ce ea îl mustra și se ridică în șezut, nervos, sprijinindu-se de tăblia patului.

— M-a ajutat cineva în povestea asta, că doar tu nu aduci vreun ban în casă! ripostă el. Cât crezi tu că ai cheltuit în ultimul an? Și toate călătoriile? Dubai, Paris, Marbella, Ibiza. Îți place să trăiești pe picior mare și să fii întreținută. Atunci ești foarte mieroasă. Dar, când lucrurile nu mai sunt așa cum vrei, e vina mea! E corect?

Tilde tăcea. Rickard se dădu nervos jos din pat, punându-și papucii de la hotel. Penisul lui primise mesajul acum și se făcuse mic între picioare.

— OK, poate nu trebuia să spun ce am spus ieri, dar moșul merita.

Fiecare cuvânt l-a meritat. Chiar dacă nu mai știu exact ce am spus. Și apoi mama nu e singura noastră variantă, chiar dacă de la o vreme ceilalți nu mai sunt atât de binevoitori. O să vorbesc cu ei și știu eu cum să o iau și pe mama, nu-ți face griji. Am făcut prostii mai mari și m-a iertat.

Își luă pe el o pereche de blugi și un tricou.

— Sunt copilul ei favorit.

— Da, și nu înțeleg de ce, mormăi Tilde, care parcă nu mai era așa

nervoasă.

— E imposibil să nu mă iubești, zise el cu un zâmbet de Don Juan.

Tilde pufni, dar cumva el zări un zâmbet pe chipul ei.

O trase spre el și-și simți penisul trezindu-se din nou la viață. Își descheie pantalonii și-i împinse capul în jos.

Erica rămăsese pe terasă după ce plecase Louise. Ceața nu voia să

se dea bătută, dar calmantele începeau să-și facă efectul.

Pe măsură ce o lăsa durerea de cap, începu să se gândească la ce-i spusese Vivian cu o seară înainte. Că trecutul lui Rolf era ca un roman polițist. Oare chiar era adevărat? Se duse hotărâtă în hol și își luă pe ea geaca Helly Hansen și o căciulă. Îi era mai frig ca de obicei, și asta pentru că era mahmură. Așa că își băgă în buzunar și o pereche de mănuși.

Erica știa ce casă închiriaseră Rolf și Vivian în Sälvik în perioada asta. În orașul ăsta se știa totul. Porni cu pas grăbit, dar trebui să se oprească după doar câteva sute de metri, pentru că gâfâia îngrozitor și plămânii parcă mai aveau un pic și explodau.

Plimbările cu Louise nu avuseseră niciun efect.

În curând văzu căsuța galbenă, care avea de fapt o priveliște minunată, dar azi era totul învăluit în ceața cenușie.

Erica era din ce în ce mai ezitantă pe măsură ce se apropia și se opri în fața ușii cu mâna ridicată să bată în ea. Habar nu avea cum reacționase Vivian la vestea morții lui Rolf și nici nu știa dacă e acasă. Dar mâna ei luă decizia de a bate cu putere în ușa de lemn.

Se dădu un pas înapoi și aşteptă. Liniște. Nu era nimeni acasă?

Dar apoi se auziră paşi care se apropiau încet. Uşa se deschise şi apăru Vivian.

— Intră! zise ea ca şi cum parcă o aştepta.

Casa era aşa de joasă, încât Erica trebui să se aplece, chiar dacă

n-avea mai mult de 1,68 metri.

— N-am cafea. Dar am ceai.

Vocea îi părea complet lipsită de intonaţie.

Erica o urmă într-o bucătărie foarte mică, mobilată parcă prin anii 1950.

— Rooibos?

— E perfect.

Erica dădu să se aşeze la masa mică acoperită cu o muşama uzată, dar Vivian o opri.

— Aşază-te pe terasă. Avem nevoie de lumină în anotimpul ăsta cenuşiu. Vin şi eu cu ceaiul imediat.

Erica se aşează pe unul dintre scaunele de ratan de pe terasă. Şi ele erau uzate şi se gândi că sigur această casă se închiria doar vara şi nu mai era locuită de cineva căruia să-i pese cum arată. Sigur o să o pună la vânzare în curând. Poate o vor lua nişte nemţi sau norve-gieni care o vor dărâma şi vor construi apoi ceva luxos. Poate o să

se ocupe Anna. Ea era singurul designer din oraş.

Podeaua scârțâi ușor când Vivian se apropie cu cana fierbinte de ceai pe care o puse pe masă în fața lor, împreună cu un bol cu zahăr cubic.

— Ia zahăr dacă vrei. Vrei lapte?

— Doar zahăr.

Erica aşteptă să se aşeze şi ea, şi apoi o întrebă cu glas răguşit:

— Cum te simți?

Vivian clătină din cap.

— Am vorbit cu polițiștii, dar în afară de ei nu pot să mai discut cu nimeni despre asta. Nu pot să vorbesc despre moartea lui Rolf.

Dar dacă vrei, pot să-ți povestesc despre viața lui. Presupun că asta te interesează.

Erica încuviință.

— Ai zis ieri ceva când eram la masă. Despre un mister legat de trecutul lui Rolf?

— Trebuie să recunosc că am sperat că așa o să-ți trezesc curiozitatea. M-am gândit că, dacă te-ar interesa, ar fi o reclamă

bună pentru expoziția lui Rolf.

— M-ai făcut foarte curioasă. Dar ești sigură că poți să vorbești despre asta acum?

Erica înghiți cu noduri. Simțea că pătrunde fără voie în sufletului unei femei care își jelea pierderea, care era în stare de șoc. De cele mai multe ori, nu prea știa să se sincronizeze, iar Patrik îi atrăgea mereu atenția.

Vivian întinse mâna îmbătrânită și mângâie mâna Ericăi de

câteva ori.

— Nu știu exact ce temă avea Rolf la expoziția asta. I-am spus și polițistului ăluia tânăr și drăguț. Dar acasă, la Stockholm, l-am văzut în ultimul an uitându-se la o poză de-a Lolei pe care o făcuse acum mulți ani.

— Cine e Lola?

Erica sorbi din ceai. În afară de gustul de rooibos simți și aromă

de ghimbir. Bun. Adăugă o bucățică de zahăr și amestecă.

— Lola a fost o prietenă din tinerețe a lui Rolf. Nu știu prea multe.

Nu prea vorbea despre perioada aia din viața lui. Dar o dată a spus că ea și fetița ei locuiau în Vasastan și că au fost ucise. Au fost arse de vii în casă. Și că ucigașul n-a fost găsit niciodată.

— Groaznic!

Vivian își ținea cana în mână fără să bea din ea.

— Cred că da. Cred că i-a marcat pe toți, într-un fel sau altul.

— Pe toți?

Vivian tresări.

— Rolf și prietenii lui. Henning și Elisabeth. Ole și Susanne.

Câteodată mă întreb dacă nu cumva din cauza Lolei au deschis ei Blanche.

Vivian clătină din cap.

— Scuze, sunt doar o femeie bătrână care trăncănește mult, zise ea încet.

— Care era numele de familie al Lolei? întrebă Erica. Și despre ce an vorbim? Anii 1980?

Vivian confirmă dând din cap.

— Da, începutul anilor 1980. Și nu-mi aduc aminte alt nume în afară de-al Lolei. Parcă Rolf zicea ca fetița ei avea o poreclă de genul Mini, Micuța sau cam așa ceva. Dar pot să-ți arăt fotografia.

Ți-am spus că e acasă pe peretele din dormitorul nostru?

Vivian se opri după ce pronunță cuvintele *dormitorul nostru* și parcă se făcu mai mică. Închise ochii câteva secunde și se îndreptă.

— Am un exemplar din *Case frumoase* cu un articol despre apartamentul nostru. Unul dintre puținele lucruri pe care am reușit să-l conving pe Rolf să le facă. Știa cât de mult suflet am pus

să aranjez apartamentul și a fost de acord să facem articolul, chiar dacă de fapt ura chestiile de genul ăsta. Îl am pe noptieră.

Vivian intră în casă, iar Erica se uită la marea învolburată și-și lăsă gândurile să zboare. Ce-i povestise Vivian era captivant și parcă trezea scriitoarea din ea. Își ridică privirea când podeaua începu să scârțâie din nou. Vivian veni pe terasă cu o revistă în mână.

— Uite aici fotografia.

Erica luă revista. Într-una dintre fotografiile din articol, în care era prezentat dormitorul lui Vivian și Rolf, se vedea o poză alb-negru pe perete. Era mică, dar Erica văzu clar o femeie frumoasă cu păr lung, ondulat, cu un machiaj perfect. Era îmbrăcată cu o bluză

deschisă la culoare, descheiată la câțiva nasturi, astfel că în decolteu se întrezărea un sutien.

Erica se uită mai bine la fotografie. Ceva îi atrase atenția — văzu că sutienul avea mult burete.

— Lola era bărbat? întrebă ea.

Vivian dădu din umeri și se așeză la loc.

— Era frumoasă, zise ea. Asta, dacă e să ne luăm după fotografia asta, care e și singura pe care am văzut-o cu ea. Rolf numea poza asta *Nevinovăție.*

— Deci numele Lola și faptul că locuia în Vasastan, atât știi? Și că

a fost omorâtă împreună cu fetița ei?

— Da, din păcate. Dar, chiar dacă Rolf nu mi-a povestit niciodată, am înțeles că moartea ei l-a afectat mult. Am trăit împreună

aproape 20 de ani și în atâta timp înveți să-l citești pe celălalt. Lola a fost o persoană importantă pentru el.

— De ce crezi că a numit fotografia asta *Nevinovăție*?

Erica se uită cu atenție la poză, simțind cum îi vine cheful de scris. Avea aici o adevărată poveste de descoperit. Așa își începuse toate cărțile. Cu un destin și cu pofta ei de a-i descoperi misterele și de a le povesti. O femeie și fetița ei fuseseră omorâte, iar ucigașul lor nu fusese niciodată tras la răspundere. Era o nedreptate pe care Erica voia să o repare.

— Nu știu, răspunse Vivian luând câteva guri de ceai. Cum ți-am mai zis, Rolf nu prea vorbea despre perioada asta din viața lui.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

Vivian zâmbi.

— Rolf era ca un fulger. Era un artist. Un creator. M-am obișnuit să trăiesc cu capriciile lui. Nu mai puneam de mult întrebări. Dar m-am întrebat întotdeauna ce era cu Lola.

— Chiar că mi-ai trezit interesul pentru ea. O să văd ce pot să aflu despre ea și cum a murit, zise Erica. Pot să te sun sau să trec pe la tine dacă mai e ceva? Cât mai stai aici?

Femeia din fața ei părea foarte mică. Erica ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar nu știa cum o să reacționeze.

— Nu… nu știu. Am închiriat casa pentru o lună. Dar n-o să stau atât. Trebuie să aflu când mi-l dau înapoi…

Vocea i se stinse.

— Ai pe cineva care să stea cu tine?

Vivian dădu încet din cap.

— M-a sunat Henning și a zis că pot să stau pe insulă cu el și Elisabeth câteva zile. Cred că îmi fac bagajul și mă duc acolo. Asta, până mai aflu câte ceva.

— Cred că așa e mai înțelept, spuse Erica, ușurată că Vivian avea unde să se ducă.

Se ridică.

— Mulțumesc. O să mă interesez de Lola.

— Să mă ții la curent, îi ceru Vivian cu vocea gravă. Nu știu exact, dar am impresia că Rolf și-ar fi dorit asta.

Erica plecă spre casă cu multe gânduri. La jumătatea pantei se întoarse. Vivian era tot pe terasa casei galbene, uitându-se la marea cenușie.

— Am chemat vaporul-taxi, ne ia de jos, de la informații turistice, peste un sfert de oră, anunță Elisabeth.

— Bine, răspunse Henning punându-și în geantă pantofii de la costumul de ieri.

Abia o auzea pe soția lui.

— Se murdăresc hainele dacă pui pantofii așa în geantă, îi atrase ea atenția.

Henning se uită la ea.

— Contează acum?

— Nu, deloc, oftă ea.

— Am invitat-o pe Vivian câteva zile pe insulă cu noi. Și pe Ole și pe Susanne.

— De ce, Doamne iartă-mă? întrebă Elisabeth întorcându-se spre el.

Henning respiră adânc, ca să nu se enerveze, deschise ușa și luă

restul bagajului.

— Mi s-a părut corect și uman să o invit pe Vivian. Și trebuie să

vorbim cu Ole și Susanne. Despre Blanche. E cel mai bine să

vorbim acolo, în liniște.

— În liniște? O să iasă un circ. Nu puteai să mă întrebi și pe mine?

Și unde o să doarmă?

Elisabeth trecu pe lângă el ca o ghiulea.

— Pot să stea în casa lui Rickard şi Tilde, şi rămân ei aici.

Totul trebuia să fie întotdeauna complicat.

— Exclus. Rickard era beat şi nu ştia ce spune. Sigur îi pare rău şi o să-ţi ceară iertare.

— O să cred când o să văd…

Henning închise uşa după ei şi o încuie. Se chinuiră cu bagajul în jos pe scări. Louise era la recepţie cu Pierre şi Lussan şi se grăbi înspre ei când îi văzu.

— Staţi să vă ajut.

Îi luă geanta lui Elisabeth şi o duse jos, după care se întoarse şi luă şi geanta lui Henning.

— Am încercat să vă sun. Un poliţist vrea să stea de vorbă cu voi, tocmai a plecat încolo.

Făcu semn cu capul către sala de mese aflată vizavi de recepţie.

— Vaporul-taxi vine în cinci minute, spuse Elisabeth oftând.

Henning se aplecă s-o pupe pe Lussan pe obraz şi să dea mâna cu Pierre. Îi plăcuse de la bun început pe părinţii lui Louise. Erau oameni buni şi aveau origini de mai multe generaţii. Aşa ceva nu puteai cumpăra; de-asta o plăcuse şi pe Louise.

— Am auzit, e îngrozitor, zise Pierre dând din cap cu amărăciune.

Era cu un cap mai scund ca Henning, dar avea un spate atât de drept, de parcă avea mereu sacoul apretat.

— Îngrozitor, îl aprobă Henning luând-o pe Elisabeth în braţe.

Plecaţi în Skåne acum?

— Nu, mai rămânem în casa pe care am închiriat-o de la bunii noştri prieteni Gugge şi Jojja, răspunse Lussan. Stau chiar deasupra vechiului hotel Badis. Mi-nu-nat! Şi au fost atât de generoşi încât să ne ofere să închiriem locuinţa lor când au auzit că venim aici să

vă sărbătorim. Da, ei acum sunt în Marbella, la casa lor de acolo.

— Grozav, o aprobă Henning. Atunci să veniţi la noi pe insulă la cină. Vorbiţi cu Louise şi găsim o dată care se potriveşte pentru toţi. Dar acum parcă era un poliţist care ne aştepta, nu?

Henning se întoarse către sala de mese.

— Toată chestia asta e îngrozitoare, comentă Lussan.

Părul ei negru şi foarte bine coafat era atât de ţeapăn de la fixativ, că nu se mişca deloc când dădea din cap.

— Louise, vrei, te rog, să le spui tu să mai aştepte puţin cu vaporul-taxi?

Louise încuviinţă şi Henning îşi luă soţia cu grijă de braţ şi o conduse în sala mare. Acolo, un bărbat serios cu păr închis la culoare stătea singur la o masă şi Henning bănui că el este cel care îi căuta.

— Patrik Hedström, poliţia din Tanumshede, se prezentă el.

Henning se uită discret la ceas când se aşeză la masă. Spera să nu dureze foarte mult. Voia să ajungă pe insulă.

Stockholm 1980

Pytte făcuse planuri pentru ziua de azi. De fapt, făcea planuri des. Tatăl ei era bun. Iar Pytte alegea mereu acelaşi lucru. Locul de joacă din

parcul Vasa. Era aproape de casă și se jucase acolo de când era mică.

Parcul era plin de copii și de mame. Dar nicio mamă nu era la fel de frumos îmbrăcată ca tatăl ei. Ele aveau haine urâte. Gri. Sau maro. Niciuna nu avea haine mai frumoase ca tatăl ei. Și niciuna dintre ele nu avea păr mai frumos.

Tatăl ei le cunoștea cam pe toate mamele din parc; nu doar ei veneau aici de mult timp. La început, copiii se holbau la tatăl ei.

Când lui Pytte i se părea că se holbează cineva prea mult, se ducea direct, față în față cu copilul respectiv, și întreba direct: „Te mai holbezi mult?“ Și cu asta se potoleau. S-a întâmplat și ca vreun copil să înceapă să plângă și să fugă la mama lui și atunci tatăl ei îi interzicea să mai zică așa.

— Nu e vina lor, spunea Lola. Sigur aud ceva acasă și devin și ei curioși. Trebuie să fim buni cu toții.

Pytte asculta. Voia să facă așa cum îi spunea tatăl ei. Doar că nu înțelegea cum putea, cu bunătate, să facă pe cineva să nu se mai holbeze.

— Ce mare s-a făcut!

Pytte trăgea cu urechea când femeia cu care vorbea de obicei tatăl ei arătă înspre ea.

— E ireal, răspunse tatăl ei. Timpul trece mult prea repede. Parcă

ieri a venit acasă, și era cât o vrăbiuță.

Era o descriere pe care Pytte o auzise de multe ori. Că mama ei a murit la spital și că era să moară și ea în burtica mamei, dar s-a născut, deși cât o vrăbiuță. Pytte nu prea credea. Niciun bebeluș nu putea să fie atât de mic încât să încapă într-o palmă. Chiar dacă

tatăl ei avea mâinile foarte mari.

Se duse la leagăne. Era locul ei preferat din parcul ăsta. Nimeni nu avea curajul să se dea în leagăn mai tare ca ea. Acum se dădea tare, parcă ajungea la cerul albastru, și când ajungea cel mai sus se gândea că așa e mai aproape de mama ei din cer. Nu pentru că îi simțea lipsa. Tatăl ei era și mamă, și tată. Nici măcar nu putea să-și imagineze o lume în care mai era altcineva în afară de ei doi.

Tatăl ei vorbea mereu frumos despre mama ei. Și mereu zicea că

Pytte îi seamănă. Așa că puțin curioasă tot era. Și când leagănul era atât de sus, încât degetele picioarelor aproape că atingeau norii, atunci parcă o putea vedea.

— Pytte! Nu te mai da atât de tare!

Pytte ignoră vocea îngrijorată a tatălui ei. Era liberă. Era invincibilă. Nu i se putea întâmpla nimic rău când era în aer. Văzu cu coada ochiului că tatăl ei o privea. Își făcu vânt și mai tare și, chiar când era sus de tot, sări. Și zbură. Simțea vântul în părul ei lung.

Și zbură, zbură, zbură. Era ca o pasăre care cădea liber din cer.

Apoi ateriză cu zgomot, cu picioarele înfipte în nisip. Zâmbi larg spre taică-su, care dădu din cap și strânse la piept ghiozdanul de care trebuia să aibă grijă cât se dădea Pytte în leagăn. Apoi se aplecă spre mămica de lângă el, pe bancă.

— Copilul ăsta! Jur că o să fac un infarct într-o zi.

Apoi îi întâlni privirea lui Pytte. Și atunci totul redeveni perfect.

— Va trebui să tratăm cancerul destul de agresiv, Rita.

Bertil Mellberg se holba la doctorul din fața lui. I se dusese cașul de la gură? Avea măcar 30 de ani? Avea dreptul să trateze oameni, când nici măcar nu avea experiență? Și cum putea să vorbească așa despre boală, fără să-i tremure vocea? Cancer de sân. Triplu negativ. Era ca o sentință de condamnare la moarte.

Rita șterse ceva de pe biroul mult prea mare al doctorului.

— Ce înseamnă tratament agresiv? întrebă ea copilărește.

Bertil nu înțelegea cum poate să fie atât de calmă. Lumea lor tocmai se prăbușise. Viața lor fusese frumoasă. Asta, până când Rita a început să tușească. O tuse care nu mai trecea. Și oboseală.

Când Rita și-a descoperit nodulul la sân, Bertil era să leșine.

— Radioterapie. Și chimioterapie. Și înainte, și după operație.

Cred că știi deja efectele secundare. Greață. Căderea părului. Și altele. Nu e plăcut. Dar e singurul lucru care poate să omoare celulele canceroase.

— Când începem?

Rita își ținea strâns geanta, iar Bertil se uită la ea îngrozit.

— Doar nu vrei să facem ce zice el? Arată de parcă ieri a terminat școala. Trebuie să mergem și la Göteborg, la un spital mai mare, la cineva cu experiență…

— Am 15 ani de experiență, interveni doctorul, care, după tonul vocii, nu părea ofensat. Bineînțeles că poți să mai ceri și alte opinii, dar te asigur că o să primești același răspuns și o să ia ceva timp, iar acum nu prea ai timp. Recomandarea mea este să începi direct tratamentul.

Bertil își coborî privirea spre mâini. Îi țiuiau urechile. Nu voia să

audă ce spunea doctorul. Nu putea să fie adevărat, nu avea voie să

fie adevărat. Nu Rita a lui. Nu petrecuseră destul timp împreună.

Rita puse mâna pe mâna lui. Nu i se părea rezonabil să-l consoleze ea pe el. El trebuia să fie cel care o consolează. Dar prăpastia asta era atât de adâncă, încât nu putea să iasă din ea.

— Începem imediat, hotărî Rita.

Doctorul încuviinţă şi îşi drese vocea.

— Sunt mulţi care se rad pe cap, înainte să înceapă să le cadă

părul. Dar bineînţeles că asta e o alegere personală.

— O să vedem, răspunse Rita scurt. Acum vreau să facem un plan de tratament şi să începem.

— Atunci aşa facem.

În cabinet se lăsă o linişte apăsătoare. Bertil nu putea să respire.

Îşi minţise colegii spunându-le că e cu Rita şi cu copiii Paulei la un bazin în Strömstad. Acum îşi dorea să fi fost adevărat.

Trase aer în piept şi o luă pe Rita de mână. Avea mâna caldă. N-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

*

Erica zâmbi mulţumită şi închise soneria telefonului. Anna fusese de acord să-i mai ţină câteva ore pe copii, ca să poată ea să

lucreze puţin la noul ei proiect.

Se așeză în fața laptopului și își trosni degetele înainte să intre pe Google. O mare parte din succesul obținut cu biografiile unor scriitoare și documentarele unor crime se datora talentului ei de a descoperi detalii neștiute. Dar cazul ăsta cu Lola chiar era o provocare. Erica nu avea foarte multe informații. Stockholm, începutul anilor 1980, un incendiu în apartament și o persoană

născută bărbat, care trăia ca femeie și se numea Lola și care murise împreună cu copilul ei. Nu erau prea multe informații. Cel mai probabil cazul nici nu fusese mediatizat, își spuse ea cu cinism. Nu era ușor să fii transsexual în zilele noastre, așa că putea să-și închipuie cum era în anii 1980, cu prejudecăți și ură față de asemenea persoane.

Căutarea pe Google nu prea dădu multe rezultate. Și nimic relevant pentru cazul ei. Șterse cuvântul *crimă* și căută aspecte generale despre Stockholm și lumea transsexualilor în anii 1980. Și de data asta se miră cât de puține rezultate erau. Chiar nu era nimic de pe vremea aia? Crezuse că o să găsească poze, povești, oameni care dădeau o față vremurilor și vieții de atunci. Dar rezultatul căutărilor era foarte slab.

Continuă să caute pe Google și dădu peste niște fotografii ale lui Christer Strömholm. Ca multor altora, și ei îi plăceau pozele lui din Place Pigalle din Paris, făcute în anii 1950–1960, când trăise în

comunitatea transsexualilor de acolo pentru a putea cunoaște mai bine oamenii pe care îi fotografia. Din punctul ei de vedere, imaginile astea erau cele mai frumoase din lume. Poza Lolei făcută

de Rolf avea ceva din stilul lui Strömholm, dar în același timp era și unică. Erica nu putea să o uite.

În același timp, fotografiile lui Christer Strömholm o făcură să-și analizeze și propriul interes pentru cazul ăsta. Existau deja precedente, de-a lungul timpului, de persoane care priviseră

comunitatea transsexualilor din exterior, ca pe un spectacol, o fereastră spre ceva exotic, interesant. Nu voia să fie și ea cineva care-i exploatează pe oamenii ăștia. Era conștientă că acest caz nu o interesa pentru că Lola era o femeie transsexuală. Dar era pregătită să întâmpine criticile care aveau să vină.

Se ridică și începu să se plimbe prin micul el birou. Priveliștea de la etaj îi tăia răsuflarea mereu, iar ceața de nepătruns începuse deja să se risipească.

Scrisul era ceva ce făceai singur. De-a lungul anilor, Erica petrecuse multe ore singură cu anxietatea creației. Dar se liniștea când se uita la mare, îi dădea o stare de calm, o senzație că face parte din ceva măreț. Și, într-un mod ciudat, avea tot mai mult nevoie de liniștea asta. Cu cât vindea mai multe cărți, cu atât era mai căutată, atacată. Cereri să fie prezentă la interviuri televizate și la radio, turnee de marketing în străinătate, târguri de carte, autografe. Atât de multe lucruri care îi distrăgeau atenția de la ceea ce voia ea să facă de fapt, să scrie și să-și petreacă timpul cu familia.

Se întoarse la calculator și se gândi cum să facă să găsească

informațiile de care avea nevoie. Cine era această misterioasă Lola?

Cine o omorâse și pe ea, și pe copilul ei? Cât de bine o cunoștea Rolf când fusese omorâtă?

Cu energie nouă, scrise noi cuvinte de căutare pe Google.

*

În camera galbenă în care-și beau cafeaua în pauză nu se schimbase nimic de foarte mult timp. Nici bani nu erau, dar nici

interes din partea cuiva. Annika mai bombănea din când în când că ar trebui să mai *împrospăteze camera asta,* dar nu o băga nimeni în seamă.

Colegii ei erau mulțumiți și nu-și doreau nicio schimbare. Poate doar cafeaua ar fi putut să fie mai bună.

— De cât timp e făcută? întrebă Paula Morales uitându-se sceptic la ibricul cu cafea.

— Chiar vrei să știi? replică Martin.

— Probabil că nu.

Paula își puse totuși o cană cu cafea și se așeză în fața lui la masa din bucătărie, unde se afla o farfurie cu prăjituri, pe care o împinse spre Martin.

Martin clătină din cap.

— Am început să mă îngraș doar pentru că Mette e însărcinată.

— Așa se întâmplă, îl asigură Paula râzând.

Se bucura că îl vedea din nou fericit. La un moment dat, îi fusese teamă că tristețea din ochii lui nu va dispărea niciodată. Dar timpul vindecă toate rănile, măcar cât să nu te pierzi în amintirile neplăcute.

— Am auzit că Mellberg e la Strömstad și face baie cu copiii. Îți dai seama ce privelişte. Mellberg în slip.

Martin nu reuși să se abțină și luă o prăjitură, pe care o mâncă

din două îmbucături.

Paula coborî privirea spre masă. Ura să-l mintă pe Martin, dar Bertil insistase să nu spună nimic despre vizita la medic a Ritei și ea îi dădea dreptate. Nu voia compasiune din partea colegilor. Mai ales a lui Martin, care chiar trecuse prin așa ceva cu cineva drag. Și poate vestea de azi era bună, nu? Atunci chiar nu trebuiau să mai spună nimănui nimic.

Se uită la telefonul mobil. Nu primise nimic, nici de la mama ei, nici de la Bertil. Dar la doctor mereu dura mult.

— Cum merge cu lista? întrebă Martin strângând niște firimituri de pe masă.

După ce le aruncă în chiuvetă, luă un șervețel și-i dădu și ei unul. *E foarte ordonat*, se gândi Paula. *Sigur e meritul lui Mette.*

— E bine, dar n-am obținut nimic deosebit. A fost o petrecere, lumea s-a îmbătat, toți au amintiri vagi și nu am putut să obțin

mai multe despre orele exacte. Dar, în orice caz, până acum nimeni nu a văzut nimic ieșit din comun, nimeni a avut nicio reacție.

— La fel și la mine, zise Martin așezându-se și mai luând o prăjitură.

Parcă se mai rotunjise la față de la o vreme, dar Paulei i se părea că i se potrivește.

— Cred că există o explicație simplă. O spargere, un jaf eșuat. Rolf era acolo, a avut loc o încăierare, el a murit și, cuprinși de panică, hoții au fugit fără să ia nimic.

— Nu prea se potrivește, pentru că în Fjällbacka nu sunt hoți de artă, îi atrase atenția Paula, luând și ea o prăjitură. Știm care-s vedetele locale printre spărgători și n-au cunoștințe de fotografie.

Luă o firimitură care căzuse pe șervețel, iar Martin o aprobă.

— M-am gândit și eu la asta, dar nu știm cum s-a dus vestea. S-a tot scris în ziar despre expoziția asta și succesul lui Rolf în arta fotografiei. Și să nu uităm spargerea de la muzeul Munch din Oslo.

Hoții ăia nu erau niște cunoscători de artă.

Paula fluieră.

— Hopa, ești expert în spargeri cu caracter cultural!

Martin roși, iar mulțimea de pistrui de pe față deveni mai puțin vizibilă.

— Am văzut un documentar la televizor.

— Aha!

Paula zâmbi și se uită la farfuria cu prăjituri: mai era una.

Împinse farfuria către Martin.

— Ia-o tu. Trebuie să ajungi la dimensiunile soției tale gravide.

— Mersi, răspunse Martin sarcastic, dar tot luă prăjitura.

Paula se ridică să se uite la telefon. Nimic. Încă nu primise niciun mesaj de la mama ei și era deja îngrijorată. Dar singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să lucreze. Și avea o listă de rezolvat.

— În primul rând, condoleanțe, zise Patrik încet.

Henning și Elisabeth dădură din cap fără să spună nimic. Erau obosiți. După petrecerea de aseară era și normal, dar în toată

oboseala asta nu era nicio urmă de mulțumire că petrecerea ieșise bine. Priveau amândoi în gol.

— A fost o spargere?

Tonul vocii lui Elisabeth era tăios, iar prezența ei avea o autoritate care îl intimida.

— Nu știm încă. Și, chiar dacă am fi știut, tot nu aș fi putut să dau informații acum.

— Înțeleg.

— Poliția trebuie să-și facă treaba, interveni Henning punând o mână pe mâna soției lui și privind apoi spre Patrik.

— Vă ajutăm cât putem. Rolf a fost un prieten bun mulți, mulți ani.

— De ce nu a fost la petrecere?

Patrik se încruntă. Dacă fuseseră așa buni prieteni cum zicea Henning, ar fi trebuit să fie acolo să-i sărbătorească, nu?

— Rolf era mai singuratic. Cu trecerea anilor, a devenit și mai singuratic. Toți suntem așa.

Henning căută din priviri sprijinul soției lui.

— Rolf a devenit din ce în ce mai singuratic cu timpul, confirmă

Elisabeth. Voia să fie în spatele camerei de fotografiat, dacă se putea la capătul pământului. Ne privea tot mai disprețuitor pe noi, cei care trăiam în lumea asta.

— Poate că exagerezi puțin, zise Henning întorcându-și privirea de la Patrik către Elisabeth.

Soția lui se holbă la el.

— E adevărat și știi și tu. Mai ales în ultimul timp, când era împotriva tuturor. Să fim sinceri, nu am fost foarte miraţi când a refuzat invitația la petrecere.

Patrik lua notițe în agendă în timp ce ei vorbeau.

— Dar soția lui a fost la petrecere.

— Da. Am auzit de la Louise că a acceptat invitația în ultimul moment. Sigur, fără voia lui Rolf. Un semn de normalitate. Rolf era foarte dominant și aproape 20 de ani biata Vivian a făcut doar ce a zis el.

Elisabeth pufni.

— Se certau? întrebă Patrik.

— Nu cât să-l omoare, dacă asta te interesează.

— Aveau și ei probleme, ca toată lumea, încercă Henning Bauer să

mai îndulcească afirmația ei, iar Patrik se întrebă dacă așa făcea de obicei.

— Dar nimic serios?

— Nu, nimic serios, insistă Henning.

— Cum l-ați cunoscut pe Rolf? Ai zis că sunteți prieteni de mult timp.

Henning se uită iar la Elisabeth, care părea că privește cu interes oamenii de la mesele aflate mai departe. Din cauza ceții, nu ieșea prea multă lume din casă.

— Îl cunoaștem pe Rolf de prin anii 1970, răspunse Henning în cele din urmă. Eram o mână de oameni uniți prin dragostea noastră pentru toate formele culturale de exprimare.

— Forme culturale de exprimare?

— Literatură, fotografie, artă, muzică, tot ce diferențiază omul de maimuță, zise Henning râzând, iar Patrik își dădu seama asta era o glumă pe care sigur o mai spusese și altă dată.

— Și de-atunci ați continuat să vă întâlniți?

— Da, și în familie, și profesional, interveni Elisabeth, care-l privea din nou pe Patrik acum. Rolf e nașul fiului nostru cel mic, Rickard. Și avem și un club împreună, de foarte mulți ani. Blanche.

— Da, am auzit de el. Ce fel de club e?

Henning se aplecă spre el.

— Să zicem că Blanche ne ajută să dăruim. *Pay it forward*, știi tu.

Noi, fondatorii clubului Blanche, suntem oameni de succes în domeniu și știm cât de greu este să te remarci, așa că prin clubul ăsta oferim noilor talente o șansă de a se dezvolta și de a se afirma.

— Ce fel de talente?

— În toate domeniile pe care le-am înșirat. Literatură, fotografie, artă, muzică. Organizăm des recepții în care prezentăm expoziții, poate cineva recită o poezie, cântă ceva. Chiar și dans am avut.

— Oferim un loc unde talentele pot să întâlnească lumea culturală, unde pot să crească, să-și facă noi cunoștințe, completă

Elisabeth.

Patrik se scărpină în cap; nu înțelesese nimic. Parcă era și mai în

ceață.

— Cine sunt fondatorii?

Henning păru deodată entuziasmat.

— Eu, Elisabeth și Rolf și Susanne și Ole Hovland. Știi cine sunt Susanne și Ole?

Patrik încuviință, pentru că tonul lui Henning sugera că nu-i convins că-i știe.

— Cineva i-a pomenit ieri. Susanne e la Academia Suedeză și Ole e soțul ei.

— Da, exact. Ole e cel care se ocupă de Blanche.

— Și cum a funcționat colaborarea dintre voi?

Elisabeth pufni din nou, iar Henning îi puse o mână pe braț.

— Colaborarea a funcționat foarte bine, răspunse ea. Nu înțeleg ce legătură au întrebările astea cu moartea lui Rolf. Este evident că

trebuie să fie vorba de o spargere. Ce legătură are Blanche cu chestia asta?

Patrik explică gesticulând.

— În primă fază, încercăm să aflăm totul despre victimă.

— Lasă-i să-și facă treaba, Elisabeth, interveni Henning mângâind-o pe mână pe soția sa.

Elisabeth își trase mâna și își întoarse privirea.

— Avea dușmani? Sau probleme cu cineva?

Henning dădu ferm din cap.

— Nu, nu, Doamne ferește, Rolf nu avea dușmani. Cine are dușmani? Sună extrem de dramatic. Bine, avea ideile lui, mai ales în ultimii ani, și concurența era mare în branșa asta a lui. Dar dușmani? Nu, exclus.

Elisabeth se uită la ceas. Era un ceas frumos, argintiu, și Patrik își dădu seama că a costat o avere.

— O să vă las să plecați imediat, zise el. Am o ultimă întrebare despre ziua de ieri. Ați văzut sau auzit ceva care vi s-a părut ciudat sau care credeți că ar putea avea de-a face cu crima?

— Deci s-a întâmplat în timpul petrecerii? întrebă Elisabeth.

— Am zis și mai devreme că nu pot să spun nimic în legătură cu ancheta. Dar e ceva de la petrecerea de ieri care credeți că e relevant?

Henning și Elisabeth se uitară unul la altul, apoi dădură din cap.

— Nu, nu am observat nimic ieșit din comun, zise el.

— Bine, atunci am terminat și puteți pleca, dar cu siguranță o să

vă mai contactăm.

Henning Bauer se ridică.

— O să vorbesc cu Louise să vă dea numerele noastre de telefon.

Patrik se uită lung după ei. Avea senzația că nu spuneau adevărul. Dar nu știa ce ascundeau. Nu încă.

— Știe toată lumea unde îi e bagajul?

Louise se uită la mica mulțime de oameni de pe chei. Trebuise să

comande un vapor-taxi mai mare ca să ajungă la Skjälerö, pentru că Henning se hotărâse brusc să-i invite și pe Vivian, Ole și Susanne.

— Cum te simți? o întrebă pe Vivian, care era lângă ea cu o geantă în mână.

Vivian privea marea. Ceața se risipise, dar valurile aveau crestele înspumate. O să fie o călătorie agitată către insulă.

— Ce aș putea să răspund? zise Vivian cu vocea slăbită. Parcă nu e real. Nu pot să simt nimic pentru ceea nu e real.

Louise o mângâie pe braț fără să zică nimic.

— Susanne, Ole! V-ați luat bagajul?

Susanne confirmă din cap și Ole îi făcu cu ochiul. Oftând, Louise se duse să stea de vorbă cu căpitanul care trebuia să-i ducă

pe insulă.

— Trebuie să plecăm cât mai repede, s-a înteţit vântul, o avertiză

el arătând spre larg.

— Plecăm imediat ce ajung Henning și Elisabeth, îl asigură ea uitându-se spre panta Galär și intrarea hotelului.

— Chiar e o idee bună să invite tata atâta lume acum? șopti Peter uitându-se după Max și William, care stăteau cam aproape de marginea cheiului, dar aveau veste de salvare.

— Nu, e o idee cretină, îl aprobă Louise. Dar ce putem face? Vrei să-i spui tu?

Făcu un semn cu mâna, iar Peter își luă privirea de la băieţi și o mângâie tandru pe obraz.

Louise împietri. Peter nu făcea gesturi de genul ăsta în public.

Bine, nici ea. Nu aveau tipul ăla de relaţie; preferau să rămână

privată.

— Nu, nu vreau și știi foarte bine. Nu are niciun sens să încerci să-l convingi când s-a hotărât deja. Poate așa gestionează el durerea pierderii lui Rolf? Să se înconjoare cu cei care l-au cunoscut. Poate tata are dreptate, și nu noi.

— Nici Elisabeth nu părea prea încântată de idee.

— E vreodată încântată de ceva?

Peter zâmbi înainte să se îndrepte în grabă spre marginea cheiului, unde băieții începuseră să se împingă unul pe altul.

— Ce faceți aici?

Îi luă pe amândoi de gulerul de la vesta de salvare, ca să-i despartă.

— El a început. A zis că sunt bebeluș, că am vestă de salvare de bebeluș.

William arată cu degetul, plângând, la vesta de salvare portocalie cu guler enorm pe care o avea pe el. Max îi scoase limba. El avea o vestă bleumarin, mult mai comodă. O variantă mai mică a celor pe care le purtau adulții.

— Nu e nicio vestă de bebeluș. Nu-l mai necăji, Max.

— Vin! strigă Louise și arătă către pantă. Mă duc să-i ajut cu bagajul. Urcați pe vapor până atunci, ca să putem pleca direct!

— Am înțeles, căpitane! strigă Ole bucuros, salutând-o milităreşte.

Nimeni nu schiță vreun zâmbet.

Când urcă toată lumea la bord și vaporul plecă din portul din Fjällbacka, Louise se putu relaxa puțin, pentru prima dată de când aflase că Rolf fusese găsit mort. Marea o liniștea. Apa era elementul ei și așa fusese dintotdeauna. Se duse încet către prova, ținându-se de balustradă. Vaporul se clătina pe valuri, dar ea știa cum să-și țină echilibrul.

Când ajunse în față, lăsă vântul rece să o ciupească de obraji și se bucură de apa care o stropea în cascadă. Avea gust de sare în gură, dar senzația asta de libertate îi dădea puterea să respire și ar fi vrut s-o prelungească cât mai mult timp posibil. La orizont se vedeau nori negri; venea furtuna. Și n-aveau cum să scape.

— Bertil!

Gösta Flygare îl strigă pe șeful de secție Bertil Mellberg, dar comisarul se duse direct în biroul lui și închise ușa.

Gösta oftă. Mellberg era nervos azi. Și, dacă stai să te gândești că

era dificil și într-o zi obișnuită, faptul că era nervos azi nu era tocmai de bine.

Ciocăni în tocul ușii lui Martin Molin.

— Mellberg e pe baricade, îl anunță pe colegul lui, care stătea la birou.

— Minunat, minunat, răspunse acesta, întorcându-și gâtul, care trosni zgomotos.

— Nu e bine să faci așa.

— E un obicei prost. Cum merge cu lista?

Gösta se rezemă de tocul ușii. Toți din secție, în afară de Bertil, aveau ușile de la birouri deschise; era și atmosfera mai plăcută, și parcă era și mai ușor de lucrat așa.

— Merge, răspunse el sec. Am sunat câteva zeci de invitați. Dar toți zic același lucru. Nimeni n-a văzut nimic ieșit din comun la petrecere sau pe lângă galerie. Dar, la cât de mahmuri erau toți, mă

gândesc că nu prea putem avea încredere în ce spun. Se pare că s-a băut mult.

— Îl întrebăm pe Patrik. A fost și el acolo.

— Da, și el era cam palid la față, râse Gösta. Și tu? Ai descoperit ceva?

Martin arătă spre o listă unde erau nume bifate.

— La fel. Nimeni nu a văzut ori auzit ceva.

— Vecinii. În casele de pe pantă stau turişti sau localnici?

— Localnici, din câte ştiu eu. Ar trebui să mergem să le facem o vizită.

— Personalul? De la hotel?

— Am rugat-o pe Paula să facă o listă şi cu personalul.

Martin oftă şi îşi roti umerii ca să se mai relaxeze puţin.

— Eu aş zice să vorbim şi cu derbedeii noştri locali. În caz că i-a trecut ceva prin cap vreunui geniu local.

— N-avem niciunul violent. E cam mare pasul de la spargerile lor

la crimă.

— Aşa e. Dar şi tu ştii la fel de bine ca mine că în situaţii de genul ăsta se poate întâmpla orice. Şi, pentru că se pare că pistolul folosit la crimă se afla deja în galerie, am sentimentul că nu a fost ceva plănuit, ci dimpotrivă. O crimă impulsivă.

Gösta se uită la colegul lui mai tânăr. Chiar se îngrăşase în ultimul timp.

— Poate ai dreptate. Dar vorbim cu Patrik mai întâi, nu? Ca să fie de acord cu cine vorbim şi în ce ordine.

— Trebuie să vină în curând, zise Martin ridicând telefonul, ca să

sune mai departe persoanele de pe listă. Sigur vrea un raport când vine.

— Bineînţeles. Hai să vedem acum pe ce parte s-a trezit Bertil, zise Gösta aruncând o privire către uşa închisă din capătul coridorului.

Ar fi fost mult mai bine dacă rămânea Patrik şef. Dar asta e, nimic nu era perfect pe lumea asta.

— Ce faci aici? întrebă Erica mirată când îl văzu pe Patrik intrând în casă.

Abia ce-şi făcuse o cafea şi voia să-şi continue căutările pe internet.

— O vizită scurtă doar. Mă gândeam să iau un paracetamol, un ibuprofen şi nişte mâncare şi apoi plec la secţie.

— Ai timp şi de o cafea, zise Erica punându-i şi lui într-o cană.

— OK, cinci minute, acceptă Patrik, ducându-şi mâinile la cap şi închizând ochii.

Erica luă pastilele din dulapul de deasupra hotei şi i le dădu împreună cu un pahar cu apă.

— Încă n-au ajuns copiii acasă? întrebă el uitându-se prin casă.

— O să-i iau la ora 15:00, răspunse Erica aşezându-se în faţa lui la masă şi privindu-l cu interes. Cum merge treaba?

— Nici nu ne-am apucat bine, zise el uitându-se în cana cu cafea.

— Deci încă nimic. Am fost la Vivian; era surprinzător de calmă.

Dar cred că încă e în stare de şoc.

Patrik o privi întrebător.

— Vivian? De ce ai fost la ea?

— Îmi povestise ceva… despre o crimă din trecutul lui Rolf.

— O crimă? Ce vrei să spui?

Patrik căscă ochii. Cunoştea talentul Ericăi de a-şi băga nasul unde nu-i fierbe oala şi mai ales în anchetele lui.

— Acum foarte mulţi ani. O prietenă foarte bună a lui Rolf şi fetiţa ei au fost omorâte în Stockholm. La începutul anilor 1980, crede Vivian, dar nu e sigură. Chiar căutam o idee nouă de carte şi ăsta e un caz de care nu am auzit niciodată. O crimă, o femeie transsexuală şi fetiţa ei. O poveste adevărată.

— Femeie transsexuală?

— Da, pe victimă o chema Lola. Am început deja să caut informaţii, dar deocamdată n-am găsit nimic. Rolf i-a făcut demult o poză. Vivian avea acasă o revistă de design interior unde apăruse un articol cu o poză din dormitorul lor.

Patrik îi zâmbi. Era impresionat de ideile ei sau erau doar pastilele care-şi făceau efectul?

— Tu, care eşti aşa o persoană cultă, ce ştii despre clubul ăsta, Blanche, de care ai vorbit ieri? întrebă el.

— Nu sunt o persoană cultă. Nu a fost evident ieri, la petrecere, că

oamenii de genul ăsta nu mă consideră una de-a lor? Dar Vivian chiar mi-a povestit de Blanche când am fost la ea. A zis că moartea Lolei i-a determinat să deschidă clubul.

Erica se încruntă. Dacă aşa era, poate că fusese de rău augur?

— În fine, Blanche e un club în Stockholm care e exact cum îţi închipui, de căcat, pentru snobi. Exact aşa cum sună şi numele.

Undeva la un subsol, unde câţiva fericiţi aleşi cu grijă sunt arătaţi publicului în seri de poezie, muzică, tot felul de constelaţii acolo…

— Mi se pare mai degrabă o pedeapsă, gemu Patrik.

— Nu-mi pare rău că n-o să fiu niciodată invitată. Dar presupun că mă întrebi despre asta pentru că Rolf a fost unul dintre fondatori.

Patrik încuviinţă şi se strâmbă. *Deci nu îi trecuse durerea de cap*, îşi zise ea.

— Da, le-am pus câteva întrebări şi lui Henning şi Elisabeth despre club. Din câte am înţeles, e încă activ, şi îl înfiinţaseră cu Rolf, Ole şi Susanne.

— Da, datorită lui Susanne a devenit Blanche celebru. Toată

lumea vrea să fie în compania unuia dintre cei 18.

— De ce? Scuze dacă ţi se pare o întrebare tâmpită.

— Aşa cum le zicem şi copiilor, nu există întrebări tâmpite. Dar e greu de explicat. În lumea asta, în special în lumea culturală din Stockholm, Academia Suedeză are statut regal. Şi Susanne Hovland e regina neîncoronată a Academiei. Cu strălucirea ei şi relaţiile lui Henning, Elisabeth şi Rolf, nu e de mirare că Blanche a fost atâţia ani ca o oază pentru cei ce îşi doreau să intre în lumea asta, care de fapt e de nepătruns.

Erica luă o gură de cafea şi se uită la soţul ei. Ca de obicei, avea fluturi în stomac când o privea.

— Şi Ole? Ce rol are el în toată afacerea asta? Parcă Henning a zis că el se ocupa de Blanche?

— Ole a intrat în lumea asta datorită lui Susanne. El e un aşa-zis regizor care, din ce spune lumea, petrece cam mult timp cu fete tinere. Şi, mă rog, am auzit că nu are nimic nici împotriva femeilor mai în vârstă.

— Cum acceptă soţia lui aşa ceva?

— Toată lumea se întreabă. Dar sunt împreună de mulți, mulți ani și nu au copii. Cine știe ce înțelegere au. Dacă nu știe că Ole se culcă cu tot ce are puls și vagin, atunci înseamnă că e și oarbă, și surdă.

Patrik pufni, iar Erica se uită la el. Să-i spună ce aflase? Da, trebuia să știe.

— Ole a zis ceva ieri. Poate că a zis așa doar la băutură…

— Ce?

Patrik păru imediat interesat. Afară vântul și ploaia biciuiau fereastra, iar Erica își strânse tremurând puloverul pe ea.

— A zis că Henning o să ia Premiul Nobel pentru Literatură.

Patrik izbucni în râs.

— Vai, am crezut că o să-mi spui ceva care are legătură cu moartea lui Rolf. OK, foarte bine pentru el.

— Asta nu e o informație pe care poți să o divulgi înainte. Este unul dintre cele mai bine păzite secrete din Suedia. Și din lume.

— OK, poate e ceva important în lumea voastră. Dar în lumea

mea mică, unde trebuie să investighez o crimă, informația asta cu cine ia Premiul Nobel pentru Literatură nu-mi trezește niciun interes.

— Așa e, bineînțeles. Dar mie mi s-a părut interesant că Ole pretindea că știe secretul ăsta. E un secret valoros, și ca bani, și ca putere.

Patrik dădu din cap și se ridică. Ocoli masa și o sărută drăgăstos pe obraz.

— Cum ți-am zis, în lumea mea, informația asta n-are nicio valoare. Te pup, iubito, o să vin târziu diseară.

— Bineînțeles. Iau eu copiii.

Erica îi făcu semn cu mâna și urcă iar în birou. Nu-și pierduse speranța că va găsi informații despre Lola.

— De ce să ne mutăm noi? se răţoi Tilde.

Rickard clătină din cap în timp ce ea își înghesuia hainele într-o geantă de voiaj Louis Vuitton.

— Doamne Dumnezeule, le dă casa doar pentru o noapte sau două, zise el. Nu trebuie să-ţi iei toate hainele. Lasă-le aici și vii și-ţi iei dacă îţi trebuie ceva.

— Nu-mi place să-și bage lumea nasul în hainele mele.

— Cred că Vivian se gândește acum la altceva și nu o interesează

hainele tale.

— Nu pare foarte supărată.

Tilde se uită la o rochie Valentino minusculă și o îndesă și pe ea în geantă.

— Lumea reacţionează în feluri diferite. Vivian a fost mereu rece… și distantă; nu e credincioasă, dar cred că are un gen de *ghid sufletesc.*

Rickard zâmbi când auzi de *ghid sufletesc*. Mereu îl fascinase chestia asta cu spiritualitatea. Și cei care pretindeau că nu le pasă

de bani. Ei erau cei care nu înţeleseseră că banii decideau cum erai privit și judecat ca om. Nici măcar părinții lui nu înţeleseseră — ei chiar credeau că inteligența și capacitățile lor intelectuale îi propulsaseră în societate. Dar capacitatea lor intelectuală nu valora nimic. Dacă nu ar fi avut bani și un nume cunoscut, ar fi fost

acum niște artiști muritori de foame, exact tipul ăla de om pe care cei cu bani îl disprețuiesc. Talent, inteligență, măiestrie — nimic din toate acestea nu te ridicau așa cum te ridicau banii.

El înțelesese asta de mult. Dacă avea bani, nu trebuia să se mai chinuie cu altceva. Nu trebuia să muncească, nu trebuia să fie talentat. Nu trebuia nici măcar să fie amabil. Banii deschid orice ușă. Oamenii care citeau în globuri de sticlă nu aveau cum să

înțeleagă lucrul ăsta.

— Îți plăcea Rolf?

Rickard se uită mirat la Tilde. Era o întrebare cu multe înțelesuri.

Și era cam mirat că ea putea să pună astfel de întrebări.

— Dacă îmi plăcea? Nu știu… Trebuie să-ți placă prietenii părinților tăi? A fost dintotdeauna prezent în viața mea. Știam că e nașul meu și asta însemna că de Crăciun și de ziua mea primeam cadouri mai frumoase decât Patrik. Și-mi plăcea.

Tilde oftă, dar părea mulțumită. Cel puțin pentru moment.

— O să fie groaznic să stăm cu familia lui Peter. Și copiii ăia sunt foarte obositori.

— Nu, Max și William sunt foarte drăguți. Haide, Tilde! Nu te mai plânge atât! Acceptă lucrurile așa cum sunt, mai ales că doar știi că

trebuie să o rog pe mama să ne ajute. Poți să fii și tu cooperantă?

Tilde închise geanta de voiaj și bombăni.

— OK, ai dreptate. O să fiu cooperantă. Dar trebuie să vorbești cu mama ta mai repede. Mai ales acum, că și planul de rezervă a eșuat. Nu vreau să anulez excursia de la Nisa, o să meargă toată

lumea.

— Nu o să anulăm excursia de la Nisa. Mama mă ajută mereu.

Trebuie doar… să mă certe puțin. Să simtă și ea că e o mamă

responsabilă. Și mie o să-mi pară rău și o să promit că nu-i mai cer bani niciodată. Așa se face. Nu-i așa, *baby*? Mergem la Nisa peste două săptămâni.

Luă bagajul lui Tilde și ieșiră din dormitor. Totul o să fie bine.

Trebuia să fie bine. Lucrurile se rezolvau întotdeauna cu bine.

— Nu a fost o idee bună.

Elisabeth scormoni cu vătraiul în foc. Nancy îl aprinsese când îi

văzuse că acostează, dar acum se cam stingea.

— Ba da, e o idee minunată, răspunse Henning punându-și un pahar cu vin roșu și punându-i unul și ei.

Nu înțelegea de ce e atât de sceptică.

— Le-am spus tuturor că masa e gata într-o oră. Nancy știe deja și am rugat-o pe Louise să pregătească tot.

Elisabeth se așeză pe canapea cu paharul de vin în mână.

— Nu pot să accept că nu mai e, spuse ea.

— Da, e greu de înțeles. Abia așteptam să-i spun de premiu. Știu că s-ar fi bucurat.

— Da, cu siguranță.

Se lăsă o clipă liniștea. Henning avea o stare de bine în tot corpul când se gândea la premiu. Avea să ia în curând Nobelul, cel mai prestigios premiu pe care putea să-l ia un om.

— Crezi că asta…

Elisabeth ezită puțin înainte să continue.

— Crezi că asta o să încurce lucrurile?

— Să încurce lucrurile? Te referi la presă? N-au ce să facă. Bârfe și minciuni, atât. Noi nu suntem de nivelul ăsta.

— Nu știu…

Soția lui luă o gură de vin. Un Châteauneuf-du-Pape din 2009, ales cu grijă de Henning. Fusese vinul favorit al lui Rolf. *Are picioare bune*, obișnuia să spună când bea vinul ăsta.

— S-au instalat cu toții.

Henning tresări la auzul vocii lui Louise și se întoarse către ea.

— Are toată lumea unde să doarmă?

— Da, Rickard și Tilde o să stea în camera băieților la noi, iar băieții o să doarmă cu noi. Vivian, Ole și Susanne o să stea la Rickard.

— Minunat. Ai rugat-o pe Nancy să facă friptură de căprioară?

— Bineînțeles. Cu piure și sos de vin roșu. Și diseară fructe de mare. Și avem chiar și stridii proaspete.

— Minunat! Sunt de la Åsa, de la Stridiile Kalvös? întrebă

Henning aproape salivând.

— Nu. Azi sunt de la Lotta Klemmings, răspunse Elisabeth.

— E foarte bine că avem atâtea femei care fac afaceri pe insulă,

zise Henning bucuros. Da, circumstanțele nu sunt cele mai fericite, dar trebuie să vedem și partea pozitivă. Și o să luăm multe decizii împreună. În legătură cu Blanche.

Louise încuviință.

— Să-mi zici dacă pot să vă ajut cu ceva.

— Ne ajuți întotdeauna, o asigură Elisabeth ridicând paharul în cinstea nurorii ei.

— Așază-te! Ia un pahar, o îndemnă Henning făcând semn spre locul liber pe canapea lângă el.

Louise păru că ezită și apoi refuză.

— Mai am câteva lucruri de rezolvat. Stați voi liniștiți aici. Masa e gata peste o oră și musafirii se simt bine. Să le spun că pot să vină

mai devreme să vă țină companie, dacă vor?

— Bineînțeles, răspunse Henning ignorând privirea obosită a soției lui.

Ridică paharul înspre ea și văzu flăcările din șemineu care se reflectau în vinul roșiatic din paharul de cristal.

— Pentru Rolf!

Elisabeth ridică și ea paharul.

— Pentru Rolf!

— Poți să-i rogi pe toți să vină în sala de conferințe?

Annika încuviință, iar Patrik bătu cu palma în semn de mulțumire în biroul de la recepție când trecu grăbit.

Nu era stresat, dar nu se simțea bine; din cauza băuturii de ieri, i se făcuse greață pe drum între Fjällbacka și Tanumshede.

Intră la toaletă și abia apucă să ridice capacul de la WC, că

începu să vomite. Rămase pe jos cam jumătate de minut și apoi se ridică încet. Se simțea mai bine și își clăti gura cu apă, se spălă pe față cu apă rece și reuși să se convingă că nu se vedea atât de rău că

are ochii roșii.

Cu pas nu prea sigur, intră în sala de conferințe, unde așteptau deja majoritatea. Gösta, Martin și Paula. Și secretara secției, Annika. Avea cei mai buni colegi. Dar lipsea o persoană.

— Annika, vrei, te rog, să-l cauți tu pe Mellberg?

Paula își drese glasul. Și ea era palidă, poate fusese și ea la

petrecerea de aseară.

— Vine mai târziu, are ceva important de rezolvat.

— Ceva important de rezolvat, mormăi Patrik.

Știa ce înseamnă asta. Că Mellberg avea nevoie de un pui de somn. Dar nu insistă. Era mai bine dacă nu era acolo.

— OK, să vedem ce informații avem până acum.

Patrik luă un marker și începu să noteze pe *whiteboard*.

— Rolf Stenklo, fotograf care urma să aibă o expoziție în galeria de pe panta Galär, a fost găsit mort de către femeia de serviciu Fanny Klintberg, care a sunat la poliție la 8:05 și a precizat că între momentul în care l-a găsit și cel în care a telefonat au trecut doar câteva minute. Rezultatul autopsiei știm că o să dureze, dar, conform spuselor medicului legist, Rolf a murit undeva pe la miezul nopții. Însă trebuie să ne gândim și că este o estimare preliminară care poate să fie greșită.

Annika se uită la cei de la masă.

— Am auzit că e vorba de un pistol de cuie. Arma crimei, așa e?

Patrik încuviință și scrise pe tablă *pistol de cuie*.

— Așa e. Un pistol de cuie care, cel mai probabil, era deja în galerie. De-asta cred că nu e vorba de o crimă planificată, ci ceva de moment.

— Împușcat o singură dată, zise Gösta ridicând o mână.

Patrik încuviință din nou.

— Nu există niciun semn că ușa ar fi fost spartă, dar era în orice caz neîncuiată când a venit femeia de serviciu de dimineață.

Patrik scria tot ce se spunea.

— Ce mai avem? Vreo informaţie de la invitaţii la petrecere?

— Nimic până acum, răspunse Paula. Nici eu, nici Martin sau Gösta nu am obținut vreo informaţie de la ei.

— Propun să vorbim și cu derbedeii de prin oraș, i se adresă

Martin lui Patrik. Am discutat deja cu Gösta, dar voiam să ne sfătuim cu tine întâi. Însă putem să ne ocupăm noi.

— Da, e bine. Fă o listă cu ei și vezi cu care trebuie să vorbiţi primii. Am încredere în voi că ştiţi cum reacţionează ei şi ce le poate pielea. Crezi că e o spargere care n-a mers conform planului?

Gösta își trosni degetele.

— Nu crezi?

Patrik ezită puțin până să răspundă.

— E cel mai probabil. Fotografiile erau foarte valoroase. Probabil că una dintre vedetele noastre locale a aflat asta, dar nu a priceput cât de greu e să le vinzi. Numai că nu cred că lipsește vreo fotografie.

— Din spusele soției lui, numai Rolf știa ce fotografii vor fi expuse.

Patrik gândi cu voce tare.

— O putem ruga să se uite, însă nu putem să ne rezumăm la o singură pistă. Sunt multe anchete unde răspunsul a părut evident la început și apoi s-a dovedit că lucrurile erau mult mai complicate.

Paula îi împinse lui Martin farfuria cu prăjituri. El se strâmbă la ea, dar tot luă una.

— Și atunci, avem și alte ipoteze?

Martin dădu din cap.

— Rolf și Vivian s-au certat cu o seară înainte de petrecere, dar nu pare să fi fost mai mult decât o ceartă obișnuită în familie. În rest, am înțeles că Rolf a fost mai obtuz în ultimele luni, dar nu am informații că l-ar fi vrut cineva mort.

Patrik scrise cu litere mari cuvântul *motiv* pe tablă, punând un semn de întrebare după el și încercuindu-l.

— Deci nu avem niciun indiciu că ar exista un motiv personal, concluzionă el.

Annika ridică mâna ca să le atragă atenția.

— Cum facem cu presa? Sună întruna. Ce vreți să le spun?

— Spune-le că o să avem o conferință de presă mâine. Nu că am avea ce să le spunem atunci, dar îi mai amânăm puțin.

— Să le zic la ora 11:00?

— Da, e perfect. Vorbește cu Mellberg înainte să faci comunicatul.

Sigur vrea el să țină conferința de presă.

— Cu siguranță, zise Annika sec.

Paula tuși.

— Nu pot să spun mai multe, dar aș vrea să vă rog… să-i lăsați timp liber lui Bertil.

Se uitară toți mirați la ea. Gösta fu primul care vorbi.

— Timp liber? A avut întotdeauna timp liber. Ce știi și nu zici?

— Nimic.

Paula lăsă capul în jos pentru a le evita privirile.

— Doar… doar lăsați-l în pace.

— OK.

Patrik se uită mirat la Annika, dar și ea dădu din umeri. În mod normal, știa tot ce se petrecea în secție, însă de data asta părea să

n-aibă nicio idee.

Fața Paulei era încordată, iar Patrik se uită la ea cu blândețe. Se întâmplase ceva, dar era evident că Paula încă nu putea să spună.

Dar o să vorbească, la timpul potrivit.

Annika puse o mână pe umărul Paulei, care părea că e pe punctul de a începe să plângă.

— Trebuie să mai adunăm informații despre victimă, reluă Patrik.

Paula clipi rapid de câteva ori.

— Deja am început.

— Bine. Ce mai avem?

— Nimic până nu primim rezultatul de la LCS și de la tehnicieni, răspunse Gösta.

— Am pe telefon un filmuleț de la locul crimei. Haideți să ne uităm toți la el.

Patrik luă telefonul și i-l dădu Annikăi, singura din secție care se pricepea să se conecteze la ecranul din sala de conferințe.

— Aici vedem galeria. E doar o cameră și e ușor de observat, explică Patrik. După cum știți, Rolf urma să deschidă expoziția mâine, luni.

— Ce e pe pereți? întrebă Gösta aplecându-se să vadă mai bine.

— Din spusele lui Vivian, Rolf a petrecut mult timp ca să se decidă cum să așeze pozele, răspunse Martin. Și, ca să nu mute originalele, care erau și grele, dar și valoroase, folosea niște suporturi în care punea hârtiuțe cu numele fotografiilor.

— Ceea ce înseamnă că fiecare suport din ăsta reprezintă una dintre fotografiile care trebuiau să fie expuse, zise Patrik.

— Exact, confirmă Martin.

— Fotografiile sunt acolo.

Patrik arătă spre niște fotografii frumos înrămate, aliniate în spatele galeriei.

— Nu prea e mult sânge, remarcă Paula.

— Nu, cuiul a rămas în cap și nu a împroșcat prea mult în jur.

Patrik se uită la ceilalți.

— Știe toată lumea ce are de făcut?

Toți confirmară, își strânseră lucrurile și se pregătiră să-și ducă la bun sfârșit sarcinile. Afară, vântul bătea și mai tare; sigur venea curând furtuna. Patrik rămase singur în cameră. Era ceva care îl rodea. Ceva ce văzuse sau poate auzise și care nu prea se potrivea.

Dar nu-și aducea aminte ce. Și avea și o migrenă îngrozitoare.

Își băgă telefonul în buzunar și se duse spre recepție, unde știa că

Annika are întotdeauna o mică farmacie în sertar.

Stockholm 1980

Lola era mereu îngrijorată când trebuia să o lase pe Pytte singură

acasă în serile în care lucra. Dar nu avea altă soluție. Nu mai avea pe nimeni: erau doar ele două.

— Ai întârziat zece minute.

Jack, șeful ei, se holba nervos la ea. Ea se strâmbă și trecu pe lângă el. Jack lătra, dar nu mușca.

— Se vine la timp, Lola! țipă el după ea.

Ea se întoarse și îi trimise un pupic.

— Și eu te iubesc!

— Avem multă treabă în seara asta, zise Maggie când Lola intră în bar.

Maggie avea dreptate. Era plin de lume. Alexas era clubul unde voiau toți să vină și toți erau binevenițI. Clientela era la fel de colorată ca și personalul și era palpitant, pentru că niciodată nu știai peste cine poți să dai acolo. Cineva din familia regală, vreo vedetă internațională, vreun criminal celebru, un politician cunoscut. Toți veneau la Alexas.

Lola își lăsă geanta sub bar și începu să o ajute pe Maggie să ia comenzi.

Maggie era *drag queen* și avea o pasiune pentru rochii cu sclipici.

În seara asta strălucea într-o creație turcoaz. Făcea cocktailuri cu o viteză amețitoare și îi aruncă o privire scurtă Lolei.

— Frumoasă bluză!

— Ehh, cârpa asta veche…

Lola trase de materialul de mătase al bluzei în timp ce clipea repede. Se bucura pentru complimentul primit. Găsise bluza întrun magazin second-hand din Söder şi o cumpărase cu un preţ de nimic. Nu era uşor să te îmbraci ca o regină având un salariu de servitoare, dar, datorită relaţiilor pe care şi le făcuse pe la magazinele second-hand, reuşea cu brio. Arăta superb şi ştia şi ea.

— Lola, dă-mi un Tequila Sunrise şi un zâmbet!

Kent, unul dintre clienţii obişnuiţi la Alexas, se aplecă peste bar, uitându-se drăgăstos la ea.

— Un zâmbet costă în plus, răspunse ea prefăcându-se foarte serioasă şi începu să facă cocktailul.

De la o vreme, putea să facă cocktailuri şi în somn şi oricum clienţii comandau de obicei acelaşi lucru seară de seară. Băutura roşiatică era gata şi ea luă un pahar de shot în care puse cafea şi Galliano, apoi frişcă pe deasupra. Apoi împinse către Kent paharul împreună cu cel de cocktail.

— Shotul e din partea casei, zise ea oferindu-i şi zâmbetul comandat.

Kent era unul dintre cei drăguţi; erau alţii pe care îi evita cât putea.

— Când pot să te scot la o cină?

Kent era tot la bar şi nu-şi lua privirea de la ea, iar Lola clătină

din cap. Kent era chiar OK. Era drăguţ şi întotdeauna foarte bine îmbrăcat. În seara asta purta un sacou gri cu mânecile ridicate, ca să se vadă căptuşeala lucioasă, blugi de la Gul & Blå şi pantofi maro din piele întoarsă, cu ciucuri. Dar avea cam 70 de ani şi bineînţeles că era mult

prea în vârstă pentru ea. Lucru pe care de fapt i-l spusese de nenumărate ori. Dar speranța moare ultima.

— O cină mică, mică măcar, insistă el uitându-se la ea cu capul într-o parte.

Lola salută un alt client care comandă o bere și se duse să ia una din frigider.

— Kent, poți să-mi fii tată, zise ea apoi. Găsește pe cineva de vârsta ta. Mie nu-mi trebuie unul pe care să-l ajut să-și ridice puța cu manivela.

Kent râse zgomotos. Parcă îl atrăgea și mai mult când îl insulta așa.

— Haide, du-te la o masă și admiră-mă de-acolo. Trebuie să mă

ocup de clienți.

Bărbatul își luă paharul fără prea multă tragere de inimă și se duse la o masă. Băuse deja shotul, iar Lola luă paharul gol și-l puse pe tejgheaua din spatele ei.

— Trebuie să ies curând la țigară, șopti Maggie în timp ce deschidea o bere.

— Du-te, mă descurc singură, o asigură Lola, arătând spre coada formată la bar.

Era obișnuită și știa ce face.

— Mulțumesc, *darling*.

Maggie plecă în grabă lăsând în urmă un miros de parfum *Poison* de la Dior.

— Lola!

O voce bine cunoscută se auzi printre tonurile melodiei „Rivers of Babylon“ a lui Boney M. Rolf Stenklo venise la bar şi îi oferea zâmbetul lui hollywoodian.

— Aţi venit toţi? întrebă ea şi Rolf încuviinţă.

— Stăm acolo! O să ieşim să mâncăm ceva, dar putem să venim după aia să te luăm. Până la cât lucrezi în seara asta?

— La 1:00 termin. Putem să mergem la mine acasă.

— Minunat! Bem un pahar aici, dar după aia te luăm şi pe tine!

— Vă trimit la masă două sticle de vin şi pahare.

— Eşti o dulceaţă, Lola!

Lola îi urmări ciuful blond în timp ce se îndrepta cu paşi iuţi, caracteristici, către masa rotundă din colţ. Zâmbi şi făcu cu mâna.

Gaşca îi răspunse bucuroasă, iar ei îi crescu inima. Deja era nerăbdătoare să termine lucrul. Nu prea era adevărat ce-şi spusese când plecase de acasă. Nu era singură. Alinie şase pahare, ca să le trimită şi shoturi împreună cu vinul.

— Alo! Avem vreo mamă mahmură pe aici?

Din hol se auziră strigătele vesele ale Annei, iar Erica închise laptopul şi coborî în grabă pe scară. Fu întâmpinată de corul bucuros al copiilor, care, după ce primiră câte o îmbrăţişare, fugiră

fiecare în camera lui să se joace.

— Hai să bei o cafea, o invită Erica. Din păcate, n-am nimic bun cu care să te servesc. M-am îngrăşat câteva kilograme şi nu am nimic cu zahăr în casă.

— Ești foarte bine, Erica. Curele tale de slăbire… n-au niciun rost.

— Da, tu vorbești! Care ai moștenit genele lui tata. Știi că mama avea obiceiul să-l oblige să mănânce frișcă la micul-dejun, pentru că-i era teamă să nu zică lumea că nu-i dă de mâncare?

— Nu, asta nu am auzit-o niciodată, râse Anna începând să se uite prin dulapuri ca la ea acasă. Stai jos tu, ai nevoie să te relaxezi. Fac eu cafeaua.

Se întoarse către Erica cu o față foarte serioasă.

— Ai mai auzit ceva de moartea fotografului?

— Rolf Stenklo? Nu. Patrik a trecut puţin pe-acasă în drum spre secţie, apoi n-am mai auzit nimic. Dar am fost eu şi am vorbit cu soţia lui, Vivian. Au închiriat o casă aici, în golf.

— De ce te-ai dus la ea? întrebă Anna mirată, apoi clătină din cap.

Tu nu poți să te abții…

— Nu m-am dus să vorbesc despre crimă. Vivian a stat la masa mea la petrecere și a pomenit la un moment dat despre o crimă

neelucidată de prin anii 1980.

— Și ție ți s-a părut că e o idee bună să te duci să vorbești cu ea despre asta, tocmai în dimineața în care soțul ei a fost găsit mort?

Când auzi întrebarea Annei, parcă i se păru și ei că nu prea fusese potrivit. Cea mai mare calitate a ei ca scriitoare —

curiozitatea — poate nu era chiar cea mai bună calitate umană.

Dar nu i se păruse că Vivian s-a supărat.

— Despre ce crimă era vorba?

— O femeie transsexuală, Lola. Şi fetiţa ei. Stau de câteva ore şi încerc să găsesc ceva informaţii, dar nu e nimic pe internet.

— Care e legătura cu Rolf?

— Din spusele lui Vivian, erau prieteni. Dar asta s-a întâmplat

când trăia fosta lui soţie. Vivian nu a întâlnit-o niciodată pe Lola.

Anna se uită întrebătoare la Erica.

— Eşti sigură că nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala?

— Ce vrei să spui?

Erica se uită mirată la sora ei. Anna fusese cel mai mare susţinător al ei, indiferent de situaţie.

— Păi, Marianne…

Erica îşi dădu seama despre ce vorbea Anna. Ştia foarte bine cine era Marianne, o prietenă a Annei. Acum zece ani făcuse vâlvă mare în Stockholm când, fiind directoarea uneia dintre cele mai mari bănci din Suedia, a anunţat că din momentul ăla nu mai e Kjell Sundholm, director, ci Marianne Sundholm, directoare.

— Am aflat multe de la Marianne. Multe la care nici nu mă

gândisem înainte, adăugă Anna parcă încercând să găsească

cuvintele potrivite. Sunt foarte multe prejudecăţi. Foarte multe precedente. Şi lumea asta e văzută de cele mai multe ori ca un teatru. Ca un fenomen. Ca un spectacol. Şi ceva prin care oamenii care nu fac parte din ea câştigă totuşi bani pe seama ei. Când vorbeşti despre Lola, tot spui că era o femeie transsexuală. De ce nu zici doar *femeie*?

Erica tăcu, pentru că își dăduse seama că Anna are dreptate. Se gândise și ea la asta.

Totuși, știa că ea n-are intenții ascunse; dacă făcea ceva aiurea, era pentru că nu știa de fapt nimic despre lumea asta.

— Mă dau bătută, nu am cunoștințe în domeniul ăsta. Dar îți promit că o să abordez povestea cu cel mai mare respect posibil. Și mă voi documenta înainte să trimit ceva la tipar. OK?

— OK, răspunse Anna și o luă de mână zâmbind.

Erica oftă.

— Problema e că nu găsesc nicio informație pe internet.

— Du-te la Stockholm.

Erica se încruntă. Apoi arătă spre copiii care se jucau în living.

— Cu un bărbat care e implicat într-o anchetă și o gașcă de copii, nu prea văd cum pot să strecor o excursie până la Stockholm acum.

— Ei, Kristina tot spune că vrea să stea mai mult cu copiii. Roag-o

să te ajute. Oricum trebuie să ajungi la Stockholm, ca să te întâlnești cu cei de la editură. Du-te câteva zile. O ajut și eu dacă e nevoie. Rezolvăm.

— Ești sigură?

Erica nu era convinsă că e o idee bună. Își iubea soacra, dar asta putea să fie o greșeală mare, să-i rămână datoare. De obicei, prețul pe care trebuia să-l plătească era vreo sărbătoare petrecută cu ei.

Dar poate acum chiar merita.

Anna turnă cafea pentru amândouă.

— Sun-o pe Kristina acum, roag-o să țină ea copiii câteva zile și du-te la Stockholm.

Erica încuviință.

— Știi ceva, chiar așa o să fac. Și pot să profit de ocazie să mă

interesez și de Blanche.

— Blanche?

— Da, un club în care a fost implicat și Rolf. Am auzit tot felul de zvonuri și aș vrea să aflu dacă e adevărat.

— Crezi că are vreo legătură cu crima? întrebă Anna.

Erica se dădu în spate și își aruncă un ochi spre living.

— Poate că da, poate că nu. Dar e bine să mă interesez. Și eu nu cred în coincidențe.

— Ai de unde să începi?

— Cred că pot să încep la editura mea. Lumea culturală din Stockholm e mică.

— Și cum poți să afli mai multe despre Lola?

— Deja i-am trimis un e-mail lui Frank, prietenul meu polițist din Stockholm, și i-am povestit că am nevoie să găsesc informații despre o anchetă din 1980. Apoi să văd dacă pot să mai aflu câte ceva de la vreo persoană care a cunoscut-o pe Lola. Cineva care e în lumea asta a transsexualilor, de exemplu.

— Se pare că deja te-ai hotărât să faci o excursie la Stockholm, remarcă Anna zâmbind.

Erica se înroși. Da, probabil că deja se hotărâse.

Maja intră în bucătărie ținându-se de nas.

— Flisan pute a caca, anunță ea nazal și Anna o privi cu subînțeles pe Erica.

— Da, ea e iubita mătușii…

Erica oftă și se ridică. Să schimbe mahmură un scutec plin de caca. Exact de asta avea nevoie acum.

— Mă simt foarte plină, abia am mâncat, zise Susanne întinzându-se pe canapea.

Vântul lovea cu putere ferestrele mari, iar valurile veneau unul după altul pe insuliță. Henning îi avertizase pe toți că stâncile sunt alunecoase și că trebuie să meargă cu grijă pe drumul dintre case.

— Nu trebuie să mâncăm dacă nu vrei, o liniști Louise.

William adormise la ea în brațe și picioarele începuseră să-i amorțească sub greutatea lui. Peter fusese cu el să pună plasa de homari, pentru că-l bătuse la cap toată după-amiaza. Acum Peter juca șah cu băiatul cel mare, care, după ce figură avea, se părea că

o să câștige.

— Nu, nu, mâncăm acum.

Elisabeth se ridică și-l îmboldi pe Henning, care începuse să

sforăie pe fotoliul de lângă șemineu.

— Henning, la masă!

— Ehh, ce? N-am mâncat? Cât e ceasul?

— E trecut de ora 20:00. Se face prea târziu pentru băieţi dacă nu mâncăm acum.

— Da, da, să mă ridic doar. Fotoliul ăsta e foarte comod, dar abia pot să mă ridic din el.

Gemu când îşi luă avânt, dar apoi se puse pe picioare.

— Aşadar, domnilor, haideţi la masă!

— Dar, bunicule, o să câştig!

Max se uită dezamăgit la Henning.

— Continuaţi după masă. Lasă piesele aşa cum sunt şi ţineţi minte cine era la mutare, îl sfătui Louise pe William, mângâindu-l uşor.

Era greu să-l ridici de-acolo, dar o rugase pe Nancy să le facă

băieţilor paste cu carne în loc de fructe de mare şi, pentru că asta era mâncarea preferată a lui William, se gândi că de data asta o să

fie mai uşor să-l ademenească la masă.

— Vai, ce masă regală!

Ole bătu încântat din palme când intră în sala de mese. Băuse whisky toată după-amiaza şi avea deja nuanţe roşiatice vizibile în obraji, mai pronunţate din cauza puloverului bej pe gât pe care-l purta.

Louise trase un scaun şi se aşeză lângă Peter. Chiar era o masă

regală. Homari, raci, crabi, stridii. Şi alături aveau pâine proaspătă, lămâie, sos *aioli*, caşcaval şi sosul ăla bun cu icre de la magazinul de peşte din Fjällbacka.

— Poate cineva să o cheme şi pe Vivian?

Elisabeth se așează în capul mesei și se uită la toți.

— Sunt aici, anunță Vivian din ușă.

Avea semne de la pernă pe față, dar se schimbase într-o rochie bleu și-și împletise părul frumos pe o parte.

— Vino! Stai aici!

Louise făcu semn spre scaunul de lângă ea. Vivian se așează și Louise o mângâie ușor pe braț.

— Ești sigură că poți să stai aici? Putem să o rugăm pe Nancy să-ți aducă de mâncare în cameră dacă vrei, șopti ea.

Vivian clătină din cap.

— Nu, am nevoie să mă înconjor cu energie.

— OK.

Atmosfera de la masă era încărcată și parcă nimeni nu voia să

stea acolo mai mult decât era necesar. Subiectele de discuție erau cam forțate, așa că aproape singurul lucru care se auzea era sorbiturile musafirilor când își mâncau fructele de mare.

Louise reuși să mănânce o jumătate de homar și câțiva raci. Mai mult nu putea. Prea multe gânduri îi dădeau târcoale. Peter mâncă

mai mult; el mânca indiferent de circumstanțe, și faptul că alerga 10 kilometri pe zi îl ajuta să nu se îngrașe.

Louise îi privi pe ceilalți. Henning și Elisabeth erau în capul mesei. Ca regii de pe vremuri. Susanne și Ole. Perechea ciudată.

Frumoasa și Bestia. Nu puteai să înțelegi dragostea dintre ei, dar era vizibilă și tangibilă. Vivian. Fragilă în durerea ei. Pierdută fără

Rolf, care fusese ancora din relația lor. Rickard și Tilde. Egoiștii.

Incapabili să iubească pe altcineva în afara lor. Lipitorile care trăiau pe spatele altcuiva. Se întrebă cum sunt oare percepuți ea și

Peter. Peter și Cecily fuseseră o pereche frumoasă. Îi comparau cu ea și Peter acum? Cu siguranță.

Ea era cu totul altfel decât Cecily, care fusese micuță, slabă și blondă, în timp ce ea era înaltă și brunetă. Băieții îl moșteniseră

mai mult pe Peter, cu părul închis la culoare, așa că semănau mai mult cu ea decât cu mama lor. Ca și cum ar fi fost predestinat să

fie copiii ei, și nu ai lui Cecily. Louise nu voia să se gândească la asta. Nu putea să se gândească la asta.

Henning bătu în masă de câteva ori.

— Mergem în bibliotecă? Avem o mulțime de lucruri de discutat în legătură cu Blanche, așa că vă rugăm să ne lăsați singuri. Îmi cer scuze, Vivian, dar presupun că nu vrei să te implici în treburile noastre anoste.

— Mă duc să mă culc, îl asigură Vivian ștergându-se pe mâini.

Louise observă că nu se atinsese de mâncarea din farfurie.

— Bine, bine. Louise, poți să rămâi? În caz că avem nevoie să

notăm ceva.

— Bineînțeles, răspunse ea, deschizând un pachet de șervețele umede ca să se șteargă pe mâini. Peter, culci tu băieții? Nu uita că

dorm la noi în cameră.

— Bineînțeles. Mă culc și eu cu ei, așa că să intri încet când vii.

O sărută pe obraz. Îi chemă pe băieți, care veniră în fugă, iar Max aruncă o privire plină de speranță spre bibliotecă.

— Ai zis că pot să termin jocul după ce mâncăm.

— Mâine, iubitule, răspunse ea, cuprinzându-i obrajii în palme.

Mâine.

Îl sărută pe obraz și apoi se întinse către William.

— Să fii cuminte!

— Sunt cuminte.

— Da, ești un băiat foarte cuminte. Îmbrățișează-l pe bunicul și apoi fuga la culcare!

Amândoi băieții o ascultară și îl îmbrățișară pe Henning. Louise se uită la ei. Ce bine semănau cu el! Câteodată avea impresia că nu semănau decât cu el. Și în seara asta, la fel.

Când plecară cu Peter, le aruncară și lui Louise și lui Henning câte un pupic în zbor.

Henning își drese vocea.

— Așa! Avem de rezolvat niște lucruri.

*

— Doamne Dumnezeule, nici nu avem loc în paturile astea!

Tilde dădea din mâini frustrată și Rickard o aprobă când se uită

în camera băieților. Băuse cam mult vin la masă sau, mă rog, toată

seara, de fapt, și mișcările agitate ale lui Tilde îl amețeau.

William intră îmbrăcat într-o pijama cu *Patrula cățelușilor* și cu o periuță de dinți în gură.

— Dormiți aici? întrebă el cu ochii mari.

Rickard se ținea de un scaun, încercând să nu-i arate nepotului cât de beat era.

— Da. Tilde și cu mine dormim în camera voastră la noapte.

— Din păcate, bombăni Tilde, smucind pătura care se asorta perfect cu pijamaua lui William.

Rickard se strâmbă la William, iar el începu să râdă cu poftă, scuipând pastă de dinți.

— Du-te și te spală pe dinți și să vii după aia să ne spui noapte bună. OK, dragule?

Îl ciufuli pe William, iar el râse și fugi la baie.

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit și acum vrei și tu unu' de-ăsta, comentă Tilde băgându-se sub pătura cu *Patrula cățelușilor*. Pentru că n-o să se întâmple.

— Nu-ți face griji, răspunse Rickard în timp ce își scotea cămașa.

N-am considerat niciodată că ai calități de mamă.

— Bine. Deci suntem de acord.

Tilde se ridică iar din pat, cu pătura trasă peste sâni.

— Despre ce crezi că au de vorbit? Pare ceva serios.

— Cât de serios crezi că poate să fie?

Rickard îşi scoase pantalonii fără să-şi piardă echilibrul şi îi puse pe un scaun în miniatură.

— Mimul şi-a rupt piciorul? Poetul ceh a vândut cam 1 000 de exemplare şi şi-a pierdut credibilitatea?

Tilde zâmbi, dar reveni repede serioasă.

— Dar dacă e ceva de bani? Dacă mama ta nu ne mai poate ajuta?

De ce n-ai vorbit cu ea în seara asta?

— O să *vorbesc* cu mama, dar nu ştiu dacă ai observat că de ieri încoace s-au întâmplat şi alte lucruri.

— Despre ce să vorbeşti cu mama? Bani? Iar?

Peter era în uşa camerei, cu William şi Max lângă el.

— Băieţi, duceţi-vă să vă culcaţi în patul meu şi al lui Louise.

Trebuie să vorbesc ceva cu unchiul Rickard.

— OK, noapte bună!

William făcu vesel semn cu mâna, după care dispăru, împreună

cu Max, spre dormitorul lui Peter şi Louise.

Expresia lui Peter se schimbă imediat ce se îndepărtară băieţii.

Privirea i se întunecă.

— Nu o să-i mai ceri mamei niciun ban. Și ar trebui să fii recunoscător că nu i-am spus lui tata câți bani ai primit în ultimii ani, Rickard. Știu exact cât ai înșelat-o pe mama cu minciunile tale și cu promisiuni deșarte.

Peter făcu un pas în cameră și Rickard se dădu înapoi fără să

vrea. Era să cadă și se blestemă că băuse atât de mult. Nu-l văzuse niciodată pe Peter nervos. El fusese mereu cel calm, stabil, care nu-și arăta emoțiile.

— Nu am înșelat-o… începu Rickard, dar se opri când fratele lui se apropiase atât de mult, încât putea să-i simtă respirația.

Peter îl împinse cu un deget în piept și Rickard gemu.

— Ce dracu'?

— Îți mai spun o singură dată: nu-i mai cere bani mamei. Știu exact situația finanțelor lor. O să văd dacă îți dă bani din nou. S-a închis robinetul. Ar trebui să… nu știu… să muncești?

Peter îl țintui cu privirea pe fratele lui mai mic. Apoi se întoarse și ieși din cameră.

Rickard își dădu jos șosetele nervos. Tilde se uită la el cu ochi mari, înfricoșați. Buzele îi tremurau.

— Rickard…

— Să nu scoți o vorbă, că fac explozie! Nicio vorbă.

Ocoli patul lui Tilde și se duse spre celălalt. Smuci pătura cu *Omul Păianjen* și se întinse, trăgându-și-o pe cap. Îl auzea pe Peter,

care le citea băieților o poveste în camera alăturată.

— Ce devreme ai venit acasă!

Erica îl privi mirată pe Patrik când intră în bucătărie, unde ea tocmai strângea masa. Copiii erau la televizor, îmbrăcaţi în pijamale.

— N-am mai făcut nimic azi, aşa că am vrut să ajung acasă până

se culcă copiii.

Îi vuia capul, dar parcă se mai liniști puţin când o văzu pe Erica.

— Abia am mâncat. Dacă ştiam, te aşteptam şi pe tine, îl anunţă

ea. Dar mai e mâncare, dacă vrei.

— Am mâncat la secţie.

— Vrei să-i culci tu?

— Cu drag, răspunse Patrik şi se duse în living.

Băieţii îl întâmpinară bucuroşi, dar bucuria dispăru brusc când le spuse că e ora de culcare.

Când coborî, după 20 de minute, Erica aprinsese deja lumânări şi pregătise ceaiul în living.

— Vino şi aşază-te. Pari foarte obosit.

Patrik se cufundă în canapea.

— Parcă e din ce în ce mai greu.

Erica se aplecă spre el şi îl mângâie pe braţ.

— De-asta eşti un poliţist atât de bun, Patrik. Că îţi permiţi să te laşi impresionat când mor oamenii.

— Da, cred că da. Dar nu devine mai uşor.

— Aţi ajuns la vreo concluzie?

— N-aş zice. De fapt, nu ştim mai mult decât ştiam dimineaţă. Şi presa ne termină cu telefoanele. Mâine avem conferinţă de presă şi nu am nimic să le spun.

— Nu ţine Mellberg conferinţa?

— Nu, şi e ciudat. A stat închis în biroul lui toată ziua şi apoi a plecat acasă fără să zică nimic. Nici nu ştiu când a plecat. Şi Paula a fost distrusă azi. Cred că s-a întâmplat ceva, dar nu pot să mă bag dacă ei nu spun nimic. Şi, în plus, trebuie să mă concentrez pe ancheta asta.

Erica îl mângâie pe obraz, iar el o prinse de mână.

— Bea nişte ceai. E de tei, o să dormi mai bine.

— Mulţumesc, iubito!

Sorbi din ceai şi se întoarse către ea. Cârlionţii ei blonzi străluceau în lumina lumânării.

— Ce ai făcut azi?

Erica păru brusc îngrijorată.

— M-am hotărât să plec la Stockholm câteva zile.

— Stockholm?

— Am vorbit cu Kristina. O să se ocupe de copii, nu trebuie să-ţi faci griji. Aş vrea să aflu mai multe despre Lola. Şi pot… pot în acelaşi timp să mă interesez şi de Blanche.

— Erica…

— Știu că nu-ți place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar n-are ce să strice. Ancheta ta în legătură cu moartea lui Rolf e aici, nu mă amestec în niciun fel și trebuie să recunoști că Vivian a sugerat că există niște secrete care poate te ajută și pe tine.

— Da, dar…

— O să fiu atentă, o să fiu diplomată, o să fiu discretă. O să fiu tot ce nu crezi tu că pot să fiu…

Îi zâmbi lui Patrik cu drag.

— Acum nu joci corect, replică el. Să-mi zâmbești așa. E dopaj.

Mită.

— Stai să vezi ce mai am în repertoriu.

Îl îmbrățișă, dar îi dădu drumul brusc.

— Dacă nu ești prea obosit…

Patrik o trase mai aproape.

— Niciodată nu sunt prea obosit.

— Mincinosule!

O sărută. În seara asta avea nevoie mai mult ca oricând să fie cu soția lui.

Peter nu avea nicio explicație, dar în seara asta, pentru prima dată de când murise Cecily, le citi băieților o poveste pe care le-o citea ea mereu. *Șuieră marea*. Era o carte veche, uzată, care fusese a lui Cecily de când era mică.

De cele mai multe ori, ea le citea băieților. El lucra mereu până

târziu şi ajungea foarte rar înainte să se culce ei. La sfârşit de săptămână, ea mergea în parc cu băieţii sau la vreun bazin ori făceau vreo excursie la Muzeul Tehnic sau la muzeul Junibacken.

De când murise ea, se schimbase totul. El îşi modificase priorităţile în momentul în care un necunoscut dăduse cu maşina peste ea. Toate orele suplimentare, toate bonusurile, toată cursa spre succes se transformaseră într-o secundă în ceva fără niciun sens. Acum nu mai contau decât băieţii.

Cel mai greu lucru din viaţa lui a fost să le explice ce s-a întâmplat cu mama lor. William avea doi ani şi era prea mic, dar Max avea cinci ani şi a înţeles ce le-a povestit Peter. A urlat ca un animal rănit. Un urlet primordial de durere.

După ce s-a consultat cu psihologul de la spital, Peter fusese sfătuit să lase copiii să-şi ia rămas-bun de la ea. Cecily era în spital, cuplată la aparate, dar fără vreo speranţă că se va mai trezi.

Personalul de la spital fusese foarte drăguţ. O pregătiseră pentru venirea băieţilor. Acoperiseră cât se putuse firele, şterseseră urmele de sânge şi o pieptănaseră. Arăta liniştită şi împăcată.

Băieţii se urcaseră în pat, lipindu-se de ea ca doi căţeluşi care căutau căldura şi siguranţa pe care putea să le-o dea mama lor.

După o oră, Peter îi luase din salon. Apoi îi dăduse doctorului acordul de a o deconecta de la aparatele care o ţineau în viaţă.

În primele luni, nu crezuse că va putea să trăiască fără ea. Că va putea din nou să simtă bucurie în suflet. Louise schimbase situaţia.

La început, fusese prietena lui cea mai bună. Apoi, o certitudine în viaţa băieţilor. Apoi a venit şi dragostea. Şi el, şi băieţii o iubeau.

Nu era Cecily. Nu era mama lor. Ea era Louise.

— Să nu vă obișnuiți să dormiți aici, le atrase el atenția cu un zâmbet ghiduș.

— Promitem! răspunse Max serios.

Peter îl gâdilă. Max fusese mereu serios. Și această trăsătură se accentuase de când murise Cecily.

— O să sforăi?

— Eu nu sforăi, tată, se apără Max. Eu sunt un copil.

— Așa e, tată. Noi nu sforăim, noi suntem copii, adăugă William.

— Ce? Ce ziceți acolo? Păi, cine sforăie în fiecare noapte de

dărâmă pereții?

— Tu, tată. TU!

— Ce? Nu! Eu?

— Da, tu!

Amândoi băieții râseră cu poftă.

Peter închise cartea și o puse pe jos, lângă pat. Îi înveli și stinse veioza.

— Vă iubesc.

— Și noi te iubim, tată.

Peter zâmbi în întunericul care învăluia camera. Nu era credincios. Dar cumva era sigur că Cecily era cu ei în momente ca acesta.

— Dacă îmi spunea cineva acum câțiva ani că o să fiu recunoscătoare pentru existența lui Bertil, ziceam că e nebun.

Paula avea un nod în gât. Rita îi adunase pe toți în bucătărie și, cu o voce monotonă, le povestise ce aflase de la doctor. Liniștea care urmă avea parcă ecou, iar Bertil părea foarte mic.

Nu vorbise cu Johanna de când aflaseră vestea. Dăduseră năvală

copiii, care se jucaseră, se certaseră, cu energia pe care doar copiii o au, și nu putuseră să stea de vorbă serios. Dar acum, când erau în pat, fiecare cu cartea ei, încercând cu disperare să nu se gândească

la cancerul Ritei, nu mai puteau să se prefacă. Johanna puse cartea deoparte și își scoase ochelarii. Se întoarse către Paula și o mângâie pe obraz.

— O să fie bine. Ai auzit ce a spus Rita, o să înceapă tratamentul imediat. Nu ar fi făcut asta dacă nu avea nicio șansă.

— Știu, și totuși…

Paula își șterse lacrimile care se încăpățânau să-i curgă pe obraji.

Nu-i plăcea să plângă. Nu-i plăcea să fie slabă, să-i fie frică.

— Iubito…

— Nu te uita la mine așa. Nu-ți fie milă de mine, pentru mama e greu acum. Mie mi-e… Mie mi-e doar frică.

— Bineînțeles că ți-e frică, așa e când e bolnav cineva drag, răspunse Johanna și îi șterse câteva lacrimi. Am văzut că și lui Bertil îi e frică.

Paula respiră adânc; trebuia să-și recapete controlul. Mama avea nevoie de ea.

— Da, nu m-am gândit niciodată cât de mult înseamnă mama pentru Bertil.

— Vai, dar ea e lumea lui! Ea și copiii noștri.

Johanna îi zâmbi.

— Ai dreptate, știu că ai dreptate. Dar ce vom face acum? Crezi că

poate să facă față? Nu prea e genul care știe să facă față greutăților.

— Uneori, oamenii te surprind.

— Crezi? Mie mi se pare că oamenii mă surprind foarte rar. Și mi-e teamă că e prea mult pentru el.

— Cred că greșești. Dar, *dacă* e așa, o s-o ajutăm noi pe Rita.

Oricum ar fi, nu e singură.

— Știu. Dar…

Johanna o mângâie din nou pe obraz.

— Niciun *dar*. O să înnebunești dacă ți-e frică de lucruri care nu s-au întâmplat. Poate Bertil te va surprinde.

Paula oftă și stinse veioza.

— Putem să dormim acum? Nu mai pot să vorbesc.

Johanna stinse și ea lumina și își trase pilota până la bărbie. Apoi șopti:

— Te iubesc.

Paula nu răspunse, dar îi căută mâna pe sub pilotă. Și nu îi dădu drumul până adormi.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta acum? Nici nu s-a răcit bine Rolf!

Elisabeth îşi învârtea încet paharul cu vin.

— Mi se pare că nu avem de ales, răspunse Susanne şi se ridică să-şi umple paharul.

Îşi scosese pantofii cu toc şi era desculţă. Când se mişca prin cameră, rochia lungă de mătase de la Rodebjer cădea în valuri peste corpul ei zvelt.

— Putem să începem cu ceva mai vesel, propuse Henning.

Îşi auzi bucuria din voce. Cu cât înţelegea mai bine ce se întâmplase, cu atât mai mult creşteau bucuria şi aşteptările.

— Da, cum a fost când te-a sunat Sten cel Bun? bolborosi Ole, care acum se întinsese cu capul în poala lui Susanne.

Henning strânse din buze. Bineînţeles că Susanne şi Ole vorbiseră despre asta acasă.

— Meriţi din plin, spuse Susanne ridicând paharul în cinstea lui.

Toţi am fost de acord.

Ole se ridică, mai luă un pahar cu whisky şi închină şi el în cinstea lui Henning. Acesta se uită la soţia lui, care ridică şi ea paharul.

— O să fie minunat pentru Blanche, comentă Ole întinzându-se din nou cu capul în poala lui Susanne, care îl mângâie blând pe păr.

— Tocmai de-asta trebuie să vorbim. O să fim vizaţi. În legătură

cu moartea lui Rolf şi cu anunţul câştigării premiului. Trebuie să

vedem cum rezolvăm anumite probleme.

— Bârfe. Rahat. Gelozii, bolborosi Ole.

— Știm că mulți ne au în vizor, că au Blanche în vizor, continuă

Henning. Mulți care vor să dărâme ce am construit. Oameni toxici.

— Nemernicii dracului! înjură Ole, iar Susanne îl mângâie pe obraz.

— Liniștește-te, iubitule!

— Nu o să le dăm ocazia.

Henning se aplecă pentru a da mai multă greutate cuvintelor lui.

— De cât timp ne cunoaștem, 45 de ani? Mai mult? Nu putem să

lăsăm pe nimeni să ne despartă.

Se întoarse spre Louise.

— Îți dai seama? Ne cunoaștem de aproape 50 de ani.

— Incredibil! comentă Louise.

Lui Henning i se păru că era cam obosită.

Louise își drese vocea.

— Eu ce zic dacă poliția mă întreabă despre… anumite lucruri?

Susanne îi aruncă o privire ucigătoare. Avusese întotdeauna talentul de a-și transforma privirea în gheață.

— Nu e nicio problemă, Susanne. Sunt de partea voastră. Vreau doar să știu exact ce vreți să fac.

— Îngroapă căcatul. Asta vrem să faci, Louise.

Ole râse și își mai turnă un pahar cu whisky.

— Nu asta vrem să spunem, interveni Elisabeth linguşitor. Doar că e inutil să dăm informaţii fără sens poliţiei, iar ei să nu se mai concentreze la anchetă. Şi ar fi o tragedie dacă Henning ar fi acuzat de ceva care nu e adevărat şi care i-ar afecta cariera.

— Înţeleg, zise Louise. Bineînţeles că nu voi divulga informaţii irelevante poliţiei.

— Irelevant! Ăsta e cuvântul! Irelevant! bolborosi Ole.

Se întinse iar după sticla de whisky, dar Susanne i-o luă din mână.

— Nu mai bei acum.

— Oh, iubito, ador când eşti aşa hotărâtă.

Ole îşi băgă capul între sânii ei şi dădu din cap.

Susanne râse şi îl dădu la o parte.

— Păstrează-te pentru când ajungem în cameră.

— Eu zic să închinăm un pahar pentru Rolf, propuse Elisabeth pe neaşteptate. Nici n-am vorbit despre el. De ce nu vorbim despre el?

Henning ridică imediat paharul.

— Pentru Rolf!

— Pentru Rolf! repetară ceilalţi în cor.

Câteva secunde se auzi doar cum sorb din pahare, apoi Elisabeth izbucni în râs.

— Lui Rolf chiar nu-i plăcea să bea whisky.

— La naiba, am uitat! zise Ole. După o jumătate de pahar, adormea într-un colţ.

Se uită întrebător la Susanne, care îi făcu semn din cap. Bucuros, Ole îşi mai turnă un pahar.

— Săraca Ester! A trebuit să-l care acasă de multe ori. Şi mai era şi masiv!

— Unde vă duceaţi de obicei? întrebă Louise.

Se aşezase într-o parte pe canapea şi se uita la ei cu interes.

Afară vijelia era în toi şi câteva rafale zguduiră casa.

— Una dintre oazele noastre era un loc care se numea Alexas, răspunse Henning. Cam ca Studio 54 în varianta Stockholm. Toată

lumea se ducea acolo la sfârşitul anilor 1970, începutul anilor

1980. Au fost vremuri periculos de nebune. Era înainte de telefoanele mobile. Nu era niciun risc să te filmeze cineva.

Îi făcu cu ochiul lui Louise.

— Era minunat, bolborosi Ole. Homosexuali, curve, transsexuali şi *drag queens* se amestecau cu bancherii şi instalatorii din Bagarmossen. Toată lumea era binevenită acolo.

— Da, ce vremuri! încuviinţă Henning.

Se uită în pahar. Culoarea vişinie i se părea liniştitoare. Dar îi trezea şi amintiri. Amintiri ale unui timp pierdut. Simţi că

Elisabeth se uita la el, dar nu voia să-i întâlnească privirea. În seara asta, ceva îi dădea o senzaţie ciudată, ireală. Planuri care se încrucişau. Amintiri îngropate care voiau să iasă la lumină.

Până la urmă, ridică privirea și se uită la Louise.

— Ești ca o fiică, știi asta, nu? Ești mai mult decât o noră.

Henning rămase surprins de cuvintele lui. Sigur era mai beat decât credea. Dar, oricum, asta simțea.

Louise nu-i răspunse, dar rămase cu privirea pironită la el.

— Eu zic să ciocnim un pahar pentru Lola, propuse Ole.

În cameră se lăsă o liniște apăsătoare.

Henning ezită. Apoi văzu că Elisabeth ridică paharul și făcu și el la fel.

— Pentru Lola!

— Cine e Lola? întrebă Louise.

Henning se uită prin cameră și întâlni privirile celorlalți. Le văzuse ochii îmbătrânind de-a lungul timpului. Ochi care treptat își pierduseră naivitatea, inocența.

— Lola a fost Lola.

Nu spuse decât atât; nu mai era nimic de zis.

— Pun niște muzică.

Elisabeth se îndreptă spre pick-upul de lângă bibliotecă.

Henning îl primise cadou de ziua lui când împlinise 70 de ani, după ce se plânsese neîncetat că nu putea să se conecteze la sistemul avansat cu boxe pe care îl instalase Peter.

Vocea lui Nat King Cole pluti prin living, cu scârțâiturile caracteristice unui disc vechi. Petrecură o oră cu discuții despre

lucruri neimportante. Lucruri irelevante. Nu despre Rolf. Nu despre Lola. Nici despre secrete pe care trebuiau să le păstreze.

Când se ridică, Henning, simți că nu prea are echilibru. Nu era singurul: Ole se ținea de Susanne.

— Louise a adormit, șopti Henning arătând către nora lui.

Sforăia încet așa cum stătea pe-o parte pe canapea, iar Elisabeth luă o pătură și o înveli.

— Nu o trezim? întrebă Henning.

Elisabeth clătină din cap.

— Lasă-o să doarmă. Peter are și copiii în pat. Doarme mai bine aici.

— Atunci așa să fie. Hai să ne culcăm, draga mea!

El îi oferi brațul și ea îl acceptă. La fel ca altădată. Afară vântul umfla valurile mării din ce în ce mai mult.

— Nu poți să dormi?

Rita se întrezărea ca o siluetă întunecată în ușă. Bertil stătea pe fotoliul din piele de oaie din living, pe care îl întorsese către fereastră, încercând să vadă prin întuneric.

Ernst stătea cu capul pe picioarele lui. Câinele mare simțise starea de spirit a lui Bertil și venise alături. Ernst va sta cu Rita de acum înainte; avea mai multă nevoie de el.

— E furtună. O să smulgă din rădăcini mulți copaci în noaptea asta, zise el.

Rita veni în spatele fotoliului și își puse mâinile pe umerii lui.

— Am mai trecut prin furtuni. Şi o să mai vedem furtuni.

— Nu ca asta.

Niciunul dintre ei nu mai vorbea despre vreme.

Ea îl sărută pe chelie.

— O să faci faţă?

Lui Bertil i se opri respiraţia.

— Nu tu trebuie să mă întrebi asta, zise el punând mâna pe mâna ei. Eu trebuie să te întreb.

— Şi totuşi tu eşti cel care stă aici în toiul nopţii, în timp ce eu chiar dormeam bine…

— Scuză-mă dacă te-am trezit.

— Nu m-ai trezit. A trebuit să mă duc la toaletă. Haide să ne culcăm acum.

— Vin imediat.

— Trebuie să dormi. Ai de condus o anchetă.

— Chiar crezi că-mi pasă acum?

Rita îl lovi uşor peste umăr.

— Acum vorbeşti prostii. Crezi că am nevoie de tine dacă eşti în starea asta? Bertil Ruffus Mellberg, uită-te la mine!

Rita ocoli fotoliul şi se opri în faţa lui cu mâinile încrucişate.

Ernst plecă oftând şi se aşeză pe covorul din living.

— Acum te duci şi te culci. O să dormi câteva ore. Apoi o să faci un duş, te îmbraci, te duci la serviciu şi-ţi faci treaba. Şi când am nevoie să vorbesc cu cineva, o să mă asculţi. Când am nevoie de o îmbrăţişare, o să-mi dai o îmbrăţişare. E simplu. Lasă furtuna şi hai la culcare. Furtuna îşi vede de treaba ei, indiferent dacă stai sau nu aici.

— Da, da, vin.

Mellberg mai rămase în fotoliu câteva minute. Apoi se ridică.

Rita avea dreptate. Ca întotdeauna.

Luni

Ericăi îi plăcea perioada asta a zilei. Copiii erau la grădiniţă, Patrik, la serviciu; era doar ea, cu o cană cu cafea şi o zi de muncă

întreagă de care să se bucure.

Primul lucru pe care îl făcea era să-şi verifice e-mailul.

Răspundea imediat la ceea ce era urgent şi păstra restul pentru a răspunde în cursul zilei. Unul din e-mailurile de azi îi atrase atenţia imediat. Era de la Frank, prietenul ei poliţist din Stockholm. Dar constată dezamăgită că doar îi confirma că a primit mesajul ei şi promitea să încerce să afle ceva. Erica ştia că în momentul ăsta era greu să găsească informaţii, mai ales cu puţinele detalii pe care le avea. Dar spera.

Se uită pe biletul de tren şi controlă încă o dată la ce oră e plecarea din Dingle. Slavă Domnului, Kristina putea să-i ia pe copii de la şcoală după-amiază.

Ora de plecare din Dingle era OK, constată ea. Avea destul timp.

Controlă din nou și rezervarea de la hotel, să fie sigură că scrisese corect zilele când o să fie acolo. Ca de obicei, făcuse rezervare la hotelul Haymarket, care era chiar în centru.

Auzi un zgomot afară, la cutia poștală. *A venit devreme azi*, se gândi ea coborând scările. După ce constată că nu era nimic important, doar reclame și o factură, scoase telefonul și se uită pe știri. Moartea lui Rolf era pe prima pagină, alături de anunțul despre conferința de presă de la ora 11:00. Accesă un articol și văzu omagiile pe care colegii și prietenii i le aduceau lui Rolf Stenklo.

Erica își dădu seama că de fapt nu înțelesese cât de mare fusese el în lumea asta; ea nu se pricepea deloc la fotografie. Era menționat și Blanche, dar numai în trecere, cu precizarea că Rolf fusese unul dintre fondatori.

Îi trimise un mesaj Louisei, ca să-i mulțumească pentru petrecere și să o întrebe cum se simte Vivian. Spera că au grijă de săraca femeie acolo, pe insulă.

Apoi deschise frigiderul, dar îl închise repede la loc. Deja o strângeau pantalonii și citise că acum era la modă postul intermitent. Vechea ei dietă nu o mai ajuta deloc. Făcuse exact ce trebuie în ultimele săptămâni, calculase punctele bine și totuși

kilogramele o luaseră razna. Iadul hormonilor. La femei, dacă nu era una, era alta. Bărbații habar n-aveau ce bine o duc.

Luă două dintre pastilele homeopate pe care le primise de la Kristina și le înghiți cu puțină apă.

Apoi se uită la telefon. Niciun răspuns de la Louise. Ciudat, întotdeauna răspundea repede, dar poate avea treabă. Sigur presa era insistentă și voia să ajungă la Henning. Băgă telefonul în buzunar și se îndreptă spre scară. Putea să mai lucreze o oră, apoi trebuia să plece la gară.

Elisabeth puse manuscrisul deoparte, pe măsuța de lângă fotoliul din camera de zi. Avea potențial, asta era clar, dar scriitorul trebuia să mai schimbe câte ceva.

Când intră Henning, Elisabeth îi făcu semn spre canapea.

— Încă doarme? șopti el.

— Las-o în pace. A muncit nonstop cu organizarea petrecerii, cred că e terminată.

— Și ceilalți dorm? E aproape 9:00. Nu înțeleg cum poți să-ți pierzi ziua dormind.

Elisabeth se uită la el peste ochelari.

— Nu toată lumea e pensionară ca noi. Dar Vivian s-a trezit de ceva vreme. A venit și a luat ceva de mâncare și după aia s-a retras iar în camera ei.

— Ce crezi?

— Despre ce?

— Despre ce am vorbit ieri. Crezi că toți înțeleg seriozitatea problemei?

Elisabeth își scoase ochelarii și îi puse peste manuscris.

— Au de ales?

— Eu zic că nu. Toți suntem în același rahat. Dar unii mai sunt și proști. Și fuduli.

— Adevărat, răspunse ea, apoi se uită la Henning. N-o să las pe nimeni să distrugă ce am construit noi.

Soțul ei veni spre ea și o mângâie pe obraz. Mâna lui Henning.

Mâna pe care o iubea de 50 de ani. Era adevărat că dragostea poate muta munţii; dragostea ei aşa făcuse. La bine şi la greu. Asta îi

promisese, în faţa lui Dumnezeu. Nu era foarte credincioasă, dar considerase întotdeauna că dragostea e ceva dumnezeiesc. Şi ei primiseră darul ăsta. Aşa fusese. Aşa o să fie întotdeauna.

— Noi putem face orice. Nu-i aşa? zise Henning mângâindu-i obrazul.

Ea îi luă mâna şi se înduioşă de căldura dragostei lui.

— Orice, Henning. Orice.

Se auziră zgomote de pe canapea. Louise se întinse, căscă şi se uită nedumerită împrejur.

— Ce caut aici? întrebă ea cu voce răguşită.

— Ai adormit aici aseară. Şi n-am vrut să te mai trezim. Oricum aveaţi şi băieţii în pat la voi.

Henning se aşeză pe un fotoliu şi luă un ziar pe care îl cumpărase cu o zi înainte din Fjällbacka.

Louise se ridică încet şi se scutură somnoroasă.

— Da, a fost o decizie bună. Cât e ceasul? S-au trezit toţi?

— E trecut de 9:00, răspunse Elisabeth, îndreptându-se către bucătărie. Vivian s-a trezit, dar pe restul nu i-am văzut încă. Se pare că Peter şi băieţii încă dorm.

— Niciodată n-au dormit atât de mult, zise Louise ridicându-se de pe canapea. Mă duc să-i trezesc.

— Zi-le că micul-dejun e gata. Le-am promis băieţilor că le dau cereale Start.

— Alea nu sunt cereale, sunt bomboane deghizate în cereale, bombăni Henning.

— Așa e, dar azi au voie, râse Louise strângând pătura și punând-o pe spătarul canapelei.

Plecă și în câteva secunde se îndreptă peste stânci către casa de oaspeți în care stătea cu Peter. Furtuna se domolise și singura dovadă că trecuse pe-acolo erau bucățile de lemn aduse din larg, care acum se legănau la mal.

Elisabeth se așeză în fotoliu cu o cană fierbinte de ceai. Băieții o să fie fericiți când o să vadă castronelele cu cereale Start. Nu mâncau des așa ceva. Henning avea dreptate — era ca și cum ai mânca zahăr cu linguriţa direct din pungă. Dar ăsta era privilegiul

ei de bunică, să-și răsfețe nepoții și să nu țină cont de reguli și de principii.

Ușa casei de oaspeți se deschise și apăru Louise. Elisabeth se uită

pe fereastră, dar nu-i văzu nicăieri nici pe băieți, nici pe Peter. Dar probabil trebuiau să se îmbrace.

Ceva din felul cum se mișca Louise o făcu pe Elisabeth să

încremenească. Nora ei parcă mergea în reluare. Nu-și mai ținea brațele în jurul trupului ca să se ferească de frig, ci le lăsase atârnate pe lângă ea și mergea împiedicat, târșindu-și picioarele.

— Henning! strigă Elisabeth ridicându-se. Vino încoace!

— Ce? Ce e?

Henning lăsă ziarul și se ridică greoi din fotoliu. De la o vreme, îi trebuia ceva timp să-și pună articulațiile în mișcare dimineața.

— S-a întâmplat ceva cu Louise.

Elisabeth se apropie de geam și îi făcu semn soțului ei să vină, iar el se apropie și se uită la silueta de afară.

— Ce e? Nu e nimic care…

Henning înlemni și Elisabeth trase aer în piept. Louise parcă era pătată pe haine. Și pe mâini.

După câțiva pași, Louise se opri și ridică mâinile spre ei și văzură

amândoi că era plină de sânge. Deschise gura, cu privirile spre ei.

Apoi veni urletul. Urletul care săgetă cerul cenușiu și cutremură

pământul sub ei.

Patrik se ridică fără tragere de inimă. Se temea de ceea ce îl aştepta; nu se obișnuise cu conferințele de presă. Privirile. Mâinile ridicate. Jurnaliști care se întrerupeau unul pe altul ca să pună

întrebări.

Se duse încet către bucătărie. Avea nevoie de cafea ca să facă

față. Gösta și Annika erau lângă cafetieră când intră în cămăruța galbenă care vara era ca o saună.

Gösta îl bătu pe umăr; știa că nu-i plac conferințele de presă.

Patrik tocmai ce-și umpluse cana cu cafea când auzi pași repezi venind spre el. Mellberg intră în bucătărie cu pași săltăreți care-i făceau părul să fluture.

— Stăm în sala de conferință?

Patrik se uită mirat la Gösta.

— Ții tu conferința de presă?

— Da, de ce nu?

— Da, nu, doar ne gândeam…

Patrik își drese vocea și se abținu de la alte comentarii. Nu prea puteai să-l înțelegi pe Mellberg.

— Foarte bine. A venit toată lumea?

Annika încuviință.

— Au venit toți. Ai tot ce-ți trebuie?

— Eu am totdeauna ce-mi trebuie, pufni Bertil.

Nimeni nu zise nimic.

Patrik și Gösta îl însoțiră îndeaproape pe Mellberg. Era înghesuială în sala de conferințe, dar nu aveau altă soluție.

Clădirea era mică și prost gândită.

Văzu mirat că, pe lângă presa locală, era acolo și presa națională.

Reporteri de la *Expressen*, TV4, *Aftonbladet* și SVT se înghesuiseră în încăperea cea mică.

Întrebările începură să curgă direct, dar Patrik ridică o mână și, spre surprinderea lui, se făcu liniște.

— Bertil Mellberg, șeful poliției din Tanumshede.

Patrik nu îndrăzni să se uite. Se așeză aproape de Gösta și îi șopti.

— E măcar la curent cu ceea ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, răspunse el sumbru. Aflăm imediat.

Unul dintre jurnaliştii din spate ridică mâna. O faţă cunoscută.

Kjell de la ziarul *Bohusläningen*.

— Poţi să începi cu un rezumat în legătură cu ancheta? Aveţi vreun nume interesant până acum?

Mellberg îşi drese vocea şi se îndreptă pompos de spate. Părul îi căzu pe-o parte, dar şi-l aşeză prompt la loc.

— După cum ştiţi, nu pot să vă dau detalii din anchetă. Putem să

confirmăm că Rolf Stenklo a fost găsit mort în galeria de pe panta Galär. A fost văzut ultima dată sâmbătă seara şi cadavrul a fost descoperit ieri-dimineaţă, deci a fost omorât cândva în cursul nopţii de sâmbătă spre duminică.

— A fost împuşcat? întrebă reporterul de la *Expressen*. Am auzit că

aşa ar fi.

Mellberg făcu o pauză teatrală, iar Patrik îşi ţinu respiraţia.

Conferinţele de presă ale lui Mellberg erau ca un accident de maşină desfăşurat cu încetinitorul.

— În momentul ăsta, nu putem să dăm nicio informaţie despre modul în care a murit. Din motive de confidenţialitate a anchetei în desfăşurare, nu putem să ne pronunţăm în legătură cu modul în care a murit. Autopsia nu s-a încheiat, raportul nu a venit, aşa că e prea devreme să putem preciza cauza morţii.

Patrik răsuflă uşurat. În mod surprinzător, Mellberg era foarte alert, mai ales dacă te gândeai la absenţa lui de ieri. Dar Patrik nu era deloc mirat că zvonurile circulau deja. Se pare că e ceva omenesc să speculezi când e vorba de o crimă.

Reporterul de la *Aftonbladet* dădea zelos din mâini. Un bărbat tânăr pe care Patrik îl recunoscuse după *byline*.

— Există vreo legătură între moartea lui Rolf şi faptul că era implicat în Blanche? S-au tot vehiculat zvonuri despre clubul ăsta în ultima vreme.

Mellberg se uită buimac la jurnalist. Era evident că nu avea nicio idee despre ce vorbea acesta, iar Patrik înjură în sinea lui. Se aplecă

spre Gösta pentru a-i şopti ceva, dar se opri când o văzu pe Annika în uşă. Ea făcu un pas, îl luă pe Gösta de braţ şi îl trase afară, în timp ce îi făcu semn lui Patrik să vină după ei. Martin şi Paula îi aşteptau deja afară; ei nu voiseră să fie prezenţi la conferinţa de presă. Şi, dacă te uitai la feţele lor, îţi dădeai seama că se întâmplase o nenorocire.

— Trebuie să încheiem conferinţa de presă, zise Annika, roşie ca focul la faţă.

Patrik simţi un junghi în stomac. Pe Annika nu puteai să o impresionezi uşor.

— Am pregătit maşinile, trebuie să plecăm imediat, adăugă Martin serios.

Apoi trase aer în piept.

— S-a întâmplat ceva pe Skjälerö.

Martin îi povesti lui Patrik ce aflaseră, iar lui i se uscă gura de groază.

— Porneşte maşinile. Mă duc să închei conferinţa şi vin imediat.

Cu paşi împleticiţi, intră în camera îngustă, îi şopti lui Mellberg ceva la ureche şi apoi anunţă cu glas tremurat:

— Trebuie să întrerupem acum. Avem o urgenţă care necesită

prezenţa noastră imediată.

În sală se stârni un zumzet, toţi jurnaliştii devenind interesaţi. O

să fie un haos la secţie, dar nu prea aveau ce face. Trebuiau să plece toţi spre Skjälerö, unde îi aştepta un coşmar.

Stockholm 1980

Lola îi iubea. Erau o gaşcă pestriţă — erau gălăgioşi, zurbagii, certăreţi, inteligenţi, nerezonabili, rezonabili, cu vederi largi şi înguşti la minte. Erau împreună de când îi adusese Rolf la Alexas.

Din prima seară, după ce s-a închis clubul, au ajuns în bucătăria ei şi de atunci ăsta devenise locul lor de întâlnire.

— Chiar vrei să spui că Ted Hughes a fost motivul sinuciderii Sylviei Plath? Nu îi dai mai multă importanţă decât are? Sylvia nu i-ar fi permis niciodată unui bărbat să fie motivul unei decizii atât de importante.

Elisabeth avea sentimente şi păreri foarte ferme.

Lola văzu că privirea ei era cam pierdută din cauza băuturii, dar numai atunci ieşea la iveală adevărata ei faţă, când uita de povara numelui ei, devenind sălbatică şi indisciplinată intelectual.

Ole făcu un gest de dispreţ şi luă o gură de bere.

Lola ştia că el adora să o enerveze pe Elisabeth şi era imposibil de spus dacă părerile lui chiar erau ale lui sau doar le folosea să o aţâţe pe Elisabeth.

— E un fapt indiscutabil ca Ted Hughes a fost cauza sinuciderii ei.

Au fost văzuţi cu câteva zile înainte să moară ea, iar influenţa lui era atât de mare, că, la întâlnirea aia, ea chiar l-a rugat să

părăsească ţara, pentru că nu putea trăi în aceeaşi ţară cu el.

— Aşa zice el, ripostă Elisabeth, dându-şi la o parte părul blond care mereu îi atârna pe faţă. Bărbaţii se cred întotdeauna mai importanţi decât sunt de fapt.

— Eu aş spune că e invers, o contrazise Ole rar.

Henning se uita amuzat la ei. Era ca un teatru continuu şi toţi se distrau. Cu cât Elisabeth se enerva mai rău, cu atât discuţia devenea mai interesantă.

— Câte femei nu au trăit de-a lungul istoriei pe spinarea bărbaţilor lor? Chiar şi literar. Sylvia Plath nu era o excepţie. Întâi

Rickard Sassoon, apoi Ted Hughes. Nu cred că a fost o coincidenţă

că a dat peste bărbaţi din lumea literară când şi ea voia să se afirme în domeniul ăsta. Şi chiar ea sare la gâtul bărbaţilor în *The Colossus*.

— Şi sare la gâtul femeilor în *Ariel*, ripostă Elisabeth, acum roşie la faţă de nervi.

— Eu ţin cu Elisabeth aici, interveni Ester cu voce caldă. Ted Hughes chiar a încercat să manipuleze povestea vieţii ei după ce a murit. Dacă nici asta nu înseamnă că era manipulator, atunci nu ştiu ce ar putea fi.

— Aşa e! Aşa e! aprobă Elisabeth cu înverşunare.

Henning puse o mână pe umărul ei.

— Calmează-te, iubito! Vorbim despre literatură, nu despre viaţă

și moarte.

Elisabeth se întoarse spre el cu o privire fulgerătoare.

— Literatura este viață și moarte. Oamenii vin și pleacă. Trăim.

Murim. Dar ceea ce creăm rămâne.

— Elisabeth are dreptate, se băgă Susanne, așezându-se pe genunchii lui Ole.

Lolei i se păruse întotdeauna că Susanne era leită Ali MacGraw în *Love Story*, cu ochii ei sentimentali și cu părul lung, drept și închis la culoare, și cărare pe-o parte. Coafura ei nu era chiar modernă, acum părul trebuia să fie umflat, înfoiat, făcut permanent, dar o frumusețe ca Susanne era dincolo de timp și de modă.

Rolf se uită liniștit la Lola și îi făcu semn.

— Tu ce zici? Tu ai cele mai pertinente păreri. De ce taci?

Lola îi zâmbi; o cunoștea atât de bine! Ezită și apoi răspunse cu glas blând:

— Pentru că amândoi aveți dreptate. Și amândoi greșiți. Ted și Sylvia. Bărbat și femeie. Deja i-am redus la ceva mai mic decât au fost. Oameni. Scriitori. Suflete chinuite. Cred că trebuie să ne ghidăm după creativitate și dragoste, nu după termenii „bărbat“ și

„femeie“. Creativitatea și dragostea le-au definit relația, ca și creațiile. Și bune, și rele. Creativitatea aduce cu ea tendința de a distruge. Dragostea aduce ură.

— Cuvinte înălțătoare, cu care merită să încheiem seara asta, interveni Henning ridicându-se. Fără îndoială, literatura pe care o creăm o să trăiască mai departe. Și perspicacitatea asta te face pe tine, Elisabeth, să

fii un editor sclipitor. Şi acestea fiind spuse, trebuie să ne retragem imediat. Mâine avem o lansare de carte.

— Da, chiar! Felicitări! izbucni Rolf ridicându-şi paharul cu vin.

Ceilalţi îi urmară exemplul şi ciocniră paharele cu Susanne în mod festiv. Fotografiile lui Rolf erau deja cunoscute pe plan internaţional, Henning era de mult văzut ca un autor care promitea, iar acum Susanne lansa un nou roman.

— Ce titlu i-aţi pus? întrebă Ester curioasă. Am auzit că nu eraţi hotărâte.

— Până la urmă i-am zis *Umbra*, răspunse Elisabeth.

Discuţia despre Plath şi Hughes era deja uitată şi ochii îi străluceau de fericire.

— Părerea mea e că e cel mai bun roman al tău de până acum, Susanne, adăugă ea. De departe.

— Deci crezi că primele n-au fost bune? întrebă Susanne tachinând-o.

— Au fost sclipitoare. Dar ăsta… ăsta are ceva în plus. Ai creat un peisaj literar unic, folosind un limbaj unic. Puţini editori au putut să fie martori, în umbră, la crearea unei astfel de magii.

— Ei, hai! Ai fost mai mult decât în umbră, Elisabeth. *Tu* eşti sclipitoare.

— Sclipitoare, sclipitoare, sclipitoare! Acum închidem clubul ăsta de complimente, sări Henning râzând. Susanne are dreptate.

Mâine e zi de lansare. Şi presupun că Lola vrea să scape de noi. Are copii mici de care trebuie să aibă grijă.

— Şi noi avem, protestă Elisabeth supărată, arătând spre paharul cu vin pe care Ole tocmai i-l umpluse.

— Da, dar noi avem bonă, iubito. Lola n-are.

Încheiară gălăgios seara pupând-o pe Lola, înainte de a o lăsa cu un morman de pahare, sticle și chiștoace în bucătărie. Dar pentru ea nu conta. Strângea cu plăcere după ei și întotdeauna făcea curat înainte să se culce, ca să nu fie nevoită Pytte să vadă debandada a doua zi dimineață.

După ce puse toate la locul lor, se duse în dormitor. Pytte era culcată la ea în cameră, ca de obicei. Dormea liniștită pe partea stângă a patului, cu o girafă ponosită în brațe. O avea de când era bebeluș și nu voia nici în ruptul capului să adoarmă fără ea. Lola se dezbrăcă atentă, își luă cămașa de noapte și se așeză pe marginea patului. Deschise sertarul de la noptieră cât de încet putu, dar tot scârțâi ușor, iar Pytte se mișcă puțin în somn, fără să se trezească.

Caietul albastru era în fundul sertarului, în spatele cutiei de catifea roșie. Cele pe care le terminase deja le ținea în șifonier, dar voia să-l aibă aproape pe cel în care scria acum. Îl scoase, luă pixul de pe noptieră și se rezemă de pernă. Cu zâmbetul pe buze, începu să scrie. Cuvintele veneau de la sine, așa cum se întâmpla de fiecare dată când era fericită. Și acum era fericită. Ceea ce nu ar fi crezut că e posibil.

Călătoriile cu trenul aveau ceva relaxant . Nu cât s-o facă să

adoarmă. Erica n-avea obiceiul să doarmă în tren sau în avion, spre deosebire de Patrik, care adormea încă înainte de plecare. Dar faptul că putea să călătorească în siguranță către destinație în timp ce se uita la câteva episoade din serialul preferat era fantastic.

Acum era fascinată de *Real Housewives Beverly Hills* și era minunat că putea să se uite liniștită fără să se plângă Patrik întruna de cât de lipsit de sens e să te uiți la o gașcă de femei care țipă una la alta.

Peisajul se derula în viteză şi urmele furtunii de aseară se vedeau peste tot. O mulţime de copaci căzuţi, unul peste celălalt. Îşi dădu seama că era norocoasă că trenul nu avea întârzieri din cauza furtunii. Dar nu ajunsese încă şi poate era bine să nu cobească. În zilele noastre, să mergi cu trenul şi să nu aibă întârziere era ca şi cum ai fi câştigat premiul cel mare la loto.

Începu să se simtă rău. Chiar dacă rezervase loc cu faţa în sensul de mers al trenului. De obicei i se făcea rău, dar parcă de data asta începuse mai devreme şi mai şi transpira. Ai naibii hormoni! Poate ar trebui să profite că e la Stockholm şi să facă şi nişte analize. Cu cât mai repede afla un rezultat, cu atât mai repede putea să rezolve problema. Citise într-un ziar de nişte plasturi pe care putea să-i folosească şi un gel pentru pulpe.

Putea să pună pariu că şi pentru asta o să i se recomande yoga şi meditaţie. Încercase de vreo două ori, dar nu avea răbdarea necesară. După cinci minute de meditaţie, creierul ei deja trecuse în revistă ordinea succesiunii la tronul britanic, toţi soţii lui Elizabeth Taylor şi toate felurile de paste Barilla. Deci asta nu era meditaţie.

Auzise de femei care îşi scoseseră uterul, ca să nu treacă prin aşa ceva, dar parcă era prea drastic. Ea avea atacuri de panică şi când îşi tundea vârfurile, pentru că intra într-o anxietate de separare.

Mai bine o cremă, pastile pe care să le roadă sau poate vreun plasture.

O voce din difuzor anunţă că se apropiau de Göteborg, iar călătorii care merg la Stockholm trebuie să schimbe trenul. Erica îşi puse tableta în rucsac. Kyle, Lisa şi Denise trebuiau să-şi întrerupă

cearta până schimba ea trenul.

Ajunsă pe peron, scoase telefonul. În continuare, niciun mesaj de la Louise. Deja o îngrijora tăcerea asta. Dar n-avea ce face, nu putea decât

să aştepte. Intră în lista cu ultimele convorbiri şi apăsă

pe numele lui Patrik. Sună şi sună, dar niciun răspuns. Se uită la ceas — conferinţa de presă ar fi trebuit să se termine până acum.

Scrise repede un mesaj.

Schimb trenul în Göteborg acum. Sună-mă când poţi. Te pup.

Vaporul de salvare se îndrepta în viteză către insulă. Personalul medical era deja pe drum. Farideh Mirza şi tehnicienii ei trebuiau să vină cu următorul vapor, aveau mai mult de mers din Uddevalla şi încă nu ajunseseră în Fjällbacka.

Gösta se uita la marea cenuşie şi nu schiţa niciun gest când apa îl stropea pe faţă. Avea un nod în gât la gândul nenorocirii pe care trebuiau să o înfrunte. Primiseră nişte informaţii la telefon, dar n-aveau nicio noimă şi erau încurcate. Dar ce era important aflaseră.

— Mi-e rău, zise Martin.

Gösta tresări. Cu zgomotul făcut de valuri, nu-l auzise pe colegul lui apropiindu-se.

— Şi mie.

Niciunul dintre ei nu vorbea despre răul de mare.

— Tocmai ce am vorbit cu căpitanul. Echipa tehnică a ajuns în port şi o să sosească pe insulă cam la un sfert de oră după noi.

— Bine. Deci sarcina noastră e să păzim locul crimei. Şi să audiem martorii.

— Aşa a zis şi Patrik.

Tăcură și se uitară împreună la mare. După furtună, aerul era mereu curat și marea, liniștită, de parcă se prefăcea că nu avusese niciodată valuri mari. Era liniște pe insulele pe lângă care treceau.

Turmele de turiști plecaseră de mult, iar pe stânci nu mai era nimeni la picnic, cu mâncare și bere. Nicio barcă acostată. Cei care se mai aflau pe insule erau puținii oameni care locuiau acolo permanent. Oameni puternici, care puteau să facă față unui mediu pe cât de frumos și fascinant, pe atât de brutal și respingător.

Mai treceau pe lângă câte o barcă de pescari, pe care îi salutau din inerţie.

— A început sezonul de homari? întrebă Martin.

Cuvintele păreau banale și fără sens. Dar Gösta profită de ocazie ca să schimbe subiectul.

— A început. De-acum câteva săptămâni.

— Pescuiești?

— Pescuiam înainte. Aveam câteva plase. Dar nu merită. Lumea fură homarii din plase, știai? Până la urmă, mi-am dat seama că e pierdere de timp și de bani.

— Of, la naiba! Lumea nu mai are respect pentru nimic. Nici măcar când e vorba de pescuit homari.

— Mai merg cu frati-miu câteodată și mai prindem macrou.

Amândoi își doreau discuţia asta, ca să nu se mai gândească la ce-i așteaptă.

În curând se ivi la orizont și Skjälerö. Vaporul se îndrepta cu viteză spre destinaţie și Gösta își dădu seama că se ţinea de balustradă atât de

strâns, încât începuseră să i se albească

încheieturile.

— E timpul.

— Da, încuviinţă Martin. E timpul.

Patrik păşi cu grijă pe stânci; ştia cât de înşelătoare pot fi. Îl strigă cineva şi se întoarse în direcţia din care venise vocea.

Henning Bauer venea spre ei, iar Patrik trase aer în piept când îl văzu. Mai rămăsese doar o umbră din bărbatul cu care vorbise abia ieri. Avea faţa palidă şi-i clănţăneau dinţii, iar când ajunse lângă ei, începu să se bâlbâie.

— Louise… ea i-a găsit…

Henning s-a cutremurat şi a urlat când Patrik l-a prins, iar poliţistul s-a tras repede înapoi. Apoi Henning s-a adunat, şi-a dat seama cine era în faţa lui şi l-a lăsat să-i pună o mână liniştitoare pe braţ. Personalul medical ajunsese deja la faţa locului, iar el fusese informat despre cele trei victime pentru care nu se mai putea face nimic. Acum era important să-şi facă treaba exemplar, calm şi raţional. Chiar dacă nu-şi dorea decât să poată face cale întoarsă şi să nu vadă ce îi aştepta.

În spatele geamurilor mari, o văzu pe Elisabeth. Stătea nemişcată

ca o statuie, ţinându-şi mâinile încrucişate.

— A doua cameră la stânga, direct din hol.

Cu mâna tremurând, Henning arătă spre casa din stânga.

— Du-te înapoi la ceilalţi, îl îndemnă Patrik. Ne ocupăm noi acum.

Îl strânse pe Henning de umăr și le făcu semn colegilor lui să-l urmeze. Când se îndepărtară de el, le aduse aminte polițiștilor care-l însoțeau:

— Din informațiile pe care le avem de la personalul medical, sunt trei decedați. Să fiți atenți la tot ce faceți, în cazul că se dovedește că e vorba de o crimă.

Încuviințară toți resemnați și se grăbiră spre casă.

La intrare era un covoraș pe care scria *Bine ați venit*, ceea ce lui Patrik i se păru absurd în situația dată și intră fără să calce pe el. Își trase în jos mâneca și apăsă clanța folosind haina. Era important să

nu lase amprente, pentru că asta n-ar fi făcut decât să complice ancheta.

Deschise ușa și îi lăsă și pe ceilalți să intre, dar le făcu semn lui Martin, Gösta și Bertil să rămână în hol cu el. Rămaseră acolo câteva secunde și traseră aer în piept. Personalul medical ieși din cameră cu măști parcă împietrite, grăbindu-se să plece din casa care se transformase în iad.

Patrik simți cum începe să-l doară stomacul. Îi văzu înaintea ochilor pe Maja, Noel și Anton. Nepoata Ericăi, Flisan. Apoi alungă

imaginile din minte. Nu putea să amestece viața privată cu munca, cel puțin nu acum, nu aici.

Schimbă câteva priviri cu ceilalți și se îndreptară cu grijă spre dormitorul de unde ieșise personalul medical. Rămaseră blocați în ușă. Patrik trase aer în piept zgomotos când văzu paturile pline de sânge. I se urcă inima în gât și gândul i se duse din nou la Maja, Noel și Anton. Nu putea să alunge imaginile astea, nu putea să uite ceea ce tocmai văzuse.

Îl văzu cu coada ochiului pe Martin cum își duce mâna la gură, după care simți cum îl strânge de braț.

— Nu pot. Trebuie să ies.

Patrik încuviinţă şi Martin ieşi în fugă. Şi Patrik ar fi vrut să

plece. Ar fi vrut să fugă până când nu mai putea, voia să fugă pe apă, peste insule. Voia să fugă până nu mai vedea ceea ce era în faţa lui, dar era prea târziu. Imaginea era acum întipărită pe retină.

Şi, stând acolo împietrit de groază, în el s-a rupt ceva.

Când a ajuns Erica la Stockholm, era deja după-amiază. Starea de rău o însoţise tot drumul şi acum se opri pe peron ca să tragă aer în piept înainte să meargă mai departe. Făcu marea greşeală să ia liftul spre viaductul Klaraberg. Starea de rău reveni imediat ce simţi mirosul de urină amestecat cu parfumul de vanilie de la produsele de curăţenie. Se aruncă din lift de îndată ce ajunse la etajul superior.

Taxiurile stăteau pe un rând la intrare şi Erica avu grijă să ia unul de la firmele cunoscute. După ce-i spuse şoferului numele hotelului, se uită iar la telefon. Niciun răspuns, nici de la Patrik, nici de la Louise. Dădu din cap, dar se hotărî să nu se mai gândească la asta şi o sună în schimb pe Kristina să verifice că totul e în regulă cu copiii. Totul era minunat, conform soacrei ei, şi acum erau în drum spre magazinul Coop, de unde cel mai probabil o să le cumpere ceva inutil. Erica lăsase garda jos de mult în privinţa asta. Şi, cum copiii nu aveau bunică maternă, o lăsa pe Kristina să-şi facă de cap. Părinţii Ericăi muriseră într-un accident de maşină înainte să se nască ei, iar tatăl lui Patrik era amabil, dar nu prea era prezent în viaţa copiilor. Drept care Kristina trebuia să

ţină locul multora.

Taxiul se opri şi Erica îşi dădu seama cât de penibilă era pentru că uitase cât de mică era distanţa de la viaductul Klaraberg la hotel, aşa că-i lăsă şoferului un bacşiş puţin mai mare, ca o compensaţie pentru cursa scurtă.

Greta Garbo o întâmpină cu un zâmbet larg dintr-o poză aflată

în foaierul hotelului. Ericăi i se părea incredibil cum fosta clădire PUB se transformase într-un hotel în stil Art Deco ce punea în evidență stele ale filmului de odinioară. Lui Patrik îi plăceau hotelurile mai moderne, cu sticlă multă și suprafețe strălucitoare, așa că atunci când călătorea singură profita de ocazie și alegea ceva pe placul ei.

După ce intră în camera de hotel, Erica se așează pe pat și se uită

pe lista cu lucrurile pe care le avea de făcut în Stockholm. Pleca acasă peste două zile, nu voia s-o oblige pe Kristina să stea mai mult cu copiii, așa că trebuia să fie înțeleaptă și să-și folosească

timpul cu cap.

Îi trimise un mesaj lui Frank, ca să-l întrebe cum merge cu căutarea vechiului dosar despre Lola și primi imediat răspuns.

Găsise informații și hotărârâ să se vadă la o cafea în barul hotelului, la ora 17:00. Erica afișă un zâmbet larg. Intrase în joc.

Știa, din experiența cărților anterioare, că nu putea să înceapă mai bine decât cu un raport al anchetei. De acolo putea să obțină

detaliile de început. Căi de urmat. Nume. Informații pe care să le dezvolte apoi. Faza asta de creație a unei cărți îi plăcea cel mai mult. Îi plăcea și să scrie, dar cel mai mult o fascina să-și facă o idee, să înțeleagă derularea evenimentelor, să înțeleagă oamenii implicați.

Se duse la fereastră. Trebuia să mai programeze o întâlnire. Rolf era legătura cu Lola, dar el avea legătură și cu Blanche, iar Vivian sugerase că acolo existau secrete.

Erica își deschise laptopul și intră pe pagina de internet a clubului Blanche. Era foarte săracă în informații, sugera elitismul și puterea, dar

dădea foarte puține detalii. Mottoul era *Cine știe știe*.

Zâmbi când văzu în calendar că în seara aceea era programat un eveniment. Nu trebuia să mai discute cu editorul ei. Găsise o intrare la Blanche.

— Deci ce s-a întâmplat? De ce au întrerupt conferința de presă

așa brusc?

Paula tresări când în ușa biroului apăru un bărbat la vreo 30 de ani. Îl recunoscu, știa că e jurnalist, dar nu știa de la ce ziar era.

— Markus Reberg, de la *Aftonbladet*.

Paula puse un ziar peste hârtiile la care lucra și închise și laptopul, pentru orice eventualitate.

— Nu am nimic de declarat. Și parcă ați fost rugați să părăsiți clădirea.

Tonul ei aspru nu păru să-l deranjeze.

— Am fost la toaletă, n-am auzit.

— Acum știi.

Paula se încruntă cât de tare putea la Markus Reberg. Nu prea agrea ziarele și deja era într-o dispoziție proastă. Nu numai din cauza îngrozitoarei vești că mama ei avea cancer. Mellberg îi ordonase să rămână la secție, în timp ce toți ceilalți plecaseră deja spre Skjälerö. Lucra la poliția din Tanumshede de câțiva ani, cât timp trebuia mai să fie ea *cea nouă*? Le spusese celorlalți să-l lase în pace pe Mellberg, dar ea voia… Nu știa de fapt ce voia, singurul lucru pe care îl știa era că nu voia să fie așa.

— Dacă tot sunt aici, pot să-ți spun niște întrebări?

— Nu am nimic de declarat, ți-am mai zis.

Se miră și ea cât de nervoasă părea.

— Are de-a face cu moartea lui Rolf Stenklo?

Markus Reberg se încăpățâna să nu plece și Paula oftă. Să scapi de un jurnalist era la fel de greu cum era și să scapi de o bucată de hârtie igienică lipită de talpa pantofului.

— Nu am nimic de declarat.

El o ignoră și intră, așezându-se pe scaunul din fața biroului ei.

Paula era cât pe ce să o strige pe Annika, să-l ia de ureche și să-l dea afară. Dar Annika era armamentul greu, pe care-l păstra pentru ocazii speciale.

— Poate am informații care să vă ajute. În legătură cu Rolf Stenklo și implicarea lui în clubul Blanche, zise jurnalistul.

— Așa, și?

Paula se chinuia să nu pară interesată, dar ziaristul îi captase deja atenția.

— Ziarul nostru face de ceva timp o anchetă despre Blanche.

Avem suficient ca să publicăm un articol. Avem multe informații care v-ar ajuta în anchetă.

— Și mă gândesc că vrei ceva la schimb. Sau ești atât de onest și omenos, încât vrei să ne oferi informații relevante pentru rezolvarea crimei?

Markus Reberg dădu din mâini.

— Știm amândoi că lumea nu e așa.

— Cred că vedem lumea diferit, replică Paula scurt.

— Asta nu înseamnă că nu putem colabora.

Paula se lăsă pe spate pe scaun. Nu putea să nege că o tenta. Una dintre temele importante în ancheta uciderii lui Rolf Stenklo era să

afle mai multe despre Blanche. Și acum i se ivise o scurtătură care ducea la informațiile de care avea nevoie. O parte din ea îi spunea că scopul scuză mijloacele. În același timp, dacă era să fie cinstită, nu prea avea ce informații să-i dea la schimb. Doar… Încă ezita.

Apoi respiră adânc.

— Ai un rezumat al materialului?

Markus Reberg îi făcu un semn de *OK* cu mâna, iar ea își dădu seama, după privirea lui, că știe deja că a prins-o în capcană.

— Avem un rezumat al întregului articol, așteptăm doar confirmarea unor surse.

— Și am acces la tot rezumatul articolului?

— Dacă îmi dai ceva bun, da, îți ofer tot. Dar eu iau decizia, după

ce îmi dai tu informații.

Paula se uită la laptopul închis. Aveau foarte puține detalii. Și nu era ușor să obții informații despre o firmă din Stockholm. Se hotărî.

— Nu știm dacă urgența de acum are vreo legătură cu Rolf Stenklo, zise ea, dar aș crede că sunt mari șanse. Am fost alertați asupra unei crime pe Skjälerö.

— Skjälerö? Insula lui Henning Bauer?

Paula confirmă. Markus Reberg se gândi o clipă, apoi se ridică.

— Îți trimit rezumatul imediat.

— Mulțumesc. Și rămâne între noi.

Paula nu putea să se uite în ochii lui.

— Da, ești sursă protejată, așa că da.

Markus Reberg zâmbi și se grăbi să plece. Paula se rezemă de spătarul scaunului. Se simțea murdară și deja îi părea rău.

Stockholm 1980

Pentru Pytte nu era nicio problemă că nu avea mulți prieteni.

Ajungea unul. Tatăl ei îi spusese că o să-și facă mai mulți prieteni când o să înceapă școala, dar ea nu-l voia decât pe Sigge.

— Număr!

Țipă din bucătărie și-l auzi pe Sigge râzând înfundat. Pytte știa deja unde o să se ascundă. Se ascundea mereu în același loc. În cufărul cel mare unde-și ținea tatăl ei hainele de vară iarna și hainele de iarnă vara. Acum era gol și era cel mai bun loc din apartament unde puteai să te ascunzi.

— Vin!

Țipă, ca s-o poată auzi prin pereții groși de lemn ai cufărului. Și ea stătuse acolo cu capacul închis și știa că era greu să auzi ceva dinăuntru. Păși teatral prin apartament în căutarea lui Sigge.

— Uuunde e Sigge? Uuunde e Sigge?

El ridică puțin capacul și se uită la ea, iar ea, bineînțeles se făcu că nu vede. Jocul de-a v-ați ascunselea avea multe reguli nescrise, iar ea și Sigge le respectau cu strictețe. De-aia se distrau așa de bine.

Dădu la o parte perdelele, se uită sub canapea, în cămară, dădu un șut într-o pernă.

— Nuuu, nu e niciun Sigge aici! Cred că s-a dus acasă! zise ea cât de tare putu.

Cu exact aceeași tonalitate în voce ca a unei tanti din parc. Se strecurase împreună cu Sigge în niște boschete și o auzise vorbind cu niște copii. Tatăl ei îi spusese că e un grup de joacă, dar Pytte nu înțelegea de ce îți trebuie așa ceva. Puteai să te joci și singur.

— Piiiip, se auzi din cufăr și Pytte sări de pe canapea.

— Ce-a fost asta? Un șoricel? Sau avem șobolani?

— Piiiiip!

— Vai, vai cred că e un șobolan mare! Unde să fie? Poate e închis în… CUFĂRUL CEL MARE!

Pytte deschise rapid capacul cufărului și văzu ochii lui Sigge, care străluceau de bucurie. Îl ajută să iasă de acolo.

— Ia gândește-te dacă aduceam cursa de șoareci.

— Chiar am făcut ca un șobolan? întrebă Sigge fericit.

— Ca un șobolan mare și înfricoșător, confirmă Pytte luându-l de mână. Vrei să ne jucăm de-a mama, tata și copilul?

Îl trase spre dormitorul tatălui ei și deschise ușa de la șifonier.

Sigge ezită.

— Nuu, nu e…

— Ba da, vino!

Pytte știa că poate să-l convingă să facă tot ce voia ea. Și ea adora să se joace de-a mama, tata și copilul.

— Eu sunt mama și tu ești tata, zise ea dându-i un lanț de-al tatălui ei.

Era unul dintre preferatele ei. Tatăl ei îi spusese că e din Finlanda și că e făcut din bronz.

— OK, răspunse Sigge sec și și-l puse de gât.

Medalionul rotund cu model îl lovea pe burtă, așa că îl băgă în pantaloni.

Pytte se uită printre hainele tatălui ei. Ce să-i mai dea lui Sigge?

Nu era sigură că are voie să se joace cu hainele tatălui ei, dar era mereu foarte atentă să le pună la loc în ordine și până acum tatăl ei nu-i spusese nimic.

Și în al doilea rând, tatăl ei trebuia să se întâlnească azi cu nenea ăla. Asta nu-i spusese tatăl ei, dar ea îl auzise vorbind la telefon.

— Ia și fusta asta, îl îndemnă Pytte, scoțând o fustă cu volane care se legăna când o purta tatăl ei.

Îi plăcea și culoarea. Era cam la fel cu ghiozdanul ei cu Barbie.

Fusta nu stătea pe Sigge, așa că i-o prinse cu un elastic să nu cadă

de pe el. Că și așa îi ajungea până la glezne.

— Ești aaaașa de frumos, tată.

— Și tu? Tu cu ce te îmbraci? întrebă Sigge.

La început i se păruse ciudat că tatăl ei purta rochii, dar acum știa că tatăl lui Pytte arăta ca o mamă și era bine așa.

— O să-mi pun asta, zise Pytte, luând o rochie înflorată de pe un umeraș. A fost a mamei. Înainte să moară.

Își luă rochia pe ea. Era mult, mult prea mare, dar o ridică

suficient ca să nu se împiedice și o prinse cu o curea.

— Și mama mea a murit, zise Sigge aranjându-și lanțul ca să nu se mai prindă în curea.

— Nu, ripostă Pytte. Mama ta nu e moartă. Mama ta e curvă.

Luă un ruj roșu și dădu cu grijă pe buzele lui Sigge.

— De unde știi? întrebă el întorcându-se și mânjindu-se de ruj.

— Am auzit-o pe bunica ta zicând așa. Că mama ta e o curvă și nu mai poate fi salvată.

— Ce e aia curvă, de fapt? se interesă Sigge gânditor.

Pytte îi șterse rujul de pe față.

— Nu știu. Dar cred că mai bine curvă decât moartă. Ca mama mea.

— Da, bineînțeles.

Sigge nu era foarte convins, dar se bucură, iar când Pytte îl întoarse și se văzu în oglinda cea mare, exclamă:

— Nu arăt ca un tată. Arat ca un clovn.

Pufniră în râs amândoi. Pytte făcu un pas înapoi şi îl studie din cap până în picioare.

— Da, chiar aşa e. Arăţi ca un clovn. Un tată clovn!

Râseră amândoi cu lacrimi, apoi Pytte îl îmbrăţişă. Medalionul era tare şi rece între ei, aşa că îl dădu la o parte. Nu-i trebuiau alţi prieteni. Îl iubea pe Sigge. Şi îşi dorea ca şi mama ei să fie o curvă, şi nu moartă.

— Nu vreau calmante! urla o femeie când Martin, Gösta şi Patrik intrară în casă.

Martin încercă să nu se simtă ca un intrus. Sentimentul ăsta era iraţional, dar durerea se simţea în aer şi parcă intrau cu bocancii în lumea sângerândă a celor îndureraţi.

Mellberg rămăsese afară. Găsise scuza că trebuie să întâmpine cineva patrulele chemate pentru a cerceta toată insula, dar adevărul e că era mult prea mult de muncă la locul crimei.

— Louise, te-ai simţi mai bine dacă…

Vocea lui Henning Bauer era insistentă şi îngrijorată, dar Martin o văzu pe Louise dând din cap cu înverşunare când intrară ei în cameră.

— Trebuie să pot să gândesc limpede, trebuie să aflăm ce s-a întâmplat! Şi nu pot să am încredere în niciunul dintre voi!

Suntem pe o insulă, cel mai probabil unul dintre voi e criminalul!

Vocea ei isterică răsuna în cameră.

— Nu vorbi aşa, Louise! interveni Elisabeth Bauer tăios.

Bineînţeles că nu e unul dintre noi. Sigur a venit cineva pe furiş

azi-noapte cu vreo barcă.

Louise nu-i dădu niciun răspuns, doar se afundă în fotoliu suspinând, iar Elisabeth se aplecă spre ea.

— Nu vrei să te duci să te culci puţin?

Singurele semne care arătau că tocmai primise vestea că fiul şi nepoţii ei au fost găsiţi morţi era un contur roşu în jurul ochilor şi nişte zvâcniri ale gurii.

— Ne cerem scuze că vă deranjăm în aceste momente de suferinţă, zise Patrik. Dar o să trebuiască să vorbim cu fiecare în parte.

— Acum? întrebă Henning foarte mirat. Trebuie să vorbiţi cu noi acum? Nu puteţi să aşteptaţi? Abia ce ne-am pierdut…

Nu reuşi să continue şi se mulţumi să dea din mână, iar lângă

Martin, Gösta se foi neliniştit.

Cei doi asistenţi medicali îi priviră întrebători pe poliţişti.

— Se pare că nu mai e nevoie de voi aici, zise Patrik. Să vă lăsaţi amprentele pantofilor pentru comparaţie şi apoi puteţi pleca.

Cei doi încuviinţară şi ieşiră, iar Patrik tuşi uşor.

— După cum am spus, trebuie să vă luăm declaraţiile.

— Pot să încep eu.

Louise se şterse la nas şi se îndreptă în fotoliu.

Elisabeth se apropie de ea, dar nora ei o privi tăios.

— Da, aşa propun şi eu, zise Patrik. Dar trebuie să ne împărţim.

Louise, să mergem să ne așezăm undeva unde să nu fim deranjați, iar tu, Elisabeth, vorbești cu Gösta, și Henning, cu Martin.

— Da, bine, încuviință Henning.

În cameră se lăsă tăcerea. Martin observă că fiecare dintre cei prezenți făcea față altfel stării de șoc. Ole și Susanne stăteau îmbrățișați pe o canapea, Vivian era așezată pe un fotoliu și se uita la focul din șemineu, iar Rickard și Tilde stăteau pur și simplu în picioare într-un colț din cameră.

Martin simțea cum i se face tot mai rău. Nu avea să mai fie niciodată cel care a fost. Voia doar să ajungă acasă și să le îmbrățișeze pe Tuva și pe Mette și burtica ei. Voia să le ia în brațe și să nu le mai dea drumul niciodată. Dar acum trebuia să lucreze.

Și el, și colegii lui aveau în față multe ore grele, cu oameni care poate erau victime sau poate autori ai unei crime.

De fapt, îi dădea dreptate lui Louise. Explicația logică era că unul dintre cei prezenți a împușcat brutal un tată și pe cei doi copii ai lui. Doi copii mici.

Totuși, niciunul nu arăta ca un criminal. Toți erau copleșiți de durere. Dar Martin învățase de-a lungul anilor că răutatea era greu de recunoscut.

— Întâi Rolf. Apoi Peter și băieții. Nu poate să fie o coincidență.

Vocea lui Vivian se auzi de lângă șemineu și atrase privirile tuturor. Elisabeth dădu să zică ceva, apoi se răzgândi.

Afară se auzea un elicopter, iar Martin se uită pe fereastră, spre cer. La naiba! Deja ajunsese presa. Cum dracu' au aflat atât de repede?

— Povestește-mi cu cuvintele tale. Ce s-a întâmplat?

Patrik vorbea calm și clar. Erau în biroul lui Henning, pe singura canapea din încăpere. Ochii lui Louise parcă erau sălbatici și

mâinile îi tremurau. Încercă să se abțină, dar parcă era ceva neomenesc.

— Eu… noi am stat mult aseară, s-a băut mult vin și eu am adormit pe canapea. Elisabeth și Henning m-au lăsat să dorm și m-au învelit. Era oricum înghesuială în pat cu… — vocea îi tremură

din nou, dar continuă — …cu băieții acolo.

Se uită insistent la Patrik.

— Toți au presupus că dorm și eu acolo. Deci trebuia să mor și eu.

— Încă nu putem trage concluzia asta, zise Patrik, care încerca să

ignore zgomotul făcut de elicopter.

Nu putea nici el să înțeleagă cum a putut să afle atât de repede presa. Singura explicație era că le-a vândut cineva pontul.

Deocamdată era doar un elicopter, dar sigur mai veneau și altele. Și vapoare. O să fie un circ.

Strânse din dinți. Hienele dracului! Sau, ținând cont de elicopter, puteau fi comparați mai degrabă cu niște vulturi care dădeau târcoale în zbor prăzii.

— Dar e probabil? întrebă Louise.

Luă o pătură de pe canapea și se înveli cu ea. Femeia mai în vârstă, despre care Patrik bănuia că e menajera, intrase discret cu o tavă cu ceai. Nici el, nici Louise nu se atinseseră de el.

— Nu pot să fac speculații, Louise. Dar, te rog, continuă. Ai adormit pe canapea?

— Da, m-am trezit pe la prânz. Nu știu ce s-a întâmplat, de obicei mă trezesc devreme. Da, știi și tu…

Patrik afișă un zâmbet forțat.

— Da, am auzit. Erica te mai bombăne din cauza asta.

— Dar cum ziceam, ne-am culcat târziu, am băut și vin, au fost și niște zile stresante, întâi petrecerea, apoi moartea lui Rolf. Cred că

am fost extenuată și pur și simplu aveam nevoie de odihnă.

— La ce oră te-ai trezit?

Louise dădu din umeri.

— Întreabă-i pe Henning și pe Elisabeth, ei s-au trezit primii. Nu înțeleg cum pot să facă față atât de bine la băutură. Cred că e doar datorită zecilor de ani de beții pe care le-au tras.

Louise zâmbi în colțul gurii și apoi suspină din nou.

— E… e ca și cum creierul meu nu vrea să priceapă.

Patrik îi puse o mână pe braț și o mângâie prin pătură.

— Hai să încercăm să rezolvăm asta repede, ca să poți să te odihnești. Te-ai dus direct la casa voastră? Imediat ce te-ai trezit?

— Da, mi s-a părut ciudat că Peter și… copiii nu se treziseră încă.

Max poate să doarmă mai mult, dar William se trezește… — vocea îi tremură din nou — … se trezea mereu devreme. Așa că m-am dus să-i trezesc.

— Te-ai întâlnit cu cineva pe drum? Mai era cineva treaz în afară

de Henning și Elisabeth?

Louise se șterse la ochi.

— Nu… ba da… am auzit pe cineva în bucătărie, cred că era Nancy. Dar nu am văzut și nici n-am auzit pe altcineva. Rickard și Tilde au dormit în camera copiilor și, când am trecut pe-acolo, ușa era închisă.

Începu iar să tremure și se înveli mai bine cu pătura.

— Apoi…. Apoi i-am văzut. Era atât de mult sânge! Ochii lui William erau deschiși. M-am dus și i-am zgâlțâit, să se trezească, dar…

Capul i se lăsă în piept și începu să suspine, tremurând toată.

Patrik așteptă un minut, apoi o întrebă cât de calm putu:

— Ai văzut vreun pistol pe undeva?

— Nu, răspunse Louise, clătinând încet din cap. Dar nu știu, nu m-am uitat de fapt…

Începu să respire mai greu și Patrik îi puse din nou mâna pe braț.

— Să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat apoi?

— M-am întors la casa mare. Henning și Elisabeth m-au văzut pe geam și mi-au ieșit înainte. Apoi a fost doar haos… Toți m-au auzit țipând și au ieșit… Haos… doar haos….

Pătura căzu de pe ea. Lui Patrik îi era greu să se uite la cămașa plină de sânge, dar realiză că era de fapt o probă la dosar.

— Trebuie să te rog să ne dai hainele cu care ești îmbrăcată. Cred că vrei și tu să te schimbi. Și nu te spăla pe mâini și nu face duș

până nu prelevăm niște probe.

— Probe? întrebă Louise uitându-se nedumerită la mâinile ei.

— O să facem teste pentru resturi de praf de pușcă pe mâini. Pe

mâinile tuturor.

— Înțeleg.

— E cineva pe insulă care-i purta pică soțului tău? Vreun lucru care ar fi putut să ducă la așa ceva?

— Pică?

Louise clătină din cap.

— Nimeni nu avea pică pe Peter. Toți îl iubeau. Și de ce să le facă

rău băieților?

— Chiar tu ai zis mai devreme că și tu ai fost vizată. Așa că îți pun și ție întrebarea asta. Îți purta ție cineva pică?

Louise râse. Un râs scurt, îndurerat.

— Mie? Nu. Nu-s chiar așa de importantă în familia asta.

— Care era relația lui Peter cu fratele lui? Rickard parcă era în aceeași casă când a fost împușcat Peter, nu?

— Relația lor era OK. Nu era bună. Rickard avea conflicte cu Henning.

— Da, mi-am dat seama sâmbătă. Despre ce e vorba?

— Bani.

— În ce sens? întrebă Patrik.

Louise ezită. Se lupta să fie loială familiei Bauer şi în acelaşi timp se lupta şi cu dorinţa de a ajuta în anchetă. Într-un final, luă o decizie.

— Rickard e risipitor. Aruncă cu banii. Caută întotdeauna cele mai simple soluţii să câştige bani şi n-a fost niciodată interesat să

muncească. Şi Elisabeth îl ajută. Mereu. L-a întreţinut toată viaţa.

Acum cred că o întreţine şi pe Tilde…

Vocea ei era serioasă.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce îl ajută Elisabeth?

Louise era din ce în ce mai obosită şi parcă se întuneca la faţă.

Patrik ura din tot sufletul partea asta a muncii lui. Dar era necesară. Cel mai mare dar pe care putea să-l dea celor rămaşi erau răspunsurile.

— Dintotdeauna a avut o slăbiciune pentru Rickard. Ultimul născut, copilul ei iubit. Peter a fost mereu cel ordonat, care face

întotdeauna ce trebuie. Sau, mă rog… făcea ce trebuie…

Se răsuci pe canapea.

— Terminăm imediat. Şi conflictul cu Henning era din cauza asta?

Că îl ajuta Elisabeth?

— Cred că Henning se cam săturase. A bombănit mulţi ani, dar în ultimul timp parcă vorbea serios. Şi picătura care a umplut paharul a fost sâmbătă. Iar Rickard ştie.

— OK. Mulţumesc, ne oprim aici. Dar o să trebuiască să mai vorbim. O să trimit un tehnician să-ţi ia probe de pe mâini şi ce mai trebuie. Apoi poţi să te odihneşti.

— Nu pot să mă odihnesc, zise Louise uitându-se la mâinile însângerate. Sunt morţi. Cum să mă odihnesc?

Patrik nu ştia ce să zică. Avea în faţa ochilor imaginea băieţilor morţi în pijamalele lor frumos colorate. Îşi strânse pumnii. Nimeni nu putea să se odihnească până nu găseau făptaşul.

— Trebuia să mă luaţi şi pe mine, spuse Paula supărată. Aveţi nevoie de mine.

Starea de nervi i se amplificase pe drumul spre Skjälerö şi, când îl văzuse pe Gösta, răbufnise.

— Dar acum eşti aici, îi răspunse el.

Îi salută şi pe colegii veniţi de la Uddevalla cu câini de patrulare şi câini de detectare a armelor. Le trebuia tot personalul posibil ca să poată controla în amănunt, chiar dacă insula era de fapt mică.

În primul rând, căutau arma. Dar şi eventualele urme ale criminalului.

— Bănuim că e cineva de aici, de pe insulă? întrebă Paula acoperindu-şi ochii din cauza soarelui.

O rază de soare începuse să străpungă norii care se împrăştiau.

Deasupra lor era elicopterul cu sigla unui ziar. Markus Reberg e rapid, îşi zise Paula sec. I se întoarse stomacul pe dos de dispreţ.

— Nu bănuim nimic încă, preciză Gösta. Acum îi audiem pe toţi ca martori, poţi să ne ajuţi cu asta. Tehnicienii au sosit şi iau probe din

dormitor, apoi o să ia și din restul casei. Și trebuie să împărțim insula în secțiuni, ca să putem căuta mai ușor. Nu putem să

presupunem că e cineva de aici, poate a venit cineva azi-noapte cu vreo barcă.

Paula îi dădu dreptate. Încerca să nu se uite spre elicopter. Avea remușcări și parcă simțea un gol în stomac pentru că încă nu primise materialul promis de jurnalist. Nu știa ce să facă în cazul în care o păcălise și ea îi dăduse informațiile degeaba.

Gösta făcu semn spre case.

— Du-te în casa mare și întreabă-l pe Patrik sau pe Martin care dintre martori urmează. Am făcut o listă cu priorități. Eu mă duc acum să le dau undă verde la căutări.

— Unde e Bertil?

Paula se uită împrejur; Mellberg nu se vedea nicăieri.

— Habar n-am. Sigur a găsit vreo scorbură unde să tragă un pui de somn. Probabil și-a dat seama, de îndată ce a venit aici, că e prea mult de muncă pentru gustul lui. Mă mir că încă nu s-a întors la secție.

— Ți-am mai zis, lasă-l în pace, ripostă Paula și fu întâmpinată de o privire mirată.

Imediat îi păru rău că a vorbit. Nimeni din familie nu era încă

pregătit. Stăteau împreună, fără să vorbească unul cu celălalt, fără

să pomenească nimic despre ceea ce de fapt era imposibil să

pomenești. Însă vedea în ochii lui Bertil aceeași îngrijorare ca a ei, și pentru asta îi ierta tot. Nu avea nicio îndoială cât de mult o iubea pe mama ei.

— E ceva ce ar trebui să știu? întrebă Gösta.

Paula dădu din mâini.

— E bine doar să-l lăsam în pace acum.

Gösta nu prea era impresionat de explicație, dar nu mai insistă.

Paula plecă în grabă către casa din mijloc. Nu mai auzise despre Skjälerö până acum. Nu era genul de persoană căreia să-i placă

plimbările cu barca prin arhipelag. Poate mergea o dată pe an și atunci abia aștepta să ajungă la mal. Nu se simțea în elementul ei pe apă. Nici nu era în stare să-și imagineze cum putea cineva să

vrea să trăiască așa. Izolat, pe o insulă stearpă, de unde nu poți ajunge la mal decât cu barca. Claustrofobie.

Știa că mulți visau la așa ceva, iar casele din arhipelagul din

Fjällbacka costau o avere. Deunăzi, un artist cumpărase o casă cu 16 milioane. O nebunie.

Nu prea știa nimic nici despre familia Bauer. Nu avea nicio idee despre lumea asta literară și nu putea să spună numele vreunui câștigător de premiu August sau Nobel nici dacă de asta depindea viața ei. Citea doar în concediu, și atunci doar cărți ușoare, cărți polițiste, nimic ce familia Bauer ar fi numit literatură.

Zgomotul elicopterului se estompă când ea intră pe ușa casei.

Martin stătea de vorbă în hol cu Patrik și amândoi se înseninară

când o văzură.

— Ce bine că ai putut veni atât de repede! o întâmpină Patrik.

Trebuie să ne ajuți să luăm declarații de la martori.

— Ai văzut elicopterul? întrebă Martin arătând nervos spre tavan.

Cine le-o fi spus? O să ne invadeze acum. Nimic nu mai e sfânt.

Paula își coborî privirea în pământ, apoi își drese vocea și se uită

la Patrik.

— Cu cine vrei să vorbesc?

— Am vorbit cu Louise, Henning și Elisabeth. Nu avem nimic concret până acum. O să stau eu de vorbă cu Rickard. Poți să

discuți tu cu Tilde, iar Martin cu Vivian? Sunt toți în living.

Paula se îndreptă spre livingul care se zărea din hol, în timp ce afară elicopterul zumzăia mai departe.

Bărbatul din fața lui Patrik părea pe punctul să vomite. Celelalte camere erau ocupate, așa că propusese să meargă în dormitorul lui Henning și Elisabeth. Era foarte ciudat să stai să interoghezi un martor într-un pat, dar trebuiau să se folosească de spațiul pe care îl aveau la dispoziție.

— Pot să deschid fereastra?

Rickard era verde la față. Băiatul cel mic al familiei Bauer nu era încă foarte sigur pe picioare când se ridică să deschidă geamul.

Apoi se cufundă în pat.

— Încercăm să aflăm dacă a auzit sau a văzut cineva ceva, începu Patrik.

Rickard își aranjă părul ciufulit, care părea și nespălat.

— Nu pot să înțeleg cum de nu am auzit nimic. Am dormit în

camera de alături. Trebuia să ne fi trezit. Dar am băut ca dracii ieri, toţi am băut cam mult şi, da… cel puţin eu, parcă am dormit somnul morţii.

Rickard se miră de propriile cuvinte. Se abţinu să râgâie şi se scărpină la ochi. Băutura de ieri nu doar se vedea, dar se şi simţea după mirosul care-l lovi pe Patrik.

— Poate au folosit un amortizor? sugeră Rickard.

— Nu ştim nimic încă, răspunse Patrik şi se întrebă în sinea lui de câte ori repetase lucrul ăsta în ultimele ore.

— Nu înţeleg cum de nu am auzit nimic, repetă Rickard.

Dădu din cap, dar imediat regretă mişcarea făcută.

— La ce oră v-aţi culcat? Şi v-aţi culcat în acelaşi timp? Tu şi Tilde?

— Da, ne-am culcat în acelaşi timp. Eu nu am putut să adorm la început şi am crezut că o să ne distrăm puţin, dar nu mi s-a sculat.

Nu am mai avut probleme de genul asta la băutură, dar cred că nu mai sunt aşa de tânăr…

Zâmbi în colţul gurii, dar zâmbetul îi dispăru rapid când îşi dădu seama cât de nepotrivit fusese comentariul.

Patrik încercă să lase deoparte sentimentele, dar era greu. Ura oamenii de genul ăsta, iar discursul lui Rickard de sâmbătă încă îi răsuna în minte. Un mucos răsfăţat, asta era descrierea cea mai bună, numai că Rickard era prea în vârstă ca să fie numit mucos.

— Pe la ce oră? întrebă Patrik.

Bretonul îi căzu în ochi, dar Rickard îl aruncă peste cap cu un gest lejer.

— Chiar nu ştiu. Totul e în ceaţă. Dar tata şi ceilalţi au vrut să

vorbească ceva despre Blanche, așa că a trebuit să plecăm. Mama și tata le-au dat casa noastră lui Vivian, Ole și Susanne, așa că noi am fost obligați să dormim în camera băieților, în casa lui Peter și Louise. Așa că, sincer vorbind, nu prea era altceva de făcut decât să

ne culcăm. Tilde nu a fost deloc mulțumită, iar eu sigur o să am nevoie de cineva să-mi trosnească oasele spatelui ca să pot să mă

pun pe picioare.

Patrik își mușcă limba ca să nu spună ceva nepotrivit. Durerea de spate a lui Rickard îl lăsa rece.

— Cum era relația cu fratele tău? întrebă el în cele din urmă.

Expresia lui Rickard era lipsită de sentimente. Patrik încercă să

găsească măcar o fărâmă de sentiment, dar singurul lucru pe care îl afișa Rickard era mahmureala. Încercă să-și spună că nu e bine să

judece lumea. Durerea unui om putea să fie exprimată în multe feluri. Și un șoc putea chiar să întârzie starea de tristețe, de durere.

— Eram foarte diferiți. Peter era cel deștept, cel responsabil. Pe mine mereu m-au considerat oaia neagră a familiei.

— Și tu cum te simțeai?

— Era cam nedrept. Peter nu risca niciodată. Eu risc. Câteodată e bine, câteodată nu. Trebuie doar să ai puțină răbdare. Mama înțelege asta. Dar tata și Peter… Sunt înguști la minte.

— Și asta a dus la conflicte cu fratele tău?

Afară elicopterul se apropie și vibrațiile zgâlțâiră fereastra. Dacă

nu ar fi fost prinsă cu un cârlig, sigur ar fi zburat de tot.

— Nu știu dacă pot să le numesc conflicte, răspunse Rickard. Peter nu se certa niciodată. El doar te privea dezamăgit. Tata era mai nervos.

Lui Patrik îi venea să îl scuture puțin. Era mult prea nonșalant.

— Nu știu. Spre final parcă Peter avea mai mult tupeu. Se mai certa. Sigur din cauza lui Louise, care parcă nu are sentimente. Nu cred că-i place de mine, dar, asta e, nu poți să le faci pe plac tuturor…

Zâmbi către Patrik.

— Nici nu înțeleg cum a făcut față la toate discuțiile despre Cecily din ultimul an. Peter avea o idee fixă să-l găsească pe cel care a omorât-o.

— Care a omorât-o? întrebă Patrik. Nu a fost un accident de mașină?

— Da, unu' care a fugit de la fața locului. Un idiot, sigur beat, a dat peste ea când alerga.

— Și zici că Peter încerca să găsească vinovatul?

— Da, în primul an a fost paralizat de durere. Louise l-a pus pe picioare din nou. Și abia acum cred că a avut puterea să se gândească la asta. Știu că suna la poliție în fiecare săptămână și cred că și angajase pe cineva să se ocupe.

— I-auzi! Știi dacă aflase ceva?

— Habar n-am.

Rickard arăta din ce în ce mai rău, în ciuda aerului curat de mare care intra prin fereastra deschisă.

— Știi cumva dacă avea cineva ceva împotriva fratelui tău?

— Împotriva lui?

Rickard pufni în râs.

— Nu. Cum ziceam, Peter şi-a trăit viaţa în obscuritate. Evita conflictele, nu avea păreri ieşite din comun. Aşa că nu. N-avea nimeni nimic împotriva lui.

Înghiţi în sec şi zâmbetul îi pieri.

— Trebuie să vomit. Putem să facem o pauză?

— Bineînţeles.

Îl urmări pe Rickard cu privirea când aceasta fugi către baie.

Putea să fie chiar el criminalul? Se îndoia, dar nu puteai să ştii niciodată.

Erica ieşi din lift şi se îndreptă grăbită către bar. Se întinsese să se odihnească puţin şi se trezise panicată cu cinci minute înainte de întâlnire. Frank ajunsese deja şi o aştepta. Ştia cât de punctual era el. Bine, era foarte meticulos cu tot ceea făcea, lucru care era un atu pentru el. De multe ori îi dăduse nişte detalii decisive, importante, cele care împlineau povestea ei şi o făceau să fie mai mult decât ceea ce citeai în ziar. Dar niciodată nu-l rugase să

divulge mai mult decât putea. Dacă voia mai mult, trebuia să caute alte surse.

— Scuză-mă, am adormit.

Frank ridică paharul.

— Nu-i nimic. Mi-am terminat programul de azi, aşa că am comandat o bere. Tu o plăteşti.

Era mai mult tipul de bancher decât stereotipul poliţistului. Slab, cu un început de chelie şi genul de ochelari purtaţi de birocraţi prin anii 1960.

Fusese persoana ei de contact mulți ani, dar nici acum nu știa nimic despre viața lui personală. Se distra gândindu-se că ori încă locuia cu mama lui undeva la subsolul casei ei, ori că

avea o viață dublă și trăia izolat, cu o cameră de tortură sexuală cu tapițerie din piele. Bine, puteau să fie și ambele variante.

— Ai văzut știrile? întrebă el arătând spre telefon.

— Nu.

Erica nu se mai uitase de mult pe telefon.

— Se întâmplă lucruri în Fjällbacka, o informă el sec, sorbind din bere.

— Da, moartea lui Rolf Stenklo, replică ea nedumerită.

Se uită după un ospătar. Voia să profite de zilele astea și să

îmbine utilul cu plăcutul. Undeva acolo, în spatele barului, exista un pahar cu șampanie pe care era inscripționat numele ei.

— Nu, nu, nu moartea lui Rolf. Masacrul de pe Skjälerö.

— Ce? Despre ce vorbești?

Mâna cu care Erica îi făcea semn barmanului împietri în aer.

— Un masacru pe Skjälerö? Câte beri ai băut?

Frank deschise un link pe mobil și îi arată articolul din *Aftonbladet*. Titlul cu litere negre parcă urla la ea.

Crimă pe Skjälerö! Număr necunoscut de morți!

Erica se străduia să înțeleagă. Își scoase telefonul și deschise articolul. Era o transmisie în direct, o poză dintr-un elicopter care survola

insulița. Înțelese imediat tăcerea lui Patrik și Louise.

Doamne, Dumnezeule! Louise și copiii. O cuprinse ameţeala și privirea i se înceţoșă pentru câteva secunde.

— Ce naiba faceţi voi acolo în provincie, de fapt? Parcă sunteţi în Vestul Sălbatic, comentă Frank laconic.

Îi făcu semn unui ospătar și se întoarse către Erica.

— Ce voiai să bei?

— Șampanie? zise ea cu o voce stinsă și ospătarul dispăru imediat.

Continuă să citească. Nu prea erau informaţii concrete, mai mult de umplutură. Era menţionată și uciderea lui Rolf și o groază de speculații.

— Nu poate să fie o coincidenţă. Două întâmplări similare atât de apropiate în timp și oameni din același cerc, zise Frank, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Nu… pare puțin probabil.

Erica îi trimise un mesaj lui Patrik. *Am văzut știrile. Sună când*

poți.

— E vreo legătură între moartea lui Rolf și ce m-ai rugat să-ți găsesc?

Frank luă un pumn de alune din castronelul de lângă paharul cu bere.

— Nu am nimic care să sugereze așa ceva, dar văduva lui Rolf zicea că el era tot mai acaparat de crima asta, a Lolei. Mai ales în ultimul timp. Însă oricum mi-a trezit și mie interesul. Și m-am gândit să mă interesez puțin de Rolf și de Blanche, dacă tot sunt aici. Am tot auzit zvonuri că ar avea probleme. O crimă din trecut și problemele din ziua de azi pot duce la altă crimă.

— Eu am văzut motive mult mai nesemnificative pentru crimă, oftă Frank şi mai luă o gură de bere.

Ospătarul veni cu şampania Ericăi şi Frank mai comandă o bere.

— Odată, unul şi-a omorât vecinul pentru că pisica lui făcuse pipi pe gardul lui. Ce oameni…

— Mi-ai adus ceva? întrebă Erica, încercând din răsputeri să nu se uite la telefon întruna.

Ştia că Patrik nu-i va răspunde ore bune, dar nu putea să se abţină. Simţi brusc cum canapeaua pe care stătea devenise prea moale, iar lumina de la lustra de sus, prea puternică.

— Am găsit dosarul vechi. Poliţistul responsabil a murit şi încă nu am putut să iau legătura cu cineva care să-şi mai aducă aminte ceva, aşa că doar asta am.

Îi întinse un dosar îngrijorător de subţire, pe care Erica îl luă şi-l puse pe masă. Deja băuse o jumătate de pahar de şampanie.

Frank o urmărea în timp ce răsfoia hârtiile. Mormăia încet, aşa cum făcea când citea câte ceva, şi din când în când mai ridica câte o sprânceană.

— Tu ai auzit de cazul ăsta? întrebă ea în timp ce continua să

răsfoiască.

— Chiar nu. Ar fi trebuit. E foarte interesant. Şi sunt o mulţime de semne de întrebare. Dar nu. Nu am auzit niciodată. Cred că a fost închis imediat.

— De cine? se interesă ea ridicând privirea din hârtii.

— Greu de zis, însă ordinul ăsta sigur a venit de undeva de sus.

Frank își goli paharul în grabă când veni ospătarul cu comanda.

Apoi se uită la Erica neașteptat de grijuliu.

— Ești sigură de ce faci? În ce te bagi?

— Habar n-am. Dar, după atâția ani, cineva trebuie să afle ce s-a întâmplat cu Lola și fetița ei. Și presupun că eu sunt aceea.

— Ai grijă doar, zise Frank.

— Am întotdeauna.

Ceva din privirea lui îi spunea că deja știa că ea minte.

Insula forfotea de polițiști care cercetau fiecare milimetru. Nu mai apăruse niciun alt elicopter, doar câteva ambarcațiuni care acostaseră destul de aproape și erau pline cu fotografi care țineau camere cu obiective enorme.

— De ce e atât de mult interes? întrebă Farideh Mirza arătând spre ambarcațiuni.

— N-ai auzit de familia Bauer? zise Patrik.

— Nu, n-aș putea spune.

— Elisabeth Bauer e moștenitoarea familiei Bauer, care are cea mai mare editură din Suedia, după Bonniers. Și soțul ei, Henning Bauer, e un autor recunoscut în toată lumea, care, din ce spune nevastă-mea, se pare că o să ia Premiul Nobel pentru Literatură.

— Aha, n-am știut.

Farideh nu era deloc impresionată.

— Voi ce faceți? întrebă Patrik și trase în piept aerul curat.

Avea nevoie de câteva minute de pauză şi să se desprindă de durerea din casa mare, aşa că profitase să vadă care era situaţia cu tehnicienii. Se întâlnise cu Farideh în faţa casei lui Peter.

— Suntem în curând gata cu dormitorul, medicul legist a fost aici, a luat probele necesare şi acum pregătesc cadavrele pentru a fi ridicate, zise ea scurt, iar Peter înghiţi în sec.

Numai gândul că nişte copilaşi sunt băgaţi în saci negri pentru cadavre îi provoca o stare de rău şi îi întorcea stomacul pe dos.

— Ceva interesant?

Farideh clătină din cap. Îşi dăduse jos gluga de la costumul de protecţie, scoţând la iveală părul brunet prins cu grijă într-o coadă

de cal.

— Am adunat şi am documentat tot ce am putut şi sper să aflam ceva după ce analizează LCS totul. Dar deocamdată nimic care să

sară în ochi.

— Vreo armă?

— Nu în dormitor.

— Vreo idee ce fel de armă e?

— Nu pot să zic cu siguranţă, dar dacă e să mă iau după glonţul înfipt în tăblia patului, e un pistol calibrul 7.65.

— Deci o armă obişnuită. Sunt multe în Suedia.

— Da, nu prea ne ajută. Dar când găsim pistolul, putem să vedem dacă glonţul se potriveşte. Şi oricum o să mai găsim gloanţe la autopsie, n-au ieşit toate din corpurile lor.

Patrik înghiți din nou în sec.

— Continuăm cu dormitorul de alături, zise Farideh. E o pată

mică de sânge pe tocul ușii.

— Poate să fie de la asasin, când a plecat după crimă?

— Da.

Își puse din nou gluga pe cap. În spatele lor se deschise o ușă și ieșiră doi tehnicieni care duceau un sac negru. Un sac mic. Lui Patrik i se făcu rău din nou. Îi dădură lacrimile de efortul de a nu vomita și se strădui să facă față. Dar când văzu al doilea sac mic, nu se mai putu abține.

Abia reuși să ajungă la colțul casei, că stomacul i se întoarse pe dos. Un bărbat de pe o ambarcațiune îl fotografia cu interes.

— Trebuie să aibă legătură cu Rolf, zise Vivian.

Se uita la Martin fără să clipească. Stăteau în sala de mese, la unul dintre capetele mesei lungi.

— Nu știm în momentul de față.

Martin luă o gură de ceai. Era bun, pusese trei linguriță de miere în el ca să fie foarte dulce.

Vivian nu se atinsese de ceaiul ei.

— Dar nu poate să fie altceva. Să fie doar o coincidență că mai întâi e ucis Rolf și apoi Peter și băieții?

— Ai dreptate și o să investigăm. Dar în momentul ăsta, nu putem să ne concentrăm doar pe o teorie.

— S-a schimbat ceva în ultimul an, se vedea. Rolf era mai îngrijorat. Mai îngândurat. Și avea cumva legătură cu familia Bauer. Și cu Blanche.

— Da, ai spus și când am vorbit după… după ce s-a întâmplat cu Rolf. E ceva mai concret de-atât? Ceva care ar putea fi un motiv pentru crimele astea? Ori s-a comportat diferit? A zis ceva?

Vivian dădu din cap.

— Nu știu. Mi-e greu să spun mai exact. Era mai tăcut. Câteodată

dispărea și nu spunea unde pleacă. Parcă nu era el. Înainte, ne puneam de acord și făceam împreună planuri. Împărțeam totul.

Până într-o zi, când nu am mai făcut nimic împreună. Uneori se îndepărta ca să vorbească la telefon, lucru pe care nu-l făcuse înainte. Niciodată nu am avut secrete unul față de celălalt.

Tăcu. Părea foarte obosită și parcă îmbătrânise cu zece ani de când o văzuse ultima dată.

— Despre ce erau convorbirile telefonice?

Martin întoarse cana ca să-i poată vedea modelul floral.

— Nu știu. Era frustrat. Am auzit doar câteva cuvinte. Rolf a zis ceva de Blanche și știu că am auzit numele lui Ole. Și al lui Henning. Și apoi era obsedat de expoziția asta, care avea o altă

temă decât cele care-l făcuseră cunoscut. Am avut impresia într-un fel că în ultimul timp începuse să trăiască în trecut.

Vivian dădu din cap și luă o gură de ceai.

— Eh, bat și eu câmpii, dar parcă nu-l mai recunoșteam. Și picătura care a umplut paharul a fost când a refuzat să meargă la petrecerea lui Henning și Elisabeth. A fost…

Vivian dădu din umeri.

— Da, și încă un lucru. Primea plicuri prin poștă. Fără expeditor.

Doar numele și adresa lui pe plic. Era să deschid unul odată. N-aveam obiceiul să ne deschidem corespondența unul altuia, dar l-am luat din greșeală și am început să-l deschid, fără să mă uit cui i era adresat. Și Rolf s-a înfuriat! Ceea ce nu se mai întâmplase. El nu era așa.

— Nu știi cine a trimis scrisoarea pe care era să o deschizi? Sau ce conținea?

Vivian clătină din cap.

— N-am idee.

— E posibil să mai fie în apartament?

— Nu cred. N-am mai văzut-o după aceea.

— OK, zise Martin cu speranțele zdrobite. Dar, dacă îți aduci aminte de ceva, sună-mă imediat.

— O să te sun. Apropo, pot să plec acasă?

— Nu putem să te reținem.

— Mulțumesc. O să mai stau câteva zile în casa din Sälvik și apoi plec acasă. Și Rolf o să vină mai târziu.

Tremură.

— Înțeleg. Până pleci acum, poți, te rog, să-mi povestești puțin despre ziua de ieri?

— Nu prea e nimic de zis. Ceilalți s-au culcat târziu, dar eu m-am retras devreme. Au fost atât de multe zilele astea… cu tot ce s-a-ntâmplat. De

mult nu am mai dormit atât de adânc ca azi-noapte.

— Deci nu ai auzit nimic? Nu ai văzut nimic?

— Nu, cred că m-am trezit pe la 8:30 și m-am dus în bucătăria din casa mare. Aveam gura uscată și nu aveam apă în cameră. Am luat puțină cafea și un sandvici, pe care l-am mâncat în picioare în bucătărie. Dar nu am observat nimic special atunci. Toți dormeau, în afară de Henning și Elisabeth, cu care am vorbit puțin. Louise dormea pe canapea și pe altcineva n-am văzut. Nancy era în bucătărie, bineînțeles.

— OK, mulțumesc.

Martin închise agenda în care își luase notiție.

— Am terminat?

— Da, deocamdată nu mai am întrebări.

— Atunci mă duc să văd ce face Elisabeth, zise Vivian ridicându-se.

În capul lui Martin se învârteau o grămadă de întrebări. Ce îl schimbase pe Rolf? La ce se tot gândea? Ceva îi spunea că o parte din răspunsuri le va găsi aici. Dar nu știa cum să le afle.

— Aloo? Ce faceți?

Anna intră în casa Ericăi și a lui Patrik fără să bată la ușă. Niciun răspuns. Singurul zgomot pe care îl auzea era o bătaie ritmică.

— Aloooo?

O mută pe Flisan pe șoldul celălalt și își aruncă pantofii în hol.

Zgomotul ritmic continuă. Nu era nimeni în bucătărie, nu era nimeni în living, nu era nimeni pe verandă. Se duse spre terasa din spatele casei, care dădea spre apă și avea ușa deschisă.

— Bună, Anna!

Maja veni în fugă și se agăță de picioarele ei. Gemenii făcură și ei la fel, dar picioarele Annei nu puteau duce greutatea celor trei copii. O puse pe Flisan pe iarbă și se uită în jur.

Kristina veni spre ea cu un zâmbet larg.

— Vai, bună! Ce mă bucur că ai trecut pe la noi! Și micuța Fia!

— Flisan, o corectă Anna și o îmbrățișă pe Kristina.

O plăcea pe soacra Ericăi, dar așa, în doze mai mici.

— Ce faceți? întrebă ea uitându-se în colțul grădinii, unde își făcea de lucru soțul Kristinei, Gunnar, numit în familie și Meșterul Drege-Tot.

Pe iarbă erau împrăștiate bucăți de lemn și el era în genunchi, cu un aparat mare în mână.

— Să nu ne pârăști, zise Kristina cu un zâmbet poznaș. Ne-am gândit să le facem o surpriză Ericăi și lui Patrik. Să facem niște îmbunătățiri. Muncesc mult, au și copiii mici și știm că nu e ușor să ai grijă de o casă așa de mare. Bine, ei oricum nu au grijă. Dar au noroc că ne au pe noi, pensionarii! Avem tot timpul din lume să-i ajutăm puțin!

Anna se uită sceptic la Kristina. Era sigură că Erica și Patrik nu vor nicio „îmbunătățire“ în casă. Dar știa că nu putea să o oprească

pe Kristina când intra în priză. Nu voia să se bage; sora și cumnatul ei trebuiau să ducă războiul ăsta.

— Și ce faceți?

Anna aruncă un ochi către peluza unde Flisan se juca deja cu Maja și cu gemenii, apoi se îndreptă spre Gunnar. Meșterul Drege-Tot se uită bucuros la ea și îi făcu semn cu mâna; nu putea să

vorbească, pentru că ţinea nişte cuie în gură.

— Doar o prelungire a terasei. M-am gândit să instalez un uscător de rufe acolo, să nu mai pună prosoapele peste tot vara, apoi

Gunnar o să facă şi nişte lăzi pentru flori. Nu ai văzut aşa ceva, zici că e deşertul Sahara aici, ce-or zice vecinii?

Kristina arătă spre grădina care într-adevăr nu spunea nimic la capitolul flori.

Anna se abţinu să nu râdă şi zise linguşitor:

— Da, Dumnezeule, ce-or zice vecinii? Cel mai bine ar fi să faceţi nişte lăzi foarte mari. Erica o să prindă gustul grădinăritului imediat ce va începe să planteze.

Adevărul era că Erica nu putea să aibă grijă nici de un cactus mai mult de-o săptămână.

Kristina bătu din palme bucuroasă.

— Când găseşti bucuria de a sădi plante, nu mai ai cale de întoarcere!

— Adevăr grăieşti! răspunse Anna serioasă, dar râzând cu lacrimi în sinea ei.

Ştia că nu ar trebui să continue, dar nu se putea abţine.

— Şi ce mai aveţi de gând să faceţi? Şi ce o să zică Patrik când o să

vină acasă?

Kristina deveni brusc serioasă.

— Da, Patrik a sunat şi a zis că rămâne să doarmă la secţie cât e plecată Erica, au foarte mult de lucru cu tot ce s-a întâmplat zilele astea. Aşa că

avem destul timp să le facem o surpriză frumoasă.

Kristina se lumină la faţă din nou.

— Am avut noroc şi am găsit uşi care se potrivesc exact pe dulapurile lor de la bucătărie, aşa că nu mai pierdem timpul cu asta, doar le schimbăm pe cele pe care le au deja. Eu vopsesc şi Gunnar se ocupă de tâmplărie. O să le fac roz-somon, cu o nuanţă

de teracotă. Nu-i aşa că e frumos? Şi Gunnar poate să facă o arcadă

între bucătărie şi living, ca să dea un aer mediteraneean. Am fost cu Gunnar în Positano astă-vară şi am fost copleşiţi de stilul şi de arhitectura de acolo, aşa că ne-am refăcut toată casa în stilul ăla.

Trebuie să vii cu Dan la noi la masă să vedeţi. O să-ţi placă la nebunie perdelele mele cu lămâi. Ştii ceva, cred că mi-a mai rămas nişte material…

— Bineînţeles, zise Anna muşcându-şi limba. Teracotă. Arcadă ca la pizzerie.

Ar fi trebuit să oprească nebunia asta, dar era mult prea amuzant.

Apoi întrebă curioasă:

— Ce a mai zis Patrik când a sunat? Am văzut ştirile. Ce s-a întâmplat pe Skjälerö?

Kristina dădu din cap.

— Asta l-am întrebat şi eu, dar n-a scos un cuvânt. Este îngrozitor, şi aşa, imediat după fotograf! Ai zice că locuim în Stockholm, nu în mica Fjällbacka!

Dădu din cap.

Anna se uită spre terasă și se repezi afară când descoperi că

gemenii, unindu-și forțele, o ridicaseră pe Flisan și încercau să fugă

cu ea de Maja.

— Băieți, băieți, lăsați-o jos!

Băieții alergară și mai repede, râzând, dar picioarele lor erau scurte, așa că Anna îi ajunse din urmă și putu să-și recupereze cu grijă fata. Care fată era de fapt foarte fericită.

— Mătușă Anna, sunt imposibili, zise Maja supărată, iar Anna pufni în râs și o mângâie pe Maja pe păr.

— Sunt mici. Nu ca tine. Fată mare.

— Și noi suntem mari, ripostară băieții supărați.

Se uitară urât la Anna câteva secunde, dar apoi fugiră către Meșterul Drege-Tot, ca să-i admire opera de artă.

Anna se aplecă spre Maja.

— Pregătim o gustare?

Maja încuviință bucuroasă.

Anna o luă de mână după ce o puse pe Flisan pe șold și plecară

împreună spre bucătărie. Bucătăria care în curând avea să fie roz-somon.

*

Erica așeză pe pat hârtiile din dosar, pagină cu pagină, în ordine.

Erau îngrijorător de puține. O crimă, o femeie transsexuală și copilul ei ar fi trebuit să aibă parte de o anchetă mai serioasă.

Chiar dacă acum se vorbește mai mult despre lumea asta și despre

ura față de ea, ar fi trebuit totuși, chiar și în 1980, să fie mai mediatizată.

Oricum, faptul că avea măcar hârtiile astea în față era o mină de aur. Era cam amețită de la cele două pahare de șampanie pe care le băuse și acum încerca să se concentreze. Patrik încă nu răspunsese și ea dădu telefonul mai tare, să audă în caz că ar suna sau ar trimite mesaj.

Citi mai întâi toate informațiile din dosar, pentru a-și face o idee generală. Apoi luă pixul și începu să noteze lucrurile interesante de care avea nevoie mai târziu în căutările ei.

Mai întâi notă numele anchetatorului responsabil și lângă el, *decedat*, în paranteză. Informația asta o avea de la Frank. Oricum numele lui poate îi era de ajutor mai târziu, poate găsea colegi de-ai lui sau alte persoane care știau ceva. Apoi notă numele real al Lolei. Faptul că pentru prima dată îi vedea numele scris pe o foaie o impresionă profund pe Erica. Lola nu-și dorise numele cu care se născuse. Ea era Lola. Nu *Lars Christer Berggren*, cum scria în acte.

Erica își promise să folosească numele acela cât de puțin va putea.

Să nu-l folosească nici măcar în gând.

Notă și CNP-ul. Notă și numele fetiței și CNP-ul ei. *Julia Berggren.*

Avea șase ani când a murit.

Citi raportul autopsiei. Erau indicate două cauze ale morții. Lola murise împușcată în cap de două ori. Fetița murise pentru că

inhalase fum. Lola nu avea fum în plămâni, deci era moartă când pornise incendiul, în timp ce fetița fusese ucisă de fumul din casă.

Erau și câteva fotografii de la locul crimei, dar era greu să

distingi ceva. Pe de o parte, calitatea pozelor era proastă și, pe de altă parte, apartamentul era atât de afectat și cadavrele atât de carbonizate, încât era greu să vezi ceva. Dar Erica își dădu seama din fotografii și din câteva informații din dosar că Lola fusese găsită pe jos în bucătărie, lângă aragaz, în timp ce fetița fusese găsită într-un cufăr mare, model american, în living.

Arma nu fusese recuperată și Erica se tot gândea la diferite scenarii. Ceva îi spunea că felul în care fusese ucisă, împușcată în cap, dezvăluia un motiv personal. Îi era de ajutor să-și facă o imagine asupra cazului, ca să știe pe ce cale s-o apuce, chiar dacă

putea oricând să revină și să-și reevalueze presupunerile. Se mai întâmplase să nu aibă dreptate. Câteodată lucrurile nu erau atât de evidente cum i se păreau ei.

Continuă să noteze detaliile în agendă. Știa bine unde era apartamentul. Stătuse în apropiere când locuise în Stockholm și știa exact despre ce bloc era vorba. În schimb nu auzise niciodată

că fusese vreun incendiu acolo.

Câțiva vecini fuseseră audiați ca martori. Nimeni nu văzuse nimic, nu auzise nimic, dar Erica își notă totuși numele lor, poate își mai aduceau aminte ceva. Învățase de-a lungul timpului că

oamenii aveau nenumărate motive să nu spună tot adevărul și să

ascundă detalii, dar timpul îi făcea să se răzgândească. Un nume o făcu să tresară. Unul dintre martori fusese Rolf Stenklo. Fusese ultimul care

o văzuse pe Lola în viață. Fusese la o zi de naștere acasă la ea, dar și Lola, și fetița ei erau în viață când plecase el.

Erica se ridică și se duse la fereastră. Vânzătorii din Hötorget începuseră să-și strângă tarabele și strigau în gura mare *jumătate de preț la toate produsele.* Nu era ciudat? Că Rolf fusese ultimul care o văzuse pe Lola în viață și acum, 40 de ani mai târziu, era el mort, după ce în ultimul an începuse să readucă la viață amintirea Lolei.

Erica nu credea în coincidențe. Lola și Rolf erau legați prin ceva.

Morțile lor erau legate între ele. Trebuia doar să afle cum.

Stockholm 1980

Era aproape ora închiderii și pe Lola o dureau picioarele, în pantofii ei cu toc. Fusese o seară liniștită la Alexas. Era seara dinainte de salariu, banii se terminaseră și nimeni nu-și mai permitea să cheltuie pe bere și cocktailuri.

— Unde sunt ceilalți? întrebă ea când îl văzu pe Rolf venind spre bar.

— Ce vrei să spui, că eu nu sunt de ajuns?

Zâmbi, ca să-i arate că nu era supărat, iar ea își puse mâna pe mâna lui. Unghiile ei lungi, de un roz aprins, se reflectau în lumina neonului din spatele barului.

— Întotdeauna ești de ajuns. Întrebam doar. Voi sunteți mereu împreună.

Rolf atrăgea întotdeauna privirile tuturor, bărbați și femei. Era un aventurier. Un spirit liber. Putea să fie căpitanul de pe Kon-Tiki sau să escaladeze muntele Everest. Era genul Bond, cu ochi albaștri strălucitori și cu un bronz perfect. Parcă locul lui ar fi fost într-un film de la Hollywood din anii 1940.

— Ne-am gândit inițial să venim toți, dar se mai schimbă

lucrurile. Peter a făcut otită, așa că Henning și Elisabeth au rămas acasă. Ole și Susanne s-au certat. Sigur poți să ghicești de ce. De fiecare dată e același lucru.

— Și Ester?

Zâmbetul lui Rolf pieri. Se uită pierdut în paharul cu bere pe care tocmai îl comandase. A trecut o vreme până să-i răspundă, dar Lola aștepta răbdătoare. Oricum nu mai avea alți clienți de care să

se ocupe.

— A pierdut sarcina ieri.

— Of, Doamne, te rog să mă ierți că am întrebat!

Își puse instinctiv mâna pe a lui. Și, fără să se uite la ea, puse și Rolf cealaltă mână pe a ei și o strânse călduros. Apoi îi dădu

drumul și bău o gură mare de bere.

— Ne-am obișnuit deja, e a opta oară. Dar Ester e supărată, bineînțeles. Și eu. Vine în seara asta sora ei și a vrut să scape de mine…

Cuvintele lui se pierdură în zumzetul din club.

— O să mai încercați?

Lola luă o lavetă și începu să șteargă tejgheaua.

— Nu știu. Ester cred că vrea. Dar e chestia asta că pendulăm mereu între speranță și disperare.

Oftă.

— Să fii bucuroasă că o ai pe Pytte. Chiar dacă situația e așa cum e.

— Da, sunt. Bucuroasă. Dar mi-aș fi dorit s-o poată vedea și maică-sa acum.

— Înțeleg. Mie mi se pare că Ester și cu mine putem avea o viață

bună și fără copii. Însă nu știu cum vede ea lucrurile. Ea n-are nicio pasiune, așa cum am eu. Într-un fel, fotografiile mele sunt copiii mei, urmașii mei. Dar o iubesc pe Ester. Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume decât să fie fericită.

— Atunci las-o pe ea să hotărască.

— Ești înțeleaptă.

Rolf mai luă o gură de bere, apoi puse hotărât paharul jos.

— În seara asta nu sunt o companie plăcută. Mă duc acasă.

— Barul se închide în curând, așa că o să plec și eu acasă. Ne vedem altă dată.

— Te pup, zise el aruncându-i în zbor un pupic.

Lola se apucă să facă curat. Nu erau multe de făcut, fusese o seară atât de liniștită, încât termină în câteva minute. Își luă

geanta, salută restul personalului și ieși pe ușa din spate.

Era o seară caldă de vară, iar Lolei îi făcea plăcere să simtă aerul de iulie cum îi mângâie fața pe drum spre casă. Cerul nu se întuneca niciodată de tot în perioada asta a anului. Când era cel mai întunecat, era o lumină gri-lila, care oricum în seara asta parcă

avea și o nuanță de roz.

Iubea Stockholmul. Și, orice-ar fi fost, îi plăcea viața ei. Toată

întristarea, toată durerea, tot ce fusese rău în trecut se scursese din

ea în momentul în care se uitase în ochii lui Pytte, în ziua în care se născuse fetița. Totul devenise ușor. Chiar și ce era complicat.

— Bună!

Afară era un bărbat care fuma și o privi pe sub breton. Timid, dar parcă și cu un aer… misterios.

Lola îi zâmbi. Fusese în club cu niște prieteni și comandaseră

băuturi toată seara, iar ea îi simțise privirea. Nu era prima dată

când venea la Alexas, dar era prima dată când o studia intens. Nu-i plăcuse cum o priviseră câțiva din gașca lui, dar îi ignorase. Erau mulți ca ei și era mai bine să nu-i bage în seamă.

— Bună! îl salută ea ducându-se spre el. Ai o țigară și pentru mine?

El zâmbi și îi întinse un pachet de Marlboro.

— Nu mi-o aprinzi?

Îi făcu cu ochiul și clipi cu genele ei lungi. Nu avea de gând să

continue cu flirtul, ea era deja îndrăgostită. Și era mult prea loială

și corectă să facă ceva. Dar îi plăcea să fie curtată. Și el era drăguț, ca un băiețel.

Fără să-și ia privirea de la ea, îi aprinse el țigara și apoi i-o dădu.

Lola trase câteva fumuri și apoi ridică sprâncenele și-și mișcă

senzual buzele. Bărbaților le plăcea la nebunie.

— Eşti frumoasă, zise el.

— Mulţumesc.

Lola se mai apropie cu un pas. Oamenii ieşeau din club, veseli, în continuare cu chef de petrecere, pregătiţi să se ducă acasă sau să

continue petrecerea la altcineva. Ea trebuia să se ducă în curând la Pytte.

De îndată ce termina ţigara.

Bărbatul o mângâie pe obraz.

— Îmi dai numărul tău de telefon?

— Poate.

Chiar era drăguţ foc. Putea să-l mai lase o clipă să creadă că ar putea să-i dea numărul ei de telefon.

— Hei! Tobbe! Ce dracu' faci? Stai să o vrăjeşti pe aia? N-ajunge că

ai cumpărat o grămadă de băuturi de la ea?

Un glas tunător îi făcu pe amândoi să tresară. Bărbaţii cu care

fusese el la masă ieşiră din club, iar de pe chipul lui dispăru orice aer copilăresc. Nu mai rămăsese decât spaimă. Şi încă ceva cu care Lola era obişnuită. Ruşinea.

Înainte să poată să reacţioneze, pumnul lui îi zdrobi ceva în maxilar, iar ea căzu la pământ.

Şi toţi se îngrămădiră pe ea. O loviră cu pumnii, cu picioarele, o scuipară. Răcniră la ea.

Lola se întoarse pe o parte și încercă să se ghemuiască pentru a se proteja. Simțea asfaltul rece și zgrunțuros pe obraz și cu fiecare lovitură fața i se julea pe suprafața dură.

— Al dracului avorton!

Lola încercă să se ridice. Bărbații urlau și mai tare. Unul dintre ei avea ceva negru în privire, ceva ce recunoștea. Văzuse privirea asta de multe ori. Câteodată la cei pe care îi iubise, la cei care ea crezuse că o iubesc.

— Ticălos nenorocit, poponarule!

O loveau în piept. Următorul șut, de la cel care avea fața aia drăguță, o nimeri atât de tare în spate, încât își pierdu răsuflarea.

Încercă să țipe, dar nu putu să scoată niciun sunet.

Vocile erau din ce în ce mai puternice. Oamenii treceau în grabă

pe lângă ei, dar nu se opri nimeni să o ajute. Deja nu mai auzea ce spuneau. Loviturile erau atât de dese, încât nu mai putea să le distingă una de cealaltă.

Lola văzu fața lui Pytte înaintea ochilor. Pytte, care era acasă

dormind în cămașa ei de noapte cu căluți. Se resemnă cu gândul că

nu mai avea să-și vadă fetița niciodată. Își pierduse vlaga, luptase prea mult timp și credea că e în siguranță. Se minți că putea să

fie fericită.

Se lipi de asfalt și simți frigul în timp ce tresărea la fiecare lovitură.

Apoi. O voce. O voce minunată, cunoscută. O voce care urlă atât de tare, că ajunse la Cer și o auziră îngerii. Pentru că nu o mai lovea nimeni.

Când se așeză lângă ea și o luă în brațe, Lola începu să plângă de fericire.

— M-am oprit la o țigară, altfel nu aș fi…

Era vocea lui Rolf, care o legăna în brațe.

Lola își ridică brațele cu greu și îl luă de gât. Până la urmă, era în siguranță.

Fusese o greșeală să vină cu ei. Cu trecerea anilor și influențat de Rita, Bertil Mellberg devenise conștient de neajunsurile lui. Nu prea știa cât poate să schimbe. Era ce era și schimbarea nu era deloc ceva ușor pentru el.

Bănuia că și colegii lui credeau că a plecat ca să scape de muncă.

Și chiar ar fi putut fi adevărat. Dar nu acum. Nu putea să facă față

morții azi, nu acum, când îi sufla în ceafă și îl amenința că îi va lua tot ce are mai de preț.

De-asta stătea acum pitit după case, înghețat de frig. Auzea în depărtare toate zgomotele, vocile, ușile care se închideau și se deschideau. Câțiva colegi din Uddevalla îl priviseră ciudat când dăduseră peste el în timp ce verificau zona. El îi ignorase, dându-se câțiva metri la o parte ca să-i lase să-și vadă de treabă.

Când plecaseră de acolo, îi auzi cum șușoteau între ei. Nu-l interesa. Nimic nu mai avea importanță, știa doar că, dacă va intra în casă, va fi față în față cu moartea și va trebui să facă față durerii altora, iar asta îl va distruge.

De fapt, ar trebui să ia o barcă și să plece de acolo. Să părăsească

insula. Dar membrele nu-l ascultau. Când se așeză, nu mai putu să

se ridice. Vedea toate ambarcaţiunile în jurul insulei, auzea jurnaliştii care făceau poze cu camerele lor foto enorme. Un elicopter survola deja insula de câteva ore. În apă era o singură

plasă de homari, dată de gol de geamandura roşie de care era legată.

Simţi granitul aspru cu mâinile reci. Avea să fie în acelaşi loc generaţie după generaţie. Era singurul care va persista. Bertil nu putea să rămână singur. Nu putea să trăiască fără Rita. Se cutremură şi privi marea cenuşie, unde se întrezăreau la orizontul infinit câteva insulițe. În momentul acela se hotărî că dacă o va pierde pe Rita, atunci putea să-l ia marea.

Răsuflă uşurat. Aşa, nu trebuia să rămână singur, fără ea. Se ridică şi îşi scutură pantalonii. Spera să poată pleca imediat cu vreo barcă de salvare. Nu voia să mai rămână nicio secundă pe insula asta părăsită de Dumnezeu. Peste Skjälerö plutea moartea.

— Gösta? Gösta Flygare?

Gösta ieşise să ia o gură de aer după ce vorbise a doua oară cu Elisabeth Bauer; prima dată trebuise să facă o pauză, deoarece Elisabeth ameţise brusc în timpul discuţiei. Se întoarse şi o văzu pe Farideh Mirza venind spre el dinspre casa de oaspeţi. Era agitată.

— Am găsit ceva, îl anunţă ea.

Pulsul lui Gösta crescu atât de mult, încât auzea bubuitul în urechi.

Se grăbi spre casa mare şi se uită după Patrik. Nu era în living, nu era în birou, nu era în dormitor. Deschise uşa de la bucătărie şi îl văzu împreună cu menajera Nancy, care spăla cănile de cafea şi linguriţele.

— Patrik!

Ochii lui Patrik parcă străluciră la auzul tonului lui Gösta şi se duse înspre el.

— Da?

— Avem o cămaşă plină de sânge.

— Oh! Unde?

Gösta se uită la Nancy, care se oprise din spălat.

— Vino! îl chemă el şi ieşiră amândoi în hol.

Se aplecară amândoi pentru a-şi lua pantofii în picioare şi Gösta îi şopti:

— Cămaşa lui Rickard era în coşul cu rufe murdare din baie, cu pete de sânge pe ea.

— Oh, la naiba! exclamă Patrik clătinându-se.

— Îl arestăm? întrebă Gösta.

Patrik se gândi câteva secunde.

— Sun imediat la procuror, răspunse el.

Când ieşi din casă, scoase telefonul mobil din buzunar. Când s-a întors, Gösta şi-a dat seama după expresia lui ce decizie luase procurorul.

— Unde e Rickard? întrebă Gösta. Nu l-am văzut de ceva vreme.

— La toaletă. Mahmur.

Se uită la casa din stânga.

— Vreau doar să verific ceva cu Farideh. Apoi îl arestăm. Barca e gata de plecare.

— Vin și eu cu tine, zise Gösta.

Patrik porni grăbit, iar colegul lui făcu tot posibilul să se țină

după el. Picioarele nu prea îl ascultau, deși jucase multe runde de golf astă-vară.

Patrik ciocăni la ușă și vorbi încet cu un tehnician îmbrăcat în echipament de protecție. După câteva minute ieși și Farideh. Se vedea că e obosită și stresată; orele de muncă concentrată lăsaseră

urme.

— Da, ai auzit, zise ea în timp ce își scotea gluga și mănușile de cauciuc.

— Da, mi-a spus Gösta. Am vorbit cu procurorul și am permisiunea să-l arestez, dar vreau să-ți mai pun câteva întrebări înainte.

Farideh își desfăcu părul negru și lung. Avea broboane de transpirație care străluceau la rădăcina părului și le șterse cu mâneca.

— Suntem siguri că e cămașa lui Rickard?

— Dacă ne uităm la firmă și la mărime, este o cămașă bărbătească

și se potrivește cu descrierea cămășii pe care o purta Rickard Bauer.

— Și petele de sânge?

Patrik se legăna pe picioare, iar Gösta asculta cu interes din spatele lui. Hedström știa cum să-și facă treaba. Punea întotdeauna întrebări relevante.

— În momentul ăsta, pot spune că se potrivesc cu petele de sânge care au ajuns pe cămașă în momentul în care persoana care o purta a împușcat victima de la o distanță mică. Dar trebuie să se pronunțe laboratorul. Însă din experiența mea, asta e ipoteza corectă.

— OK, zise Patrik, apoi tăcu și după o vreme reluă ezitant: Singura chestie e că… Chiar așa neglijent să fie? Să pună o cămașă plină de sânge în coșul cu rufe?

— Din ce spune el, era foarte beat aseară, răspunse Gösta.

De-a lungul carierei lui, văzuse cât de neglijenți pot fi oameni. Și știa că văzuse și colegul lui.

Patrik încuviință.

— Da, e adevărat. Îl arestăm. Și trebuie să mai vorbim încă o dată

cu Tilde. Doar au fost în aceeași cameră.

*

Erica își așeză hainele pe patul de hotel. Era o provocare să se îmbrace elegant. Pe de o parte, toate hainele îi erau strâmte din cauza kilogramelor pe care le luase în ultima perioadă și, pe altă

parte, nu știa cu ce să se îmbrace. Negru era bineînțeles o carte câștigătoare, dar oare trebuia să-și o bluză sau un tricou cu guler?

Se hotărî să-și pună o bluză și o pereche de pantaloni cu elastic comod în talie. Apoi se aranjă repede în oglindă — puțină cremă, rimel și ruj. Mai mult de atât chiar nu putea.

Se uită din nou la oră și la adresa din telefon. Expoziția începuse la ora 19:00 și făcu socoteala că îi trebuie un sfert de oră să ajungă

la adresa aflată aproape de Odenplan.

Avusese noroc. Lenora, cea care expunea în seara asta la Blanche, era o veche cunoștință. Când Erica studia Literatura la Universitatea din Stockholm, Lenora studia Arta și drumurile lor se întâlniseră la barul universității. Câțiva ani fuseseră de nedespărțit, apoi viața le dusese pe

căi diferite. Dar Erica își aducea aminte cu drag de momentele în care ea și Lenora beau vin ieftin discutând despre viață și despre dragostea imposibilă.

Se simțea puțin aiurea că nu-i spusese Lenorei adevăratul motiv care-o adusese la expoziție. Bucuria ei evidentă o împiedică să

recunoască adevărul, dar de fapt chiar era curioasă să-i vadă

creațiile.

Când încă mai petreceau timp împreună, Lenora modela în lut și provoca de multe ori cu lucrările ei. Dacă era să creadă ce scria pe pagina de internet a clubului Blanche, Lenora continuase în aceeași direcție. Era descrisă ca *o Judy Chicago postfeministă, care arată cu degetul în viteză spre obsesia neomaterialistă a scenei artistice*.

Erica nu pricepuse nimic din descrierea asta. Și nu înțelegea nimic nici din recenzia din ziarul *DN* pe care o găsise când o căutase pe Lenora pe Google. Creația ei era descrisă ca fiind *o fantezie postapocaliptică bine coregrafiată, care dă peste cap tot ceea ce crede scena artistică suedeză că știe despre neomaterialism și în același timp*

lovește în cea mai dureroasă rană a antropocenului. Credea că e o recenzie pozitivă, dar nu era foarte sigură.

Se mai uită încă o dată în oglindă, își luă geanta și plecă. Ieși din hotel și făcu stânga spre stația de taxiuri de pe Kungsgatan, unde de cele mai multe ori așteptau multe mașini.

După ce-i spuse adresa șoferului, se cufundă în pernele banchetei și scoase telefonul să vadă dacă Patrik îi dăduse vreun semn.

Nimic. Se uită la titlurile din ziare. Nimic nou, doar speculații.

Nimeni nu știa cine erau victimele, dar erau poze cu tehnicienii în costume albe cărând trei cadavre. Ce s-o fi întâmplat pe insulă?

Erica se uită pe fereastră la clădirile pe lângă care treceau. Văzu coada lui Louise legănându-se în fața ei când mergeau la un *powerwalk*. Nu i se întâmplase nimic, nu?

Se smulse din gânduri când taxiul opri și trebui să plătească.

Totuși, se simțea ca în ceață.

Văzu privirea mirată a șoferului în oglinda retrovizoare. Singurul lucru pe care putea să-l facă acum era să afle eventualele secrete ale clubului Blanche.

Își netezi pantalonii și ieși din mașină. Intrarea era discretă și scara ducea într-un spațiu aflat la subsol, cu ziduri de cărămidă. O

fată frumoasă, undeva la vreo 20 de ani, controlă lista de oaspeți și o lăsă să intre cu o privire milostivă.

Erica nu se simțea în largul ei. Era cât se poate de elegant și la ocazii de genul ăsta nu era invitată de obicei. Oameni îmbrăcați în general în haine negre vorbeau în surdină în jurul ei. Câțiva nu reușiră să-și ascundă mirarea când o văzură.

Prin paharul de vin, Erica zări câțiva membri ai Academiei Suedeze, un cântăreț de operă cunoscut pe plan internațional, mulți politicieni și un văr de-al regelui.

— Bună!

Lenora țipă de bucurie când o văzu pe Erica și îi sări de gât.

Rămaseră îmbrățișate mult timp. Erica își reaminti cum de multe ori își promisese să țină legătura cu oamenii importanți din viața ei. Dar era

greu să păstreze relațiile cu prietenii din Stockholm, când ea stătea în Fjällbacka și pe deasupra mai avea și serviciu și

copii mici. Lenora era căsătorită, știa deja, dar ea și soția ei nu aveau copii. Cel puțin din câte știa Erica.

— Arată-mi ce ai făcut, zise Erica arătând cu degetul curioasă spre expoziția din spatele localului.

Lenora îi arătă, cu ochii sclipind de bucurie, fiecare piesă în parte, explicându-i și gesticulând. Printre altele, era expusă o vulvă

din ceramică, având un copac crescut între labii și un penis în erecție care scuipa monede euro.

Erica o urmă politicoasă și făcu tot ce îi stătu în puteri să fie la fel de entuziasmată ca ea. Dar îi era extrem de greu să înțeleagă

arta asta. Nu avea nici cunoștințe și nici nu era în elementul ei.

Dar nu era nicio îndoială că Lenora era talentată.

— Putem să stăm de vorbă puțin mai târziu? întrebă Erica după ce se uită la toate obiectele expuse.

Lenora ridică o sprânceană.

— Știam eu că nu creațiile mele în ceramică sunt cele care te interesează.

O bufni râsul când văzu fața Ericăi.

— Deja am vorbit cu lumea vreo oră. Merit un pahar de vin la bar.

— Ah, chiar speram că există un bar, răsuflă Erica ușurată.

Lenora își scutură capul în așa fel încât coama de păr negru creț

parcă zbură.

— Aici e Blanche. Clubul decadenței. Normal că există un bar.

Își făcură loc printre oamenii de cultură care socializau, până la un bar aflat în colț. O altă fată frumoasă, care semăna izbitor cu cea de la intrare, servea la bar.

— Două pahare cu vin roșu, comandă Lenora fără să o întrebe pe Erica, pentru că știa deja ce-i place.

Se așezară la bar cu paharele cu vin.

— Văd că tot personalul arată într-un anumit fel, remarcă Erica gânditoare, arătând discret către frumusețea din spatele barului.

— Genul lui Ole.

— Exact opusul lui Susanne, comentă Erica, iar pe Lenora o bufni râsul.

— Da, am putea discuta mult pe tema asta. Totuși, nu înțeleg unde le găsește. Parcă are undeva o fabrică numai a lui, unde face

pe bandă fete blonde, cu picioare lungi, doar pentru Blanche.

— Deci aventurile lui nu prea mai sunt un secret?

Luă o gură din vinul roșu. Era foarte prost, dar asta se servea, așa că asta bea. Murmurul din jurul lor era plăcut.

— Ce zic ceilalți coproprietari ai clubului?

— De aventurile lui Ole? pufni Lenora. Așa face de foarte mulți ani, deci nu cred că-i mai pasă cuiva. Blanche are mai multe apartamente și tot circulă zvonuri despre cum sunt folosite.

Susanne se descurcă de minune să facă pe surda.

— Poate au o căsnicie deschisă?

— Pe jumătate. Nimeni nu a auzit ceva despre Susanne și vreun alt bărbat. Ole e cel care are o căsnicie deschisă, nu ea. Și nimeni nu înțelege de ce acceptă ea.

— O căsătorie din interes? La Hollywood circulă multe zvonuri despre actori care s-au căsătorit doar pentru a-și ascunde homosexualitatea.

Lenora își aranjă părul care strălucea nenatural de frumos în lumina magică a localului.

— Chiar nu știu cui i-ar păsa dacă Susanne ar fi gay. Ca scriitoare, e mai degrabă un atu și o reclamă bună dacă ești lesbiană. Nu mai sunt vremurile Selmei Lagerlöf și ale lui Karin Boyes. Oricum, i-am văzut des împreună aici și sunt convinsă că îl iubește. Poate prea mult.

— Și ceilalți? Henning și Elisabeth? Rolf? Ce părere ai despre ei?

— Bănuiesc că Rolf e motivul pentru care îmi pui întrebările astea.

S-a tot bârfit în legătură cu moartea lui și au fost chiar discuții să

amâne expoziția mea. Dar am auzit că ceilalți coproprietari au cerut ca activitatea să se desfășoare normal.

Erica își dădu seama că Lenora nu văzuse știrile despre crimele de pe Skjälerö, dar preferă să nu spună nimic încă. Voia să se concentreze pe Rolf.

— Și ce se spune despre Rolf? Ce teorii sunt în legătură cu moartea lui?

— Rolf era iubit. În ciuda felului său dur câteodată. El vedea oamenii. Nu-i păsa de averi sau de statut.

— Dar celorlalți le pasă?

— Da, aș spune că li se pare că sunt mai presus de oamenii de rând. Însă Rolf nu era așa.

— Deci nu avea dușmani?

Erica descoperi cu stupoare că vinul din pahar se terminase. Cam repede. Lenora îi luă paharul, se duse la bar și apoi veni înapoi cu el plin.

— Ți-e dor de viața de adult?

— Nu glumi, gemu Erica. Dar în curând copiii se fac mari. Trebuie doar să mai rezistăm puțin. Doar că acum am început să intru la menopauză. Nu credeam că o să se întâmple înainte să împlinesc 50 de ani.

— Premenopauză, o căină Lenora. E neplăcut.

Erica mai luă o gură de vin. Parcă acum era mai bun decât la primul pahar.

— M-ai întrebat de dușmani, reluă Lenora. Din câte știu, Rolf nu avea dușmani. Ai lui Ole, în schimb, stau la coadă. Sunt alte vremuri acum. Bărbații nu mai pot să se comporte cum vor. Nu știu detalii, dar am auzit că au fost probleme între coproprietari.

Louise a avut o perioadă groaznică.

Erica tresări.

— Louise?

— Da, a continuat să se ocupe de administrarea clubului și după

ce a devenit asistenta lui Henning. Când s-a aflat că presa a început să sape în trecutul și istoria lui Blanche, a avut zile grele aici. Și, sinceră să fiu, nu mă miră interesul presei. Vezi și tu cine vine aici. Și prin Susanne există și o legătură cu Academia Suedeză.

Nu poate să fie ceva mai delicios decât un scandal cu persoane din instituția cu care ne mândrim ca națiune pe plan internațional.

— Adică Louise a lucrat la Blanche înainte să lucreze pentru Henning? întrebă Erica.

Nu-și aducea aminte s-o fi auzit spunând vreodată ceva despre Blanche. Nu vorbea decât de rolul ei de mână dreaptă a lui Henning.

— Da, așa l-a cunoscut pe Peter. El lucra aici de când era căsătorit cu Cecily și după accident ea i-a fost alături. L-a sprijinit. Și apoi l-a sprijinit și pe Henning.

— Aha, OK. Niciodată nu m-am gândit să o întreb cum s-a cunoscut cu Peter.

— Sunt o pereche frumoasă și Louise a fost minunată cu băieții.

— Sunteți prietene?

— De fapt, sunt prietenă cu Peter. Am început să petrecem mai mult timp împreună după ce te-ai mutat tu. Dar, da, mă împac bine și cu Louise. Nu știu ce s-ar fi făcut familia Bauer fără ea.

— Ne întâlnim și noi cu ei când vin în Fjällbacka.

Văzu în fața ochilor poza cu cei trei saci cu cadavre cărați de tehnicieni în costume de protecție albe. Parcă nu era corect să nu spună nimic.

— Se pare că s-a mai întâmplat ceva, zise ea rar. Pe Skjälerö. Așa spun ziarele. Dar încă nu sunt detalii despre ce s-a întâmplat exact.

Lenora trase adânc aer în piept.

— Cum adică?

Luă repede telefonul mobil și căută știrile.

— Dumnezeule!

Lenora se uita cu mână la gură la poza cu cei trei saci de cadavre.

Erica nu scoase niciun cuvânt cât prietena ei citi articolul. Auzi în murmurul din jur cuvinte ca *îngrozitor* și *teribil* și își dădu seama că zvonul se împrăștia acum și prin local.

— Soțul meu sigur e acolo, adăugă Erica. Dar n-am reușit să

vorbesc cu el până acum, așa că n-am niciun detaliu.

Încercase să nu facă speculații în legătură cu cine era în sacii ăia, dar încă o dată văzu în fața ochilor chipul lui Louise și îi dădură

lacrimile.

— Nu poți să mai încerci să dai de el? întrebă Lenora.

Erica ezită, dar apoi scoase iar telefonul. Știa că Patrik ținea la integritatea anchetei, însă îngrijorarea devenise parcă dureroasă și nu putea nici să înfrunte privirea Lenorei.

Îmi pare rău că te deranjez. Dar trebuie să știu. Cine a murit?

Trimise mesajul repede. Puse telefonul în fața ei, uitându-se la punctele care îi arătau că Patrik scrie ceva. După câteva secunde, primi un mesaj.

Aproape că rămase fără suflare când îl citi. Nu putea să priceapă

ce scrie acolo. Nu putu să scoată niciun cuvânt şi îi întinse

telefonul Lenorei.

Patrik se îndepărtă de case şi privi marea fără să vadă de fapt priveliştea. Simţea oboseala venind în valuri. Era seară şi ei erau pe insulă doar de pe la prânz, dar orele de concentrare intensă îl lăsaseră fără energie. Şi totuşi ştia că trebuie să mai reziste câteva ore.

Colegii lui luaseră o pauză şi aşteptau în curtea dintre case. Avea nevoie de câteva secunde de liniște înainte să se întoarcă şi să

continue.

Până să se întoarcă în casa mare, Patrik luă o gură de aer curat pentru a nu ştiu câta oară azi. Îi lăsă pe Paula şi pe Gösta afară, iar el şi Martin intrară. Nu prevedea că o să fie probleme, aşa că nu era nevoie de toţi patru acolo.

— Rickard. Tilde. Am dori să veniţi cu noi la secţia din Tanumshede.

— La dracu'! De ce noi?

Rickard se ridică rapid. Îşi aranjă părul pe-o parte. Arăta în continuare mahmur şi obosit, cu ochii roşii şi broboane de sudoare pe frunte, deşi în cameră era răcoare.

Toţi ochii erau aţintiţi către el. Louise se ridică încet de pe canapeaua unde se odihnise.

— Ce se întâmplă? întrebă ea somnoroasă.

Apoi își dădu singură seama și respiră adânc. Patrik înghiți în sec. Încercă să nu se uite la Henning și Elisabeth, dar le simțea privirile.

— Rickard, avem decizie de arestare pe numele tău, iar pe Tilde trebuie s-o audiem.

Nu se mai auzeau decât vocile lor și focul care trosnea în șemineu. Apoi Henning întrebă cu o furie reținută:

— Ce înseamnă asta? Trebuie să fie o greșeală.

Patrik strânse din dinți. Nu i se întâmpla des în fața unei familii îndurerate și nu avea decât să amplifice tragedia pentru toți cei implicați. Dar treaba lui era să afle adevărul și în momentul ăsta dovezile îl indicau pe Rickard. Erau dovezi. Dovezi clare.

— Avem decizia procurorului. Trebuie să mergi cu noi, Rickard. Pe

tine, Tilde, nu putem să te obligăm să ne însoțești, dar e în interesul tuturor să putem investiga totul, așa că ar fi bine să

colaborezi cu noi.

Elisabeth îi căută mâna lui Henning, cenușie la față.

— Du-te cu ei! îl îndemnă ea repede pe Rickard. Du-te cu ei, ca să

putem clarifica greșeala asta.

— Îl sun pe avocat, zise Henning.

Îi dădu drumul mâinii lui Elisabeth și se duse în birou.

— Mamă, ăștia sunt doar polițiști proști de la țară. O să se rezolve totul.

Rickard își îndreptă umerii, dar Patrik observă o urmă de panică

în privirea lui.

— Merg și eu, nu-l las pe Rickard singur.

Tilde își luă geanta și ieși în hol.

— Mă întorc în câteva ore, spuse Rickard și plecă după Tilde, își puse o pereche de pantofi și geaca, apoi dădu din mâini.

— Așa? Mergem sau nu?

Patrik se uită la Martin. Mândria pe care o afișa Rickard acum era un avantaj pentru ei. Cu cât voia să arate mai mult că le e superior, cu atât era mai bine pentru ei.

— O să vă pară rău, îi avertiză Rickard când închise ușa după el.

Nu știți că avem cunoștințe sus-puse? O să ajungeți să dați amenzi în parcare la Jokkmokk când o să terminăm cu voi.

Continuă să bălmăjească în timp ce se îndreptau spre barcă, iar Tilde alerga neliniștită după el. Alunecă pe tocurile înalte care nu erau deloc potrivite pe stâncile alea, dar Martin o prinse de braț în ultima secundă.

— Mulțumesc, îi spuse ea, iar Rickard se uită la ei nervos.

— Fratele meu e mort. Și nepoții mei. Chiar nu putem să-i plângem în liniște?

— Trebuie să ne facem treaba, îi explică Patrik.

— Da, normal că așa sunt folosiți banii noștri din impozite, mormăi Rickard în timp ce se urca în barcă.

Tilde era chiar în spatele lor.

— Nu-și face niciun serviciu așa, șopti Martin în spatele lui Patrik.

Paula și Gösta trebuiau să rămână pe insulă până terminau

tehnicienii. Și, în plus, colegii din Uddevalla cercetau încă zona, așa că avea nevoie de oameni acolo.

— Cretinul ăla cu elicopterul a plecat, remarcă Martin.

Patrik mormăi. Încă se întreba cum de a reușit presa să afle atât de repede că s-a întâmplat ceva acolo. Dar avea o bănuială.

Stockholm 1980

Lui Pytte îi plăcea să locuiască la casă și îi plăcea la Rolf și Ester.

Vila gri din Enskede avea o grădină mare în spate, cu o grămadă de căpșune, rubarbă, morcovi și mazăre. În fiecare după-amiază se ducea cu Ester în grădină și culegea într-un coș mare legume pentru cină. Nu știa că morcovii și roșiile pot fi atât de bune. Tatăl ei nu era prea încântat de legume și nu cumpăra des. Și, când cumpăra, nu aveau niciun gust. Cele care creșteau în grădina lui Ester și Rolf erau altfel.

— Vrei tartă cu rubarbă în seara asta după masă? o întrebă Ester mângâindu-i părul.

Pytte dădu din cap bucuroasă. Gustase tartă cu rubarbă prima dată la ei și fusese cel mai bun lucru pe care-l mâncase vreodată. Îi plăcea să mănânce și cozile de rubarbă, pe care punea zahăr.

Numai gândul la gustul acrișor amestecat cu dulceața zahărului o făcea să o doară dinții.

— Când vine tata acasă? întrebă ea întinzându-se după o căpșună

mare și coaptă.

Se prefăcu că nu era așa de important, deși era cel mai important lucru din lume. Și Ester, și Rolf se uitau cu tristețe la ea de fiecare dată când le

punea întrebarea asta, așa că încerca să nu întrebe prea des.

— Rolf a sunat și a zis că doctorul a decis că poate să vină acasă

sâmbătă!

— Câte zile mai sunt până sâmbătă? întrebă Pytte.

Inima îi bătea cu putere. Îi era atât de dor de tatăl ei, încât nu știa cum dorul ăsta are loc în corpul ei micuț.

— Mai sunt patru zile. E OK? Să mai stai cu noi patru zile?

Ester o privi cu blândețe. Lui Pytte îi plăcea de ea. Îi plăcea și de Rolf. Erau buni. Bineînțeles, nu la fel de buni ca tatăl ei — nimeni

nu era ca tatăl ei —, dar îi îndrăgea și îi plăcea să stea la casă cu grădină.

— E OK.

Ester se lumină la față.

— Atunci trebuie să profităm cât stai aici. Trebuie să facem toate felurile de mâncare care îți plac. Începem în seara asta cu tartă cu rubarbă și mâine, înghețată de vanilie cu căpșune. Și mâine la micul-dejun poate vrei să încerci cremă de agrișe? Bunica mea m-a învățat să fac și se mănâncă cu lapte.

— Cred că e bună, zise Pytte repetând încet.

Cremă de aaaaagriiișeeee. Un cuvânt foarte amuzant. Și tot ce-i făcuse Ester fusese bun. Așa că sigur o să-i placă și crema de aaaaagriiiișeeee.

O luă de mână, dar, spre surprinderea ei, Ester nu se bucură. În schimb, i se înlăcrimară ochii. Pytte luă căpșuna cea mai mare și i-o întinse.

— Ia-o! E cea mai mare. E a ta.

Ester ezită. Apoi luă căpşuna. Şi zâmbi, iar Pytte o strânse mulţumită de mână. Nimeni nu putea să fie trist când avea o astfel de căpşună. Bucuria explodă în sufletul lui Pytte. Tatăl ei venea în curând acasă.

Erica se opri la un magazin 7-Eleven, pentru că-i era brusc poftă

de ceva dulce. Ai naibii hormoni, îşi băteau joc de ea.

Mersese pe jos de la Blanche spre hotel. Vremea era plăcută şi ea chiar fusese înţeleaptă că îşi luase pantofi comozi în loc de tocuri.

Atmosfera la Blanche devenise sumbră după ce se răspândiseră

veştile despre Skjälerö. Se făceau tot felul de speculaţii despre cine erau victimele şi ce anume se întâmplase de fapt. Versiunea care prinsese cel mai bine era că Elisabeth şi Henning fuseseră ucişi de Rickard, care apoi s-a sinucis. Erica ştia adevărul. Şi acum ştia şi Lenora. Dar jurase că nu va spune nimic până când poliţia nu va dezvălui presei numele victimelor. Patrik spusese foarte clar în mesaj că informaţia nu trebuie să se răspândească.

Erica se uită prin fereastra magazinului 7-Eleven. Chiar trebuia să intre? Dar avea nevoie de ceva care să o distragă, trebuia să se uite la un film sau ceva de genul ăsta, ca să nu se mai gândească la ce se întâmplase pe insula familiei Bauer. Şi, dacă se uita la un film, trebuia să aibă ceva dulce.

Se duse ca teleghidată la raftul cu bomboane, de unde îşi luă o pungă cu Dumle, una cu bomboane gumate şi una cu bomboane sărate cu gust de lemn-dulce.

Când intră în cameră, Greta Garbo îi zâmbi din frumosul tablou alb-negru. Se schimbă rapid în ceva mai comod şi îşi făcu un coc în vârful capului. Voia să se culce devreme, ca să poată să rezolve cât mai multe a

doua zi, dar era încă devreme și mai spera că Patrik va avea puțin timp să o sune.

Își făcu un bufet de bomboane pe pat și începu să schimbe canalele la televizor. Într-un final, găsi o comedie cu Jennifer Aniston și se așeză comod între perne. Dar tot îi era greu să se concentreze la film; se gândea numai la cei trei saci negri și la treburile ei din Stockholm.

Nu avea niciun plan. Indiciile erau cam puține și putea doar să-și urmeze intuiția. De obicei, curiozitatea o făcea să meargă înainte.

Ce voia să afle acum? Își luă agenda și un pix și începu să scrie.

În mijlocul foii din agendă scrise *Rolf*, apoi trase o linie. Lângă

linie scrise *Lola*, *1980*, *Incendiu*, *Blanche*, *Zvonuri*, *Academia Suedeză*, *Expoziție*, *Fotografii*, *Skjälerö*, *Peter*, *Masacru*.

Roase puțin capătul pixului înainte să ia câteva bomboane. În momentul acela sună telefonul. Era Patrik. Încercă să mestece repede, dar avea încă gura plină când răspunse la telefon.

— Ești beată? întrebă Patrik mirat.

Erica râse.

— Nu, nu, am dat iama în niște bomboane.

Imediat redeveni serioasă.

— Ce faceți? Ești bine?

Se făcu liniște destul de mult timp, apoi Patrik oftă.

— Este foarte, foarte greu. Pentru toți. Sunt la secție acum, am…

am arestat o persoană.

Erica reuși să înghită ultima bomboană, iar acum putea să

vorbească normal.

— Cine… ce poți…?

— Îți povestesc mai multe mâine. Nu pot acum. Mai lucrez câteva ore și apoi o să dorm aici, la secție. Mama știe, stă la noi cu copiii.

Nu pot să-i văd acum. M-ar durea prea tare.

— Iubitule…

Erica lăsă cuvintele să plutească în aer.

— Ție cum îți merge? întrebă Patrik după o clipă de tăcere.

— Vorbim mâine sau când poți tu. Fă ce trebuie, voiam doar să-ți aud vocea. Și să-ți spun *noapte bună*.

— Știu, răspunse el și ea îl simți prin telefon că zâmbește. Noapte bună, iubito! Te iubesc și pe tine, și pe copii.

— Știu. Și noi te iubim. Noapte bună.

Erica rămase o clipă cu telefonul în mână. Realiză apoi că nu înțelesese nimic din filmul de la televizor, dar nu conta. Era doar un fundal pentru gândurile ei.

Își luă din nou agenda ca să continue. Băgă mâna în punga cu bomboane și își dădu seama că deja se terminaseră. Mâncase totul în timp-record.

Se strâmbă în sinea ei și mototoli zgomotos punga. Apoi încremeni. Deschise mâna încet și se uită la punga care își relua încet forma inițială.

Punga cu Dumle.

În minte i se strecura încet o bănuială. Şi, cu cât se întorcea mai

mult în trecut, cu atât bănuiala începea să se transforme în certitudine. Se holbă la pungă.

La naiba!

*

— Vrei să-ţi aştepţi avocatul? întrebă Patrik când se aşeză în faţa lui Rickard.

Martin era în sala de-alături, cu Tilde; voiau să-i interogheze separat, ca să nu aibă posibilitatea de a vorbi între ei.

— Jakobsson vine de la Stockholm. O să dureze şi eu nu am nimic de ascuns.

Rickard îşi puse picior peste picior şi îşi aranjă părul. Patrik nu putu să nu remarce că era un gest pe care Rickard îl făcea des, dar nu-l cunoştea atât de bine încât să ştie dacă era un semn de nervozitate sau doar un tic.

— Povesteşte-mi din nou despre seara şi noaptea de ieri.

— Deja am vorbit despre asta, oftă Rickard.

Patrik aşteptă.

— OK, spuse în cele din urmă. Din nou deci. După cină, mama, tata şi ceilalţi au vrut să vorbească despre ceva. Cred că am băut foarte mult, pentru că am doar o amintire vagă că eu şi Tilde ne-am dus să ne culcăm. Ne-au dat afară din casa noastră, aşa că a trebuit să dormim în camera copiilor.

— Te-ai trezit în cursul nopții? Ai auzit ceva?

Rickard clătină din cap.

— Nu, am dormit buștean. M-am trezit când a început să țipe Louise…

Își aranjă părul din nou. Acum îi stătea fix în sus.

— S-a trezit și Tilde atunci sau era deja trează?

— Atunci s-a trezit și ea.

— OK…

Patrik se gândi cum să continue. Voia cât mai multe detalii incriminatorii de la Rickard, înainte de a-i arăta ce găsiseră

tehnicienii.

— Zici că nu-ți aduci aminte exact cum ați ajuns în dormitor, dar știi dacă v-ați dezbrăcat înainte să vă culcați?

— Eu m-am trezit în chiloți și Tilde era goală, așa că, da, cred că

ne-am dezbrăcat.

— Și v-ați pus hainele pe scaunul de la biroul din camera băieților?

— Habar n-am. E totul în ceață. De obicei nu mă îmbăt așa, dar m-am luat cu Ole, cred. El poate să bea cu găleata. Și Tilde era și ea beată moartă. Dar înțelegi și tu că asta are legătură cu tot ce s-a întâmplat, cu moartea lui Rolf și tot… te afectează.

— Da, așa e.

Patrik notă ceva în agendă. Tot interogatoriul era înregistrat, dar notițele astea îl ajutau să-și țină gândurile în ordine.

— Când am vorbit ultima dată, ai zis că aveai o relație bună cu fratele tău, dar că existau niște conflicte în familie din cauza situației tale financiare. Poți să-mi povestești ceva despre asta?

Rickard pufni.

— Nu înțeleg de ce e atât de important. Nu e nicio chestie. Am niște datorii, dar am și niște investiții, așa că trebuie doar răbdare.

Totul o să fie bine. O să am mai multe parale ca Peter!

Rânji. Apoi îi pieri rânjetul.

— La naiba, tot uit…

Se aplecă și-și cuprinse fața între palme. Se șterse la ochi câteva secunde și apoi se uită la Patrik din nou. Ochii îi străluceau, dar Patrik nu știa dacă era din cauza lacrimilor sau pentru că era mahmur.

— Nu înțeleg de ce pierdeți timpul cu mine. De ce nu-l căutați pe cel care a făcut asta? Peter era pe cai mari în lumea financiară, sigur a descoperit el ceva aiurea. În afacerile astea mari sunt mulți bandiți, sigur ăsta e motivul crimei. Sigur au venit pe insulă cu o barcă azi-noapte, când dormeam noi.

Își aranjă iar părul. Patrik bătu cu pixul în agendă, apoi rămase nemișcat.

— Și cum explici faptul că am găsit cămașa ta plină de sânge în coșul cu rufe?

Rickard se holbă la el. Vru să-și aranjeze părul din nou, dar se

opri.

— Ce ați găsit?

— Am găsit cămașa ta plină de sânge în coșul cu rufe, repetă

Patrik rar.

— În coșul cu rufe?

Rickard înghiți zgomotos.

— Da.

Patrik tăcu. Un polițist bun știe că tăcerea e cel mai de preț aliat.

Toți oamenii au o nevoie interioară de a umple tăcerea. Chiar dacă

e în dezavantajul lor.

— E imposibil.

Rickard dădu din cap.

— A pus-o cineva acolo. Nu am împușcat pe nimeni. Nici măcar nu am ținut vreodată o armă în mână.

Dădu din nou din cap.

— Jur că vrea cineva să-mi însceneze totul. Cineva i-a împușcat îmbrăcat cu cămașa mea. Este… Dumnezeule, asta e o nebunie!

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare și Rickard se trase ușor de guler.

— Apropo, ai zis… ai zis că era pe scaun… cămașa.

— N-am zis că era pe scaun. Te-am întrebat dacă ții minte să-ți fi lăsat hainele pe scaun înainte de culcare. Pantalonii tăi erau acolo.

Dar cămașa era în coșul cu rufe din baie. Plină de sânge.

— Nu poate să fie adevărat.

Rickard tăcu. Se uită în jos și corpul îi tresări de câteva ori; în cele din urmă, ridică privirea spre Patrik.

— Nu mai spun nimic până nu vine avocatul.

Patrik se ridică dezamăgit. Pentru moment, conversația era încheiată.

— Rickard l-a omorât pe Rolf?

Cuvintele rostite de Vivian căzură ca niște bolovani în liniștea care se așternuse în living.

Elisabeth întoarse privirea spre ea. Ce voia să spună femeia asta?

— Nu, Rickard nu a omorât pe nimeni. Nici pe Rolf. Nici pe Peter.

Nici pe băieți. N-ar fi putut! N-ar putea! Nici să nu te gândești la

așa ceva…

Elisabeth se cufundă în canapea și nu-și putu opri lacrimile. Era un coșmar.

Henning ieși din birou și se uită împrejur.

— Ce se întâmplă? Stați liniștiți, vă rog. Jakobsson vine de la Stockholm, Elisabeth. E deja în mașină. Asta e doar… e doar o neînțelegere.

Elisabeth îl luă de mână și el se așeză pe canapea. Nu mai avea nicio putere.

— Dar dacă e adevărat…

Louise își drese vocea și zise apoi cu furie în glas:

— Tu l-ai protejat întotdeauna, Elisabeth! Nu știi cum e Rickard!

Nici tu nu știi cum e, Henning! L-ați răsfățat. Este un răsfățat cu nasul pe sus și îl ura pe Peter!

Elisabeth se încordă. Cuvintele lui Louise erau parcă o lovitură

de bici.

— Ce vrei să spui? Chiar crezi că Rickard și-a omorât propriul frate și nepoții? Ești șocată, înțeleg, dar, Dumnezeule, îl cunoști pe Rickard! N-ar fi putut niciodată să-i omoare! Și de ce să-l omoare pe Rolf? Ce motiv ar fi avut?

Își dădu seama indignată că i se pițigăiase vocea. Henning o luă

în brațe, protector.

— Suntem toți îndurerați, i se adresă el lui Louise. Nu ne ajută cu nimic să ne întoarcem unul împotriva celuilalt. Rickard și Peter mai aveau divergențe, așa cum au frații. Dar Rickard nu-l ura.

— Henning are dreptate, Louise, interveni pe neașteptate Ole.

Elisabeth se uită la el; uitase că era aici.

— Îi știu pe Peter și pe Rickard de când s-au născut, continuă el.

Erau diferiți, dar erau ca planetele în sistemul solar. Nu se deranjau unul pe celălalt.

Susanne îl aprobă cu un gest din cap.

— Așa e, Louise. Au fost total diferiți încă de la început, dar nu s-au urât niciodată. Nu înțeleg cum poți să te gândești la așa ceva. E

groaznic pentru Henning și Elisabeth.

Apoi se întoarse către Vivian.

— Și Rickard nu avea niciun motiv să-l omoare pe Rolf. E doar o

coincidență îngrozitoare că lucrurile astea s-au întâmplat în același timp. Moartea lui Rolf e sigur o spargere care nu a ieșit cum trebuie. Iar Peter și băieții… Da, nu știu. E treaba poliției. Dar nimeni de aici nu a avut vreo dorință sau vreun motiv să le facă

rău. Și asta e valabil și pentru Rickard. Știi și tu, Louise. Ești doar supărată și șocată acum.

Susanne o privi pe Louise, care nu se uită la ea.

Vivian începu să plângă.

— Vreau să mă duc acasă. Nu vreau să mai stau aici.

Vocea ei pluti lent prin cameră.

— Ne-au zis că putem pleca, zise Ole arătând spre polițiștii care încă erau afară.

— Atunci vreau să iau o barcă până pe continent, zise Vivian.

— Mergem și noi, anunță Susanne. Luăm o cameră la hotel câteva nopți, în caz că poliția mai are întrebări. Apoi plecăm la Stockholm. Asta, dacă n-aveți nevoie de noi aici.

Elisabeth nu se uită la Susanne. Era evident că nu voia decât să

plece de pe insulă. *Pleacă atunci!* ar fi vrut să urle la ea.

— Nu e nicio problemă, răspunse ea. E Nancy aici. Și Louise.

Suntem împreună. Și nu putem face nimic altceva acum. Iar mâine vine avocatul nostru și Rickard poate să se întoarcă acasă. Trebuie să-l aducem acasă. Și pe el, și pe Tilde. Trebuie să organizăm înmormântarea…

Elisabeth se miră singură de cât de distantă părea.

— O să rezolvăm totul, iubito. Împreună. Ne ajută Louise cu tot.

Henning o luă de mână. Ea încercă să ia putere de la el, dar mâna lui nu făcea decât s-o împovăreze.

— Bineînţeles că-l ura pe Peter.

Elisabeth se uită la Louise, care stătea pe canapea. Toţi cei din încăpere se întoarseră către ea, iar Louise îi privi în faţă. Apoi se aplecă şi scoase o tabletă din geantă, deschise o aplicaţie şi întoarse ecranul spre ei.

— Mesajele lui Peter vin şi pe tabletă. Adineauri am văzut ce i-a trimis Rickard. Azi-noapte.

Elisabeth nu putea să priceapă cuvintele de pe ecran, oricât se străduia.

Louise se ridică.

— Vin şi eu pe continent. Deja mi-am anunţat părinţii că vin.

— Sper că nu te gândeşti…

Henning rămăsese cu privirile la tabletă.

— Sper că nu te gândeşti să le arăţi poliţiştilor?

— Deja le-am trimis, răspunse Louise scurt.

Se îndreptă spre hol, dar se opri în faţa lui Henning şi Elisabeth.

— V-am protejat destul şi am plătit pentru asta. Ajunge acum.

Se uită la Vivian, Susanne şi Ole.

— Mergeţi? I-am trimis mesaj omului cu barca să fie gata în 15

minute.

Își luă geanta și se îndreptă către ieșire.

Elisabeth era cuprinsă de durere și nedumerire, dar nu putea să

facă altceva decât să plângă în liniște.

Marți

Patrik se trezi țipând îngrozit. Se ridică de pe micul pat pliant aflat în camera de odihnă din secția de poliție și aruncă pătura de pe el. Îl sufoca.

Văzu iar imaginile în fața ochilor. Imagini care îl treziseră din somn. Imagini cu victimele de pe Skjälerö. Sângele. Ochii ficși care nu mai vedeau nimic. Dar în pat, în loc de Peter, Max și William Bauer, erau Maja, Noel și Anton. Era sângele lor. Ei erau cei care nu mai vedeau nimic.

Patrik se ridică din pat ca să scape de coșmar și se duse în bucătărie să pună de cafea.

Era o senzație ciudată să fii singur în clădirea poliției. Își luă o cană cu cafea și se așeză afară, pe scările din fața secției, la aer.

Ventilația din secție nu era modernă, era de prin anii 1960 și după o noapte petrecută acolo nu prea mai puteai să respiri. Și, în plus, coșmarul nu voia să-i dea drumul din ghearele lui.

Traficul începuse să se mai întețească, dar încă nu era oră de vârf. Era frig, însă Patrik avea o geacă destul de groasă și luase și o pătură din bucătărie, ca să se așeze pe ea.

În afară de perioada petrecută la Academia de Poliție, locuise toată viața în Tanumshede și Fjällbacka. Uneori se gândea că ar fi trebuit să

mai vadă și alte locuri. Bineînțeles că fusese în străinătate, în concediu, dar nu trăise nimic palpitant. Nu că știa de ce i-ar fi trebuit așa ceva. Erica și copiii erau totul pentru el. Și avea un serviciu unde trăia într-o lună cât alții într-o viață. Și bune, și rele.

Ieri făcuse tot posibilul să-și șteargă din minte imaginile cu băieții morți.

Făcuse tot posibilul să se concentreze doar pe ce avea de făcut, cu cine avea de vorbit și ce întrebări să pună. Orice, numai să nu se gândească la Max și William Bauer. Și la tot sângele ăla.

Dar în timpul nopții nu mai putuse să evite. Se trezise de nenumărate ori, transpirat și cu imaginea băieților în fața ochilor.

Mai fusese implicat în cazuri de crimă cu copii morți și de fiecare dată se întrebase: *Cum poți să mai trăiești apoi? Cum mergi mai departe?*

Un fost coleg de clasă trecu prin fața secției, îl văzu pe Patrik și îi

făcu semn cu mâna. Asta îi plăcea la orașele astea ca Tanumshede și Fjällbacka. Toată lumea cunoștea pe toată lumea. Și asta îți dădea un fel de siguranță. Întotdeauna era un vecin care a văzut ceva. Întotdeauna cineva recunoștea pe cineva. Toate convorbirile erau ceva de genul: *Băiatul lui Bengt i-a furat bicicleta vecinului.* Toți se cunoșteau între ei.

Realitatea cruntă era că în general infractorul era o rudă de-a victimei. Patrik auzise că nouă din zece crime erau comise de cineva apropiat victimei. Pe Skjälerö fuseseră doar familia Bauer și prietenii lor. Totuși, insula nu era o fortăreață, puteai să ajungi acolo cu o barcă și să acostezi noaptea fără să te vadă nimeni.

Numai că-i era greu să găsească logica unui asemenea gest, iar statistica era tot de partea lui, de unde explicația logică ar fi fost că

Rickard și-a împușcat fratele și nepoții.

Poza trimisă de Louise, cu mesajul pe care Peter îl primise în noaptea crimei, era încă o piesă din puzzle. Urmau să-l audieze din nou pe Rickard când avea să ajungă și avocatul lui și îl vor întreba despre mesajul ăsta. Nu putea să aibă explicații pentru tot.

Aerul rece îi pătrunse prin geacă, făcându-l să tresară. Imaginile de coșmar de azi-noapte reveniră, iar el luă câteva guri de cafea caldă, încălzindu-și mâinile pe cana fierbinte. Familia. Granița aceea firavă dintre ură și dragoste. Disfuncționalitate și funcționalitate. Sentimente care se puteau transforma foarte ușor.

Tragedia lui Henning și Elisabeth era atât de mare, încât nu-și putea închipui ce simțeau. Dintr-o lovitură, toată familia lor fusese distrusă. Sâmbătă făcuseră nunta de aur. Alături de fiii lor, nepoți și prieteni, au celebrat o viață lungă și plină de succes, viața lor ca pereche și ca familie. Două zile mai târziu, totul era bucăți. Fiul cel mare mort, doi nepoți morți și fiul cel mic arestat pentru crimă.

Nu era ceva obișnuit. Sigur a fost ceva care mocnise ani la rând, iar acum explodase și produsese o catastrofă. Dar ce? Cum?

Poate nu vor ști niciodată. Multe secrete nu ieșeau niciodată la iveală. Și după aproape 30 de ani încă se făceau speculații în legătură cu motivul pentru care își omorâseră părinții frații Menendez. Fusese doar pură lăcomie și indiferență față de doi părinți care își iubeau copiii? Sau frustrare și furie după mulți ani

de abuzuri, inclusiv de natură sexuală? Nimeni nu va afla niciodată. Poate că adevărul era undeva la mijloc.

Patrik văzuse sâmbătă ura lui Rickard față de Henning. Și ura din mesajul către Peter, pe care i-l trimisese Louise. Avea oare și Elisabeth vreo vină în toate acestea, pentru că nu reușise să-l învețe pe Rickard că nu poate să primească tot ceea ce vrea?

Frigul începu să-și facă loc prin pătură și Patrik se ridică de pe scară. Într-o jumătate de oră veneau și ceilalți: îi chemase să

rediscute cazul, în sala de conferințe. La 11:00 venea avocatul lui Rickard, iar până atunci trebuiau să rezolve tot. Datele clare din dosar erau singurul drum către adevăr. Sau cât de aproape de adevăr puteau să ajungă.

— Mi-e greu să mă obișnuiesc.

Era dimineață devreme. Mette stătea lângă fereastră și se uita la grădina încă scăldată în întuneric, iar Martin nu putea să se sature uitându-se la silueta ei cu burta rotundă. Se duse lângă ea la fereastră și o luă în brațe, punându-i mâinile pe abdomen. Simți câteva lovituri puternice care îi spuneau cât de activ este copilul.

Nu putu să-și ascundă un zâmbet larg.

— Cu ce ți-e greu să te obișnuiești? întrebă el și o sărută.

Mirosea frumos, a curat, a parfumul de pe raftul de sus din baie, al cărui nume nu și-l amintea niciodată.

— Să trăiesc cu cineva care se duce la serviciu și care ori este rănit, ori nu mai vine acasă niciodată.

— Of, Mette! oftă Martin și o strânse în brațe. Ai văzut și tu statisticile. Nu este ceva obișnuit ca polițiștii să fie răniți în timpul serviciului.

O întoarse cu fața spre el.

— Știu. Dar statistica nu prea mă ajută acum. Numai gândul la bieții băieți… cel care a făcut așa ceva sigur e un nebun și treaba ta e să-l găsești pe monstrul ăsta.

Martin scrâșni din dinți când îl năpădiră amintirile de pe Skjälerö. Imaginile de pe insulă îl însoțiseră tot timpul și abia putuse să doarmă câteva ore. Mette avea dreptate. Numai un om

fără sentimente putea împușca doi copii mici și pe tatăl lor în timp ce dormeau, lipsiți de orice apărare.

— Nu pot să vorbesc despre asta, răspunse el mângâind-o încă o dată pe burtă. Vreau să vorbim doar despre ce nume mai adăugăm pe listă pentru micuțul ăsta, ce fel de trandafiri o să plantăm pe alee și dacă e cazul să renovăm baia mică acum sau să mai așteptăm până crește copilul.

— Știi deja că o să renovăm acum baia mică, zâmbi Mette uitându-se la el cu subînțeles.

Avea dreptate. Niciunul dintre ei nu avea răbdare să aștepte. Ei trebuiau să facă tot acum, sau de preferat ieri.

Și Dumnezeu știa că avea suficiente proiecte pentru casa asta veche pe care Martin o moștenise în mod neașteptat de la Dagmar, o martoră într-o anchetă mai veche. Norocul era că nici el, nici Mette nu aveau nimic împotrivă să bage bani și timp în renovarea frumoasei case de la sfârșitul secolului. Mette chiar se îndrăgostise de ea, încă de prima dată când o invitase la cină acolo, iar ea rămase peste noapte la el.

Martin răsuflă ușurat și-și simți corpul relaxându-se lângă Mette.

În casa asta fermecătoare locuiau copiii din căsătoriile lor precedente și în curând avea să vină și primul lor copil. Câteodată

îi venea să se ciupească doar ca să înțeleagă ce noroc avusese; viața îi dăduse încă o șansă să fie fericit, fiind salvat din adâncurile întunecate în care se cufundase după moartea Piei.

— Hai, pleacă! Du-te la treabă. Nu asculta hormonii de gravidă.

Mă descurc eu.

Mette se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

— Ești sigură?

— Sigură.

Martin o sărută încă o dată și plecă spre mașină. Înainte să se urce la volan, mai aruncă o privire spre casă. Cadoul ăsta îi adusese mai mult decât sperase el vreodată.

Încercă să păstreze în suflet sentimentul de mulțumire și fericire în drum spre secția de poliție din Tanumshede. Avea nevoie de sentimente pozitive pentru a putea face față împreună cu colegii lui la ceea ce avea să urmeze.

Erica rămăsese cu testul de sarcină în mână. Nu putuse să

doarmă toată noaptea și căutase pe Google programul farmaciei de pe Drottninggatan. Fusese acolo la prima oră ca să-l cumpere.

Se uitase la test aproape 20 de minute și oricum îl întorcea, rezultatul era același: pe ecranul mic apărea un mic plus. Doamne Dumnezeule! Crezuse că era premenopauză, când ea de fapt era gravidă.

O cuprinse panica gândindu-se câte pahare de vin roșu băuse cu o seară înainte. Pe lângă cantitatea considerabilă pe care o consumase sâmbătă, la nunta de aur a lui Henning și Elisabeth.

Singura alinare era că citise undeva că fătul e într-un fel de sac, sacul vitelin sau ceva de genul ăsta, unde e protejat în primul trimestru, așa că nu ar trebui să fie afectat de consumul de alcool al mamei. Bine, asta putea să fie doar ceea ce spera ea.

Până la urmă, aruncă testul și se spălă pe mâini cu apă și săpun.

Fața din oglindă avea semne evidente de lipsă de somn. Nu doar gândul la o eventuală sarcină o ținuse trează. Vestea despre Peter și băieți o dăduse peste cap. Și nu putea să nu se gândească la Louise.

O durea sufletul pentru ea, dar nu știa cum să o ajute să iasă din întunericul în care sigur se afla acum.

Îi trimisese un mesaj înainte să se culce. Îl scrisese și-l șterse de nenumărate ori până când se hotărâse să-l trimită. Nu știa ce să-i scrie de fapt. Până la urmă, s-a mulțumit cu un mesaj scurt — *Sunt aici pentru orice ai nevoie* — și o inimioară. Era un mesaj cam sărăcăcios și mult prea scurt.

Nu primise niciun răspuns, dar nici nu se aștepta să primească.

Era cam neîndemânatică și parcă și fără echilibru când începu să

se îmbrace. Nu știa dacă își închipuia sau chiar îi era greață și se întrebă în câte săptămâni să fi fost acum. Era nesigură, pentru că

în ultima perioadă avusese o menstruație neregulată.

Se așeză pe pat. Dacă era prea târziu ca să mai facă ceva? Asta, dacă nu voiau să-l păstreze. Puteau să mai aibă încă un copil?

Acum? Gemenii erau încă mici, dar parcă ea și Patrik începuseră să

vadă luminița de la capătul tunelului. Numai gândul că trebuie să

înceapă iar cu scutece și nopți nedormite o panica. Ca să nu mai

vorbim de o sarcină cu complicații. Anxietatea era atât de puternică, încât abia putea să respire.

Cel mai mult ar fi vrut să-l sune pe Patrik. Dar știa că nu era momentul potrivit. Și voia să-i spună când era lângă el, nu la telefon, așa că trebuia să aștepte până se întorcea acasă.

Își luă geaca și geanta și ieși din cameră. Nu o ajuta cu nimic să

stea să-și facă griji; oricum nu putea să facă nimic acum. Mai bine rezolva ce-și planificase pentru ziua de azi.

Adresa era ușor de găsit. Făcu o plimbare, deși era soare cu dinți, dar se încălzi repede de la mers. Peste tot titluri care parcă țipau la ea, *Masacrul de pe Skjälerö*, scria *Expressen; Crimă în familie pe insulă*, scria *Aftonbladet*.

Erica se întreba ce face oare Patrik acum, cum se simte, cum fac față el și colegii lui. Parcă suferea pentru toți.

Stătea în fața ușii de la intrarea în bloc și își dădu seama că nu se gândise dinainte cum să intre. Și nici măcar nu știa exact despre care apartament era vorba. Știa că e la etajul cinci, dar sigur erau mai multe apartamente la etajul cinci.

Se apropie de geamul ușii mari și grele de la intrare și se uită

înăuntru, unde se vedea un panou mare cu numele locatarilor de la fiecare etaj. Notă toate numele de la etajul cinci și încercă să-i caute în lista de la interfon.

Sună de câteva ori la primul nume, dar nu răspunse nimeni.

Trecu la al doilea: Elofsson Å. După trei semnale, se auzi o voce gravă de bărbat.

Erica vorbi în interfon cât de clar putu.

— Bună, mă numesc Erica Falk și aș vrea să vorbesc cu cineva care știe ce apartament a ars în 1980.

O clipă se lăsă liniștea, apoi ușa se deschise.

Erica urcă cu liftul micuț și vechi până la etajul cinci. Apoi se uită la numele afișate pe uși, până îl găsi pe Elofsson. Sună și auzi imediat pași grăbiți de partea cealaltă a ușii.

Îi deschise un bărbat cam la 80 de ani, care se dădu deoparte ca să-i facă loc să intre. Era îmbrăcat frumos, cu cămașă, pantaloni și bretele și avea păr alb frumos și barbă.

— Intră, intră! Am pus de cafea, zise el intrând într-o bucătărie

mică, dar foarte luminoasă.

Erica se uită curioasă în jur. Se întreba dacă ăsta fusese apartamentul Lolei, dar nu vedea niciun semn că ar fi fost renovat, atmosfera de la sfârșitul secolului era intactă, chiar dacă nu era tocmai în condiții bune.

Se așeză la masa din bucătărie și așteptă răbdătoare ca bărbatul să toarne cafeaua în cănile frumoase și să le pună pe masă.

— Din păcate, nu am cu ce să te servesc. Am diabet, explică el ridicând din umeri.

— Nu e nicio problemă. Nici eu nu trebuie să mănânc dulciuri, zise Erica sorbind din cafea.

— Åke mă cheamă, continuă bărbatul și se așeză greoi pe un scaun în fața ei, după care o cercetă atent. De ce te interesează

Lola?

— Ai cunoscut-o? întrebă Erica, devenind curioasă.

Ceva în vocea bărbatului îi spunea că fuseseră apropiați.

— Da, am cunoscut-o. Dar spune-mi, de ce te interesează Lola?

Erica puse cana cu grijă pe farfurie.

— Un prieten bun mi-a povestit despre ea, despre moartea ei, şi mă interesează. Scriu cărţi. Despre crime.

— Cărţi din alea de senzaţie? se interesă Åke.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu cred că sunt de senzaţie. Totul a început cu pasiunea mea de a descoperi oamenii. Destinele lor. Şi cum este posibil să fie ucis cineva. Încerc să evidenţiez persoanele din spatele titlurilor.

— La Lola nu a fost niciun titlu, comentă Åke părând mulţumit de răspunsul ei.

— Nu, şi mi se pare ciudat. Că s-a scris atât de puţin despre crimă.

Mai ales că… Lola a fost ce a fost.

— Lola a fost minunată, zise Åke cu ochii sclipind. Absolut minunată.

Erica îşi scoase agenda din geantă.

— Pot să notez? întrebă ea şi primi un răspuns afirmativ. Eraţi apropiaţi?

— Nu, mai beam câte o cafea împreună. Eu şi iubita mea soţie eram ocupaţi cu copiii adolescenţi, unul dintre ei o luase şi pe căi

greşite. Dar îmi plăcea să mai schimb o vorbă cu Lola, era ca o gură

de aer proaspăt să vorbeşti cu cineva care nu avea aceeaşi viziune despre viaţă ca mine.

— Şi fetiţa ei?

— Micuţa Pytte. O dulceaţă de fetiţă. Era lumea ei. Şi Lola era lumea lui Pytte. A fost o tragedie. Dar nu a ars doar apartamentul ei.

Erica se aplecă cu interes înspre el.

— Nu? Povestește-mi.

— A ars și apartamentul babei ăleia nebune de Alm. Apoi a înnebunit și mai tare și n-a mai avut curaj să-l lase pe nepotul ei, Sigge, să vină să stea la ea.

— El câți ani avea?

— Era cam de vârsta lui Pytte. Cred că aveau șase ani când a fost incendiul. Tocmai făcuseră o petrecere pentru ea. Toată gașca.

— Care toată gașca?

— Nu-i cunoșteam. Îi salutam când îi întâlneam în scara blocului sau în lift. De cele mai multe ori, seara târziu. Eu stăteam de multe ori și așteptam adolescenți care nu veneau acasă, așa că îi auzeam târziu noaptea.

— Ai auzit vreodată ceartă? Erau gălăgioși?

— Nu, râsete și muzică. Singura dată când am auzit ceartă a fost în ziua când a ars apartamentul. A fost gălăgie mare.

Erica se opri din scris. Ceartă în aceeași zi?

— Ai auzit detalii?

Åke clătină din cap. Se ridică să-i umple cana cu cafea, apoi se așează din nou greoi.

— Pereții sunt prea groși. N-am auzit niciun cuvânt. Mi s-a părut că aud o voce de bărbat și una de femeie. Dar au trecut mult prea mulți ani de-atunci. Am povestit poliției, însă nici nu cred că au notat și n-a părut nimeni interesat să afle ce s-a întâmplat. Erau alte vremuri.

Erica încuviință. Nu găsise niciun articol în ziare și poliției nu-i păsase. Când începuse să caute detalii despre Lola, știuse că pe-atunci erau tot felul de prejudecăți, dar parcă tot o durea.

— Ce daune au fost la apartament? De fapt, în ce apartament

stătea?

— Cum ieși de la mine, în stânga. A fost distrus total. E împărțit la fel ca atunci, dar în rest a fost complet refăcut.

Åke se uită la ea.

— Vrei să-l vezi? Am cheile.

— Cum se face că ai cheile?

— Ud florile familiei care stă aici când sunt plecați. Sunt în Dubai săptămâna asta. Vacanța de toamnă.

— Sigur, aș vrea să văd, zise Erica ridicându-se.

Åke se ține de scaun și se ridică anevoios.

— Să nu îmbătrânești. Dacă nu ai diabet, ai gută. În curând o să

încep și să uit.

— Dar alternativa e mai rea.

Åke zâmbi.

— Da. Până nu mai e. Vino, nu trebuie să te încalți, mergem direct așa.

Scoase o cheie dintr-un dulăpior de pe peretele de lângă ușă și o luă la stânga când ieși din apartament.

Pe uşă scria *Sandén*, şi Erica îşi dădu seama imediat că era o familie cu copii mici.

Holul era plin de pantofi mici şi mari, căciuli, trotinete, căşti de protecţie. Era cam ca la ea acasă în hol.

— E OK să intrăm? întrebă Erica uitându-se prin casă.

Era parcă prea intim să intri în casa cuiva fără să ştie.

— Sper că n-o să furi sau să spargi ceva, nu? Altfel, nu e nicio problemă că îţi arăt casa. Acum nu e apartamentul lor. Acum e al Lolei.

Åke arătă cu degetul în jur.

— Exact aşa era şi atunci. Bucătăria la stânga, un dormitor cu debara în dreapta şi sufrageria în faţă. Pytte avea un pat în living, dar Lola făcuse ca o cameră pentru fetiţă acolo, în colţ.

Åke arătă spre camera mare şi luminoasă.

Se făcu linişte. Acolo găsiseră corpul micuţ al lui Pytte. Erica simţi cum o cuprinde brusc greaţa, dar se abţinu cât putu.

Åke îşi drese vocea şi continuă să-i arate apartamentul. Bătu într-unul din pereţi.

— Aici era o uşă către bucătărie. Şi camera fetelor nu exista.

Familia care stă acum aici a cumpărat şi garsoniera de alături şi au spart peretele ca să aibă mai mult spaţiu.

— Înţeleg ce ai vrut să spui când ai zis că au renovat total.

Erica se uită împrejur. Apartamentul era mai modern decât al lui Åke şi nu se mai vedea niciun detaliu de la sfârşitul secolului.

— L-au refăcut de la zero. Incendiul a distrus totul.

Erica se îndreptă către bucătărie. Îşi adusese aminte că în dosarul anchetei scria că Lola fusese găsită pe jos, în faţa aragazului.

Se aşeză în genunchi chiar în locul acela, dar bucătăria era atât de nouă, încât era greu să-şi imagineze scena.

Se ridică şi se duse în dormitor. Era luminos, aerisit şi cu ferestre mari.

Debaraua de alături era cât o cameră, şi nu ca un dulap cu uşi, aşa cum crezuse ea.

— Camera asta era ca… un butic.

Åke arătă spre dormitor şi debara.

— Lola îşi pusese amprenta aici. O mulţime de haine frumoase, pantofi cu toc, parfumuri şi bineînţeles perucile ei.

— Cred că era minunat.

Erica şi-ar fi dorit să vadă camera atunci, când stătea aici Lola. Şi-ar fi dorit să o cunoască.

— Ştii ceva despre viaţa ei de dinainte? Dinainte să fie *Lola*? Ţi-a povestit vreodată ceva?

Åke ezită.

— Pentru mine a fost doar Lola. Aşa a vrut ea. Dar…

Erica aşteptă tăcută.

— Vezi tu, e foarte ciudat. Ştiu că nu mai e şi că ar trebui să spun tot, pentru că ea e moartă, dar şi fetiţa ei e moartă, iar singurul lucru pe care pot să-l fac e să te ajut să scoţi la lumină adevărul.

Pentru că presupun că asta vrei. Adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu ele. Dar în același timp mi-e greu…

Åke își drese vocea și până la urmă își luă avânt.

— A venit o femeie care i se adresa cu „Lars“. Nu o mai văzusem înainte și n-am mai văzut-o nici după aceea. Dar Lola nu voia să o primească. Erau în hol, chiar în fața ușii când am venit eu cu liftul.

Nu am vrut să ascult ce vorbesc, așa că am intrat la mine și am închis ușa. Dar și fără să aud prea multe detalii mi-am dat seama că

Lola voia s-o facă să plece. Și am auzit când femeia i-a spus Lars.

Și… nu mi-a plăcut. Știam că ea vrea să fie Lola. Nu era Lars. Și mi se pare foarte ciudat să vorbesc despre Lars.

Erica îl mângâie spontan pe Åke pe mână.

— Hai că devin sentimental! Dar mi-a făcut plăcere să vorbesc din nou despre Lola. Și de fetiță. Nu le-am uitat niciodată. Mi-ar plăcea să apuc să aflu cine le-a ucis. Până mor sau până o să-mi pierd mințile.

— Nu pot să-ți promit nimic. Dar o să fac tot posibilul. Și eu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Lola și fetița ei.

Erica se mai uită o dată prin cameră. Și o clipă i se păru că simte miros de parfum.

Henning puse cana cu ceai pe masă și se uită la ecran. Elisabeth adormise în cele din urmă; reușise să plângă abia după ce trecuse șocul. Plânsese isteric și animalic, ca și cum inima avea să i se frângă. Ceea ce nu era deloc departe de realitate.

Începuse după ce plecaseră Louise cu Vivian, Ole și Susanne și o ținuse așa toată noaptea, iar el nu reușise deloc să o consoleze.

Acum, dimineață, o convinsese să ia un somnifer. Era la fel de greu și pentru el; nu putea să suporte și durerea ei.

Sentimentele lui erau închise undeva; parcă avea un urlet înțepenit în suflet.

Cursorul pâlpâia pe ecran. Nu stătea la calculator pentru că ar fi putut să scrie ceva. Stătea acolo pentru că era un mediu familiar.

Un chin familiar. Stătuse așa mii de ore până acum. Chinuit.

Simțind anxietatea prin toți porii. Devenise într-un fel cămașa lui de oțel și, în timp, se obișnuise cu durerea.

Acum încerca să folosească acest chin familiar pentru a putea face față noului chin, cel care îi provoca o durere atât de mare, încât îi venea să-și smulgă pielea de pe el. Dar pâlpâitul cursorului nu-i aducea nicio ușurare, ci doar anxietate. Nimic nu mai era important acum.

Henning o auzi pe Nancy în bucătărie. Lăsase ușa de la birou

deschisă, ca să scape de senzația de claustrofobie. Nu înțelegea ce se întâmplă, parcă pereții veneau din ce în ce mai aproape de el.

Se ridică și se duse la fereastră. Erau singuri pe insulă, el, Elisabeth și Nancy. Tilde voise să se întoarcă, îi sunase după

interogatoriu, dar Elisabeth o refuzase. Îi spusese să stea la hotel și că îi plătesc ei camera.

Totul se prăbușea. Toată viața clădită împreună cu grijă. Poate era karma. Multe dintre alegerile lor au fost bune pentru ei, dar poate au plătit alții. Poate chiar asta meritau.

Suna telefonul. Sunase permanent toată dimineața. Presa, prieteni care se întrebau cum se simt, sunase și avocatul familiei.

Dar el respinse toate apelurile.

Se aşeză din nou în faţa laptopului, în speranţa că va găsi linişte în pagina goală de pe ecran. Toate paginile astea goale. Putea să

găsească vreun răspuns acolo? Pagini goale.

Închise laptopul şi luă telefonul ca să-l sune pe avocat. Mai avea un fiu. Doar atât mai avea.

Mustrările de conştiinţă erau insuportabile. Paula păşea chinuit spre camera de conferinţă, întrebându-se ce sancţiune va primi.

— Patrik?

Vocea ei păru jalnică; parcă nici nu era vocea ei.

Patrik scria ceva pe *whiteboard*, în timp ce Annika punea pe masă

cafea şi o farfurie cu prăjituri.

— Da? răspunse el distrat, fără să se uite la ea.

— Putem să vorbim puţin în biroul meu?

— Bineînţeles, răspunse el punând markerul pe suportul de sub tablă.

Când intrară în birou, ea coborî ruşinată privirea. Nu putea să se uite în ochii lui Patrik.

— Te-ai întrebat ieri cum de a reuşit presa să vină atât de repede pe insulă?

— Da?

Vocea lui era aspră, iar ea se chinuia să ridice ochii pentru a-l privi. Când a ajuns acasă ieri, Johanna observase direct că e ceva în

neregulă, iar ea îi promisese că o să discute cu Patrik la prima oră.

Dar era greu.

— E vina mea. Am avut un moment de rătăcire și am făcut o prostie. Am negociat cu un jurnalist și… și am spus prea mult. Îmi cer scuze, nu o să se mai întâmple. Și accept orice sancțiune.

I se gâtui vocea și încercă să-și ascundă lacrimile. Ultimele zile fuseseră mult prea grele.

— Calmează-te, calmează-te, povestește-mi liniștită, zise Patrik punând o mână pe umărul ei.

Ea se abținu cât putu să nu se arunce în brațele lui; n-ar fi fost potrivit.

— Ce informații ți-a dat jurnalistul? întrebă el trăgând un scaun și așezându-se.

Paula se așeză în fața laptopului și apăsă pe taste de câteva ori.

Apoi întoarse ecranul către el.

— Ziarul *Aftonbladet* pregătește un articol consistent cu dezvăluiri despre Blanche. L-am primit azi-dimineață pe e-mail. Au o sursă

care le dă tot felul de informații. Despre plăți aiurea, e-mailuri dubioase, contracte dubioase. Tot.

— Crezi că sursa e Rolf? întrebă Patrik gânditor în timp ce citea.

— Îți dai seama că ăsta ar fi un motiv să-l omoare!

— Și care e legătura cu moartea lui Peter și a băieților?

Părea de fapt că Patrik gândește cu voce tare. Dar Paula avea răspunsul.

— Se pare că Louise era responsabilă pentru tot ce însemna administrația la Blanche. În articol se spune că ea a făcut plăți unor persoane care trebuiau să-și țină gura, ea a făcut contractele de confidențialitate și așa mai departe. Și Louise ar fi trebuit să fie în dormitor în noaptea aia. Peter și băieții cred că au fost doar *collateral damage*.

Patrik își luă privirea de la ecran și se uită la Paula.

— Deci cineva care are legătură cu Blanche avea un motiv să-i amuțească pe Rolf și pe Louise? Sursa secretă a presei și cel care avea informații nocive? Nu e chiar de necrezut. Dar cine? Și ce legătură are Rickard? Avem dovezi că el i-a împușcat pe Peter și pe băieți. A fost plătit? Sau are el interese proprii în Blanche?

Paula primi o notificare pe telefon. *Nu poate să fie adevărat*, se gândi ea când citi. Apoi bufni în râs. Era un râs isteric și Patrik se uită îngrijorat la ea. Se opri din râs și începu să tușească. Apoi îi arătă telefonul lui Patrik.

— Au publicat articolul. Deci mi-am vândut sufletul pentru o oră

în plus cu un articol pe care toată lumea poate să-l citească acum…

— Nu o să te cert, răspunse Patrik calm. Știu că înțelegi. Toți am făcut greșeli și nu are sens să mai vorbim despre asta. Acum trebuie să vedem ce date avem, ce întrebări, ce speculații. Așa că, adunarea peste cinci minute. Și până atunci, relaxează-te. Totul e OK.

Paula simți cum i se umplu ochii cu lacrimi de bucurie. Când plecă Patrik, îi trimise un mesaj mamei ei. *Mă gândesc la tine. Vrei să-ți aduc ceva diseară?*

Stockholm 1980

Lola se uita îngrijorată în oglindă, dar se părea că toate rănile se vindecaseră. La spital nu voise să se uite în oglindă.

Își luă fondul de ten și începu să-l întindă pe față, un strat mai gros pe vânătăile încă vizibile. Nu putea să mai aștepte până

treceau. Trebuia să lucreze ca să-și poată plăti chiria.

— Te duci la muncă în seara asta?

Pytte se furișă în spatele ei, luând-o în brațe.

Lola se întoarse și-și îmbrățișă fiica.

— Tata trebuie să lucreze. Dacă nu, nu avem mâncare.

— Nu mi-e foame. Nu trebuie să mănânc.

Pytte își vârî fruntea în pieptul ei. Lola îi luă capul și o ținu în așa fel încât să o poată privi în ochi.

— A fost un accident. Nu am fost atentă când am traversat strada, am făcut o prostie. De acum înainte o să fac exact cum te-am învățat și pe tine. O să mă uit în stânga, apoi o să mă uit în dreapta și după aia mă uit iar în stânga.

— Promiți?

Pytte suspină. Lola o ținu strâns în brațe și răspunse serioasă:

— Promit. Jur pe mama ta din cer! O să am grijă. Și o să am grijă

și de tine.

Se auzi soneria și tresăriră amândouă. Lola se strâmbă când se ridică de pe scaun; nu știa cât o să mai aibă dureri. Șchiopătă ușor când se duse spre ușă și realiză că va dura ceva timp până să poată

purta din nou pantofi cu toc.

Când văzu cine e la uşă, dădu să o închidă direct. Dar până la urmă o deschise larg şi se retrase un pas.

— Am auzit ce s-a întâmplat, zise sora ei. Nu că povesteşti tu ceva.

Se uita cu reproş la Lola.

— De ce să-ţi povestesc? întrebă Lola.

— Nu poţi să continui aşa, Lars, chiar nu înţelegi? E periculos.

Ţipa şi avea un ton aspru. Lola abia se abţinu să nu-şi pună

mâinile la urechi. Ura să i se spună Lars. Ura numele ăsta. Era numele unei persoane moarte. Al unei persoane pe care el o îngropase de mult.

În spatele ei, Lola îl văzu pe vecinul lor Åke, care închidea uşa de la lift, uitându-se curios la ele.

— Intră! o invită Lola fără nicio tragere de inimă.

Chiar dacă nu voia să-şi aducă sora înăuntru, dar era mai bine decât să împărtăşească detaliile din viaţa ei cu alţii.

— Pare curat, comentă soră-sa intrând în casă.

Lola urâse toată viaţa stilul ăsta al surorii ei, care credea că toată

lumea e a ei.

— De ce să nu fie curat?

Sora ei îşi aranjă rujul de pe buze.

— Asta e Julia?

— I se spune Pytte, răspunse Lola luând-o pe fiica ei în brațe.

— Unde a stat cât ai fost tu la spital? se interesă sora ei măsurând-o Pytte din cap până în picioare.

— La niște prieteni, răspunse Lola scurt.

Îi venea să urle doar pentru că sora ei era acolo, în casa ei. Nu fusese invitată. Își pierduse dreptul de a fi în viața Lolei cu mult timp înainte, la fel ca restul familiei ei. Părinții lor muriseră, dar încă simțea amarul judecății lor.

— Dar, Lars, cum să o lași pe fiica ta să stea la prieteni în loc să

mă suni pe mine? Câți ani are acum? Cinci?

Tonul ei era la fel de aspru ca și al părinților lor, iar Lola se strâmbă din nou la auzul numelui.

— Pe tata nu-l cheamă Lars, îl cheamă Lola, iar eu am aproape șase ani, răspunse Pytte încolăcindu-se de piciorul Lolei.

Lola o ciufuli. Doamne, cât o iubea pe copila asta!

— Nu înțeleg cum Direcția pentru Protecția Copilului permite…

așa ceva.

Sora ei se uită prin apartament. Se uită la covorul roșu din living, la bibelourile din colecția Lisa Larson de pe pervazul ferestrei și la perucile din dormitor.

Inima Lolei începu să bată mai tare. O speria gândul că alegerea

ei ar putea să fie motivul pentru care Pytte nu mai avea voie să stea cu ea.

— Ne descurcăm, replică ea făcând un pas înapoi împreună cu Pytte.

— Până la urmă, tot o să pățești ceva, spuse sora ei parcă fără

niciun sentiment în glas, în timp ce studia bucătăria. Mă rog. Știi unde sunt dacă ai nevoie. Dar sper că înțelegi că nebunia asta trebuie să înceteze.

Se strâmbă când văzu unghiile de un roz aprins ale Lolei.

— E cazul să pleci, zise Lola.

— Da. Știu când nu sunt dorită.

Se îndreptă spre ușă, însă se întoarse brusc spre Pytte.

— Tatăl tău e încăpățânat. Și prost. Dar dacă vrei să mă suni vreodată, îți las aici numărul de telefon.

Băgă o carte de vizită în ghiozdanul lui Pytte.

— Pleacă!

Când ușa se închise în urma ei, Lola se așeză pe genunchi și își îmbrățișă fiica șoptindu-i:

— Nu o să ni se întâmple nimic. Niciodată. Suntem împreună. E

tot ce avem nevoie.

Fetița o îmbrățișă la fel de strâns. Erau ele două împotriva lumii.

Doar ele două.

Era plin de lume la Ritorno de pe Odengatan, dar Erica găsise un loc, într-un colț, unde putea să stea cu laptopul ei. Îi plăcea cofetăria asta, care funcționa de 60 de ani și care, datorită

decorului și prăjiturilor, îi dădea întotdeauna senzația că timpul s-a oprit în loc.

Se îndreptă de spate discret și își scoase agenda ca să se uite la lista cu ce avea de făcut cât era la Stockholm. Trecuse mult timp de la moartea Lolei. Între timp, lumea ori murise, ori se mutase. Și cei care mai erau acolo probabil nu-și aduceau aminte. Timpul era dușmanul unei anchete, știa asta deja.

Primul lucru pe lista ei era să afle cum de Lola locuia singură cu fetița ei. Era ceva ieșit din comun ca mama lui Pytte să nu facă

parte din viața lor și probabil că era și mai neobișnuit în anii 1980.

Erica avea CNP-ul lui Pytte și putea să caute la evidența populației și pe pagina de internet Ratsit să vadă cine erau părinții lui Pytte. Lars Berggren era trecut ca tată, asta știa. Dar numele mamei era Monica Sohlberg, decedată pe 30 august 1974, data de naștere a lui Pytte.

Căută mai departe pe internet. Mama Monicăi era Birgitta Sohlberg și era încă în viață. Locuia în Stockholm, slavă

Domnului. În Bagarmossen.

Dacă lua un taxi, ajungea destul de repede acum, când traficul nu era aglomerat. Erica luă telefonul și se uită la numărul afișat pe ecran. Să sune mai întâi? Să o anunțe pentru ce se duce la ea? Băgă

telefonul la loc în geantă și își strânse lucrurile. Câteodată era mai bine să surprindă lumea.

Găsi repede un taxi și făcu 20 de minute până în Bagarmossen.

Taxiul opri pe o stradă de lângă spitalul veterinar, iar Erica începu să caute scara cu pricina printre blocurile joase din anii 1950. Un bărbat

mai în vârstă ieși din bloc exact când se apropia ea, iar Erica se grăbi să intre în scară.

Găsi numele femeii la avizierul negru cu litere albe din dreapta ușii de la intrare și constată că locuia la etajul doi. Urcă pe scări și se opri câteva secunde gâfâind înainte să sune la ușă. Pe ușă era atârnat un tablou de bun-venit cu Isus, ca o icoană. Erica ținu

pumnii ca Birgitta să fie acasă și răsuflă ușurată când auzi pași îndreptându-se spre ușă.

O femeie în vârstă se uită la ea prin ușa crăpată, atât cât îi permitea lanțul.

— Nu vreau nimic. Orice ai vinde. Și dacă ești de la Martorii lui Iehova să știi că Hristos e în inima mea de mult.

— Nu vând nimic, răspunse Erica încercând să nu zâmbească

pentru că fusese confundată cu un Martor al lui Iehova. Mă

numesc Erica Falk. Aș vrea să vă întreb despre fiica dumneavoastră.

— De Ingela? Ce vrei să întrebi de Ingela? se interesă femeia închizând ușa puțin.

— Nu, nu Ingela. Monica.

Birgitta rămase tăcută o clipă. Apoi închise ușa. Erica apucă să-și blesteme obrăznicia, când auzi lanțul, iar ușa se deschise larg.

— Hai!

Erica intră în hol după femeie. De peste tot o privea Isus.

Tablouri, bibelouri din porțelan și ceramică. Cruci și citate din Biblie atârnate din loc în loc.

— Mergem în living. Viktor face lecţiile în bucătărie.

— Viktor?

— Da, nepotul meu, răspunse Birgitta cu bucurie în ochi. Stă la mine de mulţi ani.

Birgitta arătă spre o canapea înflorată cu o măsuţă de sticlă lângă

ea, iar Erica se așeză. Nu mai fusese niciodată într-o casă atât de curată. În comparaţie cu asta, casa ei era ca o fabrică de droguri.

— Ce casă frumoasă ai! zise ea, fiind răsplătită cu un zâmbet.

— Mulţumesc, foarte drăguţ din partea ta. Da, îmi place să ţin curat.

Birgitta se așeză la celălalt capăt al canapelei.

— De ce întrebi despre Monica? Nu mai e printre noi de mulţi ani.

Erica îşi drese vocea. Întotdeauna avea emoţii când trebuia să-şi prezinte cazul. Nu știa niciodată cum să facă să nu ofenseze pe cineva și de-a lungul anilor fusese și insultată, întâlnise și oameni care făcuseră crize isterice, plângând.

— Eu scriu cărţi. Despre crime. Și printr-o cunoștință am aflat de

Lola şi fiica ei.

— Lola… zise Birgitta rar. De mult nu am mai auzit numele ăsta.

Erica se hotărî să fie directă.

— Din câte am înţeles, fiica dumneavoastră a fost mama fetiţei Lolei. Dar din datele de la evidenţa populaţiei reiese că a murit în ziua în care s-a născut fetiţa.

— Da, bietul suflet. Dumnezeu să o ierte!

Birgitta atinse o față de masă pe care era scris *De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu*.

— Citatul ăsta e din Evanghelia după Ioan. Tu l-ai primit pe Dumnezeu în inima ta?

— Eu… eu nu sunt așa credincioasă.

— Crezi în ceva?

— Cred că mai am o credință din copilărie.

Relația Ericăi cu Biserica era cam complicată. În Fjällbacka și în împrejurimi încă existau rămășițele unei religii care-i obliga pe oameni să trăiască permanent cu frică de furia lui Dumnezeu.

— E bine. E bună și o credință din asta din copilărie.

Birgitta tăcu, apoi se uită pe fereastră.

— Vorbeam de Monica…, spuse Erica, încercând s-o readucă la subiect.

Auzi zgomote din bucătărie și presupuse că era nepotul care își făcea lecțiile. Era mirată doar că Birgitta avea un nepot atât de mic, dar putea să fie și un strănepot, parcă era mai logic așa.

— Monica a fost sălbatică de mică, începu Birgitta. Niciodată nu făcea ce i se spunea. Dimpotrivă. Bine, amândouă fetele au moștenit asta de la tatăl lor. Și tot ce a fost distructiv au moștenit de la mine.

Erica se uită mirată la ea. Nu putea să o caracterizeze pe femeia din fața ei, cu fusta bine călcată și cămașă cu guler înalt, ca fiind distructivă.

Birgitta parcă îi citi gândurile și îi zâmbi.

— Nevoia asta de acum de a avea ordine și curățenie vine din haosul pe care l-am avut în tinerețe. Am fost într-o prăpastie până

să-l găsesc pe Isus. Fetele mele au avut o copilărie groaznică. Tatăl lor a murit când erau mici, eu am rămas singură cu ele și eram prea

tânără, proastă și sălbatică pentru responsabilitatea asta. N-ar fi trebuit să rămână la mine.

Nu își luă privirea de la Erica.

— Fetele mele s-au cam crescut singure, una pe cealaltă, și au văzut multe pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Monica era cea mare și pe ea a căzut tot greul. A trebuit să aibă grijă de ea, dar și de Ingela. Asta a fost. A început mai întâi cu băutura. Apoi cu drogurile. Apoi cu tot ce trebuia să facă pentru a-și putea întreține viciul. Spargeri. Prostituție. Iar eu eram cu ale mele și nu am putut să o ajut. Am încetat să mai beau la zece ani de la moartea ei. Și atunci și ea, și fetița erau moarte.

Mâna îi tremură pe fața de masă.

— Ați întâlnit-o vreodată pe Lola? Sau pe nepoata dumneavoastră?

— Da, o dată. Lola a adus fata să mă cunoască. Într-un parc. Cred că fata avea vreun an atunci. Dar eu… eram atât de distrusă, încât a fost înțeleaptă și nu mi-a mai adus-o.

— Ți-a povestit ce s-a întâmplat? Cu Monica?

— A murit la naștere. S-a întâmplat ceva și a sângerat până a murit.

— Ți-a zis Lola de cât timp erau împreună?

— Nu, nu știu prea multe despre relația lor. Nici nu eram în stare să întreb atunci. Dar îmi aduc aminte că el… ea vreau să zic, a zis că erau suflete-pereche. Mi-a rămas în minte, mi s-a părut frumos.

Și m-am resemnat cu gândul că Monica a apucat să-și întâlnească

sufletul-pereche până să plece la Dumnezeu.

Erica ezită puțin, dar era mult prea curioasă pentru a nu întreba.

— Dar care a fost… care a fost părerea ta despre Lola? Având în vedere faptul că…

Se uită la toate crucile și bibelourile cu Isus și parcă deja îi era rușine că a întrebat așa ceva. Dar Birgitta nu părea că s-ar fi supărat.

— Când am întâlnit-o pe Lola, încă nu-L acceptasem pe Dumnezeul meu salvator. Și oamenii din jurul meu nu erau cei mai buni. Așa că nu puteam eu să o judec. Mă gândesc că vrei să

știi ce părere am avut despre… ea… după aceea. E o întrebare

normală. Însă trebuie să înțelegi că Dumnezeul meu e un Dumnezeu iertător. Mi-a iertat toate păcatele. Și au fost multe. Iar Dumnezeul din inima mea a creat toată lumea asta. Înseamnă că

ne-a creat pe toți exact așa cum vrea el să fim. Toți avem un loc.

Toți avem un scop.

Erica zâmbi. Ce frumos îl vedea femeia asta pe Dumnezeu!

— Bunico?

Un bărbat cam la 30 de ani stătea în ușă, cu o carte de colorat cu litere în mână.

— Bunico, am scris *banană*!

Zâmbi larg și arătă spre carte. Birgitta aplaudă încântată.

— Viktor! Ce deştept eşti!

— Sunt foarte deştept, zise Viktor mulţumit şi se întoarse în bucătărie.

Birgitta îl urmări cu privirea, după care se întoarse şi văzu că

Erica se uita la ea mirată.

— Viktor e băiatul Ingelei şi, cum vezi, are sindromul Down. Stă

cu mine de mic, Ingela…, Ingela nu a făcut faţă. Dar el e bucuria vieţii mele. El şi Isus.

— Câţi ani are? se interesă Erica curioasă.

— Are 33. Există persoane cu sindromul Down care pot merge la şcoală şi la serviciu ca toată lumea, dar nu şi Viktor, din păcate.

Are probleme prea mari. Poate ar trebui să stea la o clinică

specializată, dar îşi doreşte mult să meargă la şcoală, aşa că îi predau eu acasă.

Zâmbi şi ridurile din jurul ochilor se adânciră.

— El e dovada că Dumnezeu a făcut omul după chipul şi asemănarea Lui. Nu există om mai iubitor ca Viktor. E creat ca noi toţi, ceilalţi.

Erica înghiţi în sec. O impresiona dragostea asta nemărginită a Birgittei pentru nepotul ei.

— Lola, da, reveni Birgitta la subiectul discuţiei lor. A fost un om bun, atât contează. În schimb, am fost puţin geloasă că avea picioare mai frumoase ca mine.

Erica izbucni în râs.

— Da, am văzut o poză și era incredibil de frumoasă.

— Stai puțin!

Birgitta se ridică grăbită și ieși din cameră; lipsi atât de mult, că

Erica chiar începuse să se întrebe ce s-a întâmplat cu ea. Se întoarse cu o cutie neagră exact în momentul în care Erica voia să se ridice de pe canapea.

— Ți le împrumut dacă promiți că mi le aduci înapoi, zise ea. Mi le-a trimis Lola, cu puțin timp înainte să plece la Dumnezeu, împreună cu Pytte. Cred că a fost ca un fel de invitație în viața lor.

Din păcate, nu a fost să fie.

Erica deschise capacul ținându-și respirația. Cutia era plină cu poze. Puțin îngălbenite și rupte pe la colțuri. Poze cu Lola, Monica și Pytte. Mâinile îi tremurau în timp ce se uita printre ele.

— Mulțumesc, promit să am mare grijă de ele, zise ea ridicându-se.

În drum spre ieșire, Erica se opri în ușa de la bucătărie. Viktor stătea la masă, foarte concentrat, cu limba în colțul gurii și cu un creion în mână. Scria cu greu cuvântul *maimuță* sub un desen cu o maimuță. Apoi, cu un zâmbet larg, ridică spre ele cartea.

— Uite! Am scris *maimuță.*

Birgitta îl sărută pe cap și-l îmbrățișă cu drag.

— Mulțumesc că am putut vorbi puțin despre Monica mea. Și despre Lola. Sper să-l primești pe Dumnezeu în inima ta în viitor.

Erica zâmbi.

— Îl primesc oricând pe Dumnezeul pe care-l descrii tu.

Patrik era în fața tablei albe, pregătit să înceapă ședința.

— Cum e cu Rickard? întrebă Mellberg dintr-un colț al camerei.

— Da, cu asta mă gândeam să începem. E în arest, dar nu l-am mai putut audia de ieri. Așteptăm să-i vină avocatul.

— N-a recunoscut nimic? se interesă Mellberg, întinzându-se după

o prăjitură de pe farfuria pe care o pusese pe masă Annika.

Patrik clătină din cap.

— Neagă tot.

— Ți se pare că spune adevărul? întrebă Paula.

Patrik ezită, încercând să-și aducă aminte ce anume simțise aseară.

— Nu știu. E greu să mă pronunț în legătură cu Rickard. Parcă

nimic nu e autentic la el. Bine, mai e și varianta că era atât de beat, încât nu-și mai amintește nimic.

— Am luat probă de salivă de la el? întrebă Martin.

— Nu, din păcate, răspunse Patrik.

Arătă spre tabla pregătită înainte de ședință. În stânga erau numai poze din anchetă. Arătă spre una dintre ele, pe care o pusese acolo chiar înainte să înceapă ședința.

— Aseară am primit-o de la Louise, soția lui Peter. Este un mesaj pe care Rickard i l-a trimis lui Peter azi-noapte.

Citi cu voce tare.

— *Du-te dracului, dobitocule!*

— Scurt și la obiect, remarcă Gösta sec. Numai eu cred că am rezolvat cazul? Chiar dacă nu am găsit arma, până acum avem cămașa cu sânge pe ea și un mesaj pe care Rickard i l-a trimis lui Peter în noaptea crimei. Mă rog, nu e o amenințare directă cu moartea, dar arată în orice caz că nu prea îl avea la inimă pe fratele său. La ce oră e trimis mesajul?

— 3:15, răspunse Patrik.

— Am primit vreo informație de la medicul legist în legătură cu ora morții? continuă Gösta.

Patrik clătină din cap.

— Încă nu. Așteptăm analizele și rezultatele expertizei tehnice și pe ale celei criminalistice. Și încă le așteptăm și pe cele din ancheta morții lui Rolf. Știu că Farideh stă pe capul celor de la LCS. La cât de mediatizat e cazul ăsta, mă aștept să ne dea rezultatele destul de repede.

— E bine dacă e așa, dar păcat că s-a ajuns la asta, comentă Gösta.

Patrik nu l-a contrazis. Dar în momentul ăsta accepta că LCS

avea priorități în funcție de cât de mediatizat era cazul.

Martin își îndreptă spatele.

— Ce credem despre Rickard? L-a omorât și pe Rolf? E o teorie plauzibilă? Credibilă?

— Până acum nu avem nimic care să-l lege pe Rickard de moartea lui Rolf, răspunse Patrik. Nu avea niciun motiv și nu avem până

acum nicio altă dovadă care să-l incrimineze. Niciun martor din

seara aceea nu l-a văzut la locul crimei. Bine, în altă ordine de idei, nu avem nimic care să indice clar nici că *nu* e Rickard.

Se uită la tablă. În partea stângă erau numai poze, în partea dreaptă nu era nimic.

— Aș vrea să fiu avocatul diavolului și să ne uităm la rece la tot ce avem până acum. Fără să ne gândim direct că Rickard e vinovat.

Începem cu moartea lui Rolf și apoi trecem la Peter și băieți.

Sunteți liberi să speculați orice, nicio părere nu e aiurea, nicio idee nu e proastă, nimic nu e irelevant, totul trebuie menționat.

Annika, notezi tu?

— Da. Notez și înregistrez și cu telefonul. Dați-i drumul, scriu repede.

Patrik se întoarse spre partea liberă a tablei și luă un marker.

— Știm că Rolf a murit în noaptea de sâmbătă spre duminică. Încă

așteptăm ora exactă de la medicul legist, dar era rece când a fost găsit, deci era mort de câteva ore bune.

Arată cu degetul spre o fotografie cu cadavrul lui Rolf.

— Din câte știm, era la galerie să pregătească expoziția pe care trebuia să o deschidă ieri, luni. Agățase niște suporturi în care pusese hârtiuțe cu titlul fotografiilor. În partea din spate a sălii erau și fotografiile: 15 în total, în valoare de câteva milioane.

Cineva a venit la galerie în timpul nopții și l-a împușcat în cap cu un pistol de cuie, care bănuim că se afla deja în incintă. Nicio amprentă pe pistol, cel mai probabil șterse, și nici vreo posibilitate să obținem ADN, dar tehnicienii au găsit niște fibre textile prinse de el. Le-au luat să le analizeze. Din păcate, deocamdată nu știm dacă erau deja acolo în momentul crimei sau dacă sunt de la Rolf ori poate de la criminal.

Patrik scria cuvinte pe care le sublinia în timp ce vorbea.

— Scrie *nepremeditat,* interveni Martin arătând spre tablă. Faptul că ucigașul a folosit o armă care deja era la fața locului arată că nu a fost o crimă planificată.

— De acord cu tine, spuse Patrik scriind cuvântul *nepremeditat* și subliniindu-l.

Se întoarse din nou către colegii lui.

— Ne-am gândit să vorbim cu Vivian despre expoziție și să o

rugăm să se uite cu atenție la pozele pe care le-am găsit la galerie, poate ne dă vreo informație. Martin, nu-i așa că te-ai înțeles bine cu ea? Ai putea să te duci până la ea după ședință?

Martin făcu semn că e OK.

— Bine. Ia cu tine și videoclipul ăla pe care l-am filmat eu. Din *Aftonbladet* mai avem niște informații în legătură cu un eventual motiv. A avut careva dintre voi timp să citească articolul?

Încuviințară toți.

— Bun. Informația asta trebuie cercetată cu atenție. Cineva de la Blanche se pare că a transmis niște informații pe care conducerea le-ar fi vrut îngropate. Poate că sursa era Rolf și atunci avem un motiv pentru crimă. Dar încă nu știm dacă e așa, deci trebuie să ne păstrăm mintea deschisă și să nu ne blocăm la o singură teorie.

— Dacă face ca un cal și arată ca un cal, atunci sigur e un cal, și nu o zebră, comentă Mellberg plictisit, încrucișându-și mâinile peste piept.

— Nu cred că așa era proverbul… începu Martin, dar se opri după

ce Annika îl privi amenințător.

Niciodată nu aveai nimic de câștigat dacă te contraziceai cu Mellberg.

— În schimb…

Patrik lovi cu markerul în palmă ca să-şi sublinieze cuvintele.

— În schimb, e posibil ca motivul din spatele crimei să aibă

legătură şi cu ce s-a întâmplat pe Skjälerö. Louise e arătată cu degetul în articolul ăsta şi era foarte implicată în afacerile de la Blanche. Şi ar fi trebuit să fie şi ea în dormitor în noaptea aia.

— OK, dar ce motiv legat de Blanche să fi avut Rickard ca să-i omoare mai întâi pe Rolf şi apoi pe Louise? întrebă Gösta. Asta dacă mergem pe ipoteza că ea a fost cea vizată.

Se întinse şi luă o prăjitură.

— Cred că ar trebui să vedem ce legături avea Rickard cu Blanche, spuse Patrik. A fost implicat în vreun fel? Din câte am înţeles din primul articol din seria care urmează, e vorba de o grămadă de gunoaie care acum ies la suprafaţă. Agresiuni de natură sexuală.

Fete cărora le-a fost cumpărată tăcerea. Cazuri de dare de mită

membrilor Academiei Suedeze pentru pariuri care erau făcute

înainte de a se anunţa câştigătorii Premiului Nobel pentru Literatură. Bani care au dispărut din contabilitatea clubului Blanche. Şi lista e lungă.

— Doamne Isuse Hristoase! exclamă Gösta. Lumea bună. Oricum şi ei se cacă la fel ca noi ăştia, plebea.

Mellberg izbucni în râs.

— Bravo, Gösta! Bine zici, comentă el şi ridică în semn de OK

degetul plin de grăsime şi cu resturi de prăjitură pe el.

— Deci eu nu înțeleg, interveni Martin. La cine se referă articolul din ziar?

Avea o adâncitură între ochi, așa cum se întâmpla când era preocupat și nu pricepea despre ce e vorba.

— Nu pot să spun că eu am priceput tot din încurcătura asta, răspunse Patrik. E ceva cu care trebuie să lucrăm ca să ne facem o idee clară. Dar, din câte am înțeles, în primul rând e acuzat Ole, că

s-a folosit de poziția sa pentru a folosi sexual fete tinere.

— Și ceilalți? Henning, Elisabeth și Louise?

— L-au acoperit. S-au folosit de bani, putere, servicii, orice pentru a închide gura femeilor abuzate.

— Ce scârbos! exclamă Martin dezgustat.

Nimeni nu-l contrazise.

— Trebuie să verificăm și dacă e posibil ca Rickard să fi fost plătit ca să comită crimele astea, continuă Patrik, notând pe tablă. Mai mulți au zis că are nevoie disperată de bani. Cu alte cuvinte, trebuie să îi scoatem extrasul de cont și să vedem dacă are depuneri mai mari în ultima perioadă.

Patrik sublinie cuvintele *extrasul de cont al lui Rickard.*

— Dar, și să mă scuzați dacă mă repet, nu vreau să ne concentrăm doar asupra lui Rickard. Pare parcă mult prea ușor; trebuie să

căutăm și alte variante. De exemplu, dacă e posibil să fi venit cineva în timpul nopții pe insulă. Și cred că trebuie să ne ocupăm și de posibilitatea ca în realitate Louise să fi fost cea vizată.

Se uită la tablă și apoi se întoarse către colegii săi.

— Când am vorbit cu Rickard pe insulă, a zis ceva care nu-mi iese din cap. Mi-a povestit că Peter începuse să cerceteze moartea fostei sale soţii, care a murit acum câţiva ani într-un accident. Rickard a

spus că Peter angajase pe cineva să facă săpături. Asta e o chestie pe care aş vrea să o cercetăm.

Scrise *Soţia lui Peter, accident.*

— Mai are cineva ceva? Chiar, Martin, nu am vorbit despre interogatoriul cu Tilde de ieri. A spus ceva în legătură cu alibiul lui Rickard?

Martin dădu din cap.

— Nu, zice exact ce zice şi el. Că s-au dus la culcare împreună. Că

amândoi au băut mult. Şi că au dormit toată noaptea şi s-au trezit dimineaţă, când a ţipat Louise în camera de lângă ei.

— Deci nimic care să-l incrimineze pe Rickard? întrebă Patrik.

Martin clătină din cap.

— Nu, dar ştim cum e cu un alibi de la cineva apropiat. Aşa că

mărturia ei e îndoielnică. În cel mai bun caz.

— Da, ai dreptate. Ajunge pentru azi. Avem destule de făcut. Ţin legătura cu Farideh şi vă anunţ când vin rezultatele de la autopsie şi celelalte probe tehnice. Şi trebuie să continuăm să căutăm arma.

O să vorbesc şi cu Louise despre Blanche. Am înţeles că stă la părinţii ei acum. Paula, vii cu mine?

Paula încuviinţă hotărâtă.

— Gösta, tu vezi ce e cu accidentul soției lui Peter. Martin, cum am zis, tu vorbești cu Vivian și încerci să afli cât mai multe despre expoziție. Annika, te uiți pe extrasul de cont al lui Rickard când vine de la procuror. Și Mellberg…

Patrik se uită la Bertil, care ridică mâinile.

— Eu am treabă multă… cu o asemenea anchetă, sunt multe treburi administrative de făcut.

Patrik răsuflă ușurat. Cel mai bine era ca Mellberg să stea în biroul lui și să tragă un pui de somn.

— Atunci trecem la treabă, zise el uitându-se încă o dată la tablă.

Se simți o clipă copleșit de amploarea anchetei, patru crime în două zile. Și își dădea seama că timpul nu era de partea lor.

Era plăcut să fie în mașină singur pentru o clipă. Fără niciun coleg. Fără Tuva și Mette, se gândi Martin cu o doză de rușine.

Iubea viața de familie, dar câteodată își dorea să fie singur o clipă.

O luă pe drumul de coastă către Fjällbacka, prin Grebbestad. Era mai lung, dar era minunat să vezi coasta toamna. Vara era imposibil să mergi cu mașina prin satele astea mici, pentru că era plin de turiști care mergeau pe mijlocul drumului; era cât se poate de enervant.

Toamna și primăvara era liniște. Parcă toată coasta se relaxa și își arăta partea frumoasă. Era logic că satele astea nu puteau să

trăiască fără turiști. Două luni pe vară întreținеau un an întreg tot satul. Dar, chiar și așa, cei care locuiau acolo permanent simțeau că parcă sunt invadați de lăcuste care stricau tot în jurul lor.

Încetini când se apropie de Sälvik. O sunase deja pe Vivian şi o anunţase că e pe drum. Ea nu avea maşină, aşa că Martin putu să

oprească pe locul de parcare de lângă casă.

Vivian deschise uşa în momentul în care îl văzu coborând din maşină.

— Intră! îl invită ea încet.

Părea obosită, iar coada împletită îi atârna ciufulită şi nepieptănată peste umărul stâng.

— Vai, cum arăt! Iartă-mă. Încă… încă nu am putut să pun lucrurile la punct.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Martin, încercă să-şi cureţe o pată de pe cămaşă.

— Îmi cer scuze că năvălesc aşa, se scuză el.

Întotdeauna era greu să interoghezi un om care tocmai a pierdut pe cineva drag, dar de obicei tocmai persoanele acestea voiau ca poliţia să-şi facă treaba şi să găsească vinovaţii.

— Să ne aşezăm pe terasă, îi propuse ea.

Trecură prin casă spre terasă, unde se aşezară în fotoliile de ratan.

— Avem câteva lucruri pe care vrem să le lămurim, începu Martin. În primul rând, vreau să ştiu dacă ţi-ai mai adus aminte de ceva de când am vorbit ultima dată. În legătură cu Rolf sau ceva de pe Skjälerö.

Vivian clătină din cap.

— Nu. Dacă îmi aduceam aminte de ceva, vă contactam direct.

Nu pot să pricep, parcă e un coşmar. Peter şi copiii ăia mici…

— Facem tot ce putem. Dar care e senzația ta? Că are vreo legătură

cu moartea lui Rolf sau e doar o coincidență groaznică?

Vivian oftă.

— Mi-e greu să cred că nu au legătură. Dar nu pot să spun în ce fel. Sau de ce. Toată lumea îl iubea pe Rolf. Așa cum toată lumea îl iubea pe Peter. Rickard e altfel, dar Peter era drăguț și cald.

— Crezi că Rickard ar fi fost capabil să facă așa ceva?

— Peter și băieții? Sau Rolf?

Martin nu-i răspunse, ci doar se uită la ea. Vivian își strânse mâinile între genunchi.

— Nu știu, răspunse ea. Nu am fost niciodată foarte apropiată de Rickard. Știu că lui Henning și lui Elisabeth nu prea le-a convenit chestia asta. Dar e așa ceva… lui Rickard nu i s-a spus niciodată *nu*.

Cel puțin de când îl cunosc eu. Și Rolf mi-a povestit că așa a fost mereu. Și apropo, Rolf e nașul lui Rickard.

— Am auzit.

— Dar bineînțeles că nu a fost foarte implicat, a oftat Vivian. Cel puțin din câte știu eu. Poate era altfel când era mai mic Rickard, când Rolf era căsătorit cu Ester. Asta trebuie să o întrebi pe Elisabeth. Bine, dacă e ceva relevant. Dar în timpul căsniciei noastre nu prea au ținut legătura. Se întâlneau prin intermediul lui Henning și Elisabeth. Nu aveau altfel de relație.

Martin se uită la ea. Se uită la ochii ei obosiți. Se gândi la cariera lui Rolf și la cât de mult îl susținuse Vivian.

Se făcu liniște. Jos, în golf, trestia se legăna în bătaia vântului, iar în apă pluteau alge mari. *Sigur au fost aduse la mal de furtună*, se gândi Martin. Se scutură puțin pentru a putea reveni la discuția cu Vivian.

— Ai zis că tu nu te-ai implicat deloc în expoziția lui Rolf din Fjällbacka. Spune-mi mai multe.

— Înainte eram foarte implicată și lucram împreună, ca o echipă.

Rolf era cel creativ, artistic, iar eu eram cu partea administrativă, partea practică. Cea plictisitoare, cum ar spune unii, dar mie chiar îmi plăcea. Mie mi-a făcut întotdeauna plăcere zona asta organizatorică și de structură. Nu te lăsa păcălit de faptul că par cu capul în nori.

Îi zâmbi și Martin își dădu seama din nou ce frumusețe naturală

avea. Nu făcuse nimic pentru a încerca să oprească timpul, nicio operație care să-i atenueze ridurile și să-i facă fața netedă. Laba gâștei de la ochi era dovada unei vieți trăite, iar lui i se părea că era mult mai frumos decât tinerețea artificială care era acum la modă.

— Dar nu și de data asta?

Vivian clătină din cap.

— Rolf s-a schimbat în ultimul an. Parcă era absent. Nu puteam să

mă înțeleg cu el, nu-mi răspundea la întrebări, uita lucruri, venea târziu acasă, mă repezea câteodată așa cum nu făcuse înainte. Aș

zice că îl preocupa ceva. L-am și întrebat de câteva ori. Se enerva și țipa la mine să-l las în pace. Așa că l-am lăsat. Poate nu trebuia.

Poate acum n-ar fi fost…

Vocea i se stinse.

— Am făcut o filmare în galerie, zise Martin. Ai vrea să te uiți la înregistrare?

Vivian acceptă tremurând.

Martin scoase telefonul mobil, în așa fel încât să poată vedea amândoi. Părul lui Vivian îi atinse mâna în momentul în care dădu drumul la film.

Înregistrarea făcută de Patrik înfățișa galeria luminoasă cu tavan înalt. Vivian tresări când văzu corpul lui Rolf pe podea, iar Martin o luă de mână. Îi văzură și pe tehnicienii care lucrau în costumele lor albe și apoi Patrik filmase pereții pe care atârnau suporturile.

— Suporturile lui Rolf, zise Vivian. Le folosea ca să mute fotografiile până când simțea el că se potrivesc.

Înregistrarea continuă cu peretele din spate, unde erau frumos aranjate fotografiile, una lângă alta.

Vivian îl apucă pe Martin de mână.

— Nu m-a lăsat să le văd. Nu m-a lăsat să văd fotografiile pe care le alesese pentru expoziție.

Își ținu respirația uitându-se la ele.

— Lola! țipă ea.

Martin opri înregistrarea.

— O cunoști pe femeia din fotografie?

— Foarte bine. Chiar am vorbit cu Erica despre ea… soția șefului

tău e încântătoare.

Martin zâmbi. Vivian nu era prima persoană care credea că

Patrik e șef de secție.

Vivian arătă spre telefonul mobil.

— Avem o copie a fotografiei acesteia acasă, în apartament. E o fotografie care îmi place foarte mult. *Nevinovăție* se numește.

— Ce știi despre Lola? întrebă Martin.

Vivian atinse poza Lolei de pe telefonul lui Martin.

— A fost o femeie transsexuală. A fost ucisă la începutul anilor 1980. Cu mult înainte să-l cunosc eu pe Rolf. A murit împreună cu fetița ei într-un mod groaznic.

— Au fost omorâte amândouă?

Simțea cum îi crește tensiunea. Asta să fi fost legătura?

— Da, e un caz nerezolvat, așa că am vorbit cu Erica despre el, să

scrie o carte despre moartea Lolei. Cred că a plecat deja la Stockholm să afle mai multe.

Martin încuviință. Patrik îi spusese că Erica e la Stockholm ca să

se documenteze pentru o carte.

— Poți să-mi mai spui ceva despre fotografiile astea?

Martin porni înregistrarea din nou, iar Vivian suspină.

— Se pare că urma să fie o expoziție despre Lola și despre oamenii din jurul ei. Și despre clubul Alexas, unde lucra Lola. Se împrietenise cu ea acolo, era un club foarte popular pe vremea aceea în Stockholm. Mereu zicea despre ea că era cea mai înțeleaptă persoană pe care o întâlnise

vreodată și că sufletele lor se împrieteniseră după doar trei băuturi. A fost singura dată când l-am auzit pe Rolf vorbind despre suflet.

Vivian zâmbi.

— Deci nu s-au cunoscut prin intermediul meseriei lui Rolf, ca fotograf?

— Nu, nu, deși știu că a făcut poze și personalului și oamenilor care veneau la Alexas. Printre care și Lola. Dar prietenia lor nu s-a bazat pe fotografie. Rolf a zis odată că lui îi plăcea înțelepciunea ei, iar ei îi plăcea bunătatea lui. Ea nu avusese parte de multă

bunătate în viața ei.

— Se pare că sunt 15 fotografii, zise Martin revenind la

înregistrare.

— Da, cred că numărul se potrivește cu numărul de suporturi de pe pereți. Poți să…?

Martin derulă înregistrarea înapoi. Numără suporturile de pe pereți. 15.

— Stai! zise Vivian brusc, iar Martin tresări. Dă puțin înapoi.

Martin derulă din nou.

— Acolo! Vezi?

Martin se uită la ecranul telefonului. Pe o hârtie erau două

titluri.

— Așa făcea Rolf câteodată, când voia să pună două fotografii care aveau legătură între ele, explică Vivian încet.

Martin se uită mai bine.

— Se pare că titlul uneia e *Nevinovăție*. Și e portretul Lolei. Dar nu pot să văd…

— *Vinovăție*. *Vinovăție* se numește cealaltă fotografie.

— Știi ce fotografie e asta?

Vivian clătină din cap.

— Nu, sunt sigură că nu e niciuna dintre fotografiile pe care le-am văzut în înregistrarea asta. Dar dacă erau 16 nume pe perete…

— Atunci lipsește o fotografie. Crezi că putem afla despre care e vorba? Avem vreun negativ?

— Negativ? Nu se mai developează pozele așa de ceva vreme.

Toate pozele sunt pe un hard-disk, la care nu am avut acces niciodată. Cel mai probabil e în studioul lui Rolf din Stockholm, dar plec acasă în câteva zile și pot să mă uit.

Martin băgă telefonul mobil înapoi în buzunar.

— Mulțumesc, zise el ridicându-se. Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea.

Afară vântul continua să biciuie trestiile. Și ideea *vinovăției* atârna greu în aer.

— Intrați, intrați!

Mama Louisei Bauer, Lussan, le deschise ușa lui Patrik și Paulei, cu o privire puțin stresată. Patrik se gândi că era îngrijorată să nu vadă vecinii că venise poliția.

Casa în care stăteau Lussan și Pierre era în apropierea vechiului hotel Badis, unde imobilele erau destul de apropiate unul de celălalt și totul

era la vedere, cu toate că majoritatea erau nelocuite în perioada asta a anului. Priveliștea către mare era foarte căutată

de investitorii cu bani.

— Se zice că o să facă apartamente acolo, zise Lussan arătând către Badis.

Investiția făcută într-un hotel cu spa cu câțiva ani înainte nu fusese profitabilă, iar acum clădirea era abandonată.

— Ar fi o investiție bună, comentă Pierre.

Se apropie și dădu mâna cu ei. Parcă era dintr-o reclamă la un conac englezesc, cu pantaloni bine călcați, cămașă albă și vestă gri.

Nici Lussan nu era îmbrăcată de casă: avea un costum bleumarin și perle strălucitoare la gât. Patrik își ascunse un zâmbet. El și Erica nu stăteau îmbrăcați așa prin casă.

Lussan îi făcu semn cu mâna.

— Nu avem timp să ne gândim la asta acum, Pierre, cu toată

nenorocirea asta.

— Da, îmi pare rău… începu Paula, întreruptă de oftatul adânc al lui Lussan.

— Presa e într-adevăr groaznică. Nu înțeleg cum li se permite să

scrie atâtea minciuni. Îi cunoaștem pe Henning și pe Elisabeth de când s-a căsătorit Louise cu Peter și sunt cei mai drepți și corecți oameni pe care i-am întâlnit. Iar Susanne e o legendă literară, care nu s-ar preta la așa ceva. În schimb, Ole ăla mi s-a părut mereu un om neplăcut, lipicios, așa, care nu poate să-și țină mâinile în frâu.

La el mă aştept să fie aşa cum scrie presa. Dar bineînţeles că Louise nu a ştiut nimic. Ce îndrăzneală să susţină că a fost implicată în afaceri murdare! Suntem şocaţi, şi eu, şi Pierre. Nu am putut să

dorm toată noaptea.

Lussan le făcu semn să se aşeze pe o canapea din faţa ferestrei care dădea spre golful din Fjällbacka.

Insula Valön era exact în faţa lor şi Patrik zări micile case albe de după copaci.

Se uită la Paula; ştia că se gândeau la acelaşi lucru. Cum era posibil ca scandalul ăsta din media despre Blanche să fie cel mai

îngrijorător lucru pentru părinţii Louisei?

— Louise se odihneşte, dar mă duc să o chem, zise Pierre ducându-se spre hol.

Lussan oftă din nou adânc în timp ce se aşeza într-un colţ al canapelei. Patrik se uită în jur. Deci aşa trăiau cei cu bani. Totul era alb, alb, alb. Îşi închipui cum ar arăta pereţii ăştia albi după o jumătate de oră cu gemenii. Copiii mici nu erau deloc compatibili cu o casă albă.

— E casa unor buni prieteni, care ne-au închiriat-o cât timp sunt ei în Spania, zise Lussan care parcă îi citise gândurile. Gugge şi Jojja sunt nişte oameni minunaţi. I-am cunoscut când am fost în Marbella la un eveniment de caritate şi s-a dovedit că au casă în Fjällbacka, cum s-ar zice a fost *meant to be*… Ştiau bineînţeles de Skjälerö şi de familia Bauer, chiar se întâlniseră odată cu Louise la brutăria Zatterlinds. Lumea e mică.

Lussan dădu din cap în aşa fel încât cerceii cu diamante străluciră intens. Sau asta bănuia Patrik, că erau diamante. Aveau o altă strălucire decât cerceii pe care îi cumpăra Erica de la Glitter.

— Așa că, atunci când au auzit că venim aici pentru nunta de aur a lui Henning și a lui Elisabeth, au insistat să stăm la ei în loc să

stăm la hotel și bineînțeles că nu am putut refuza. Casa asta e o adevărată perlă și Jojja și-a pus tot sufletul în restaurarea și mobilarea ei.

— Vreți cafea?

Vocea Louisei o reduse temporar la tăcere pe Lussan. Lui Patrik i se puse un nod în gât când îi văzu fața devastată. Știa că trebuie să

se comporte profesionist, dar era greu să nu-și dea seama că, dintr-o singură lovitură, Louise își pierduse întreaga familie.

— Da, mulțumim, răspunse el.

Lussan îi făcu agitată semn lui Pierre să se așeze, în timp ce Louise plecă spre bucătăria deschisă și puse de cafea într-un aparat mare și lucios, care mai degrabă se potrivea într-o cafenea decât într-o casă de om.

Patrik primi o notificare pe telefon, își ceru scuze și închise sonorul. Dar, înainte de a-l pune cu fața în jos pe masa din marmură gri, citi mesajul de la Gösta. Îl ruga să o întrebe pe Louise

dacă știe numele detectivului privat pe care îl angajase Peter pentru a investiga moartea lui Cecily.

— Lapte e în letieră, dacă vreți, zise Louise punând o tavă în fața lor.

Apoi se așeză pe canapea, departe de mama ei.

— Tocmai le povesteam polițiștilor cât de groaznic scriu ziarele despre tine, mai ales în situația de acum. Suntem scandalizați și chiar l-am rugat pe avocatul familiei să vadă ce măsuri se pot lua, nu-i așa, Pierre?

Pierre încuviință în timp ce lua o gură de cafea. Patrik văzu cum Louise strânse din dinți zicând:

— Mamă, nu contează. Peter și băieții sunt morți, asta e realitatea acum. Lasă-i să scrie despre ce vor.

— Tot mi se pare îngrozitor, bombăni Lussan întinzându-se după

cana cu cafea.

— Cu ce pot să vă ajut? li se adresă Louise lui Patrik și Paulei.

Își dădu părul negru peste cap. Avea cearcăne și părea că nu dormise deloc de când o văzuse Patrik ultima dată.

— A recunoscut Rickard? adăugă ea parcă având fulgere în ochii ei de un albastru-închis.

— Nu putem să dezvăluim nimic din anchetă, răspunse Paula.

— Nu, bineînțeles, spuse Louise strângând din buze până se albiră. E doar… așteptarea e grea.

Lussan se aplecă spre ea și o mângâie pe mână, dar Louise se trase de lângă ea.

Patrik le privi pe amândouă. Nu se gândise până atunci cât de mult se asemănau fizic, deoarece aveau personalități total diferite.

Dar ochii și părul erau la fel. Se gândi că, în tinerețe, Lussan sigur arăta ca Louise.

— Cum l-ai cunoscut pe Peter? întrebă Paula.

Louise zâmbi puțin.

— La Blanche. M-am angajat acolo cu vreun an înainte să moară

fosta soție a lui Peter, Cecily. La început doar ne salutam și mai schimbam câteva cuvinte când trecea pe la club sau venea la vreun eveniment.

— Și apoi? întrebă Patrik, sorbind din cafea.

Doamne, ce bună era! Își aruncă privirea către aparatul enorm de cafea din bucătărie. Cât putea să coste așa ceva? Vreo două salarii?

— Apoi a murit Cecily și Peter a suferit foarte mult. Rămăsese singur cu doi copii. Într-o seară a venit să vorbească cu Henning despre ceva, dar Henning nu era acolo, așa că a rămas și a stat de vorbă cu mine. A fost o discuție relaxată și i-am fost un sprijin în durerea lui. Am fost un prieten când a avut nevoie de un prieten.

Și apoi prietenia asta a devenit mai mult…

Louise nu mai putu continua. Încercă să-și ascundă lacrimile și până la urmă își puse palmele peste față.

— Erau o pereche așa de frumoasă! zise Lussan mângâind-o pe Louise pe umăr. Ne-am bucurat foarte tare când am auzit ca Louise l-a cunoscut pe Peter Bauer. Ca părinte, te îngrijorezi când vezi că

trec anii și unicul tău copil e tot singur. Louise nu mai era chiar tânără și nu poate avea nici copii, așa că nu sunt mulți cei care vor să aibă o relație cu ea…

— Lussan! o întrerupse Pierre nervos, uitându-se aspru la soția lui.

Ea pufni și tăcu.

Louise se șterse la ochi și se uită la Pierre.

— E OK, tată. Mama are dreptate. Puteam să rămân fată bătrână și faptul că nu pot să am copii a fost bineînțeles decisiv. Bărbații care își

doreau o familie nu mă alegeau pe mine. Dar Peter şi cu mine…

Eram perfecţi unul pentru celălalt. Şi băieţii parcă erau ai mei. Nu cred că aş fi putut să iubesc un copil biologic mai mult decât i-am iubit pe ei.

Se şterse la ochi cu mânca de la hanorac, dar lacrimile curgeau încontinuu. Spre deosebire de Lussan şi Pierre, ea era îmbrăcată în hanorac şi pantaloni de trening.

— Era incredibil cât de mult se potriveau, parcă erau aceeaşi persoană, confirmă Lussan.

— Da, era chiar parcă prea frumos să fie adevărat. El vorbea limba rusă după ce studiase doi ani la Moscova. Eu învăţasem limba rusă

la universitate. El juca tenis, eu jucam tenis. Iubeam amândoi opera şi am descoperit că fuseserăm amândoi la aceleaşi spectacole de câte două ori şi am stat doar la câteva scaune distanţă unul de celălalt.

— Eraţi făcuţi unul pentru celălalt, spuse şi Pierre dând supărat din cap. E îngrozitor. Îngrozitor.

— Rickard a spus că Peter angajase un detectiv pentru a cerceta moartea lui Cecily. Ce ştii despre asta? întrebă Patrik.

Louise oftă şi se uită pe fereastră.

— În ultimul an, Peter a avut o idee fixă. Nu ştiu de ce.

— Dar a fost un accident, nu?

— Da, a fost tragic. Însă Peter începuse să aibă numai teorii ale conspiraţiei. Pretindea că a dat cineva peste ea intenţionat. Poliţia a investigat cazul şi a ajuns la concluzia că a fost un accident. Un ghinion. A fost la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Şi sigur că cel care a dat peste ea era beat.

— Și de ce credea el că ar fi altceva la mijloc?

Louise dădu încet din cap.

— Nu știu. Băieții erau într-o perioadă când întrebau mult despre mama lor. Poate din cauza asta. Și poate că și fiindcă Peter se simțea vinovat.

— Vinovat? De ce? întrebă Patrik încruntându-se.

Cafeaua din cană se terminase și el se uită cu jind la aparatul din bucătărie.

— *Survivor's guilt* se numește în engleză. Nu știu expresia în suedeză, zise Louise. Cred că voia să facă ceva, orice, ca să nu se mai simtă neputincios în fața băieților care simțeau lipsa mamei.

— Știi cum îl cheamă pe detectiv? întrebă Patrik.

Gösta sigur se chinuise să găsească informația și Patrik spera acum că Louise știa. Dar ea clătină din cap.

— Nu, nu mi-a spus niciodată, știa că nu sunt de acord. Așa că nu vorbeam despre asta. Rickard nu știe?

— Nu, nu știe cum îl cheamă.

La naiba! Patrik se foi nervos în fotoliu. Poate puteau să găsească

informația în telefonul lui Peter sau prin vreo tranzacție bancară, dar era mult prea complicat.

Lussan se lumină la față. Arătă spre Pierre.

— Ați vorbit despre asta! Când au venit Louise și Peter la noi, în Skåne. Știu că v-am auzit vorbind. Nu a zis niciun nume?

Pierre se uită la ea gânditor.

— Ba da, a zis cum îl cheamă. Dar nu-mi amintesc.

Se strâmbă și Lussan se uită urât la el.

— Gândește-te!

— Dacă tata nu-și aduce aminte, atunci nu-și aduce aminte, interveni Louise la fel de nervoasă ca Lussan.

Pierre pocni cu degetele și se așeză mai bine pe scaun.

— Reidar! Nu-mi aduc aminte numele de familie, dar sunt sigur că

îl chema Reidar, pentru că am glumit cu Peter și l-am întrebat dacă

l-a angajat pe Reidar din filmul *Rederiet*.

— Reidar, repetă Patrik mulţumit.

Era un nume neobișnuit. Și sigur nu erau o grămadă de detectivi privați în Stockholm. Ar fi trebuit să-l găsească destul de ușor. Îi mai veni o idee, dar o lăsă la o parte deocamdată. Nu știa dacă era o idee bună sau una proastă.

— Putem să vorbim despre Blanche? întrebă el fără să se uite la Lussan.

Ce credea ea despre întrebarea asta era deja evident. Și bineînțeles că pufni.

— Bineînţeles, răspunse Louise calmă.

— În presă au apărut multe informații acum, începu Patrik cu o oarecare ezitare.

— Prostii! pufni Lussan dând din cap așa încât perlele de la gât făcură zgomot.

— Nu am citit, răspunse Louise încet. Dar îmi imaginez ce se scrie.

— Crezi că e vreo legătură cu crimele? întrebă Paula.

Se lăsă tăcerea o vreme.

— Nu știu. Poate.

— În ce sens crezi că ar putea avea legătură?

— Treburile se complicaseră. A început cu lucruri mărunte. Şi apoi problemele ne-au depăşit. Pe toţi.

Lussan se uită uimită la fata ei. Dădu să deschidă gura pentru a spune ceva, dar, după ce Pierre îi aruncă o privire aspră, se răzgândi.

Louise continuă cu o voce stinsă.

— Totul are legătură. E greu de explicat. Dădeam dintr-una în alta.

Se ridică brusc și se îndreptă spre bucătărie.

— Ne mai trebuie cafea, spuse ea în timp ce-și făcea de lucru pe lângă aparat.

Patrik bănui că îi trebuia o diversiune pentru a se putea gândi ce să spună și decise că îi va acorda o pauză.

După o clipă, aveau toți cafea în căni, iar Lussan își strângea buzele ca să se abțină să vorbească. Și încă o dată pe Patrik îl izbi asemănarea cu Louise.

— Cred că au avut intenţii bune când au deschis Blanche, zise Louise. Trebuia să fie ceva select, cultural, un loc de întâlnire pentru talentele

noi, unde puteau să cunoască oameni consacrați în domeniu. Și într-o oarecare măsură așa e și acum. Dar cu timpul au intervenit dorințele personale. Când am început eu să lucrez acolo, erau deja împământenite chestiile astea, dar mie mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama. Și, când am înțeles, era deja prea târziu. Îmi plăcea ce făceam. Îl cunoscusem pe Peter.

Devenisem parte a familiei. Așa că am devenit și o parte din soluție.

— Soluție? întrebă Paula.

— Da, mă pricep la curățenie. E un talent al meu, zise Louise sec.

Și e un talent care a fost de folos la Blanche.

— Cum adică te pricepi la curățenie? interveni Patrik.

— Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le fac era să le plătesc suficient de mult pe femeile cu care Ole întrecea limita, ca să tacă.

— Louise! exclamă Lussan supărată, roșie ca focul la față. Părerea mea e să nu mai zici nimic până nu vorbești cu avocatul nostru.

Pierre, am dreptate, nu? Doar nu poate să stea aici și… cum se zice? Zic ăia în filmele polițiste… să se autoincrimineze.

— Mamă! țipă Louise și Lussan tresări.

Își strânse din nou buzele, iar Louise continuă cu o voce înăbușită, resemnată.

— Eu m-am ocupat de plăți, eu făceam contractele, le ademeneam pe fete, orice ca să acopăr oala.

— Și ceilalți știau? Ole, Susanne, Henning, Elisabeth și Rolf?

— Da. Și până la urmă a aflat și Peter. De curând aflase ce se întâmplă. A avut nevoie într-o zi să folosească laptopul, iar

folderul cu contractele făcute cu femeile respective era deschis.

— Și Rickard? Rickard unde era în toată povestea asta?

Louise ezită. Apoi trase aer în piept.

— Rickard șantaja clubul Blanche. Ca să nu-i spună lui Henning secretul.

— Ce secret? întrebă Patrik și își ținu respirația.

— Că tatăl lui era Rolf. Nu Henning.

Lussan scapă cana de cafea pe masa de marmură.

Pozele erau împrăștiate pe patul din camera din hotel, iar Erica le atingea cu grijă, pentru că erau foarte fragile și știa cât de importante erau pentru Birgitta. Parcă primise un dar. Un dar frumos și unic.

Bineînțeles că o văzuse pe Lola în poza lui Rolf și fusese ceva minunat și intim, dar acum era parcă mai mult. Pozele astea erau ca o poveste. Instantanee dintr-o realitate în culori estompate. Un timp trecut care acum își arunca umbra în viitor.

Erica se uită cu grijă la ele. Lola cu Monica. Lola cu Pytte bebeluș. Lola în barul care trebuie să fi fost locul ei de muncă. O

poză în aer liber unde două *drag queens* o îmbrățișau pe Lola în fața unui bar. Păreau fericite și Erica trecu cu degetul peste fețele lor.

Era barul unde lucrase Lola. Numele se vedea în fundal: Alexas.

Erica notă numele în agenda ei și îl sublinie.

Pusese deoparte fotografia care o fascinase cel mai mult. Şi se uită iar la ea. Era ceva special la fotografia asta. Emana dragoste, era altfel decât pozele cu Lola şi Monica. Perechea din poză nu se vedea bine, ca şi cum era în mişcare. Lola era cu un bărbat, iar ea părea că se simte în siguranţă în braţele lui. Avea faţa înspre camera de fotografiat şi se putea observa că era îndrăgostită şi fericită. Dar era imposibil să vadă cine era bărbatul, i se zărea vag doar spatele.

Erica oftă şi puse fotografia pe pat. Îi trimise un mesaj Lenorei.

După un sfert de oră, primi şi răspunsul. Prin cunoştinţele Lenorei, primise numele şi adresa unei colege a Lolei de la clubul Alexas.

Stătea să plouă şi lumea mergea grăbit pe Kungsgatan. Adresa pe care o primise era la cinci minute distanţă. Începu să plouă exact

în momentul în care ajunse şi intră repede în scară.

Apartamentul era deasupra unui restaurant thailandez şi se auzea prin pereţi murmurul clienţilor. Blocul era vechi şi îi trebuia o renovare totală. Şi curăţenia lăsa de dorit, iar Erica se strâmbă la mirosul de urină din scara blocului. I se întoarse stomacul pe dos şi înghiţi în sec. Acum măcar ştia de ce se simţea tot timpul rău. Dar aceste gânduri nu-şi aveau rostul.

La etajul unu, pe uşa din dreapta scria *Johan Hansson*. Deasupra era o etichetă lipită, scrisă cu litere roz, *Maggie Vinter Design.* Nu era nicio sonerie, iar Erica bătu încet la uşă. Nu sesiză nicio mişcare înăuntru şi bătu mai tare, iar într-un târziu auzi nişte paşi grăbiţi şi uşa se deschise. Privirea Ericăi se ridică încet. Cel care-i deschisese era înalt, avea aproape doi metri.

— Erica? Lenora m-a anunţat că vii. Dar bineînţeles că a omis să-mi spună cât de frumoasă eşti! Mai frumoasă ca în fotografie!

Fotografia aia din revista *Amelia* nu te-a avantajat, aia care te-a machiat ar trebui să fie dată afară.

— Eeee!

Erica se înroși.

— Apropo, eu sunt Johan, zise el întinzând mâna cu unghii roz.

Când am auzit că o să mă viziteze o autoare cunoscută, a trebuit să

mă transform rapid în Maggie Vinter.

Johan avea o salopetă din mătase verde-smarald cu pantaloni largi și curea la mijloc. Cădea frumos peste pieptul format dintr-un sutien cu mult burete, cu decolteu discret, iar Erica simți brusc dorința de a-și cumpăra și ea o salopetă ca aia.

— Intră, intră, iubito!

Erica îl urmă curioasă. După ce avusese un șoc în scara blocului, aici parcă nimerise într-o cutie cu bomboane de ciocolată și se simțea pur și simplu fericită.

Era un apartament îmbietor, cu multă personalitate, și peste tot erau materiale minunate și cutii cu nasturi. Altfel, apartamentul era aerisit și luminos, cu o tentă nordică, cu mobilă clasică

valoroasă pe care o recunoscu imediat din căutările ei pe site-ul de licitații Bukowskis.

— Ce coși? întrebă Erica fascinată de un material cu paiete roz.

— Haine de scenă. Eurovision. Tot felul de show-uri. Videoclipuri muzicale. Tot ce nu merge pe principiul *less is more*. La început, făceam doar pentru spectacolele mele, dar apoi s-a răspândit vestea despre

creațiile mele. Vrei ceva strălucitor, care să te scoată în evidență, atunci vii la Maggie Vinter Design.

— Minunat! exclamă Erica mângâind un șal cu pene.

Hainele ei erau negre, albe și bej, dar asta nu o împiedica să fie îndrăgostită de roz și de sclipici.

— Stai jos, iubito, stai jos!

Johan făcu semn către un fotoliu alb, de pe care luă o bucată de material verde fosforescent. Se așeză în fața ei și îi întinse o cutie cu bomboane.

— Ciocolată neagră. O bucățică pe zi ține pofta de dulce departe și nici nu se pune pe șolduri. După ce treci de 70 de ani, nu prea poți să-ți mai faci toate poftele, dacă vrei să-ți păstrezi silueta.

O privi pe Erica din cap până în picioare.

— Totdeauna te îmbraci așa groaznic? Fetițo, ai o siluetă frumoasă

pe care e păcat să o ascunzi în felul ăsta care nu te avantajează

deloc.

Erica se uită la cum era îmbrăcată și-și dădu seama că nu poate să protesteze. Își luase cu ea lucruri comode, fără să țină cont de aspectele estetice. Acum scosese din bagaj o pereche de pantaloni scămoșați negri, care, de fapt, fuseseră pantalonii ei de gravidă.

Nimic nu era mai comod decât pantaloni cu elastic, mai ales acum, când se îngrășase puțin. Și când îi împachetase nu știuse dacă se potrivesc sau nu. Nici bluza nu era într-o stare mai bună. Era o bluză de la H&M, dintr-un material sintetic, pe care o spălase de cam multe ori. Mai atârna câte o ață pe ici, pe colo și începuse să

se răărească pe la mâneci.

Johan avea dreptate. Ar trebui să-și cumpere haine noi. Încă mai avea haine cumpărate prin anii 1990. Iar Patrik era și mai rău.

Avea un tricou de la turneul Scorpions *Wind of Change,* pe care refuza să-l arunce, deși era mâncat de molii.

— Cum ai cunoscut-o pe Lola? întrebă Erica ascunzându-și mânecile destrămate sub masă.

Johan se lumină la față și dură o clipă până să răspundă. Erica îl

lăsă să se gândească; avea impresia că făcea o călătorie în timp. Și asta era exact ce voia ea să facă.

— Am lucrat împreună de multe ori la barul de la clubul Alexas, zise Johan într-un final. Ne plăcea să lucrăm împreună și de multe ori ne potriveam turele. Lola era cea mai bună colegă. Venea mereu la timp, își făcea treaba, nu dădea băutură la prieteni fără

bani și niciodată nu se îmbăta când era la lucru. La Alexas au mai fost cazuri de-astea de-a lungul timpului. Dar Lola a fost minunată.

Și mai era și veselă mereu. Cred că asta îmi amintesc cel mai mult despre Lola. Dragostea ei de viață. Și agendele ei albastre în care scria în fiecare zi.

— Agende albastre?

— Da, mereu avea la ea o agendă albastră în care scria în toate pauzele de la serviciu. A scris câteva agende din astea de-a lungul anilor în care am lucrat împreună.

— Ce scria?

Era prima dată când auzea despre aceste agende albastre.

— Lola visa să fie scriitoare, dar nu am citit niciodată ce a scris.

Nimeni nu a citit.

— Știi cumva dacă a trimis ceva vreodată? La vreo editură?

Johan culese o scamă invizibilă de pe pantaloni. Luă apoi o bomboană de ciocolată și mușcă din ea.

— Nu cred. Zicea că trebuie să termine tot.

— Și n-ai idee despre ce scria?

Johan dădu din mâinile cu manichiură perfectă.

— O întrebam mereu. Chiar o mai și tachinam cu scrisul ăsta permanent al ei. Dar ea doar zâmbea. Ca un sfinx.

— Vă întâlneați și în timpul liber?

Râsetele mesenilor din restaurantul de dedesubt parcă intrau prin pereți. Johan bătu nervos din picior și râsetele se estompară

imediat.

— Era liniște când aveam dedesubt magazinul cu accesorii de croitorie, zise el nervos uitându-se la Erica. Da, ne întâlneam destul de des și în timpul liber, dar Lola avea gașca ei. Erau nedespărțiți.

— Rolf și gașca?

Johan încuviință.

— Era o gașcă cu oameni care parcă nu se potriveau. Dar, din câte am înțeles de la Lola, îi apropia dragostea pentru literatură.

— Cum era pe vremea aia? Erau multe locuri unde puteai să te întâlnești ca…

Erica ezită, neştiind ce cuvânt să folosească pentru a nu face vreo gafă. Nu avea cunoştinţe în domeniul ăsta şi nu voia să pară că e neîndemânatică şi plină de prejudecăţi.

Dar Johan zâmbi.

— Ca persoană LGBT? Sau vrei să spui doar transsexuali ca Lola?

Mă rog. E mare noroc că s-au mai schimbat lucrurile de atunci.

După tot ce i s-a întâmplat Lolei, am devenit activ în federaţia pentru persoanele LGBT şi chiar dacă eu sunt doar un bărbat homosexual căruia îi place să se îmbrace în haine de femeie, am fost implicat şi în problemele transsexualilor, pentru Lola. Dar, ca să înţelegi ceva, ar trebui să încep dinainte de anii 1980.

— Te rog.

Îşi scoase agenda.

— Notează tu, fetiţo dragă, zise Johan, iar privirea îi deveni visătoare. Până prin anii 1960, persoanele transsexuale nu aveau cum să se întâlnească. Nu în mod oficial. Dar atunci a început o încercare de contact discretă prin publicaţiile pornografice. Una dintre ele se numea *Raff*.

Johan pufni în râs, pierdut prin amintiri.

— Am vorbit mult cu Lola despre asta când eram la serviciu şi nu era aglomerat. Una dintre pionierele comunităţii transsexuale suedeze, Eva-Lisa Bengtsson, a fost contactată prin intermediul publicaţiei de Erika Sjöman. Erika lucra pe mare şi dăduse peste un exemplar al revistei americane *Transvestia* şi s-au inspirat de acolo, cred. În orice caz, au pus un anunţ în ziarul *Piff* în legătură cu crearea unui loc de întâlnire. Au primit mesaje de la persoane transsexuale din toată ţara şi asta a dus la deschiderea primului club pentru persoane transsexuale

din Suedia. I-au pus chiar numele Transvestia. A devenit un loc sigur pentru mulţi care înainte suferiseră în singurătate. Şi nu numai persoane transsexuale se întâlneau acolo, erau lesbiene, homosexuali,

oameni cu diferite preferinţe senzuale şi fetişuri, multe *drag queens* ca mine… toţi care pe vremea aia se ascundeau.

— Cât timp a fost deschis Transvestia?

— Numai până în 1969.

— Şi Alexas când s-a deschis?

— Da, acolo voiam să ajung. A fost o binecuvântare când s-a deschis Alexas, pe la mijlocul anilor 1970, pentru că a devenit unul dintre cele mai importante locuri de întâlnire. Homosexuali, bisexuali, transsexuali, *drag queens*, toţi se întâlneau acolo. La fel cum făcuseră şi la Transvestia. Singura diferenţă era că nu era un loc doar pentru noi. La Alexas toți erau bineveniți. Toți veneau acolo.

Erica se uită la el.

— Scuză-mi întrebarea prostească, dar care e diferenţa dintre o *drag queen* şi o femeie transsexuală?

Johan zâmbi din nou. Erica avea senzaţia că îi plăcea să fie ascultat cu interes.

— O *drag queen* e o persoană cis, adică un bărbat care e născut bărbat şi se consideră bărbat, dar căruia îi place să se îmbrace în haine de femeie.

Ultima precizare o adăugase când văzuse faţa mirată a Ericăi.

— E ca un joc în care îţi exprimi identitatea sexuală. De multe ori, dar nu întotdeauna, se explorează limita feminităţii şi a masculinităţii.

Johan se pierdu din nou în visuri.

— Eu am fost mereu înalt şi mare, dar întotdeauna m-a fascinat feminitatea. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar pe la mijlocul anilor 1970, când aveam vreo 20 de ani, am îndrăznit să

mă aventurez în cluburile astea şi parcă ajunsesem acasă. Ca *drag queen* am putut să îmi manifest personalitatea. A fost un pas mare pentru mine.

Erica era impresionată de sinceritatea lui, de lipsa fricii în timp ce povestea. Dar bănuia că Johan avea multe cicatrici din copilărie.

— Putem să ne întoarcem la Alexas? întrebă ea.

— Bineînţeles. Am început să lucrez acolo prin 1977 şi Lola a venit la puţin timp după mine. Dar ne cunoşteam dinainte. O

cunoşteam pe Monica şi aşa am întâlnit-o pe Lola.

— Cum era viaţa ei cu Monica? Şi te rog să-mi scuzi ignoranţa, dar Lola era privită ca heterosexuală sau ca lesbiană?

— Monica şi Lola nu au avut niciodată o relaţie, zise Johan râzând. Pe Lola nu o interesau femeile, nu era lesbiană.

— Păi, şi fetiţa? zise Erica confuză.

— Monica şi Lola au fost foarte apropiate. Au trăit ca o familie.

Dar ca două surori. Nu iubite. Pot să garantez că nu există nicio posibilitate ca fetiţa să fie a Lolei. Nu s-ar fi culcat niciodată cu o femeie. Era o femeie heterosexuală. O femeie, în toate felurile în afară de atributele fizice cu care era născută.

— Dar a crescut fata ca fiind a ei?

— Da. I-a promis Monicăi că o să aibă grijă de ea. Monica era prinsă în capcana drogurilor și își vindea trupul ca să aibă bani de droguri. E imposibil să știm cine a fost tatăl biologic al fetei. Nici Monica nu știa. Dar știu că Lola a iubit-o pe Pytte ca și cum ar fi fost a ei. Era totul pentru ea. Și apare ca tată în certificatul de naștere. Așa că Lola nu a avut niciodată vreo problemă juridică în legătură cu fata. Era a ei, chiar dacă nu biologic. Lola a zis odată că

Pytte îi spunea tată, pentru că voia s-o țină minte ca mamă pe Monica.

— Știi dacă Lola avea pe cineva?

Johan încuviință. Zgomotul din restaurant se făcu din nou auzit în apartament și bătu iar din picior.

— Da, era un bărbat. Dar nu povestea despre el.

Erica se uită la el.

— Știi ceva despre el?

— Nu. Era secretul ei. Dar era îndrăgostită. Avea o altă strălucire după ce se întâlneau.

Erica era îngândurată. Nu fusese interogat niciun bărbat în legătură cu moartea Lolei și a lui Pytte. Era foarte interesant. Putea oare să fie vorba despre o poveste de dragoste încheiată prost?

Se pregăti să mai pună încă o întrebare delicată.

— Cum era cu tratamentul hormonal și cu operațiile în anii 1980?

Lola se gândise la așa ceva?

— Da, se gândise. Și în 1980 puteai să te operezi în Stockholm ca

să faci trecerea asta la femeie. Înainte trebuia să mergi la Copenhaga sau la Casablanca. Dar operațiile erau încă

experimentale, ca și tratamentul hormonal, iar efectele secundare erau groaznice. Știu că Lola începuse să ia niște medicamente cu hormoni înainte să moară Monica, dar s-a oprit după ce a luat fata în grijă. Nu voia să riște ca efectele secundare să o facă să se simtă

atât de rău încât să nu poată avea grijă de copil. Așa că, de dragul fetei, a purtat povara de a trăi într-un corp de bărbat. Dar avea de gând să continue tratamentul când mai creștea Pytte. Era visul ei.

Și zicea că scrisul o ajută să fie împăcată cu alegerile pe care le făcuse în viață.

— Agendele albastre.

— Da, agendele albastre o țineau în viață.

Erica luă o bomboană și simți cum se topește în gură. Trebui să

mestece tot înainte de a-i adresa următoarea întrebare. Dedesubt, se auziră iar râsetele din restaurant.

— Era ceva obișnuit ca o persoană ca Lola să aibă prieteni care nu făceau parte din lumea asta?

— Da și nu. Mulți aveau vieți duble. O viață cu noi, viața lor adevărată. Pe lângă asta, aveau o viață socială normală, acceptată

de societate. Mulți aveau soții și copii. Sau soți și copii. Și, în ochii lumii duceau o viață conservatoare. Neobișnuit era că Lola, fiind transsexuală, era acceptată în lumea oamenilor cis. Dar în gașca ei erau oameni de cultură, presupun că asta e explicația.

Johan râse.

— Cum a cunoscut Lola gașca asta? zise Erica.

Ezită, dar până la urmă mai luă o bomboană. Dacă tot nu putea să bea vin, măcar să mănânce ciocolată.

— Prin Rolf. S-au cunoscut la Alexas și apoi el a prezentat-o prietenilor lui, pe baza pasiunii ei de a scrie. Și apoi au fost de nedespărțit.

— Ai auzit că Rolf a murit?

— Da, am auzit din păcate. Ce s-a întâmplat?

— Nu știe nimeni. Eu… eu m-am gândit să aflu despre Lola și Pytte și ce li s-a întâmplat, dar mă gândesc și la Rolf și cine l-a omorât. Soția lui, Vivian, mi-a povestit că urma să deschidă o

expoziție despre trecutul lui și mi-a arătat o fotografie cu Lola.

Titlul era *Nevinovăție.* Știi ceva despre asta?

Johan clătină din cap.

— Nu, habar n-am. Au trecut mulți ani de când nu m-am mai întâlnit cu Rolf. A dispărut de tot după moartea Lolei. Nu cred că l-am întâlnit de atunci. Sau nu. Mint. Depinde cum vrei să vezi lucrurile. E adevărat că nu m-am mai întâlnit cu Rolf, dar m-a căutat el acum câteva săptămâni. Însă atunci eram ocupat până

peste cap cu costumele de scenă pentru noul spectacol de la Börsen al formației Alcazar, așa că n-am avut timp să vorbesc cu el. Și nu l-am mai sunat înapoi.

— Nu știi ce voia? N-a lăsat niciun mesaj?

— Nu.

Johan dădu din cap cu părere de rău, iar buclele negre ale perucii îi acoperiră fața.

— Și nu ai niciun indiciu cine ar fi putut fi bărbatul din viața Lolei?

— Nu, nimic concret. Am presupus că era căsătorit, dar Lola nu mi-a spus niciodată, am citit eu printre rânduri.

Erica îi adresă apoi întrebarea care nu-i dădea pace.

— Ar fi putut fi Rolf?

Johan ezită.

— Aș minți dacă aș zice că nu m-am gândit și eu.

Erica părăsi apartamentul sclipitor, simțind că bucățile din puzzle încep să se așeze la locul lor. Fusese intrigată de fotografia din dormitorul lui Rolf. Dar acum totul părea mult mai logic.

— Ce ați rezolvat cu Louise? întrebă Gösta când se întâlni cu Patrik și Paula pe holul din secția de poliție.

— Hai să stăm jos!

Patrik intră primul în bucătărie, iar Paula și Gösta îl urmară.

Martin era deja acolo; stătea cu spatele lipit de perete și cu picioarele pe scaunul de alături, dar și le dădu jos ca să aibă loc toți în bucătăria mică.

— Cafea? întrebă Gösta turnându-și în cană.

Patrik și Paula clătinară repede din cap.

— Nu cred că mai pot să beau cafeaua asta, după ce cafea am băut de dimineață, răspunse Patrik așezându-se lângă Martin.

Îl bătu ușor pe picior.

— Cum se simte Mette? Îi e dor să lucrezi din nou program normal?

— Da, e dificil pentru ea acum, duce tot greul cu Tuva și cu Jon.

Dar știe cum e și deocamdată se pare că îi place viața asta de soție de polițist.

— Soție? întrebă Paula cu subînțeles.

Martin se înroși tot.

— Iubită de polițist, na.

— Deci când…?

— Acum vorbim despre altceva, ripostă Martin făcându-se comod pe scaun. De exemplu, se pare că lipsește o fotografie din expoziție. Se numește *Vinovăție*. Problema e că Rolf nu i-a povestit lui Vivian prea multe, așa că ea nu știe despre ce fotografie e vorba.

Ar putea fi o femeie transsexuală care se numea Lola și despre care știe mai multe soția ta.

Se uită la Patrik, care înjură printre dinți. Erica și pasiunea ei pentru mistere. O să-i trimită un mesaj după ședință.

— Trebuie să cercetăm chestia asta, răspunse el, scărpinându-se în cap.

Oboseala își spunea cuvântul, iar spatele lui îi reaminti că patul de la secție era bun ca să te odihnești puțin, nu să dormi în el o noapte întreagă.

— Și noi avem niște informații interesante, anunță Paula.

Îl privi pe Patrik înainte să arunce bomba.

— După spusele Louisei, Rickard şantaja clubul Blanche. Şi vorbim de bani mulţi.

Martin fluieră încet.

— Ca să-l protejeze pe Henning, adăugă Patrik.

— Să-l protejeze? De ce anume?

— De informaţia că nu e el tatăl lui Rickard.

Gösta se opri cu cana de cafea în dreptul gurii.

— Ce naiba vrei să zici? Henning nu e tatăl lui Rickard? Dar cine e?

Paula şi Patrik se uitară din nou unul la celălalt, iar el îi făcu semn să răspundă ea. Paula ridică din sprâncene şi zise:

— Rolf.

— Şi Rickard ştia? întrebă Gösta. Şi primea bani din casieria de la Blanche ca să nu-i spună lui Henning?

— Da, aşa ne-a explicat Louise.

Martin îşi drese vocea.

— Ce facem cu Rickard? Avocatul lui e aici de câteva ore. Îl mai interogăm?

— Nu, îl mai lăsăm să transpire puţin.

Patrik bătea cu degetele în masă.

— Sper să ne dea mâine Farideh măcar un raport preliminar, iar pe Rickard putem să-l reţinem 72 de ore. Vreau să avem cât mai multe informaţii până să vorbim iar cu el.

— Aţi aflat ceva despre detectivul particular? întrebă Gösta.

— Da. Părinţii Louisei au vorbit cu Peter despre asta la un moment dat şi şi-au adus aminte că îl cheamă Reidar. Deci nu cred că e greu să-l localizăm.

— Mă ocup imediat. Şi îl sun.

Gösta se ridică şi împinse scaunul sub masă, dar Patrik îl opri.

— Nu, aşteaptă puţin până să îl contactezi. Erica e la Stockholm.

Dacă faci rost de un număr de telefon şi o adresă, mă gândeam să

o rog pe ea să stea de vorbă cu detectivul.

Gösta rămase pe loc mirat, apoi încuviinţă.

— Aşa facem, atunci. Fac eu rost de numărul de telefon şi de adresă.

— Eu o sun pe Farideh, continuă Patrik. Paula, caută mai departe în legătură cu afacerile murdare de la Blanche, iar tu, Martin, încearcă să afli ceva despre fotografia care a dispărut. Sună pe la galerii, pe la cunoscători în arta fotografiei. Vezi dacă găseşti ceva pe internet, sigur sunt site-uri care vând poze. Şi vezi şi dacă

vreunul dintre apropiaţii lui Rolf a auzit despre poza asta şi dacă

ştie ce reprezintă. De exemplu, avea vreun asistent, pe cineva care îl ajuta?

Plecară de la masă. Patrik ezită când trecu pe lângă cafetieră.

Până la urmă, cafeaua era cafea. Îşi turnă într-o cană şi se duse în

biroul lui. Avea să fie încă o seară lungă.

Stockholm 1980

— Șase ani! Faci șase ani sâmbătă!

Elisabeth o ciupi de obrăjor pe Pytte când trecu pe lângă ea.

Pytte roși de fericire.

— Da, mai sunt doar trei zile! O să am o petrecere! Cu Sigge!

Elisabeth se opri.

— Cine e Sigge?

Lola scoase un inel perfect din fumul țigării și îi făcu cu ochiul.

— E prietenul lui Pytte.

— Ba nu! protestă Pytte bătând din picioare.

Rolf pufni în râs.

— Nu o mai necăji pe Pytte. Ea nu o să aibă niciodată un prieten.

Unchiul Rolf a decis asta deja!

— Nu, eu nu o să am niciodată vreun prieten, zise Pytte tropăind nervoasă către dormitor.

— Doamne, face șase ani în curând! O adevărată domnișoară, comentă Susanne luându-l pe Ole de gât.

— În curând începe școala, anunță Lola mândră. Abia așteaptă. Să

învețe să citească, să socotească…

— Și vrea sigur și prieteni noi! adăugă Ester cu căldură, privind lung după Pytte.

— Da…

Lola nu știa cum să-și exprime sentimentele legate de începerea școlii. Ceilalți aveau vieți… normale. N-ar înțelege niciodată.

Rolf se uită la ea pe după bretonul lui blond și zise cu compasiune:

— Ți-e frică de cum o s-o trateze dacă află că tatăl ei…

Lola simți cum o inundă dragostea. El o înțelegea mai bine decât ceilalți. O cunoștea. Dar nu asta definea relația lor. El o vedea.

Doar pe ea.

— Da. Mi-e tare frică.

Cuvintele ei căzură cu greutate la masa veche. Țigara din mâna ei se terminase, o stinse în scrumiera în formă de urs-polar, unul dintre puținele lucruri pe care le luase din casa părintească.

— O să se descurce, o asigură Ester. E puternică. E iubită.

Henning și Elisabeth se uitară unul la celălalt, iar Lola îi văzu.

— Voi nu credeți?

Elisabeth ezită, apoi răspunse:

— Nu e ușor pentru copii. Și tu ești singură. Ești sigură că nu ar trebui… să te împaci cu familia ta?

Lola clătină din cap. Își mai aprinse o țigară și trase un fum lung, apoi îl suflă încet afară.

— A venit sora mea, îi anunță ea.

— Serios? întrebă Rolf mirat.

Lola mai trase încă un fum.

— A fost aici. A judecat. A plecat.

— Dar i-ai dat vreo șansă? se interesă Elisabeth. Poate lucrurile s-au schimbat. Poate părinții tăi…

— Au murit anul trecut, răspunse Lola agitând vinul roșu din pahar.

Lumina lumânărilor dădea vinului culoarea rubinului.

— De ce n-ai zis nimic?

Ester puse o mână pe umărul Lolei și era să se ardă cu țigara ei.

— Pentru mine au murit în momentul când am ieșit din casa lor.

Nu eram binevenită. Nu eram… copilul lor.

— Dar sora ta? insistă Elisabeth. Chiar nu puteți să vă împăcați?

Nu poate să înțeleagă? Sângele apă nu se face.

Rolf se uită aspru la Elisabeth, care amuți. Ole îi privea cu un zâmbet distrat, iar o secundă păru că ar vrea să zică ceva, dar Susanne îi puse o mână pe braț și se făcu liniște în cameră.

Lola îi făcu semn lui Pytte, care ieșise din dormitor și făcea piruete în fața aragazului. Fetița se ghemui în brațele ei și Lola o sărută pe creștet, apoi privi la toți cei strânși în bucătărie. Își ridică

paharul.

— Pytte e familia mea și peste trei zile punem de o petrecere nemaivăzută. Doar la asta vreau să mă gândesc acum.

— Noroc! zise Rolf înălțându-și paharul, iar ceilalți îl imitară.

Lola închise ochii și-și lipi obrazul de creștetul lui Pytte. Singura familie de care avea nevoie era aici, lângă ea.

Erica închise telefonul. Era chiar în holul hotelului Haymarket când o sunase Patrik, iar acum se întorsese din drum și se îndrepta spre stația de taxiuri din colț.

Erau două mașini acolo. Se urcă în prima și îi dădu șoferului adresa pe care o primise de la soțul ei. Se pare că Peter angajase un detectiv particular care să ancheteze moartea lui Cecily, iar acesta stătea în Årsta. Se lăsă pe spate și închise ochii o clipă, dar se răzgândi imediat când simți că i se face rău.

Se uită după ceva în care putea, în cel mai rău caz, să vomite, dar nu găsi nimic, prin urmare coborî geamul și respiră adânc aerul venit prin deschizătură. Șoferul se uită îngrijorat la ea, probabil gândindu-se că va trebui să-i spele voma de pe bancheta din spate.

Ea încercă să-i zâmbească, dar el nu păru foarte liniștit.

Dacă expoziția lui Rolf era despre Lola… Parcă starea de rău se mai estompa când se gândea la asta. Ar fi vrut să vadă expoziția.

— Am ajuns, anunță scurt șoferul când opri mașina.

Sigur acum se liniștise, pasagera nu vomitase în mașină.

Erica plăti cursa, coborî din mașină și rămase pe loc, trăgând aer în piept ca să scape complet de starea de rău. Își puse o mână pe burtă, dar o dădu la o parte imediat. Nu, nu trebuia să se gândească la cauza stării de rău, pentru că altfel s-ar fi blocat în gânduri care acum nu o ajutau cu nimic. Mai întâi trebuia să-i spună lui Patrik. Și apoi aveau să găsească împreună o soluție.

Reidar Tivéus avea biroul în piața Årsta. Erica nu mai fusese de mult prin locurile acestea, dar piața arăta exact așa cum își aducea aminte.

Parcă timpul se oprise în piața Årsta, totul era la fel deceniu după deceniu. Plăcuțe uzate, albite de soare. Firme care păreau adormite sau, în orice caz foarte, foarte obosite.

Biroul detectivului era chiar lângă o frizerie. La parter, cu geamuri mari, cu jaluzele trase pentru a opri lumina soarelui și privirile curioșilor. Nu era nicio sonerie, așa că Erica bătu în geamul ușii cu jaluzele gri ușor murdare. O plăcuță pe care scria *Reidar Tivéus, detectiv privat* îi arătă măcar că bătea la ușa potrivită.

Nu-i deschise nimeni, așa că bătu din nou. După ce mai aștepă o clipă, puse mâna pe clanță, iar ușa de deschise.

— Alo?

Erica intră și se uită împrejur. Biroul arăta de parcă făcea parte dintr-un show televizat de *hoarding*. Peste tot erau dosare, teancuri de hârtii și ziare.

Se deschise o ușă din spate, iar bărbatul care apăru își încheia pantalonii peste burta imensă, aranjându-și cu grijă cămașa.

— Scuză-mă, nu am auzit, o întâmpină el zâmbind.

Îi întinse mâna, iar Erica ezită puțin, gândindu-se de unde venea bărbatul. Dar strângerea de mână era caldă și fermă.

— Stai jos, te rog. Fac loc pe un scaun aici, zise el înghesuindu-se printre teancuri către un scaun din fața biroului supraaglomerat.

Reidar luă teancul de pe scaun și îl puse pe jos. Din mormanul de hârtii se ridică praf și Erica șterse discret scaunul înainte să se așeze.

El împinse puțin biroul ca să poată intra și se așeză cu un oftat.

— N-ai zice că am făcut sport de performanţă în tinereţe, se plânse el cu un zâmbet care-i lumină ochii.

Erica nu ştia ce răspuns politicos să-i dea, aşa că doar îi zâmbi.

Detectivul luă o poză înrămată de pe birou.

— Jocurile Olimpice de la Moscova din 1980. Era să iau bronzul, dar l-a înşfăcat Lars-Erik Skiöld.

Dădu din cap cu părere de rău. În fotografie era Reidar, tânăr şi mult mai slab, într-un costum de lupte mulat pe corp.

— Impresionant!

Erica era cât se poate de sinceră, dar auzi singură cum exclamaţia ei era mai mult de politeţe. Asta pentru că ea nu era motivată să

facă o plimbare dacă la final nu o aştepta o prăjitură, aşa că admira ideea de sportiv de performanţă.

— Bănuiesc că nu ai venit aici să vorbim despre fosta mea carieră

sportivă. Bănuieşti că soţul tău se culcă cu secretara? Vrei să te ajut să găseşti vreun frate sau o soră de care abia acum ai aflat? Vrei să

afli dedesubturi despre partenerul de afaceri? Reidar îţi stă la dispoziţie.

Dădu din mâini cu un zâmbet şi mai larg.

Era imposibil să nu te îndrăgosteşti de Reidar Tivéus, detectiv particular.

— Ajut poliţia într-o anchetă. Peter Bauer şi băieţii lui au fost

împușcați mortal pe insula lor în apropiere de Fjällbacka. Și unul dintre lucrurile pe care poliția vrea să le cerceteze este zvonul că el te-ar fi angajat să investighezi moartea soției lui.

Reidar se uită la ea. Era palid și zâmbetul îi dispăruse.

— Peter e mort? Și băieții?

Erica încuviință. Bănuise că detectivul nu era la curent cu noutățile.

— Da, duminică noapte.

— La naiba! exclamă Reidar vizibil șocat. Dar, da, m-a angajat să

văd ce a fost cu accidentul ăsta.

— Știi de ce?

Praful o gâdila pe nări, dar se străduia să nu strănute.

— Mi-a spus că vrea să afle cine conducea mașina aia. Ceea ce mi se pare normal. Poliția nu a găsit nimic, dar, bine, nici nu a căutat.

Sigur vinovatul e vreun beţiv, după spusele polițistului de caz, asta ca să citez mot à mot, când am vrut să aflu ce știa poliția.

— Nu e nimic în anchetă care să indice cine ar putea fi? Și au trecut mulți ani de când a murit Cecily, știi cumva de ce Peter s-a apucat să caute vinovatul acum?

Nu mai reuși să se abțină și strănută cu zgomot.

— Sănătate!

— Mulţumesc.

Erica se scărpină la nas.

— Habar n-am de ce m-a angajat acum, răspunse Reidar. Dar știu din experiență că durează să te vindeci de durere. Durerea poate să

te paralizeze. Poate că abia acum era pregătit să facă față și să se ocupe de asta?

— Da, așa e, încuviință Erica gânditoare. Era și într-o relație nouă, o relație bună, care poate i-a dat puterea și siguranța că e în stare să facă față.

— Vezi? spuse Reidar dând din mâini. Dar, ca să-ți răspund la prima întrebare, nu e nimic în anchetă care să indice un eventual vinovat. Însă folosesc cuvântul *anchetă* așa, mai subțire. Pentru că

nu s-a anchetat suficient. Nu a fost o prioritate.

— Și tu cât ai apucat să cercetezi în ancheta ta?

— Peter m-a angajat doar cu câteva săptămâni în urmă. Și îi

spusesem deja că nu o să am mult timp în primele săptămâni, pentru că aveam o altă anchetă mare pe care trebuia să o termin.

De fapt, doar de câteva zile am început să mă interesez de moartea lui Cecily. Și până acum rezultatul e slăbuț.

— Nu poți să-mi povestești puțin cum a murit? Nu știu foarte multe, deci poți să pleci de la premisa că nu știu nimic.

Simți iar o gâdilătură în nas și încercă să se scarpine ca să nu strănute din nou, dar își dădu seama cât de ridicol trebuia să arate.

— Erau la țară, pe insula Tyresö, în Brevik. În iulie, acum patru ani. Cecily alerga în fiecare zi, pe același traseu, la aceeași oră.

Pleca la 8:00 și obișnuia să vină înapoi acasă la 9:00. În ziua aia, când s-a făcut 10:00, Peter a început să se îngrijoreze. Și apoi l-a sunat poliția…

Cecily fusese găsită în apropierea casei, cam la 20

de minute de alergat în ritmul ei obişnuit. Niciun martor.

— N-a văzut nimeni nimic?

— Nu, cel puţin conform documentelor poliţiei. Dar nu cred că s-au străduit prea mult să găsească ceva. Nu prea era trafic la ora aia în iulie, după spusele lui Peter.

— Deci nimeni nu a văzut nimic şi şoferul a fugit de la faţa locului, conchise Erica îngândurată. Poţi să-mi arăţi o hartă cu locul unde a fost găsită?

Reidar păru abătut.

— Din păcate, n-am nicio hartă.

— Pe telefonul mobil, îi explică Erica, deschizând aplicaţia cu harta.

Căută *Brevik, Tyresö* şi împinse telefonul spre el.

— Eu încă am un Nokia vechi. Trebuie să-mi arăţi cum funcţionează.

— OK, unde era casa lor? Era o casă permanentă sau casă de vacanţă?

— Casă de vacanţă, răspunse detectivul uitându-se cu ochii mijiţi la telefonul pe care i-l împinsese ea în faţă.

Îi trebui vreun minut să se orienteze şi apoi arătă un punct pe o fâşie de pământ.

— Acolo era casa. Şi acum să vedem pe unde alerga ea…

Arătă spre o margine a ecranului.

— Putem să vedem mai încolo?

— Da.

Erica mută harta de pe telefon în dreapta, iar Reidar arătă spre un drum șerpuit prin ceea ce părea a fi o pădure.

— Aici alerga. Și aici…

Se aplecă spre telefon, urmărind drumul.

— Aici au găsit-o. Aici, în curbă. E pădure în partea asta și în partea cealaltă e o râpă către apă. Sunt case acolo jos, dar nu se văd de copaci.

— E foarte periculos să alergi acolo, știu cum conduc unii pe drumuri de-astea înguste, remarcă Erica uitându-se la drumul întortocheat.

— Da, Peter mi-a zis că mereu stătea îngrijorat când alerga pe-acolo, chiar dacă ea insistase că e un traseu sigur. Chiar m-am uitat la statistica accidentelor în zonă și fuseseră câteva înainte să

monteze acolo un radar cu cameră, cam cu un an înainte să moară

Cecily.

— Radar cu cameră? zise Erica îndreptându-și spatele. Unde e amplasat?

Reidar se aplecă spre telefon mijind din nou ochii. Arătă un punct la un kilometru de locul unde fusese găsită Cecily.

— Aici. Te păcălește, pentru că e pus exact într-o pantă unde limita de viteză se schimbă brusc de la 50 la 30 de kilometri pe oră.

Cred că mulți care nu cunosc zona iau amenzi acolo.

Erica memoră locul pe care i-l arătase Reidar. Deja începuse să se gândească la ceva.

— Pot să fotografiez paginile din anchetă?

Reidar scoase cu o precizie stranie un dosar din mijlocul unor hârtii de pe birou.

— Misiunea mea s-a încheiat, din moment ce Peter mă angajase, așa că ia ce ai nevoie.

Erica îi mulţumi din priviri și fotografie cu grijă cele două pagini din dosarul poliției.

După ce îşi făcu loc atentă printre mormanele de hârtie, ieşi la aer curat și respiră adânc. Nu o mai mânca nasul. Era timpul să

meargă la hotel și să-și facă bagajul, ca să prindă trenul. Putea să-l

sune pe Frank, sursa ei din poliție, din taxi. Ceea ce voia să-l roage era dificil. Dar nu imposibil.

Cât a durat drumul spre Stockholm, Vivian încercă să-și imagineze cum se va simți când va păși în apartamentul de pe Söder. Apartamentul ei şi al lui Rolf. Acum era doar al ei. El nu avea să mai intre acolo, nu-l va mai auzi niciodată cântând sub duș

vreo melodie de demult.

Dădu drumul genții direct pe podeaua din hol. Lucrurile lui Rolf erau încă în casa pe care o închiriaseră, nu avusese putere să le împacheteze. Voia doar să ajungă acasă. O să rezolve cumva și asta mai încolo.

Se așeză pe canapea în living. Fără să știe ce să facă. Ce faci când persoana iubită nu mai e?

Fusese singură mulți ani înainte de Rolf. Ar trebui să știe acum cum să trăiască fără el. Și totuși simțea că e imposibil.

Nu avuseseră o relație perfectă. Și câteodată fusese geloasă pe relația pe care o avusese el cu Ester. Întotdeauna îi vorbea cu drag despre ea. Și câteodată, când Henning, Elisabeth, Ole și Susanne povesteau amintiri, amintiri cu Rolf și Ester, îi veneau gânduri negre care o măcinau. Dar avusese ceva unic cu Rolf.

În timpul călătoriei cu trenul, Vivian citise toate articolele despre Blanche. Iar și iar. Și parcă-i auzea vocea lui Rolf printre rânduri. El trebuie să fi fost sursa ziarului *Aftonbladet*, dar nu înțelegea de ce. Nu înțelegea multe lucruri care se întâmplaseră în ultimul an, lucruri care nu se potriveau.

Unde dispărea când nu putea să dea de el? Înainte, știau unul de celălalt. Nu ca să se controleze, ci pentru că le plăcea amândurora să facă parte din viața de zi cu zi a celuilalt. Dar asta dispăruse de la o zi la alta. Observase că Rolf a început să aibă secrete. Și toate încercările ei de a-l face să-i spună ce se întâmplă fuseseră în zadar.

Parcă se închidea în el din ce în ce mai mult.

Și apoi mai erau și plicurile. Plicurile alea mari și albe care tot veniseră în ultimele luni. Fără expeditor. Acum îi părea rău că nu deschisese niciunul. Dar de obicei nu-și deschideau corespondența unul altuia.

Vivian nu văzuse niciodată unde punea Rolf plicurile astea. Le-o fi aruncat? Poate că nu? Și, în plus, polițistul ăla tânăr și simpatic o rugase să vadă dacă găsește ceva în legătură cu fotografia care dispăruse. *Vinovăție.* Deja îl sunase din tren pe asistentul lui Rolf, Rafael, dar nici el nu știa nimic despre expoziție. Studioul lui Rolf era la o aruncătură de băț de apartamentul lor și, dacă era să

ascundă ceva important, acolo trebuia să caute.

Vivian se ridică. În sfârșit, știa ce trebuie să facă.

Se lăsase deja întunericul peste Fjällbacka până să plece spre casă. Farurile luminau porţile garajului, iar Patrik zăbovi în maşină

o clipă ca să-şi tragă sufletul şi să treacă de la muncă la starea de tată şi fiu. Erica trebuia să ajungă în vreo oră şi voia să aibă timp s-o conducă pe mama lui şi să facă şi ceva de mâncare. Oboseala îl dobora, dar refuza să se lase răpus. Ideea că Erica ajunge curând acasă făcea ca oboseala să se risipească puţin. Întotdeauna îi era dor de ea când nu erau împreună. Şi asta îi plăcea. Erau multe cupluri în jurul lui care abia suportau să fie în aceeaşi cameră şi ţineau viu proiectul *Familie* doar de dragul copiilor. El şi Erica juraseră că nu vor ajunge aşa niciodată şi de fapt nici nu se părea să existe vreun risc.

— Alo?

Patrik strigă din hol, scoţându-şi pantofii, şi îi răspunse ceva ce părea a fi o turmă de elefanţi. Toţi cei trei copii veniră alergând şi apoi se aruncară în braţele lui.

— Vai, vai ce primire!

Patrik îi îmbrăţişă şi pupă pe fiecare în parte, dar pe Maja o ţinu un pic mai mult în braţe. Ştia că are multă grijă de fraţii ei când el şi Erica nu erau acasă. Şi nu conta de câte ori îi spuneau că nu trebuie să facă asta. Aşa era ea.

— Bunica şi Gunnar au reparat mult, îl anunţă Anton trăgându-l după el. Vino, vino să te uiţi!

— Au reparat? Mult?

Lui Patrik i se puse un nod în gât. Pe undeva, ştia că nu fusese o idee bună să doarmă la secţie şi să-i lase singuri acasă pe mama lui

şi pe Meşterul Drege-Tot. Iar feţele bucuroase ale fiilor lui îl îngrijorau.

Mama lui bătu bucuroasă din palme când îl văzu. Ceea ce nu-l liniști deloc. Ce a mai făcut de data asta?

— Băieți, băieți nu stricați surpriza acum. Lăsați-l pe tata să vadă

singur. Așa, dragule. Închide ochii.

— Dar, mamă…

Patrik oftă, însă Noel și Anton îl trăgeau de mâini și își dădu seama că nu are scăpare.

— Închide ochii, tată, închide ochii! țipau ei, iar el le făcu pe plac fără tragere de inimă.

Avea o presimțire neagră. Îi cunoștea mult prea bine pe mama lui și pe soțul ei.

— Vino, vino! țipau în continuare gemenii și, cu ochii închiși, îi lăsă să-l conducă.

— Acum poți să te uiți! anunță mama lui încântată.

Patrik se pregăti și deschise ochii.

Dumnezeule! Erica o să fie furioasă.

Cursorul pâlpâia pe ecran. Era iar în fața laptopului și a paginii albe. Era singura lui mângâiere acum.

Dacă se uita pe geam, în partea dreaptă vedea casa de oaspeți înconjurată de banda de delimitare a poliției, care flutura în vânt.

Puteau oare să intre acum? Puteau să se apuce de curățenie? Cine putea să facă curat? Nancy? Ea îl știa pe Peter de mic copil. Și văzuse băieții pe insulă de când se născuseră. Cum să o pună pe ea să facă curat? Să curețe sângele băieților? Sângele lui Peter?

Henning își șterse lacrimile și se întoarse către calculator și cursorul care pâlpâia.

Știa că toți așteaptă. Mai bine zis, așteptaseră. Cum putea cineva să se aștepte acum la vreun text din partea lui? Toți ar trebui să

înțeleagă că nu putea să termine a zecea carte, ultima parte din decalogul său. Lucrurile se schimbaseră radical și el nu trebuia să

presteze. Nu mai trebuia să presteze. Și premiul Nobel era oricum al lui și fără să fie completă seria — atât de minunată era opera lui.

Nimeni nu putea să-i ia lucrul ăsta. Sau putea?

Henning se opri brusc. Puteau să-i ia premiul înapoi? Nu făcuseră anunțul încă. Și până atunci nu era nimic sigur. Până

atunci, puteau să fie influențați de minciunile care se vehiculau.

Sau, mă rog, minciuni și minciuni. O parte din ce se spunea era purul adevăr. Dar situația nu era chiar așa, în alb și negru, cum o prezentau ziarele. Articolele nu lăsau loc pentru nicio nuanță de gri.

Au plătit fetele cu care se culcase Ole? Da. Nimeni nu putea nega. Dar nu era chiar așa cum se spunea. Fetele și femeile alea avuseseră și ele interesul lor. Veniseră singure la Blanche, ca moliile atrase de lumină, în căutarea succesului, a faimei și a atenției. Au vrut să fie în centrul evenimentelor culturale, cu oameni importanți. Se folosiseră de feminitatea lor. Și Ole era slab de înger.

El nu căzuse în mrejele sirenelor, ceea ce era o binecuvântare.

Dar Ole nu le putea face față, iar ele au profitat. Și pentru asta plătea acum Blanche cu vârf și îndesat. Judecata societății nu era corectă.

Henning își plângea soarta. Nu își permitea să mai piardă ceva.

Deja îi pierduse pe Peter și pe băieți și poate și pe Rickard. Dar ceea ce era sau mai bine zis ceea ce avea să devină, asta nu putea pierde.

Cu mâini tremurânde, îl sună pe secretarul general al Academiei Suedeze.

— Bună ziua, sunt Henning. Da, mulțumesc. Da, e îngrozitor. Eu și Elisabeth suntem devastați. Da, da, am citit și eu. Nu-i așa că este strigător la cer cum le învârt… Da, exact. Și noi zicem la fel. Și voiam doar să mă asigur că nu s-a schimbat nimic de când am vorbit acum câteva zile. Nu. Da, exact. Academia nu pleacă

urechea la lucrurile astea lumești. Și totul e bazat pe neînțelegeri, prejudecăți și chiar minciuni. Oportuniste. Da, știi și tu cât de fomiste sunt fetele în domeniul ăsta. Da, cu orice mijloace. Mă

bucur să aud asta. Bineînțeles că nu se poate compara cu pierderea pe care am suferit-o. Dar e o mică bucurie în întunericul ăsta în care ne aflăm. Mulțumesc. Sunt recunoscător Academiei pentru sprijinul acordat. Da, o să-i transmit lui Elisabeth. Apreciem grija voastră. Mulțumesc.

Henning închise telefonul. Slavă Domnului că în Academie erau persoane cu scaun la cap. Persoane care puteau să facă diferența dintre mere și pere. Premiul era în continuare al lui. Numele lui o să fie inscripționat în sălile nemuririi. Și nu mai trebuia să se uite în gol la cursorul de pe ecran.

Ezită. Apoi îi trimise un mesaj Louisei. Numai ea putea să

înțeleagă importanța veștii că premiul era garantat al lui.

Indiferent de situația în care se aflau acum. Ar fi trebuit să fie și ea acum cu ei, acolo.

Avea nevoie de ajutorul ei pentru a rezolva problema cu Blanche și ca s-o ajute pe Elisabeth cu pregătirile de înmormântare. Soția lui era mult prea fragilă ca se descurce singură. Dar Louise era ancora lor. Și familia avea nevoie de ea acum. Iar ea ar putea chiar să găsească vreo firmă pentru curățenia din casa de oaspeți.

— Merg și eu mâine!

Bertil lovi cu pumnul în blatul de bucătărie ca să-și sublinieze autoritatea. Ernst plecă îngrozit, refugiindu-se într-un colț mai liniștit al apartamentului. În aceeași clipă se stinse și felinarul de afară, iar camera se întunecă și mai mult. Bertil tresări. Parcă era un semn rău. Se grăbi să aprindă veioza din fereastră și apoi se uită

la Rita.

Ea îi zâmbi, dar zâmbetul ei era așa de palid și forțat, încât pe Bertil îl duru inima.

— Nu e nevoie. Mă descurc singură. Tu ai o anchetă de condus.

Săracii copii pe Skjälerö…

— Poate să se ocupe Patrik. Știm amândoi că Patrik e cel care conduce totul la secție, și asta face de ani întregi.

— Eu știu, dar nu am știut că știi și tu.

Bertil se uită la ea și la zâmbetul ei șiret, pe care nu și-l putea ascunde.

— Sunt leneș, nu prost, răspunse el așezându-se pe un scaun în bucătărie.

— Încă un lucru care-mi place la tine.

O luă de mijloc când se apropie de el și o trase în poala lui.

— Ești sigur că ne ține scaunul pe amândoi? întrebă ea luându-l

de gât.

— Dacă nu ne ține, mai sunt scaune la Ikea.

Închise ochii și-și lipi capul de al ei. Respirația lor se sincroniză, ca de fiecare dată.

— Nu ți-e frică? începu el cu ochii încă închiși.

Rita îl strânse mai tare.

— Sunt îngrozitor de speriată. Nu mi-e frică numai de moarte, mi-e frică de starea de rău, de slăbiciune, de nesiguranță și, chiar dacă

e egoist, chiar și de faptul că o să-mi pierd părul. Știu că medicul a zis că unii aleg să se tundă, dar…

— O să fii la fel de frumoasă și fără, o asigură Bertil deschizând ochii ca să se uite la ea. Și o să crească la loc.

— Da, știu. Chiar *sunt* egoistă dacă-mi fac griji pentru așa ceva.

Dar e singurul lucru concret pe care-l știu și pentru care pot să-mi fac griji. La ce nu știu nu vreau să mă gândesc.

— Nu o să mori.

Bertil nu mai putu să vorbească și dădu din cap.

— Nu o să mori.

— N-avem de unde să știm, răspunse ea calm. Poate e vremea să

mă duc acum. Sau mai târziu. Nu putem să controlăm asta.

— Nu pot să trăiesc fără tine.

Își îndesă nasul în gâtul ei și îi inspiră mirosul.

— O să te descurci dacă o să fie cazul, spuse ea strângându-l în brațe, așa încât Bertil îi simți pulsul crescând.

— Nu o să pot, reuși el să îngaime, deși pieptul îl durea îngrozitor.

— Ba da, o să poți, iubitule.

— Nu tu trebuie să mă consolezi.

— În curând mă vei consola tu.

— Dacă nu sunt suficient de puternic?

De asta se temea. Ea îi cuprinse obrajii în palme și, uitându-se în ochii lui, îi spuse liniștit:

— Ești mai puternic decât crezi. Și sunt recunoscătoare că te am alături de mine.

— N-o să pot, repetă el resemnat.

Lacrimile curgeau fără încetare.

— Ba da, o să poți, îl liniști ea, legănându-l încet în brațe.

— Bună, iubitule!

Erica îl sărută pe Patrik pe obraz și își scoase pantofii cu un oftat de ușurare.

Fusese foarte cald în tren și mai avusese și întârziere, iar ei i se umflaseră picioarele.

— Ce bine că ești acasă! zise Patrik, dar ceva din tonul lui îi dădu de gândit Ericăi.

— OK. Ce ai spart, ce ai cumpărat scump și nefolositor sau cu cine te-ai culcat?

Patrik zâmbi forțat.

— O să te rogi să fi fost vreuna din variantele astea.

— Oh, nu!

Erica își agăță geaca în cuier și se uită la el cu mâinile în șold.

— Zi-mi.

Apoi se plesni peste gură.

— Au fost aici Kristina și Meșterul Drege-Tot! izbucni ea. Ce au făcut?

— Cred că e mai simplu dacă îți arăt.

Patrik se îndreptă spre bucătărie și Erica îl urmă indecisă. Se opri brusc în ușă, cu gura căscată.

— Ce dracu' au făcut?

— Pot să-ți spun că te obișnuiești după o clipă, așa că nu cred că

e….

Erica se uită nervoasă la el, iar el amuți. Nu-i venea să creadă.

— Arcadă? Și roz-somon? Cine a fost designerul aici? Barbie? Ah, nu, a fost mama ta.

Erica nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Dar au modificat frumos pe terasă, o asigură Patrik cu o voce disperată, făcând un gest cu mâna afară.

— Au ajuns și acolo? Cum au avut timp pentru toate? Cum au putut? N-ar trebui să fie bătrâni și obosiți? În loc să avem doi pensionari osteniți, care să facă ce vrem noi, ne-am ales cu doi Speedy Gonzales.

Vocea i se ascuți, apoi simți că nu mai are aer. Se așeză pe un scaun din bucătărie și descoperi că aveau perne noi pe scaune.

— Galben? Galben?

Patrik ridică mâinile pentru a se apăra într-un fel.

— Putem să le schimbăm, spuse el fără vlagă. Și ușile de la dulapuri putem să le vopsim la loc.

— Și arcada?

— Îmi aduc aminte că am zis că vrem să dărâmăm peretele ăla când renovăm bucătăria.

Erica se uită la peretele cu arcadă și realiză că Patrik avea dreptate.

Dădu din cap.

— Dumnezeule, nu mai poți să pleci câteva zile fără să-ți transforme cineva casa într-o pizzerie din anii 1980.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-i supraveghez.

Patrik se simțea vinovat în timp ce punea pe masă câte o farfurie pentru fiecare.

— Sau ai mâncat în tren? Am încălzit lasagna pe care a făcut-o mama.

— Mi-e foarte foame, răspunse Erica adulmecând mirosul de caşcaval topit.

Puteai să zici orice despre Kristina, dar gătea bine.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, îl asigură Erica încercând să-și maseze picioarele. Ai lucruri mai importante de rezolvat și ai dreptate că putem să vopsim la loc și chiar voiam să dărâmăm peretele ăla. Sunt lucruri lumești. Și astea fiind zise, cum merge treaba?

Patrik puse în farfurii porții mari de lasagna și se așeză în fața ei.

— Vin?

Erica dădu din mână.

— Nu, nu în seara asta.

Patrik ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Începu să-i povestească tot ce se întâmplase de când plecase ea la Stockholm.

— Deci Rolf e tatăl lui Rickard? întrebă Erica făcând ochii mari în timp ce lua o îmbucătură mare de lasagna, iar apoi se întinse disperată după paharul cu apă.

— Nu mi-am dat seama cât de fierbinte e.

Luă câteva guri de apă.

— Vrei să-ți suflu în mâncare? se oferi Patrik amuzat, iar Erica îi scoase limba.

Îi simțise lipsa atât de mult, încât parcă o durea tot corpul.

Fusese singură atâția ani și chiar se împăcase cu ideea asta, dar acum nu-și mai putea imagina viața fără Patrik.

Își aduse aminte că trebuia să stea de vorbă cu el, dar voia să mai amâne încă puțin momentul ăsta.

— Oare Henning știe? se interesă ea suflând în mâncare.

Nu mai voia să facă aceeaşi greşeală încă o dată.

— Habar n-am.

Înlemni când auzi zgomote din camera de la etaj a copiilor, dar se relaxă din nou când încetară.

— Ce zvonuri erau pe la Blanche? întrebă el. Cred că toţi fierb.

Erica dădu din mână.

— S-a aflat despre Peter şi băieţi când eram eu acolo, dar încă nu se publicaseră şi articolele despre club. Aşa că mă gândesc că acum e haos.

— Doamne Dumnezeule, prin ce trebuie să treacă acum Henning şi Elisabeth! Moartea lui Peter şi a băieţilor. Moartea lui Rolf.

Rickard, principalul suspect. Şi acum munca lor de-o viaţă a devenit un scandal.

— Viaţa lor a fost distrusă în doar câteva zile.

Nu se gândise până acum, dar ăsta era adevărul. De la bucuria de sâmbătă, când fuseseră adulaţi atât la nivel personal, cât şi profesional, la coşmarul pe care-l trăiau acum. Cu viaţa făcută

cioburi în jurul lor.

— Oare ce-o face cu premiul? întrebă Erica mestecând.

— Ce premiu?

— Se zvonea sâmbătă că Henning o să primească Premiul Nobel pentru Literatură. Mă întreb cum o să fie acum, după articolele din *Aftonbladet*. Nu cred că mai e atât de evident că îl va primi.

— Dar ce legătură are scandalul ăsta cu cărţile lui? Sunt lucruri diferite.

Erica puse paharul cu apă înapoi pe masă.

— Așa ar trebui să fie într-o lume perfectă. Dar mi-e greu să cred că Academia Suedeză o să fie neutră. Și Susanne trebuie să fie într-

o situație proastă.

— Nu cred că lui Henning sau lui Elisabeth le pasă foarte mult de un premiu pentru literatură acum.

— Poate așa e. Dar nu e orice premiu, cu ăsta devii o stea permanentă pe firmamentul literaturii.

— Chiar și-așa. Fiul și nepoții lor au fost împușcați mortal.

Lucrurile astea lumești nu pot să conteze atât de mult în contextul ăsta. Și apropo de copii morți. Cum stai cu cercetările tale despre Lola și fetița ei?

— Merge încet, dar fac progrese. Nu ți se pare totuși incredibil că

ultima expoziție a lui Rolf era despre ea?

Erica îi povesti despre întâlnirea cu vecinul Lolei, cu Birgitta și cu Johan.

— Am și toate documentele de la poliție. Crezi că pot să-l rog pe Pedersen să se uite pe raportul autopsiei?

Patrik se strâmbă, uitându-se la ea cu părere de rău.

— Are destul de mult de făcut cu ce i-am trimis noi, pe lângă

munca lui obișnuită.

— Bine, înțeleg, dar, dacă are puțin timp, ai putea să-l rogi?

— Da, dar nu-ți promit nimic. O să vorbesc cu el mâine, să văd cât a rezolvat până acum și, dacă găsesc o portiță, îl întreb. Dar îți spun de pe acum că nu cred că are timp, o avertiză el gesticulând.

— E tot ce-ți cer, zise Erica.

— Ce ai făcut cu ce te-am rugat? Detectivul?

— Oh, ce figură! A fost bine. Am fotografiat paginile din ancheta poliției. Amândouă. Dar nu am nimic concret. Peter Bauer voia pur și simplu să afle cine a dat peste soția lui și apoi a fugit de la fața locului. Ceva normal.

Erica îi evită privirea. Poate exista posibilitatea să afle ceva care să-l bucure, dar asta mai putea să aștepte. Acum trebuia să-i spună

altceva și nu mai putea aștepta nicio clipă. Trebuia să smulgă

plasturele de pe rană. Inspiră adânc și zise:

— Sunt gravidă.

Patrik scăpă furculița în farfurie cu un zgomot puternic.

Miercuri

Fără să știe de ce, Patrik aduna niște hârtii de pe birou. Nu știa cum să gestioneze vestea că Erica purta în pântece copilul lor.

Înainte se bucurase mai mult decât credea că e posibil. Dar acum aveau deja trei copii, iar viața era foarte intensă, însă în același timp parcă și vedeau luminița de la capătul tunelului. În curând, anii cu copii mici se terminau.

Și, în plus, nici el, nici Erica nu erau încântați de perioada de după naștere, pe care o compara cu un lagăr de concentrare, fără

odihnă și cu un stres enorm. Chiar mai puteau să facă față încă o dată?

Răsfoi din nou hârtiile de pe birou. Avea o groază de lucruri de făcut, dar, după o noapte nedormită, chinuit de gânduri, era atât de obosit încât nici nu putea să formuleze o propoziție normală.

Însă trebuia. Rickard era încă în arest și nu mai aveau mult timp până când procurorul trebuia să hotărască dacă îl reține. Cu siguranță că procurorul asta își dorea, dar Patrik voia să-l facă pe Rickard să recunoască crimele. Era ceva care nu se potrivea și încă

nu aveau nimic concret cu care să-l incrimineze pentru moartea lui Rolf — bărbatul despre care știau acum că era tatăl lui.

Patrik oftă și se hotărî să-și urmeze propriul sfat, pe care îl dădea tuturor celor care simțeau că sunt depășiți de muncă și nu mai fac față. Bunicul lui îl învățase: *Cum mănânci un elefant? Bucată cu bucată.*

Avea impresia că are acum în fața lui un elefant enorm. De mult nu se mai simțise atât de copleșit. Cazul…, cazurile se contopeau.

Era mult prea complicat, îngrozitor și improbabil ca să fie doar o coincidență. Și, colac peste pupăză, mai era și presa care suna la secție neîncetat, terorizând-o pe Annika, în încercarea de a vorbi cu toți polițiștii aflați la serviciu, pentru ca apoi să umple ziarele cu titluri îngroșate și negre despre oamenii implicați în cazurile astea.

Presa bâzâia constant, enervantă ca o muscă pe care o auzeai mereu, dar pe care nu puteai să o prinzi.

Luă o agendă, ca să se poată apuca să taie elefantul, la figurat vorbind.

Scrise grăbit lucrurile care considera că sunt prioritare și se hotărî să înceapă cu trompa. Care în cazul ăsta era Pedersen, șeful

Institutul de Medicină Legală din Göteborg.

Pedersen răspunse imediat la telefon.

— Chiar mă gândeam să te sun.

Era o voce cunoscută, după atâția ani în care colaboraseră. De mult nu mai schimbau fraze de politețe și trecură direct la subiect.

— Nu avem încă toate rezultatele, nu am terminat, continuă

Pedersen. Dar am ceva cu care puteți începe deja să lucrați.

— Mulțumim, răspunse Patrik dându-și seama că, fără să vrea, se înclină puțin.

Știa cât de mult e de lucru la institut, dar înțelegea că pe masa de autopsie erau doi copii, ceea ce dădea cu siguranță prioritate cazului. Sigur lucrau zi-lumină.

— Cum merge treaba în rest? întrebă Pedersen.

— Facem progrese. Am mai primit de la LCS, prin Farideh, niște rezultate parțiale. S-a zbătut mult. Ne-a fost de mare ajutor.

— Vezi, te obișnuiești, remarcă Pedersen râzând.

— Da, așa e. Și cum am mai zis: se pare că e isteață.

— Este. Deja colaborez foarte bine cu ea. Trecem în revistă ceea ce avem până acum?

Patrik deschise agenda la o pagină nouă. Știa că Pedersen îi va da un raport scris, dar notițele îl ajutau să se concentreze și să-și structureze gândurile.

— Dacă începem cu Rolf. Da, cauza morții e cunoscută, nu e nicio surpriză acolo. O împușcătură cu un pistol de cuie în ceafă.

Probabil nici nu a fost conștient de ceea ce avea să se întâmple.

Asta măcar e bine, se gândi Patrik.

— OK. Altceva? Ai mai aflat ceva de la autopsie?

Pedersen ezită o clipă.

— Cel mai probabil mai avea doar câteva luni de trăit.

— Poftim?

Patrik se ridică de pe scaun.

— Cancer în stadiu avansat.

— Vai de mine! E posibil să nu fi știut?

— Nu, sigur a ştiut la cât de avansat era şi ţinând cont de locurile unde am găsit tumorile. Cred că a suferit mult. Şi sigur a fost la un control medical. Ar trebui să scrie în foaia de observaţie.

Patrik căzu pe gânduri. Ce legătură avea asta cu restul?

— Şi Peter şi băieţii?

— Au fost executaţi. Copiii au murit cel mai probabil în somn.

Câte un glonţ în frunte, tras de aproape.

Vocea lui Pedersen era aspră.

— Peter s-a trezit sigur când au fost împuşcaţi băieţii, pentru că în el s-a tras de două ori, prima dată în mâna stângă şi apoi în cap.

Băiatul cel mare avea încă glonţul în cap. La cel mic, a trecut direct prin cap şi s-a oprit în tăblia patului. Iar la tată un glonţ era în corp, iar celălalt s-a înţepenit în zid.

— Oh, la naiba!

Îi venea să vomite. Se gândi la copilul din pântecele Ericăi, dar gândul se risipi imediat. Trebuia să se distanţeze pentru a putea lucra.

— În ce stare erau gloanţele?

— Am găsit urme frumoase. Dacă o să găsiţi pistolul, putem să le comparăm şi sigur se vor potrivi. Apropo, ce mai ştiţi de pistol?

Patrik deschise e-mailul. Venise în sfârşit şi raportul de expertiză

privind arma crimei.

— Clasic. Dacă îţi zic Bond, tu ce zici?

— Walther PPK. Nu numai Bond. Chiar și arma standard a poliției până prin anii 1980. Calibrul 7.65, gloanțe cu cămașă metalică.

— Așa e. Și dacă gloanțele sunt într-o stare bună cum zici tu, poate reușesc să găsesc ceva în registrele noastre.

Pedersen nu-i răspunse, i se părea ceva retoric.

— Auzi? îl interpelă Patrik repede înainte ca Pedersen să închidă

telefonul. Aș vrea să te rog ceva. Sau, mai bine zis, Erica vrea să te roage ceva.

Pedersen râse sec.

— În mod normal, aș fi zis direct nu, fără să știu despre ce e vorba.

Deja nu ne mai vedem capul de muncă. Dar, dacă e vorba de Erica, aștept să-mi spui mai întâi despre ce e vorba…

— Nu-i așa că vrei să fii printre cei cărora le mulțumește în următoarea ei carte? rânji Patrik.

Era totuși bine că schimbau subiectul. Cel de până acum fusese destul de dur.

— Bineînțeles. E singura mea șansă la nemurire, răspunse Pedersen. Așa deci. Cu ce pot să o ajut pe soția ta?

Patrik îi povesti pe scurt despre cazul Lolei.

— Asta e următoarea carte a Ericăi?

— Da, așa se pare. A fost la Stockholm câteva zile ca să facă

research și a pus mâna pe dosarul vechi al anchetei. Este foarte subțire. Bănuiesc că e vorba de transfobie, dar, dacă e așa, chiar e al naibii de

rău, mai ales că Lola avea o fetiță care a murit cu ea în incendiu.

— Nu mă mai miră mintea îngustă a oamenilor, spuse Pedersen abătut. Lasă-mă să ghicesc. Iubita ta soție vrea să mă uit pe raportul autopsiei?

Patrik răspunse afirmativ, un pic rușinat. Dar, în același timp, Pedersen era un adult care putea să zică și *nu* dacă nu voia.

— Bineînțeles că o ajut. Poți să mi-l trimiți pe e-mail, să mă uit?

— Îl ai în zece minute, răspunse Patrik cu mulțumire în glas.

— Sun-o pe Farideh acum.

— Imediat.

Când închise telefonul, se uită la hieroglifele pe care le scrisese.

Apoi sublinie cu câteva linii groase cuvintele *Rolf pe moarte.* Nu trebuia neapărat să fie vreo legătură.

Dar ceva îi spunea că într-un fel era o piesă de puzzle care se potrivea. Trebuia doar să afle cum.

Stockholm 1980

— Când mă lași să citesc?

Lola se uită urât la Rolf, în timp ce era cu ochii pe Pytte, care se dădea în leagăn la locul de joacă din Vasaparken.

— Mi-ai dat să-ți citesc poeziile. De ce ar fi altceva acum?

Rolf îi făcu bucuros cu mâna lui Pytte și ea îi răspunse.

— Și, ca să știi, și mie, și lui Ester ne-a făcut mare plăcere să o avem pe Pytte la noi. Chiar dacă n-au fost cele mai plăcute circumstanțe. Te rog

să mai apelezi la noi dacă ai nevoie de ajutor, e oricând binevenită.

— Promit.

Lola îi făcu și ea cu mâna lui Pytte și își înfrână dorința de a alerga spre ea pentru a o opri să se dea atât de tare în leagăn.

Trebuia să o lase să zboare. Așa îi promisese Monicăi.

— Nu ai destulă încredere în mine ca să mă lași să citesc?

continuă Rolf prefăcându-se supărat.

Lola îl luă de braț. Soarele îi ardea pe față, iar pe spate i se prelingeau mici picături de transpirație. Își îndreptă fața spre soare, lăsându-l să strălucească asupra ei. Iubea soarele, iubea culoarea pe care i-o dădea soarele. Vara stătea în fiecare zi pe balcon cu o tavă

de aluminiu sub bărbie ca să se bronzeze mai repede. Soarele era bun pentru sănătate. Cu cât mai mult, cu atât mai bine.

— Nu există nimeni în care să am mai multă încredere ca în tine, Rolf, răspunse ea cu fața încă spre soare. Știi bine. Și nicio părere nu contează mai mult decât a ta. Tocmai din cauza asta nu vreau să-mi vezi construcția din bucăți. Vreau să o vezi pe toată, când e gata.

Se uită la el bătând cu unghiile lungi și roșii în coperta groasă a agendei albastre.

— În curând e gata. Povestea se apropie de sfârșit. Și, dacă o să fie cum cred eu, o să fie splendidă, ciudată, specială, ceva cum nimeni

nu a mai citit până acum.

— Sună minunat, spuse Rolf cu zâmbetul ăla cald care-i plăcea ei.

O să-i arăți și lui Elisabeth după aceea? Știu că s-a uitat la niște texte mai scurte de-ale tale. Și mai știu că ar vrea să publice ceva de-al tău. Chiar aș putea să spun că are fluturi în stomac la gândul că e posibil să publici ceva cu ea ca editor.

— Bineînțeles că m-am gândit să mă duc la Elisabeth. La cine altcineva? Așa că, după tine, Elisabeth o să fie prima care o să

citească. Dar până atunci cuvintele sunt doar ale mele.

Lola bătu din nou cu unghiile pe coperta albastră.

— Înțeleg, e despre familia ta. Nici cu a mea nu prea pot să mă

laud. Ultima dată când l-am întâlnit pe tata, i-am spart dinții din față. Mă săturasem de atâta bătaie.

— Rănile mele sunt doar pe interior, zise Lola, nici soarele nu mă

mai încălzea. Eram degerată. În mine nu a dat nimeni cu pumnul niciodată. Doar cu cuvinte. Sunt crescută într-un ger pe care tu nu poți să ți-l imaginezi. Totul trebuia să fie corect. Totul trebuia să fie frumos, lustruit. Eu am fost mereu ca o pasăre diferită și am știut că nu sunt ce voia familia să creadă că sunt.

Imaginea asta reînvie o amintire.

— Am citit, când eram mică, o poveste despre două păsări care s-au trezit cu un ou în cuibul lor și s-au hotărât să-l clocească ca și cum ar fi fost al lor, continuă ea uitându-se la Rolf. Dar s-a dovedit că nu era un ou de pasăre, ci de aligator. Și aligatorul a crescut atât de mult, încât într-o bună zi nu a mai avut loc în cuib. Așa că

părinții săi păsări s-au hotărât să-l învețe să zboare. Pentru că asta știau ei că trebuie să-și învețe copilul. L-au împins afară din cuib și el a dat cât a putut din picioare. Dar în loc să zboare a căzut în apa de sub copac.

Și așa a găsit acolo o lume de care nici măcar nu știuse că-i era dor, dar despre care a știut din prima clipă că e lumea lui. În povestea asta, părinții lui păsări sunt fericiți pentru fiul lor aligator. Sunt fericiți pentru că fiul pe care l-au crescut și-a găsit lumea. Eu nu am avut un final atât de fericit.

Rolf o mângâie pe obraz.

— Îmi pare rău. Dar acum ne ai pe noi. Și ne are și Pytte.

Rolf se lumină la față când fetița veni în fugă spre ei.

— Tata-tata-tata! Mă lași să cumpăr înghețată de la chioșc?

— Hai! Îți dau o monedă de 5 să-ți cumperi.

Rolf scoase portofelul și îi dădu lui Pytte o monedă de 5, iar ea fugi cu pași săltați spre chioșc. Lola știa că Pytte va sta lângă chioșc o veșnicie până să se hotărască și apoi o să ia, ca de obicei, o înghețată cu gust de pere, pentru că îi plăceau și gustul, și surpriza care era în pachet.

— O răsfeți.

— Cu cea mai mare plăcere, zise Rolf cu un zâmbet larg.

— Câteodată seamănă foarte mult cu bunica mea. Singura persoană care m-a iubit așa cum eram. Pe Pytte am botezat-o după

ea.

— Dar am crezut…

Rolf abia putu să-și ascundă uimirea.

— Că nu e a mea, zâmbi Lola. Normal să crezi asta. Da. Prefer bărbații. Dar Monica… Am iubit-o, mai mult ca orice. Și ea mă

iubea și-și dorea să o iubesc și eu la fel de mult. În același fel. Și chiar mi-am dorit și eu. Am vrut să-i dau iubirii ăsteia o șansă, dar…

Lola dădu din cap.

— Nu pot să mă schimb, sunt ceea ce sunt și am putut să o iubesc doar în felul meu. Dar am creat-o pe Pytte. Nu mai există niciun alt candidat la titlul de tată, pentru că Monica nu era… nu era la muncă atunci. Și am fost foarte fericiți că s-a întâmplat. Monica ar fi fost foarte mândră de Pytte acum.

Fetița se apropie de ei cu înghețata ei cu gust de pere, care începuse deja să se topească, iar Lola își băgă agenda în geanta ei mare, ca să n-o păteze.

— Sor-mea zice că o vrea ea pe Pytte, continuă îngândurată. Ea și soțul ei nu pot avea copii, iar pentru sora mea ăsta e un eșec. Dar în lumea ei perfectă Pytte ar fi doar un decor, nu ar fi văzută ca o persoană unică.

Lola tăcu când se apropie Pytte, pentru că nu voia să audă și ea.

Deja terminase înghețata; nu mai rămăsese decât bățul. Și surpriza, o poză.

— Uite! E un arici!

Pytte îi arătă entuziasmată poza micuță care acum era plină de înghețată. Lola scoase un șervețel din geantă, scuipă în el și apoi începu să-și curețe fiica în jurul gurii.

— Ce scârbos! țipă Pytte, dar Lola nu se lăsă până ce nu termină.

Luă bățul murdar între două degete și i-l dădu lui Rolf.

— Aruncă-l tu.

O șterse pe Pytte la fel de bine și pe mâini. Apoi curăță și poza cu arici.

— Pot să mă joc acum? întrebă fetița uitându-se cu jind la copiii care alergau prin parc.

— Bineînțeles!

— Vin toți sâmbătă? întrebă Rolf.

— Da, voi și Sigge.

— Da, chiar, prietenul ei.

— Ah, nu, mai trece apă pe sub pod până atunci…

Lola își întoarse din nou fața spre soare.

— Mi-e milă de băiat. Numai Dumnezeu știe unde e maică-sa, iar bunica lui nu-i face față. Vrea să scape de el.

— Ce noroc a avut Pytte cu tine ca tată!

Lola se aplecă și-l pupă pe obraz.

— Și eu am noroc că te am pe tine.

Râsul lui Pytte se auzea în depărtare, părând că zboară spre cerul albastru, liber și sălbatic.

— Alo! strigă Anna. Bine ai venit acasă! Pot să comand o pizza Hawaii?

Erica veni în hol furioasă ca o vijelie.

— Știai? întrebă ea parcă acuzând-o pe sora ei. Ai văzut ce fac și n-ai zis nimic?

— Ba da! Am ajutat-o pe Kristina să aleagă nuanța perfectă de roz-somon pentru dulapurile din bucătărie. Ea voia o nuanță de teracotă, dar mie mi s-a părut că e mai frumos să fie o nuanță de caisă…

— Deci, dacă nu aveai în braţe pe cea mai drăguţă nepoţică, acum luai bătaie! Dă-mi copilul şi bucură-te de opera ta, trădătoareo!

Anna i-o dădu pe Flisan. Când intră în bucătărie, începu să râdă

isteric.

— Nu am apucat să văd când era totul gata. Doamne, Dumnezeule, mor!

Îşi şterse lacrimile, dar nu reuşi să se oprească din râs.

— Da, şi eu am murit. O surpriză minunată aseară. O călătorie în trecut, prin anii 1980. Oricum, sunt foarte recunoscătoare că nu mi-au pus şi vreun tapet-plasă.

— Să ştii că ne-am uitat la câteva modele…

— Taci tu! exclamă Erica, dându-i un ghiont uşor surorii ei care continua să râdă.

— De nu ştiu câţi ani tot vorbiţi să renovaţi bucătăria, m-am gândit că asta vă va impulsiona.

Erica pufni, o aşeză pe Flisan într-un scaun şi puse câte o cană de cafea pentru fiecare.

— De fapt, ai şi tu dreptate. Procesul de renovare s-a scurtat cu vreo doi ani, cam atât cred că ne mai trebuia până să ne apucăm de treabă. Acum nu mai avem de ales. Peretele ăsta trebuie să

dispară.

Se uită la peretele cu arcadă şi o trecu un fior.

— Trebuia să te gândeşti de două ori înainte să le dai drumul ălora doi în casa voastră nesupravegheaţi, zise Anna.

Sora ei deschise unul dintre dulapurile de deasupra chiuvetei şi scoase nişte biscuiţi pentru Flisan.

— Acum m-am învăţat minte. Ceea ce înseamnă că data viitoare

tu ai onoarea de a avea grijă de cei trei copii ai mei. E bine, nu?

Anna se cutremură şi se aşeză la masa din bucătărie.

— Apropo, ce ai făcut la Stockholm? Ai descoperit ceva interesant? O să scrii o carte despre Lola?

Erica încuviinţă şi îi povesti pe scurt ce aflase şi cât de mult lăsa de dorit ancheta poliţiei.

— Nimănui nu i-a păsat să afle ce li s-a întâmplat de fapt Lolei şi fetiţei ei. Nimănui, atâţia ani. Prietenii, familia — şi-au văzut toţi de viaţă mai departe. Toţi: Rolf şi soţia lui, Henning şi Elisabeth, Ole şi Susanne. Asta până acum, când Rolf s-a hotărât să facă o expoziţie cu fotografiile lui cu Lola şi cu prietenii ei.

— Ai vorbit cu familia biologică a Lolei?

— N-am apucat. Ştiu că Lola a rupt legăturile cu ei cu mult timp înainte să se nască fetiţa. Dar cică ar fi apărut o soră cu puţin timp înainte să moară Lola. Sigur o să vreau să vorbesc şi cu ea, dacă

mai trăieşte. Au trecut deja 40 de ani. Dar vreau mai întâi să mai am o *second opinion* despre raportul autopsiei.

— Au murit amândouă în incendiu?

Anna îi dădu lui Flisan încă un biscuit. Pe primul îl mâncase parţial, pentru că o parte o scuipase pe jos, sub masă.

— Da şi nu. Lola a fost împuşcată de două ori, iar cele două

gloanţe au rămas în cap. Asta a şi fost cauza decesului ei. Dar Pytte avea fum în plămâni, la ea cauza morţii a fost asfixierea. Au găsit fetiţa într-un cufăr, iar Lola era în bucătărie, în faţa aragazului.

Anna dădu din cap.

— Acum nu prea e momentul să pui întrebări celor care i-au fost aproape… Chiar dacă, de fapt, Vivian a fost cea care ţi-a povestit despre Lola.

— Nu, nu pot să mă apuc acum să-i sun pe Henning şi pe Elisabeth şi să le zic: *Bună, aş vrea să vorbesc cu voi despre Lola.* O să

vorbesc cu ei mai târziu, după ce şi-au plâns necazul.

— Apropo, cum e Louise? întrebă Anna. Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nu ştiu cum să fac. Nu vreau să mă bag aşa în viaţa ei şi, în acelaşi timp, nici nu vreau să fiu prietena aia care nu dă niciun semn de viaţă.

— Dă-i un mesaj şi spune-i că îi eşti alături şi să te sune dacă vrea

să vorbească. Şi apoi alege ea.

— Da, n-ar fi rău.

Nu trebuia să-i spună Annei că făcuse asta deja. Şi, oricum, nu era rău să mai trimită încă un mesaj.

Erica trase aer în piept.

— Sunt gravidă.

— Ce?

Anna ţipă şi Flisan se sperie atât de tare, încât începu să plângă.

— Nu, nu, iartă-mă, iubito! Uite, mai ia un biscuit.

Anna se uita șocată la Erica în timp ce Flisan se liniștea.

— Am crezut că sunt la menopauză și, când colo, eu sunt gravidă, zise Erica cu un zâmbet sfios.

— Felicitări! Ce zice Patrik?

— Cred că și el e șocat. I-am povestit aseară și l-am auzit cum s-a foit toată noaptea.

De fapt și Erica era parcă pe altă planetă, încă de dimineață.

— Și ce faceți?

— Chiar nu știu.

Erica se uită pierdută în jos.

— Simt că am cam terminat cu faza asta. Și Patrik, la fel. Și, în același timp, e o decizie foarte importantă, să…

— Numai voi doi puteți hotărî dacă mai faceți față încă o dată.

Anna puse mâna pe mâna surorii ei.

— Apoi mai e și vârsta mea. Riscul…

— Asta puteți să aflați la început.

— Vai, nu știu dacă am curaj să fac amniocenteza. Acul ăla… Și mai e și risc de avort dacă faci testul.

— Nu, nu, există o metodă mai modernă acum, nu mai știu cum se numește, dar oricum se începe doar cu analize de sânge. Și pe astea poți să le faci mai devreme decât amniocenteza.

Erica se uită la sora ei mai mică.

— O să sun la policlinică să văd. Totuşi nu ştiu dacă vreau…

— Vezi mai întâi asta. Şi apoi vă hotărâţi.

— Eşti înţeleaptă, zise Erica. Aproape că te-am iertat pentru arcadă.

— Mie mi se pare că ţi se potriveşte o arcadă în casă.

— Gura!

Erica simţi că se liniştește. Totul o să fie bine. O avea pe Anna. Şi pe Patrik.

Farideh nu putea fi contactată la telefon; mesajul lăsat spunea că

era la lucru. Patrik bătea neliniştit cu degetele în masă, pentru că

avea nevoie să-i dea ea nişte bucăţi din puzzle ca să-şi poată

continua treaba. Şi, în acelaşi timp, îl măcina şi ce-i spusese Pedersen despre Rolf. Într-un fel, simţea că Rolf era cheia ambelor cazuri. Şi, prin asta, şi Rickard.

Patrik ieşi pe coridor şi porni spre biroul lui Gösta. Uşa era deschisă, aşa că bătu în toc.

— Vrei să vii cu mine să vorbim puţin cu suspectul nostru?

— Bineînţeles. Dar avocatul lui nu e aici acum. Crezi că vrea să

stea de vorbă cu noi fără el?

— Vedem.

Patrik se îndreptă primul spre celulele de arest, cu o faţă serioasă.

Spera ca perioada petrecută acolo de Rickard să-l fi îmblânzit puțin.

— Rickard? Aș vrea să te întreb câteva lucruri. Vrei să-ți aștepți avocatul?

Rickard se uită la Patrik. Părea dezarmat și obosit, nu mai era nicio urmă din bărbatul ăla care nu voia să vorbească fără ca avocatul să fie prezent.

— Vreau doar să plec de aici. Orice. Întreabă-mă orice.

Nu mai avea nici tonul și nici privirea aia superioară.

— Când luați decizia dacă plec de aici sau nu?

— Putem să te ținem trei zile. Azi e a treia zi. După asta avem posibilitatea să te reținem. Putem să te reținem 14 zile și apoi tribunalul poate să mai prelungească termenul. Nu te-a informat Jakobsson?

— Cu siguranță, zise Rickard obosit. Doar că nu prea pot să mă

concentrez, iar zilele parcă se contopesc. O să mă rețineți atunci?

— Sunt multe dovezi împotriva ta, suficiente ca să putem să te reținem. Dar, dacă o să cooperezi în anchetă, situația poate să se

schimbe. Avem câteva semne de întrebare și voiam să știm dacă

ești dispus să le clarifici.

— Dă-i drumul, zise Rickard ridicându-se din patul din camera mică și rece unde era ținut.

Se îndreptară împreună către sala de interogatoriu și, odată

ajunși, Patrik și Gösta se așezară pe aceeași parte, în fața lui Rickard.

— Povestește-mi despre Rolf, îi ceru Patrik uitându-se atent la el.

— Rolf? întrebă Rickard parcă fără să-i pese. Ce să vă zic despre el?

— Rolf a fost tatăl tău.

Rickard sări de pe scaun, privindu-i pe cei doi polițiști.

— Cum naiba…?

— Am aflat și că șantajai clubul Blanche.

Rickard tăcu și coborî privirea. Apoi se uită cu tupeu la ei.

— Ce vreți să vă zic? Am găsit o posibilitate și am profitat.

— Dar de ce Blanche? Ce te-a făcut să crezi că-ți vor cumpăra tăcerea?

— De dragul lui tata. Adică Henning. Nu știe nimic. Și ei i-au protejat întotdeauna și pe el, și pe mama.

— Deci Susanne și Ole aprobau plățile?

— Și Louise. Nu se făcea nimic la club fără știrea ei. Dar, da, doar sunt obișnuiți să cumpere tăcerea oamenilor, așa că de ce să nu profit și eu? continuă el cu zâmbetul ăla cinic pe care Patrik îl ura.

— Cum ai aflat că Rolf e tatăl tău? întrebă Gösta.

— El mi-a povestit. A făcut un adevărat spectacol din toată chestia asta. M-a chemat la studioul lui din Stockholm și mi-a arătat o groază de fotografii cu transsexuali, poze cu care voia să facă o expoziție. Tot bolborosea că vrea să se împace cu trecutul. Și apoi m-a întrebat dacă știu că sunt fiul lui.

— Bănuiai ceva? întrebă Patrik curios.

Rickard dădu din cap.

— Nu. Nu bănuiam nimic. Și sunt sigur că nici tata nu știe. N-ar fi putut să treacă peste așa ceva.

— Și din cauza asta Susanne și Ole te plăteau, prin Blanche?

— Da. Pentru ei, Blanche e totul sau de fapt pentru Ole. Susanne e cu Academia. Dar, dacă e important pentru Ole, e important și

pentru Susanne.

— Rolf voia să mai spună și altcuiva în afară de tine?

— Nu cred. Nu cred că voia să-i facă probleme mamei. Parcă voia doar… nu știu… să nu-l mai împovăreze secretul ăsta. Poate avea vreo criză în legătură cu vârsta, ce știu eu. M-a pus să jur să nu-i spun mamei că știu.

Rickard se uită la unghiile lui și își smulse o pieliță. Parcă

redevenea omul nonșalant acum, când nu mai era în celulă.

— Era pe moarte, spuse Patrik.

Gösta se uită uimit la el.

— Din câte am înțeles, mai avea doar câteva luni de trăit. Cancer.

— Vai de mine! exclamă Rickard ridicând din sprâncene. Da, poate asta e explicația.

— Cum crezi că ar fi reacționat Henning dacă ar fi aflat că Rolf era tatăl tău biologic?

— Cred că ar fi fost furios. Henning e temperamental, nu mulți știu asta. Mama a mers pe vârfuri toată căsnicia lor. Dacă nu e cum vrea tata…

Rickard dădu din cap, iar bretonul îi căzu peste ochi și îl dădu la o parte cu mișcarea lui obișnuită.

— Deci dacă Rolf i-ar fi spus…?

Rickard se lovi cu pumnul în palmă, ca răspuns la întrebarea lui Patrik.

Patrik nu vorbi, dar se uită la Gösta.

— Nu sunt vinovat, spuse Rickard obosit. Nu am omorât pe nimeni. Nici pe Rolf. Nici pe Peter sau pe copii. Nu aș putea niciodată să fac așa ceva. Și de unde să fac rost de armă? Nu am avut niciodată o armă și nici măcar nu știu de unde aș putea să fac rost. Și eu… l-am iubit pe Peter. Și pe băieți. Iar Rolf nu mi-a greșit niciodată cu nimic. Nu aș fi avut niciun motiv să-l omor. Îmi convenea mai mult să trăiască, dacă ne gândim la banii de la Blanche.

Gesticulă în timp ce explica, dar acum mâinile îi căzură obosite pe masă.

— Ai putea să-i șantajezi și dacă Rolf e mort, continuă Patrik.

Informația e valabilă în continuare.

— Da, dar, dacă Rolf nu mai e, mai pierde din importanță. E mai greu pentru tata să se înfurie pe un om mort decât pe unul în viață.

— Sau poate că Rolf a aflat că șantajezi clubul Blanche și ați avut vreo altercație? întrebă Patrik.

— Poate sunt un nenorocit, dar nu am omorât pe nimeni.

Întreab-o și pe Tilde. Știe că am fost în pat toată noaptea.

— Mărturia unei soții în cazul ăsta cântărește mai puțin decât dovezile tehnice.

Patrik își trosni degetele. Un tic pe care îl dobândise în ultimul timp.

— Dovezile tehnice nu sunt corecte. Nu sunt vinovat.

— O să vedem, încheie Patrik ridicându-se, urmat de Gösta.

Pe drum înapoi spre celulă, Rickard părea la fel de dezarmat ca atunci când îl luaseră mai devreme de acolo. Ultima imagine înainte să închidă ușa a fost cu Rickard pe pat, uitându-se în gol.

Patrik și Gösta se îndreptară în liniște înapoi spre birourile lor.

Doar pașii lor se auzeau.

— Ce crezi? întrebă Gösta într-un final.

Patrik ezită. Datele din anchetă parcă nu se potriveau cu intuiţia lui, cea care-l ajutase să facă faţă mulţi ani. Oftă adânc.

— Nu știu. O s-o sun pe Farideh și vin după aceea cu un răspuns.

Intră în biroul lui și luă telefonul. Îi trebuiau răspunsuri. Și spera ca Farideh să i le dea.

Vivian se întinse și se frecă la ochi. Scotocise ore întregi, dăduse tot studioul peste cap și pierduse noțiunea timpului. Ațipise de câteva ori pe divan, dar cea mai mare parte a nopții o petrecuse căutând.

Iar acum studioul arăta ca un câmp de luptă. Totul era smuls și aruncat pe jos. Dar nu găsise nimic, nici în legătură cu plicul pe care îl primise Rolf, nici în legătură cu fotografia care dispăruse, *Vinovăție.*

Bine, de fapt nu știa ce caută. Nu știa nici măcar cum arată

fotografia asta, *Vinovăție.* Găsise tot felul de chestii care aveau legătură cu expoziția, gândurile lui Rolf în legătură cu ceea ce voia

să spună despre Lola, dar fotografia *Vinovăție* era menționată întrun singur loc.

De ce îi ascunsese Rolf asta? Ce secrete mai avea? Secrete care poate au contribuit la moartea lui.

Vivian se uită descumpănită în jur. Ar fi putut să le ascundă în altă parte? În oraș erau nenumărate firme unde puteai să închiriezi spații de depozitare. Dar știa și cum era Rolf. Lui îi plăcea să-și țină

lucrurile aproape. Nu ar fi avut încredere într-o firmă necunoscută.

Dacă a ascuns ceva, atunci trebuia să fie aici, în studioul lui.

Vivian se lăsă pe genunchi. Studioul era la parter, la o aruncătură de băț de apartamentul lor, și avea geamuri mari care lăsau să intre lumina soarelui. Ea îi găsise spațiul ăsta și știuse din prima clipă că se va îndrăgosti de el, mai ales de parchet. Scânduri late de lemn, care fuseseră tocite în timp și căpătaseră o nuanță

gri-deschis. Scârțâiau când mergeai pe ele, lucru care devenise ca un *soundtrack* al ședințelor foto pe care le avea Rolf aici. Chiar dacă

el prefera să fotografieze la locul faptei, în natură, exact în situația dată, tot făcuse de-a lungul timpului nenumărate ședințe foto și aici. Vedete, oameni de stat, membri ai familiei regale și alte persoane bogate care își permiteau să plătească pentru o fotografie făcută de Rolf.

Vivian mângâie o bucată din parchetul gri și privirea i se opri într-un colț, departe. Miji ochii. Apoi se târî mai aproape. Și mai aproape. Până când ajunse în colț și văzu exact ce observase de departe.

O scândură avea o altă nuanță decât celelalte. Parcă era nouă.

Apăsă ușor pe ea. Se mișcă puțin, dar părea că e bătută în cuie.

Vivian se uită în jur să vadă dacă găsește ceva cu care să o scoată

și zări un cuțit de bucătărie prin grămezile de pe jos. Îl băgă ușor printr-o crăpătură de lângă scândură. Spre surprinderea ei, se desprinse foarte ușor. Cuiele erau doar de formă, nu erau bătute în podea.

Sub scândură era o adâncitură care se întindea sub podea. Vivian miji ochii încercând să vadă, dar era mult prea întunecat. Aprinse lanterna de la telefon și lumină sub podea. Văzu o ladă, cu mai multe dosare, dar era mult prea mare ca să o poată scoate. Era clar

că la un moment dat fuseseră scoase mai multe scânduri ca să facă

loc, după care fuseseră puse înapoi. Dar dosarele putea să le scoată, nu erau atât de multe.

Le așeză în fața ei în formă de evantai. Nu scria nimic pe ele, așa că trebuia să le deschidă pe fiecare în parte pentru a vedea ce e în ele.

În dosarul de deasupra era plicul despre care îi povestise lui Martin. Recunoscu scrisul de pe el. Se părea că încă era plin. Și conținea exact ce credea ea: informații despre Blanche. Detalii despre toate dățile când îl acoperise pe Ole, abuzurile lui asupra femeilor tinere. Bineînțeles.

Vivian începu să tremure când văzu că următorul dosar conținea scrisori de dragoste. Scrisul era aproape indescifrabil, dar își dădu seama imediat că erau scrisori de la Elisabeth pentru Rolf. De când era căsătorit cu Ester. Cuvintele o copleșeau: dor, pasiune, dragoste, disperare, tristețe și speranță. Luaseră în considerare să

fie împreună, dar reieșea din scrisorile lor că asta fusese imposibil.

Nu putuseră să lase totul în urmă, să-și rănească partenerii, să-și distrugă familiile.

Vivian își confirmă și suspiciunea că Rickard era fiul lui Rolf. Nu îi spusese niciodată lui Rolf, dar când îi vedea în aceeași cameră era

evident, cel puțin pentru ea. Chiar dacă nu părea să mai fi înțeles și altcineva.

Ultima scrisoare era de adio, de la Elisabeth. Din 1978.

Hotărâseră să pună punct relației, dar își promiseseră că vor face tot posibilul să rămână prieteni. Și, după cum observase Vivian de-a lungul anilor, chiar reușiseră.

Ultimele dosare conțineau negative. Îl deschise pe primul și negativele se risipiră pe jos. Le luă unul câte unul și se uită la ele în lumină. Erau din aceeași perioadă ca și fotografiile de la ultima expoziție. Lola la serviciu. Lola cu Pytte. Și Lola cu prietenii acasă, în bucătărie. Susanne, Ole, Henning, Elisabeth și Ester.

Rolf era în spatele camerei de fotografiat, mereu prezent, dar în același timp invizibil. Și acum, când știa, parcă vedea dragostea dintre Rolf și Elisabeth. Își dădea seama din felul în care o fotografia, cum îi punea fața în lumină în bucătăria Lolei. O parte

din ea suferea pentru Rolf. Sigur nu-i fusese ușor să se sacrifice, să-și sacrifice dragostea pentru ceea ce era corect. Și în același timp o sfâșia gelozia. Nu simțise niciodată că fusese marea dragoste a lui Rolf. În comparație cu Ester. Și mai ales acum, în comparație cu Elisabeth.

Ultimul dosar era ușor și subțire. Vivian dădu la o parte elasticul cu care era prins și îl deschise. În el era doar un negativ. Și o fotografie mică. Întoarse fotografia. Pe spatele ei scria *Vinovăție.*

Vivian găsise o copie a fotografiei dispărute. Întrebarea era acum ce să facă cu ea. Dacă voia să facă ceva.

Patrik se repezi la telefon când văzu numele afișat pe ecran.

— Am avut de lucru, zise Farideh.

Patrik încercase toată ziua, fără succes, să dea de ea.

— Da, am auzit. Auzi, am vorbit cu Pedersen și mi-a zis că ai să-mi dai niște informații.

Farideh oftă ușor.

— Da și nu. Am niște rezultate preliminare, dar mai aștept și altele. Îți dau ce am până acum.

— OK, bagă!

Patrik regretă imediat cuvintele alese. Erau cât se poate de nepotrivite, dar Farideh parcă nici nu sesiză.

— În primul rând, fibrele din pistolul de cuie. Mătase. Neagră. Nu pot să zic mai mult despre ele, dar, dacă găsești ceva, cred că LCS

poate să compare fibrele cu materialul.

— OK, răspunse Patrik notând rapid câte ceva.

Era la fel ca și cu Pedersen. Farideh o să-i trimită un raport scris, dar lui îi plăcea să noteze.

Închise ochii ca să-și amintească cu ce era îmbrăcat Rickard în seara nunții de aur. Smoching negru. De fapt, aproape toți bărbații avuseseră smoching sau costum închis la culoare.

— Încerc să găsesc costumul lui Rickard din seara când a murit Rolf.

— Minunat, zise Farideh sec. Apoi avem cămașa lui Rickard.

Sângele este de la victime. De la toate trei. Și urmele coincid cu faptul că au fost împușcați de la distanță mică. Și am luat și probe

de pe partea interioară a cămășii, dar n-am găsit decât ADN-ul lui Rickard.

— Deci toate indiciile arată spre Rickard. Că el ar fi purtat cămașa în momentul crimei.

— Da.

— Vreo urmă de particule pe mâinile lui Rickard?

— Pe cămașă, însă nu și pe mâini. Dar poate a avut mănuși. Nu e foarte logic, din moment ce nu l-a interesat cămașa, dar, din câte am înțeles, era foarte beat. Oamenii fac lucruri și mai ciudate la băutură. Alcoolul are logica lui.

Patrik știa că Farideh are dreptate, dar parcă asta era încă o bucățică din puzzle care nu se potrivea.

— Gloanțele? Pedersen a zis că erau în stare bună.

— Da, niciunul nu era foarte distrus. Sunt urme clare… și sigur se poate face o analiză dacă vom găsi arma. Rezultatul analizei gloanțelor e în sistem acum pentru o eventuală comparare cu alte crime, dar cred că va dura vreo săptămână până să avem un răspuns.

— Am vorbit cu expertul nostru și arma e un Walther PPK.

Calibru de 7.65, exact cum ai zis tu.

— Asta nu ne ajută foarte mult, zise Farideh, chiar dacă lui Patrik i se păru că era de fapt mulțumită. Una dintre cele mai obișnuite arme de pe piață. Dar, cum am mai zis, dacă găsim arma, putem să

facem comparația.

— Nu-mi fac mari speranțe. Dacă eu aș fi fost autorul crimei, aș fi aruncat arma în mare. Am căutat cu scafandri, dar știi cât de adâncă e

apa acolo.

— Adâncă, întunecată şi mai nou mizerabilă. Ai dreptate. Dar ştii doar că speranţa moare ultima, nu-i aşa?

— Adevărat, răspunse Patrik uitându-se la notiţe.

Scrisese cuvântul *armă* cu litere mari şi-l subliniase.

— Altceva?

— Nu, din păcate. Asta e tot ce am acum. Nu ştiu dacă te ajută în momentul ăsta, dar poate mai târziu o să poţi dezlega puzzle-ul şi vei găsi făptaşul. Rickard Bauer se pare că e candidatul perfect, nu?

— Cam aşa. Toate indiciile duc la el. Avea şi motivul, şi

posibilitatea, iar probele tehnice par să-l incrimineze. Dar…

— Dar nu eşti mulţumit.

Patrik tăcu o clipă. Apoi zise:

— Nu, cred că aşa pot să descriu cel mai bine cum stă treaba. Nu sunt mulţumit.

— Bine, hai la treabă acum. Şi, dacă aflu ceva în legătură cu gloanţele, te sun imediat.

— Nici nu m-am gândit altfel.

Patrik închise telefonul. Cel mai concret lucru pe care putea să-l facă acum, la indicaţiile lui Farideh, era să confişte smochingul lui Rickard. Trebuia să plece din nou spre insulă. Îşi luă geaca de pe scaun şi ieşi din birou pentru a-l lua pe Gösta. Bărbatul ăsta era mereu ahtiat după o plimbare cu barca.

Erica mergea foarte încet în timp ce căuta numărul casei. Intră

în curte și-și parcă Volvo-ul lângă un Bentley bleumarin care lucea în lumina soarelui. Deschise ușa cu grijă ca să nu atingă mașina cealaltă: cea mai mică zgârietură pe mașina aia sigur costa cât un salariu anual.

Louise deschise ușa. Erica fusese foarte surprinsă când prietena ei îi răspunsese aproape imediat la mesaj și chiar o invitase la ea. Nu prea știa de fapt la ce să se aștepte. Nu știa deloc cum să

reacţioneze când lumea suferea şi avea necazuri, iar acum era şi în situaţia neplăcută de a fi cu oameni din înalta societate. Părinţii lui Louise erau din înalta societate.

Erica îi întâlnise pe fugă la petrecerea nunţii de aur a lui Henning şi Elisabeth, dar îi vedea des în ziarul *Svensk Damtidning*, pe care îl primea săptămânal, fără să-l ceară, de la Kristina. Dacă

nu erau la curse de cai, atunci erau la inaugurări de galerii sau vreo nuntă regală. Dacă te luai după pozele din ziar, mama Louisei părea că are nenumărate pălării șic. Erica se întrebă dacă ea o fi având vreo pălărie şi îşi dădu seama că, în cel mai bun caz, are o pălărie de soare, aflată într-o stare deplorabilă, pe raftul de sus din şifonier.

— Intră! o invită Louise făcându-i semn.

Erica se uită împrejur. Totul era deschis la culoare şi de bun-gust,

nici nu se compara cu bucătăria ei roz-somon.

— Vai, ce frumos! exclamă ea brusc, dar regretă imediat, dându-și seama că era o replică foarte nepotrivită în situaţia dată.

— E foarte frumos, aprobă Louise monoton, îndreptându-se spre living.

— Vai, bună! ciripi mama Louisei grăbindu-se să o întâmpine pe Erica.

Chiar și tatăl Louisei veni și dădu mâna cu ea. Câteodată era bine să fii celebru. Oameni din toate păturile sociale erau încântați să o cunoască.

— Vrei cafea? întrebă Lussan făcându-i semn Ericăi să se așeze pe canapea, în timp ce Pierre începu să se agite pe lângă aparatul imens de cafea.

— Cum te simți? se interesă Erica uitându-se îngrijorată la prietena ei.

Louise nu răspunse. Pe Erica o durea inima să o vadă cum ajunsese. Parcă era… străvezie. Era cea mai bună descriere pentru Louise acum. Parcă nu se spălase pe cap de câteva zile, iar hainele atârnau pe ea, de parcă ar fi slăbit câteva kilograme bune.

— E greu, răspunse Louise într-un târziu. Nu știu ce să fac și unde să mă duc. Peter și băieții au fost… casa mea.

— I-am spus că stăm cu ea cât are nevoie, interveni Lussan aranjându-și perlele de la gât.

Erica era fascinată de oamenii care se îmbrăcau elegant acasă fără

niciun motiv. Hainele ei de casă parcă erau furate de la un om al străzii.

— Henning vrea să mă duc la ei, pe insulă, spuse Louise fără

intonație.

Pierre puse câteva căni de cafea pe masă și se așeză și el.

— Cred că mă duc peste câteva zile, continuă Louise.

— Ei cum se simt? întrebă Erica cu grijă.

Luă o gură de cafea și abia se abținu să nu geamă de plăcere. Clar nu era cafeaua ei de acasă.

— Am vorbit cu Henning, dar nu și cu Elisabeth. Nu cred că e în stare să vorbească cu cineva. Dar Henning… da, presupun că e cam

ca toți bărbații din generația lui, tăcut, puternic, strânge din dinți și se concentrează pe ce are de făcut.

Lussan oftă.

— La început, eu și Pierre am crezut că Henning și Elisabeth sunt nevinovați, zise ea. Că nenorocitul ăla de Ole i-a păcălit. Dar, după

articolele din ziar, nu cred ca e cazul să te mai amesteci cu oamenii ăștia. Ne faci de rușine.

— Și ei sunt familia mea, replică Louise încet, dar clar.

Lussan pufni, însă, după ce Pierre îi aruncă o privire aspră, se întoarse spre Erica.

— A mai zis ceva soțul tău despre Rickard? Da, știu că polițiștii nu au voie să vorbească despre cazuri acasă, unchiul lui Pierre a fost șeful poliției din Stockholm prin anii 1980, dar poate aici, la țară, nu sunt chiar atât de stricți? A recunoscut Rickard? Soțul tău a fost pe la noi cu o colegă. Drăguță ea așa, chiar dacă e foarte ciudat să

vezi o femeie în uniformă de polițist. Parcă nu e… normal. Noi nu suntem la fel de puternice ca bărbații, așa ne-a făcut natura; dacă

aș fi fost bărbat nu m-aș fi simțit în siguranță cu o colegă lângă

mine.

Pierre își drese vocea și Lussan își pierdu ideea.

— Oh, scuze, voiam doar să știu dacă Patrik a zis ceva despre Rickard. Ar fi cel mai uman pentru noi să recunoască.

— Pentru noi, repetă Louise iritată, dar apoi tăcu.

— Da, și noi suntem o parte din familia asta, replică Lussan.

Arătă cu degetul spre cana de cafea care se golise, uitându-se la Pierre, care se îndreptă din nou spre aparatul imens.

— Sigur el l-a omorât și pe Rolf. Îngrozitor. Dar în America auzi mereu de criminali din ăștia în serie. Aici, în Suedia, slavă

Domnului, am fost păziți de așa ceva, aici au luat amploare asasinatele în găștile criminale. Ai impresia că se împușcă la fiecare colț de stradă. Doamne Dumnezeule, câteodată mă întreb unde locuim, în Rwanda?

— În Rwanda a fost război civil, nu asasinate în găști criminale, ripostă Louise obosită.

Lussan se strâmbă la ea.

— Înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Socialiștii au distrus

Suedia. Și Reinfeldt ăla cu *Deschideți-vă inimile*. Acum vedem rezultatul. De multe ori i-am spus lui Pierre să ne mutăm din țara asta, să plecăm în Spania.

— Statistica criminalității în Spania e mult mai proastă decât a Suediei, zise Louise întorcându-se spre Erica. Mama votează de foarte mulți ani cu Prietenii Suediei. Dacă nu ți-ai dat seama…

Louise ridică ironic o sprânceană.

Erica simți brusc nevoia să se ridice, să se urce în mașină și să

plece acasă, la minunata ei bucătărie cu arcadă și dulapuri roz-somon. Asta nu era casă. Era un congelator.

— Din păcate, și la țară sunt aceleași reguli ca la oraș, spuse ea.

Patrik nu are voie să vorbească despre serviciu acasă, așa că nu știu nici eu mai mult decât voi.

Nu era chiar adevărat, dar n-avea chef să-i dezvăluie ceva lui Lussan.

— Atunci trebuie să întreb…

Vocea lui Lussan deveni jucăușă când o luă de mâini. Erica se luptă cu impulsul de a se trage, dar reuși să mascheze mișcarea prefăcându-se că vrea să își ia cana cu cafea.

— La ce caz lucrezi acum pentru noua ta carte? Sunt o mare admiratoare a cărților tale și este o onoare să pot pune întrebări direct unei autoare renumite.

Louise își dădu ochii peste cap, iar Erica îi făcu cu ochiul pentru a-i da de înțeles că totul era în regulă. Era obișnuită deja cu întrebări de genul ăsta.

— Vivian mi-a dat ideea. Dar nu pot să garantez că voi scrie o carte, deocamdată fac *research* și apoi orice e posibil. Dar în orice caz are legătură cu expoziția pe care trebuia să o aibă Rolf în Fjällbacka. A făcut o serie de poze prin anii 1980 cu femei transsexuale din Stockholm. Și una dintre ele i-a devenit prietenă

foarte bună. Lola.

— Lola? întrebă Louise întorcând privirile spre ea.

Lussan pufni zgomotos.

— Vai, ăstora nu trebuie să le dăm multă atenție, așa că să nu mai vorbim despre asta, spuse ea, după care se ridică și se îndreptă către bucătărie.

Pierre o urmă, iar Erica îi auzi cum șușotesc unul cu celălalt.

Probabil că el îi făcea morală în legătură cu comportamentul ei. Nu crezuse că în vremurile astea moderne mai existau încă oameni cu viziuni atât de limitate. Chiar dacă Lussan vota cu Prietenii Suediei.

— Povestește-mi, o îndemnă Louise aplecându-se spre ea.

Povestește-mi despre Lola.

Și Erica îi spuse ce știa. Despre incendiu, despre Pytte, despre oamenii cu care se întâlnise la Stockholm, cei care o cunoscuseră

pe Lola.

— Și expoziția lui Rolf era despre Lola asta?

— Lola și prietenii ei din lumea transsexualilor. Dar Lola a avut și alți prieteni, îi cunoști și tu. Prin Rolf i-a cunoscut și pe Henning, Elisabeth, Susanne și Ole. Și pe Ester, prima soție a lui Rolf. Cred că

și numele clubului lor e inspirat din cartea lui Christer Strömholm despre persoanele transsexuale din cartierul Pigalle din Paris, *Prietenii din Place Blanche.* Nu cred că exagerez dacă presupun că

numele e, într-un fel, un elogiu adus Lolei. Din câte am înțeles, erau foarte apropiați.

— N-au spus niciodată nimic, zise Louise încet.

Se întoarse spre părinții ei, care continuau să șușotească în bucătărie.

— Alo, potoliți-vă! Vă faceți de râs în fața Ericăi. Suntem în anii 2000 acum.

Se întoarse din nou către Erica.

— Mi se pare o idee excelentă și aș citi cu plăcere mai multe despre Lola. Din câte povestești, pare că a fost o persoană despre care lumea

trebuie să afle.

Louise parcă se mai înviorase și Erica îi zâmbi.

— Da, așa zic și eu.

Erica o stima și o plăcea deja pe Lola, doar din ce auzise despre ea. Iar sentimentul ăsta se accentua cu cât făcea mai mult *research.*

Se uită la ceas.

— Te rog să mă ierți, dar trebuie să ajung în Tanumshede. Dacă

vrei, pot să mă întorc mai târziu.

Se întinse peste masă și o luă pe Louise de mână.

— Nu trebuie, îți mulțumesc că ai venit acum. Dar aș vrea să te rog ceva…

— Orice.

Louise ezită.

— O să mai stau câteva zile aici. Apoi plec înapoi pe insulă. Dar…

poți să mă duci tu? Parcă aveați o barcă, nu?

— Bineînțeles, răspunse Erica mirată.

Louise nu o mai rugase niciodată să o ducă undeva.

— Nu vreau să fiu singură. E… greu să revăd totul. Nu trebuie să

stai mult pe insulă, dar m-aș simți mai bine dacă ai fi cu mine.

Erica o mângâie pe mână.

— Bineînțeles. Mă anunți când vrei și te duc fără probleme. Dacă

e vremea bună. Nu știu să conduc barca foarte bine, nu sunt expertă dacă e vreo furtună. Așa că, dacă vrei să te duc, trebuie să

nu bată vântul.

— Promit. Nu o să bată vântul.

Louise zâmbi și se ridică de pe canapea în același timp cu Erica.

O conduse către ușă. Era palidă.

— Să îmi mai povestești despre Lola când mai ai timp. Și aș vrea să văd și pozele de la expoziție. Trebuie să încep să mă gândesc la altceva.

— Vorbește cu Vivian, sigur te ajută. Și, dacă e ceva, sună-mă. Vin imediat.

— Promit.

Louise o îmbrățișă și închise ușa.

— Nu înțeleg de ce nu vine Louise. Cică peste o săptămână…

Henning era nervos și-și ridică sprâncenele în timp ce mânca un *scone* cald pe care i-l pusese pe masă Nancy.

Ceasul era aproape ora 14:00, dar el era încă moleșit.

Ieri luaseră — și el, și Elisabeth — câte un somnifer și parcă încă

simțea efectele.

— Îi trebuie timp, las-o în pace, răspunse Elisabeth încet.

Henning se uita la ea îngrijorat. Parcă devenea mai firavă pe zi ce trecea. Abia mânca, iar acum doar muta mâncarea în farfurie dintr-un loc în

altul.

— Bineînţeles, dar are şi treabă de făcut. Şi noi avem nevoie de ajutorul ei cu înmormântarea. Ne trebuie un plan pentru presă, când se va anunţa că am luat Premiul Nobel şi apoi, bineînţeles, să

ne pregătim pentru decernarea premiilor.

Elisabeth nu-i răspunse. Tot punea dulceaţă pe *scone*, dar fără să

şi mănânce.

— N-ar trebui să mergem să-l vedem pe Rickard? întrebă ea întrun târziu.

Henning mestecă tot înainte să-i răspundă.

— Am vorbit cu avocatul. Jakobsson ne sfătuieşte să păstrăm distanţa. E mai bine dacă nu mai dăm presei şi alte subiecte despre care să scrie. Pentru că, dacă l-am vizita pe Rickard, sigur ar scrie ceva de rău.

— Este fiul nostru.

— E pe mâini bune. O să rezolve Jakobsson.

Elisabeth nu-i răspunse. Nancy intră cu cafea proaspătă şi o puse pe masă.

— Mai doriţi ceva?

— Nu, Nancy, mulţumim, răspunse Elisabeth.

Nancy o privi îngrijorată. Îi făcuse mâncarea ei preferată, dar ea nu mânca nimic.

— Trebuie să comand un frac, anunţă Henning întinzându-se după încă un *scone*.

Puse un strat gros de unt și-l savură așa cald, cu untul topit peste el.

— Cum poți să te gândești la așa ceva acum?

Elisabeth se uită fix la el. Iar el se miră de atitudinea ei. Ea îl susținuse întotdeauna. La orice succes al volumelor lui, la fiecare premiu literar, orice articol din ziarul *DN* și până la articole din *New York Times*, Elisabeth fusese lângă el și-l aplaudase. Normal că

suferea pentru Peter și pentru băieți. Și chiar și pentru Rolf. Dar putea să se gândească la două lucruri în același timp, nu? Doar asta definea un om civilizat.

— Cu siguranță că Peter nu ar fi vrut ca un nebun să fure bucuria realizărilor mele, ale noastre, de-a lungul întregii cariere. Premiul Nobel pentru Literatură e încununarea unei munci de zeci de ani,

a nenumăratelor ore de muncă. Niciodată nu mi-ar fi luat bucuria asta. Nici Rolf…

Henning își luă nervos tableta. Nu avea niciun chef să continue conversația cu Elisabeth dacă era în starea asta. Intră pe pagina online de la *Expressen*. Articolele despre Blanche deveneau pe zi ce trecea mai neinteresante și asta parcă îi lua o piatră de pe inimă.

Memoria oamenilor era scurtă. În curând nu-și vor mai aminti scandalul.

Când se uită la prima pagină din ziar, se blocă, fără să știe exact cum să reacționeze.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Elisabeth.

Henning întoarse tableta spre ea. Articolul era pe toată pagina.

Am aflat din surse sigure că Henning Bauer va primi Premiul Nobel pentru Literatură. Anunțul va fi făcut mâine. Este oare vrednic de acest premiu?

Henning înghiți în sec.

— Cineva a vorbit cu presa.

— Nu e de bine, zise Elisabeth încet.

Henning se strâmbă.

— Nu, deloc.

Miercuri, o săptămână mai târziu

Erica și Patrik stăteau la masa din bucătărie și se uitau la ecranul laptopului. La un e-mail. Rezultatul analizelor venise mai repede decât crezuseră. La doar o săptămână după ce Erica fusese la moașa din Tanumshede.

Stăteau și se uitau amândoi la e-mail.

— Nu vreau să-l deschid încă, să mâncăm mai întâi, zise Erica.

— Bine, tu hotărăști.

Patrik dădu laptopul la o parte și Erica deschise ușa cuptorului.

— Budinca de cartofi e gata. Pune tu masa și aduc eu mâncarea.

— Tu vrei doar să primești laudele, că ai gătit tu budinca. Așa faci mereu. Eu am gătit, mi-am dat și sufletul și tu îmi furi laudele.

— Credeam că suntem amândoi conștienți că eu nu aș fi putut să

gătesc așa ceva.

Erica arătă cu mâna, zâmbind, spre tocănița de carne de vită cu sos de miere și oțet balsamic care încă fierbea pe aragaz și budinca de cartofi pe care tocmai o scosese din cuptor.

— Așa e. Crezi că copiii sunt mulțumiți?

Erica aruncă un ochi către living. Sigur că da. Gemenii stăteau cam aproape de televizor uitându-se la desene animate, iar Maja era pe canapea cu tableta. Era pasionată acum de *The Swedish Family*, un program despre viața de familie cu copiii Alma, Harry și Laura. Asta însemna că povestea atât de mult despre ei, încât puteai să crezi că stă cu ei.

— Când începem cu renovarea bucătăriei?

Patrik arată spre arcadă în timp ce punea pe masă farfuriile și tacâmurile pentru ei doi. Copiii mâncaseră deja, pentru că Patrik și Erica voiau să mănânce liniștiți, o cină de adulți.

— Să știi că deja am început să mă obișnuiesc, zise Erica râzând și oprind aragazul. Acum fără glumă, poate la primăvară? Pot să

vorbesc cu Dan și Anna.

Patrik aprobă ideea și îi întinse farfuria. Începură să mănânce în liniște; era mâncarea lor preferată. Rețeta se numea *File de vită din grădina de condimente* și devenise deja un fel de mâncare obișnuit la ei.

— Cum e cu ancheta? întrebă Erica printre înghițituri.

Patrik ridică descurajat din umeri.

— Stăm pe loc. Dar procurorul crede că Rickard e făptașul, așa că

mergem mai departe. Toți sunt mulțumiți, pentru că se pare că am găsit răspunsul.

— Dar tu nu eşti mulţumit.

Erica luă castronul cu salată şi îşi puse pe farfurie.

— Da, toţi în afară de mine. Şi, de fapt, nu am nimic concret.

Doar că nu am găsit nimic care să-l lege pe Rickard de moartea lui Rolf. Nu are niciun alibi şi, da, e posibil să fi avut un motiv. Dar aici subliniez cuvântul *posibil*. Oricum neagă că Rolf ştia de şantaj.

— Nu există nicio probă tehnică?

— Da şi nu. Gloanţele nu s-au potrivit până acum cu nimic din ce avem deja în baza de date şi poate să dureze o veşnicie până

primim un rezultat de la LCS. Fibrele pe care le-am găsit în pistolul de cuie nu corespund cu cele din costumul lui Rickard şi acum nu putem să adunăm toate costumele şi sacourile invitaţilor din seara aceea.

— De ce doar costume şi sacouri? se interesă Erica, mai punându-şi o porţie de budincă de cartofi în farfurie.

Îi era mereu foame acum, parcă nu se putea opri când începea să

mănânce.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik lăsând tacâmurile pe masă.

— Păi, aţi găsit fibre negre, de mătase de bună calitate. De ce trebuie să fie un sacou? Câte sacouri se fac din mătase? Nu e mai probabil ca fibrele să fie de la o rochie? Cine a purtat rochie neagră

în seara aia?

— Ai dreptate. Habar n-am cu ce era îmbrăcată lumea. Mi-aş fi adus aminte dacă era cineva dezbrăcat la petrecere, dar haine…

habar n-am.

— Deja aveţi nişte poze de la petrecere, le-aţi cerut ca să verificaţi alibiurile. Puteţi să vă uitaţi ce femei au avut rochii negre. Eu îmi aduc aminte de câteva care nu erau negre. Louise era în albastru, Susanne, în verde şi Elisabeth, în roşu. Deci poţi să începi prin a le elimina pe ele. Şi apoi te uiţi la pozele pe care le aveţi.

Patrik aprobă îngândurat, luând polonicul şi turnându-şi încă

puţin sos în farfurie. Îi plăcea sosul ăsta; Ericăi, nu chiar la fel de mult.

— Vivian a mai zis ceva? Despre fotografia care a dispărut?

— Nu, parcă îmi evită apelurile. Nu ştiu ce i se întâmplă. Tu cum eşti cu cartea?

— Mă duc la Stockholm peste două săptămâni să mă întâlnesc cu cei de la editură. Până acum le place ce le-am trimis. Şi bineînţeles că vor să termin cartea cu dezvăluirea criminalului.

— Mi se pare imposibil după atâta vreme. Cazul ăsta e mai rece decât un *iceberg*.

— Am o idee. E cam exagerată, însă nu cred că e imposibil. Dar e la fel ca la tine, încă aştept. Totul durează foarte mult. Acum sper doar ca Frank să mă sune cu veşti bune.

— Apropo, ai văzut ultimele ştiri? Academia Suedeză a negat vehement că Henning Bauer ar fi fost pe lista laureaţilor.

— Da, am văzut. Mi-e milă de el. Ştiu că sunt lucruri lumeşti. A pierdut mult mai mult de-atât, dar cred că-l doare. A fost atât de aproape! În principiu, i se ia ceva ce nu i s-a dat de fapt. Şi, din câte am înţeles, premiul ăsta ar fi contat foarte mult pentru el. Din mai multe motive. Din orgoliu, de exemplu.

— Înțeleg punctul de vedere al Academiei, zise Patrik mai punându-și sos, în ciuda privirilor amuzate pe care i le arunca Erica. După tot ce s-a scris, era chiar imposibil. Pentru lumea întreagă, premiul ăsta pentru literatură e premiul Suediei. Cel care-l primește trebuie să fie vrednic de el.

— Da, mie oricum mi s-a părut că pute a nepotism încă de la început. Sunt atât de implicaţi unul în treburile celuilal —

Susanne, de exemplu, cam e cu fundul în două luntri. N-ar fi dat bine. Dar, din câte am auzit, cărţile lui sunt minunate.

— Nu le-ai citit?

— Nu, le am pe lista cu cărţi pe care trebuie să le citesc. Dar mereu aleg altceva, ceva uşor de citit.

— Despre ce sunt cărţile lui?

— Laudă femeia. Sunt nouă părţi. Se zice că e cel mai mare și mai frumos omagiu adus femeii moderne. Se zicea că o să fie și o a zecea parte, dar nu știu. Au trecut șapte ani de la ultimul volum și Henning a fost mereu secretos în legătură cu o eventuală nouă

carte.

Erica primi o notificare pe telefon.

— E Louise, mă roagă să o duc mâine pe insulă. Am vorbit despre asta când ne-am întâlnit.

— De ce tu? întrebă Patrik mirat.

— Și eu m-am întrebat. Dar cred că nu vrea să fie singură, și vrea să fie cu cineva în care are încredere. E prima dată când se întoarce pe insulă după… după ce s-a întâmplat.

— Da, mi se pare rezonabil. Auzi, hai să luăm taurul de coarne!

Patrik o luă pe Erica de mână şi o mângâie.

— Bine. Hai să ne uităm.

Patrik luă laptopul şi îl deschise.

Apusul din Fjällbacka era devastator de frumos. Linii portocalii, roz, roşii şi mov se împleteau pe cer în timp ce soarele apunea încet după insulele reci din arhipelag. Şi totuşi cel mai frumos apus era pe Skjälerö. Nu exista ceva mai frumos.

În curând trebuia să se întoarcă acolo. Louise aproape îşi terminase treburile. Era ca un ritual, mereu fusese aşa. Cei mai mulţi nu erau capabili să vadă întregul, îşi trăiau viaţa din bucăţi.

Dar ea ştiuse mereu să facă tot puzzle-ul.

Răbdare. După asta se ghidase toată viaţa. Niciodată nu luase decizii pripite bazate pe impuls, slăbiciuni sau pe ceea ce îi convenea în momentul ăla. Ea înainta pas cu pas, având un ţel bine stabilit.

Se gândi la copilăria ei. De multe ori se simţise prizoniera lui Pierre şi Lussan. Reguli, cerinţe, aşteptări. Şi totuşi le-a dat ce şi-au dorit. A fost fiica pe care şi-o doriseră, deşi aveau atât de puţine lucruri în comun. Dar asta se terminase.

Nişte pescăruşi trecură în zbor pe lângă fereastră. Scandalagii, gălăgioşi şi veşnic înfometaţi. William iubise pescăruşii de pe insulă şi, spre disperarea lui Henning, le dădea de mâncare ori de câte ori avea ocazia. Le pusese şi nume. Nimeni nu înţelegea cum de ştia el care e care. William dădea doar din umeri zicând: *Sunt diferiţi.*

Louise avea impresia că toţi erau la fel. Şi câteodată avea impresia că şi oamenii erau la fel. Foarte puţine lucruri îi

deosebeau. Erau meschini. Erau egoiști. Erau lacomi. Mereu în căutare de bani. Bani. Faimă. Putere. Sex. Oamenii erau mici.

Reduși. Cu mici excepții.

Nu avea milă de oameni. Toți își aleseseră drumul, chiar dacă

nu-și dădeau seama de asta. Și toate deciziile lor aveau consecințe.

Chiar și ale ei. Dar ea era puternică. Fusese obligată să fie puternică. Nimic nu era ușor pe lumea asta. Asta nu înțelegea lumea.

Pescărușii trecură din nou în zbor pe lângă fereastră. Parcă

râdeau de ea. Poate aveau dreptate? Poate era o persoană de care trebuia să râzi mereu? Lussan a râs de ea mereu. Niciodată nu se ridicase la așteptările ei. Oricât de mult a încercat și i-a urmat toate regulile.

Louise zâmbi în colțul gurii în timp ce pescărușii se îndreptau spre port. De fapt, ea avea să râdă la urmă.

Stockholm 1980

— Uau! Un walkman! Mulțumesc!

Pytte se aruncă de gâtul lui Henning și apoi de gâtul lui Elisabeth. După ce sări de fericire, se așeză pe jos pentru a deschide pachetul care conținea un walkman galben cu căști.

— E prea mult, zise Lola, dar nu putu să nu zâmbească văzând bucuria lui Pytte.

Henning îi făcu cu ochiul și o ciufuli pe Pytte.

— Suntem bogați. Sau, mai bine zis, soția mea e bogată. Eu sunt doar un biet scriitor.

O înghionti uşor pe Elisabeth şi ea pufni. Pytte se repezi la următorul cadou, de la Ole şi Susanne, şi ţipă de bucurie.

— Cub Rubik! Vai, e atât de cool! Sigge, uită-te!

Pytte îi arătă cubul colorat lui Sigge, care stătea ruşinat la masa din bucătărie.

— O să bat recordul. O să învăţ să-l rezolv, promise Pytte întinzându-se după ultimul cadou de pe masă, cel de la Rolf şi Ester.

Era o felicitare, nu un pachet. Pytte se chinui să citească. Îi luă

ceva timp să descifreze literele.

— Tată, tată, tată, o să iau lecţii de călărie!

Se ridică de la masă şi îi îmbrăţişă cu patimă pe Ester şi pe Rolf.

Lola oftă.

— Cum să-mi organizez timpul ca să o duc?

— Asta e toată frumuseţea, răspunse Ester zâmbind obosită.

Fusese cam obosită în ultima vreme.

— O să ne ocupăm Rolf şi cu mine. O luăm de aici, o ducem la călărie lângă noi — în Enskede —, apoi luăm cina împreună şi o aducem acasă.

— Deci ăsta e planul nostru şmecher ca să putem petrece mai mult timp cu Pytte, zise Rolf.

— Previzibil. Dar bine gândit.

Rolf luă aparatul de fotografiat şi o imortaliză pe Pytte aşa cum stătea pe jos concentrată şi răsucea cubul Rubik. Apoi întoarse camera către

Lola, care imediat luă poziție de fotografiat.

— Trebuie să mă anunți înainte să-mi faci vreo fotografie. Fetele vor mereu să fie pregătite.

— Cele mai bune fotografii sunt cele în care subiectul nu e conștient că i se face o fotografie.

— Poate. Chiar ne-ai făcut câteva foarte frumoase mie și fetelor, recunoscu Lola aruncându-i lui Rolf un pupic, după care bătu din palme. Acum avem tort! Pytte și-a dorit tortul prințesei, așa că

avem tortul prințesei. Sigge, aduci tu linguriție? Henning, ia tu farfuriile de sus din dulap.

Toți erau adunați în jurul tortului și Pytte roși când Ole îi dădu o felie de tort care stătea în picioare, spunându-i că asta înseamnă că

se va mărita în curând. Pytte culcă imediat felia de tort.

— Eu și Sigge nu ne vom căsători. Dar vom sta împreună și vom avea copii.

Sigge roși.

— Foarte bine, Pytte, răspunse Ole făcând un *high-five* cu sărbătorita.

— De ce zici așa? Și voi sunteți căsătoriți, remarcă Elisabeth luând încă o felie de tort.

— E minunat să vezi că noua generație e mai deșteaptă.

Susanne îl lovi pe umăr.

— Hai, strângeți-vă toți, să pot să vă prind în fotografie!

Rolf ținea aparatul de fotografiat și îi dirija să se înghesuie unul într-altul.

— Ziceți păsăricaaaa!

— PĂSĂRICAAAA!

Pytte izbucni în râs împreună cu Sigge. Lola încercă să ignore nodul din gât. Își pierduse o familie, dar acum avea alta.

Și se simțea în sfârșit acasă.

Joi

Erica nu dormise toată noaptea. Probabil că nici Patrik. Până la ora 2:00 discutaseră fără să ajungă la o concluzie. Până la urmă se întinseseră pe pat, spate în spate, uitându-se fiecare la peretele din fața lui.

Probabilitate crescută de anomalie. Recomandăm consult medical.

Erica avea frisoane numai gândindu-se la e-mailul ăsta. Era atât de obosită, încât parcă nici nu mai știa cum o cheamă. Îl îmbrățișase disperată pe Patrik înainte să plece la serviciu. Iar el era palid la față.

Barca lor, care îi fusese tare dragă tatălui Ericăi, era ancorată în port la Badholmen. Cei mai mulți scoseseră bărcile la mal înainte de venirea iernii, dar Erica și Patrik reușeau mereu să fie ultimii.

Louise ajunsese deja și o aștepta. Părea că tocmai făcuse duș, avea părul ud, prins într-un coc la spate, și era nemachiată. Lângă ea era o sacoșă mică.

— Nu ai bagaj mult, zise Erica îmbrățișând-o.

Simți prin geaca de toamnă cât de mult slăbise Louise.

— Nu am nevoie de multe.

Louise ținu de sfoara ancorei în timp ce Erica se urcă la bord.

— Mulţumesc că mă duci, spuse ea aruncându-și sacoșa în barcă și urcându-se și ea.

Ținu de parâma ancorei până ce Erica reuși să pornească

motorul, apoi îi dădu drumul și împinse ușor, ca să poată ieși din port.

— Nu bate vântul, remarcă Louise arătând spre orizont când părăseau portul, având Fjällbacka în spate.

— Parcă ai făcut comandă.

Erica reuși să râdă, așa cum stătea aplecată, cu cârma în mâna dreaptă.

— Am mai exersat puțin și conduc parcă mai bine, dar tot mi se pare groaznic dacă sunt valuri mari.

— Chiar *este* îngrozitor, o aprobă Louise ridicându-și fața spre cer, cu ochii închiși.

Picături mici de apă sărată îi atinseră fața.

— Ce zic părinții tăi de faptul că mergi pe insulă acum?

— Nu sunt foarte încântați, răspunse Louise fără să se uite la Erica.

Mai ales acum, după ultimele articole. Voiau să mă duc cu ei în Skåne.

— Și tu nu ai vrut?

— Doar știi cum sunt.

Louise zâmbi în colțul gurii, dar Erica nu-i dădu niciun răspuns.

Prietena ei avea dreptate de fapt, probabil că ea ar fi înnebunit după o zi în aceeași casă cu Lussan.

— Cum e Henning?

Erica ridică vocea puțin pentru a se putea face auzită printre valurile mării.

— Nu prea bine, se pare. Și-a dorit enorm să ia premiul Nobel.

— Cred că e îngrozitor să fii atât de aproape și apoi să-ți fie smuls din fața ochilor.

— Da. Dezgustător.

Louise avea în continuare ochii închiși.

— Și Elisabeth?

— Nu-i pasă ei de premiu. Băieții erau lumea ei. Acum, că nu mai sunt…

Vocea i se schimbă. Începu să tremure și își încrucișă brațele la piept.

— Elisabeth l-a susținut întotdeauna pe Henning. Nu am înțeles niciodată de ce, pentru că el nu i-a fost la fel de loial. Și el era un nimeni când a cunoscut-o pe Elisabeth. Un scriitor sărac, necunoscut, cu nuvele mediocre, în timp ce ea era fiica și moștenitoarea uneia dintre cele mai importante și bogate familii de editori din Suedia. Înțeleg ce a văzut el la ea, dar nu înțeleg ce a văzut ea la el. Mă rog, în afară de faptul că din ce am văzut în fotografii a fost un bărbat foarte frumos. Mă bucur… că măcar a avut parte de dragoste din altă parte.

— Te referi la Rolf?

Erica nu putu să-și ascundă curiozitatea.

— Da, Rolf. Am citit scrisorile ei de dragoste către el. Le-a găsit Vivian săptămâna asta. A mai găsit și un morman de fotografii cu Lola. M-a sunat să mă întrebe ce să facă cu ele. Nu a vrut să

vorbească cu Elisabeth, a zis că e prea delicată situația. Am fost așa de curioasă, că a făcut poze cu telefonul la câteva și mi le-a trimis.

— A găsit și fotografia care lipsea? zise Erica entuziasmată. De ce n-ai zis nimic?

— Nu-i treaba mea. Eu am sfătuit-o să anunțe poliția. Ce a făcut ea nu știu.

— Nu a anunțat nimic. Pot să-i spun lui Patrik? Ai fotografiile și scrisoarea să le văd?

— Da, bineînțeles. Poți să-i spui lui Patrik că Vivian a găsit ce căuta el. A găsit și plicurile anonime pe le-a primit Rolf, în care sunt dezvăluite toate secretele de la Blanche.

— Stai. Îl sun.

Nu reuși. Semnalul era foarte slab pe mare. Erica înjură și se apucă să scrie un mesaj, sperând că măcar ăsta se va trimite. Părea să fi reușit. Puse telefonul la loc în buzunar.

— Și Vivian ce a zis? Știe cine a trimis plicurile alea? Și ce reprezintă fotografia?

— Le luăm pe rând mai încolo, răspunse Louise arătând spre Skjälerö, de care se apropiau cu viteză. Am ajuns.

Erica își scrâșni dinții. Voia să afle. Acum. Dar mai știa și că

degeaba insista dacă ea nu era pregătită să vorbească. Știa și că

Louise trebuia acum să-și controleze sentimentele la întoarcerea pe insulă.

— La naiba! Dă înapoi! îi spuse Louise ridicându-se și arătând cu degetul. E plasa de homari a lui William. Era atât de mândru de ea!

Nu vreau să rămână aici. Poate să dispară.

Erica întoarse spre plasa de homari. Louise o ridică şi o răsturnă

în barcă.

— E ceva?

— Nu, e goală.

Louise împinse plasa sub scaune şi se aşează din nou, privind către insulă.

Erica se uită la prietena ei. Nu putea să-şi imagineze ce simte acum, când revenea pe insulă. Dar nu mai era cale de întoarcere.

*

— Ai dormit prost?

Paula se uită îngrijorată la Patrik şi se aşează pe scaunul din faţa biroului lui.

— Da, a fost o noapte aiurea, răspunse el frecându-se la ochi.

— E totul în regulă?

Paula se uită la el, dar Patrik îi făcu semn că nu e nimic. Nu voia să se gândească la e-mail, la lacrimile Ericăi, la îngrijorarea amândurora.

— Doar o noapte proastă, ştii şi tu cum e. Sigur e lună plină. Deci ce avem?

— Gösta şi Martin au plecat la o casă unde femeia de serviciu s-a plâns că miroase ceva urât. Una dintre casele de lângă Badis. Zice că miroase de parcă a murit cineva acolo. Sigur vreun şobolan care putrezeşte într-

un colţ. Dar bine că se duc să vadă. Și te-au căutat și Pedersen, și Farideh. Nu ai răspuns la telefon.

— Unul dintre bandiții mei l-a scos de la încărcat ca să-și pună el tableta în priză.

Patrik scoase telefonul și îl puse la încărcat lângă ușă.

— Îmi dai telefonul tău până se încarcă?

Paula se conformă.

— Vrei să fii singur?

Patrik clătină din cap în timp ce forma numărul lui Farideh.

— Nu. Rămâi.

Paula își întoarse privirea către geam pentru a-i oferi un pic de intimitate. Patrik zâmbi și apăsă pe ecranul telefonului.

— Bună, sunt Patrik. M-ai căutat?

— Da, am găsit ceva interesant. Știi gloanțele pe care le-am trimis la analiză?

— Da, cele din cazul lui Peter şi al băieților?

— Exact. Cele care sunt de la un Walther PPK. Am găsit o corespondență în sistem.

— Glumești!

Patrik se ridică atât de brusc, încât zgârie parchetul cu scaunul, iar Paula tresări. Puse telefonul pe *speaker*.

— Colega mea, Paula, e aici și ascultă și ea. Ai zis că există o corespondență în sistem. Tot de la un caz de crimă?

— Da, urmele de pe ele sunt identice cu două gloanțe de la o

crimă din 1980. Lars Berggren. Un transsexual care a fost găsit întrun apartament ars împreună cu…

— Fiica ei, continuă Patrik uitându-se la Paula, care se încruntă

fără să înțeleagă.

— Da, de unde știi? replică Farideh mirată.

— O chema Lola, iar fetiței i se spunea Pytte. E o… e o legătură

între Lola și oamenii implicați în cazul meu.

— Nu poate să fie o coincidență, comentă Farideh sec.

Patrik își mușcă buzele.

— Ai mai găsit ceva în legătură cu arma?

— Nu, doar asta cu moartea lui Lars Berggren. Dar poate te ajută?

— Sigur. Nu știu acum în ce măsură, dar sigur o să mă ajute. M-a căutat și Pedersen. Sunt foarte popular azi. Îl sun imediat, să văd ce vrea.

— Da. Sună-l și ținem legătura în cazul în care mai apare ceva. Tot încerc să identific fibrele pe care le-am găsit, dar provin de la un material care din păcate nu e unic. Și nu s-au potrivit cu costumul lui Rickard.

— Nevasta mea deșteaptă a avut o idee. A zis că fibrele de mătase provin sigur de la o rochie. Trebuie să recunosc că eu mă blocasem pe ipoteza că provin de la un costum bărbătesc.

— Știi ceva, nevasta ta deșteaptă are dreptate. Și mi-a venit o idee.

Mă uit la ceva și revin.

— Bine. Ne auzim. Și mulţumesc.

Patrik închise telefonul și se șterse gânditor la gură. Gândurile îi erau învolburate, dar parcă prindea ceva contur în subconștientul lui. Nu știa cum, dar bucăţica asta din puzzle avea o importanţă

majoră.

Rickard era copil când fusese omorâtă Lola, așa că nu putea să fie el criminalul. Bineînțeles că ar fi putut să găsească arma și să o folosească acum, dar parcă nu era prea credibil. Și mai erau și alte ipoteze, mai credibile.

— Sună-l pe Pedersen până nu te pierzi în gânduri, îl îndemnă

Paula.

Patrik se scutură și căută numărul lui Pedersen, care-i răspunse imediat, după primul apel, și trecu direct la subiect.

— Bine că ai sunat! M-am uitat la raportul ăla de autopsie pe care mi l-ai trimis din partea Ericăi. Cred că e ceva în neregulă.

— În neregulă?

Dădu și de data asta pe *speaker* și puse telefonul pe masă între el și Paula.

— Da, ai zis că e vorba despre un transsexual. În raport ar fi trebuit să apară un bărbat și fiica acestuia decedaţi.

— Da? zise Patrik simțind cum îl cuprinde îngrijorarea.

Nu înțelegea de ce Pedersen trage de timp.

— E o greșeală undeva. Aici scrie că e vorba despre un bărbat. Și un băiat.

Patrik rămase cu gura căscată de uimire uitându-se la telefon.

Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă.

*

— Ai grijă, alunecă, o avertiză Louise când coborî din barcă, arătând spre stâncile din față.

— Auzi, nu vorbești cu una de la oraș! replică Erica în timp ce lega barca la mal.

Louise ținea sacoșa într-o mână și plasa de homari în cealaltă, așteptând-o pe Erica.

— Ești bine? întrebă Erica grijulie când ajunse la ea.

— Supraviețuiesc eu, răspunse Louise, dar Erica văzu cum își încleștează maxilarul.

Se îndreptară spre casă. Louise lăsă plasa de homari jos și parcă

ezită apoi cu mâna pe clanță. Trase aer în piept și intră în casă cu Erica după ea.

Henning le întâmpină în hol. Părul lui, care de obicei era frumos pieptănat, acum era răvășit și vesta de lână era încheiată strâmb.

Erica își dădu seama că, deși era dimineață, era deja beat mort.

— Louise! Louise!

Henning se agăță de gâtul ei, iar ea rămase o clipă împietrită, până să-l îmbrățișeze și ea.

— Unde e Elisabeth? întrebă ea cu căldură, uitându-se în jur.

— Se odihnește. De la o vreme nu face altceva. Doar se odihnește, se tângui Henning.

Se îndreptă apoi către living și se duse direct spre bar.

— Whisky?

Le arătă o sticlă, dar amândouă clătinară din cap.

— Eu iau un păhărel, zise el turnându-și paharul plin.

— Nancy, a venit Louise!

Nancy era în ușă, frecându-și mâinile. Se uită la Louise, dar Erica văzu că ea privește intenționat în altă parte.

Henning arătă cu degetul spre Louise și Erica.

— Nu-i așa că ți-am zis că azi luăm prânzul devreme, când ajung ele? E gata?

Se întoarse din nou către ele.

— Am rugat-o pe Nancy să facă macrou prăjit cu cartofi și sos de spanac. Îți place, Louise, nu-i așa?

Se clătină ușor pe picioare.

— Lui Peter îi plăcea, răspunse Louise.

— Atunci mâncăm macrou cu sos de spanac pentru că îi plăcea lui Peter, zise Henning dând din mâini și vărsând puțin whisky.

— Așezați-vă, mă duc să o chem pe Elisabeth. Mâncăm împreună.

Toți. Nu înțeleg prostia asta modernă să mănânci în fața televizorului sau să mănânci pe rând. Familia trebuie să mănânce la un loc. Familia și prietenii. Și azi avem oaspeți de onoare.

Scriitori celebri. Cine știe, poate într-o zi o să iei *tu* Premiul Nobel…

Aproape că-și pierdu echilibrul când se aplecă în fața Ericăi și bineînțeles că mai vărsă niște whisky pe jos.

Erica se rușină și-și dori din tot sufletul ca în momentul ăla să nu fie acolo.

— Nu, nu cred.

— Niciodată să nu zici niciodată. Dacă îmi spunea mie cineva când eram tânăr și abia reușisem să public primul volum că într-o bună zi o să fiu atât de aproape de Premiul Nobel, i-aș fi zis că e imposibil.

Făcu niște pași împleticiți.

— Aici erai, porumbița mea!

Henning arătă spre Elisabeth, care intrase în living fără să bage de seamă niciunul dintre ei.

— Datorită ei am primit… adică *era să primesc* premiul. Până la urmă l-a luat asiaticul ăla de care n-a auzit nici dracu', dar mă rog.

Am fost aproape! Când mi-am întâlnit porumbița, mi-a venit și inspirația. Muza mea…

— Cât ai băut, Henning? întrebă Elisabeth strâmbându-se.

— Am băut cât am vrut. Exact cât am vrut. Pentru prima dată, fac ce vreau. Nu ce vrei tu sau ce vrea familia ta.

Îndreptă un deget spre Elisabeth, iar ea reacționă imediat.

— Ce am vrut eu? Ce a vrut familia mea? Am trăit pe aceeași lume? Toată căsnicia noastră am făcut ce ai vrut *tu*. Și eu, și copiii ne-am adaptat după tine. Cu totul! Marele scriitor. Marele om de cultură care era mai presus de lucrurile lumești cu care noi, ceilalți, ne luptam zi de zi. Pe tine nu puteam să te deranjăm cu lucruri din astea. Nu, tu trebuia să scrii. Te-ai închis în tine, oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, an după an! Ai stat în biroul tău în timp ce eu și băieții tânjeam după tine, după dragostea ta.

Henning mai luă câteva guri de whisky.

— Băieții au fost bine, zise el dând din mână. Și tu ai avut exact ce ai vrut. Ai putut să ieși cu mine la petreceri fără să-ți fie rușine. Ba din contră, te-am ridicat în societate. În cercurile literare. Editorul de succes împreună cu scriitorul de succes. Un cuplu puternic.

— Hai să mâncăm acum. Poate te trezești.

Erica se uită la Louise. Era cam devreme pentru masa de prânz, dar în casa asta nimic nu era normal. Parcă erai pe front.

Merseră în sala de mese. Henning, care se așezase în capul mesei, puse zgomotos paharul de whisky pe masă. Elisabeth se așezase în celălalt capăt, iar Louise și Erica, față în față. Erica simțea că era la masă cu părinții ei care erau în pragul divorțului.

— Cum se simte Rickard? o întrebă Erica pe Elisabeth, ca să

schimbe subiectul.

— Sincer, nu e bine deloc, răspunse Elisabeth înmuindu-se. E

nevinovat. Și tu știi că e nevinovat, nu, Louise?

Vocea îi era stinsă. Louise tăcu o clipă înainte să se uite la Henning.

— Știi că nu e al tău?

Erica tresări. Ce Dumnezeu făcea Louise? Nici Patrik nu voia să-i spună lui Henning. În orice caz nu încă, până nu știa dacă era relevant pentru anchetă.

Bineînțeles că Henning ar fi aflat până la urmă, dar nu acum.

Erica își întoarse disperată privirea spre Louise, care însă se uita în continuare la Henning.

— Bineînțeles că știu că nu e fiul meu biologic, răspunse Henning, cu ochii la pahar. Am știut tot timpul, nu sunt chiar atât de prost pe cât mă credeți. Am observat privirile. Era chiar drăguț, Elisabeth sigur a crezut că e dragoste.

Îl bufni râsul, iar Elisabeth trase aer în piept. Ochii i se umplură

de lacrimi.

— Ai știut? Dar de ce…?

— De ce n-am zis nimic? Știi… era amuzant. Jocul ăsta al vostru.

Micile voastre minciuni. Escapadele voastre. Erați ca niște copii. Și Rickard. Da, se potrivea în imaginea asta. În imaginea pe care voiam să o arătăm lumii. Eu, Elisabeth și băieții noștri. Nu am plătit un preț prea mare că am crescut bastardul altcuiva. Dar oricum era evident că nu e al meu. Era slab.

— Neno…

Vocea lui Elisabeth era gâtuită. Apucă masa strâns cu mâinile.

— După tot ce am făcut pentru tine, reuși ea să zică.

— Asta mi-ai reproșat tot timpul, replică Henning ridicând vocea.

M-ai constrâns mereu. Și ai totuși tupeul să-mi spui că *eu* am luat deciziile în casa asta.

Erica se uita când la Elisabeth, când la Henning. Nu înțelegea nimic. Dar Louise era foarte liniștită. Chiar zâmbea.

Erica nu știa ce să facă. Își luă telefonul ca să vadă dacă Patrik îi răspunsese la mesaj și ca să se distanțeze de iadul în care se afla.

Semnalul era groaznic pe insulă. Ori avea două liniuțe, ori niciuna.

Nimic de la Patrik. În schimb avea un mesaj de la Frank.

Nu știu dacă asta voiai, dar am găsit trei chestii din perioada pe care mi-ai dat-o. Ți-am trimis fotografiile pe e-mail.

Erica simți cum inima i-o ia la galop. Se ridică ținând telefonul în mână și se scuză.

— Îmi pare rău, dar trebuie să verific un e-mail important. Mă

întorc imediat.

Nimănui nu păru să-i pese. Se duse în altă cameră ca să poată citi mesajul în liniște. Semnalul era la fel de prost și acolo, își dădu seama că ar fi trebuit să ceară parola de Wi-Fi. Încet, dar sigur, se încărcă și mesajul cu fotografiile. Trei imagini, exact cum spusese Frank. Pe primele două nu le-a recunoscut. Dar la a treia își pierdu răsuflarea. Avu senzația că timpul s-a oprit în loc. Că totul în jurul ei s-a oprit. Tot ce știuse până atunci, tot ce crezuse se întoarse pe dos. Încercă să-l sune pe Patrik, dar nu reuși. Enervată, îi scrise rapid un mesaj scurt și redirecționă e-mailul primit. Apoi băgă

telefonul în buzunar și încercă să se adune.

Reveni în sala de mese cu pași grei.

— Patrik!

Paula veni alergând în biroul lui.

— Trebuie să mergem urgent la Martin și Gösta. Știi, unde ți-am zis că s-au dus. Trebuie să mergem!

— La casa aia de lângă Badis unde mirosea urât?

— Îți povestesc în mașină. Vino!

Patrik își luă geaca și porni în grabă după ea. Ajuns lângă

mașină, înjură și fugi din nou înăuntru. Își luă telefonul și se grăbi înapoi spre garaj. Paula îi povesti pe scurt ce aflase, iar Patrik parcă

mașina îngrijorat lângă casa bine cunoscută de lângă Badis.

— La naiba! exclamă el oprind motorul.

— Nu am făcut legătura cu adresa. Voi ați fost aici și ați vorbit cu ei, spuse Martin când îi întâmpină.

— Cum e?

Patrik ieși din mașină și se uită în sus la casa albă.

— Rău, mai rău decât poți să-ți imaginezi.

Patrik înjură din nou, în timp ce-l urma pe Martin către intrare.

Se opri în ușă.

— Farideh?

— În cinci minute. N-am intrat decât Gösta şi cu mine. Femeia de serviciu ne-a anunţat când a simţit mirosul şi nu a îndrăznit să

intre.

— Bine, atunci îi aşteptăm, hotărî Patrik, încercând să rămână

calm.

O parte din el voia să vadă imediat cu ce are de-a face, dar în acelaşi timp ştia cât de important era să nu contamineze locul crimei în vreun fel.

În timp ce aşteptau, luă telefonul şi îl deschise. Măcar era încărcat cam jumătate acum. Începură să curgă mesajele. Două

erau de la Erica. Le citi repede şi fu cuprins de panică. Urmă

instrucţiunile din mesajul al doilea şi deschise e-mailul. Pulsul îi crescu imediat ce văzu fotografia pe care i-o trimisese.

Chiar atunci ajunse şi Farideh cu tehnicienii ei, iar Patrik alergă

spre ea.

— Pot să intru cu tine?

Farideh ezită puţin.

— Ia-ţi echipament de protecţie şi foloseşte-ţi bunul-simţ.

Arătă spre maşina în care avea echipamentul de protecţie. El şi tehnicienii îşi luară câte un set şi îi urmă apoi în casă. Mirosul îl lovi încă din hol.

— Dormitorul! strigă Martin de afară şi arătă spre stânga.

Se opriră brusc în uşa de la dormitor. Apoi Farideh începu să dea ordine cu o voce calmă. Patrik era paralizat.

— Dacă ai de gând să-mi stai în drum, mai bine pleci, îl apostrofă

Farideh dându-l la o parte.

Se dădu câţiva paşi în spate, până la un perete. Rămase împietrit acolo în timp ce creierul lui încerca să proceseze ceea ce tocmai văzuse. Era o mare de sânge. Lussan şi Pierre erau în pat. Cineva le tăiase gâturile şi părea că fuseseră şi înjunghiaţi de nenumărate ori în piept şi în cap. Nu le văzuse niciunuia restul corpului, pentru că

erau sub pătură.

Era sânge peste tot. Pe pat, pe pereţi, pe tavan. Era ceva de nedescris. Cine făcuse asta fusese mânat de o ură imensă şi de o dorinţă enormă de răzbunare.

Lui Patrik i se făcu rău. Încercă să-şi adune gândurile şi să le pună în ordine. Dar sângele i se întipărise în minte. Era ca un tablou de Jackson Pollock, unul dintre puţinii pictori de care auzise.

Şi mirosul. Doamne, Dumnezeule!

Lussan şi Pierre sigur erau acolo de cel puţin o săptămână. Asta, dacă era să te iei după miros. I se făcu rău din nou, dar nu numai din cauza mirosului sau din cauza a ceea ce văzuse. Nu, era din cauza teoriilor care îi invadaseră mintea ca nişte câini sălbatici şi care îl duceau doar spre un singur gând: *Erica era în pericol.*

Fără a putea să se abţină, se grăbi să iasă din casă. Îşi smulse echipamentul de protecţie în timp ce fugea spre maşină, ţipând cât putea de tare către colegii poliţişti de la faţa locului.

— Trebuie să plecăm! Acum!

Martin și Gösta se uitară unul la celălalt, apoi îl urmară. Se urcară în mașina cu care veniseră, iar Paula era la volanul mașinii ei și a lui Patrik.

— Conduc eu, zise Patrik transpirat tot.

Paula dădu din cap, băgă în marșarier și acceleră puțin pe alee.

— Exclus, ești prea agitat. Conduc eu. Unde mergem?

— Skjälerö. Mergem pe Skjälerö.

Erica nu-și putea lua privirea de la Louise. Bănuia câtă furie trebuie să aibă în ea.

— Mai povestește și cum ai scris *tu* cărțile, Henning, zise Louise cu vocea ridicată. Povestește despre orele în care ai stat în biroul tău și ai creat cu greu fiecare propoziție. În timp ce Elisabeth a avut grijă

de lucrurile de zi cu zi cu care tu nu ai vrut să te murdărești.

Începu să râdă într-un fel ciudat, pe care Erica nu-l mai auzise.

— De unde ți-au venit ideile? Inspirația? Zici că Elisabeth e muza ta. Chiar așa să fie? Atunci de ce nu a mai apărut o a zecea carte, Henning? Doar nu poți să zici acum că n-ai avut de gând niciodată

să scrii și a zecea carte? Doar e o serie de zece cărți, nu?

— Sunt nouă cărți, bălmăji Henning. Și asta a fost intenția mea dintotdeauna. Să fie nouă cărți.

— Și atunci de ce ai stat atâția ani în fața laptopului, uitându-te la cursorul de pe ecran? Poți să explici?

Elisabeth se uită mirată la ea.

— Louise? Nu înțeleg…

— Nu, tu nu înțelegi pentru că tu ești naivă. Henning e un

monstru. E păcatul tău că i-ai luat apărarea atâția ani. L-ai acoperit.

L-ai ridicat când nu merita să fie ridicat. E un om mic, Elisabeth, un om mic. Tu, care ai trăit cu el toți anii ăștia, ar fi trebuit să știi.

— Nu înțeleg de unde scoți toate astea.

Elisabeth se uită la Erica, parcă în căutarea unei explicații, dar ea nu putu decât să dea din cap.

Louise se aplecă și luă sacoșa pe care o avea jos, lângă ea. Fără a schița niciun alt gest, scoase din sacoșă un pistol și îl puse pe masă

în fața ei. Elisabeth trase aer în piept, în timp ce Henning nu părea că înțelege ce se întâmplă. Așa că bombăni ceva și își umplu din nou paharul cu whisky, după care se trânti la loc pe scaun.

Erica se uită la ei. La toți trei. Nebunia asta trebuia să se termine acum.

— Cecily. Tu ai fost, nu? întrebă ea.

O privi atent pe Louise.

— Ce vrei să spui? Ce-i cu Cecily?

Elisabeth se uita când la Louise, când la Erica. În liniștea care se lăsase, se auzea doar vântul care lovea în ferestre și bombănitul lui Henning în paharul cu whisky.

Louise zâmbi în timp ce mângâia pistolul.

— Da, eu am fost.

— Vă rog să-mi explicaţi în clipa asta despre ce vorbiţi! le ceru Elisabeth cu o voce aspră. Şi de ce ai un pistol?

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă Louise.

— Tocmai am primit o poză de la prietenul meu poliţist din Stockholm. De o săptămână face săpături. Ai fost fotografiată de o cameră radar când ai plecat de la locul faptei.

Louise confirmă dând din cap.

— Îmi amintesc blitzul şi chiar m-am gândit că o să mă prindă.

Dar, spre norocul meu, poliţia n-a dat dovadă de cele mai bune aptitudini criminalistice în ancheta aia. S-au mulţumit să claseze dosarul ca fiind un accident de circulaţie, şi nu omor.

Erica se uita intens la femeia din faţa ei, atât de diferită de cea cu care mergea la plimbare. Nu-i văzuse niciodată adevărata faţă. Cel puţin până acum.

— De ce ai omorât-o pe Cecily?

Louise mângâia cu grijă pistolul în timp ce se gândea ce să

răspundă. Apoi ridică privirile spre Erica.

— Trebuia să ajung la Peter. Îl studiam de mulţi ani, dinainte să

reuşesc să mă angajez la Blanche. Şi, când am început să lucrez, acolo a fost şansa mea să mă apropii şi mai mult de el. După un an, ştiam totul despre el. Ce-i plăcea, ce nu-i plăcea, la ce glume râdea, ce mâncare îi plăcea, cum prefera să bea martini-ul, dacă îi plăceau mai mult câinii sau pisicile, ce programe TV urmărea şi care era actorul lui favorit care îl juca pe Bond. Aveam tot ce îmi trebuia pentru a deveni soţia perfectă. Doar un detaliu îmi stătea în drum.

— Cecily.

— Da, era deja căsătorit. Dar asta se putea rezolva uşor şi durerea după ea l-a făcut şi mai vulnerabil. Şi când a avut nevoie de un umăr pe care să plângă, eu am fost acolo.

— Tu ai fost… Ce zice? Henning? Tu auzi?

Elisabeth se foi pe scaun. Erica nu putea să se uite la ea, pentru că, dacă îi vedea disperarea şi durerea, nu ar mai fi putut să

continue conversaţia cu Louise.

Dar Louise continuă înainte să apuce ea să spună ceva. Parcă

voia să scape de povara asta, pe care o purtase pe umeri ani întregi.

— Era previzibilă. La ţară, alerga pe acelaşi drum în fiecare dimineaţă. Nu a trebuit decât să aştept să fie singură, fără martori prin preajmă. Trei zile la rând am pândit lângă plaja Telegrafbacken. În primele două zile au trecut maşini exact în momentul nepotrivit. Dar în a treia zi nu a mai trecut niciuna. Aşa că am apăsat acceleraţia. Şi am lovit-o.

Vocea ei era rece, fără sentimente. Parcă vorbea de preţul litrului de lapte.

— Şi, când Peter a început să caute adevărul, l-ai omorât?

Elisabeth îşi trase răsuflarea zgomotos.

— Nu, nu, nu înţelegi, răspunse Louise. Nu din cauza asta l-am omorât. Planul meu a fost de la bun început să-i omor pe Peter şi pe băieţi.

Henning parcă se trezi brusc. Se uită la ea prin paharul de whisky, încercând să se concentreze.

— Elisabeth? A zis că l-a omorât pe Peter? Şi pe Max şi William?

— Da.

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii lui Elisabeth. Dădu să se ridice, dar Louise ridică pistolul, îl îndreptă spre ea şi îi ordonă să

rămână aşezată.

Elisabeth căzu la loc pe scaun, iar Erica încercă să se uite discret la telefon.

Louise o privi amuzată.

— E OK, poţi să te uiţi la telefon.

— Atunci o să mă uit.

Avea mai multe apeluri nepreluate şi mesaje de la Patrik. Îşi simţi pulsul bătând violent în urechi când le citi. Cum nimerise ea în coşmarul ăsta? Prin faţa ochilor îi trecură imagini cu Maja care îşi dădea ochii peste cap, Noel şi Anton care făceau dezastru în casă şi privirea lui Patrik când se apleca să o sărute. Îi venea să

plângă.

Cu coada ochiului, văzu că Louise o urmăreşte.

— I-au găsit pe părinţii tăi, anunţă ea cu glas tremurat.

Louise încuviinţă.

— Da, am bănuit. Trebuia să vină femeia de serviciu. Dar vorbim despre asta mai încolo. Trebuie să luăm lucrurile în ordine.

Erica primi încă un mesaj. Se uită întrebătoare la Louise, care îi făcu semn că se poate uita la telefon din nou. Avea mâinile transpirate şi încercă de mai multe ori să deschidă mesajul. Într-un final reuşi şi îl citi.

Se strâmbă. Nu putea să fie adevărat.

— Ce e? întrebă Louise.

Elisabeth încercă din nou să se ridice de pe scaun, dar Louise ridică pistolul, fără să zică ceva, iar Elisabeth se așeză din nou.

— L-am rugat pe Patrik să mă ajute cu raportul de autopsie al Lolei și al lui Pytte. Să se uite un expert la el.

— Și?

Lola o privea cu capul aplecat într-o parte.

— S-a produs o mare greșeală. Dacă a fost o greșeală…

— Da? Povestește publicului interesat de față.

Arătă cu pistolul spre Elisabeth și Henning. Elisabeth înghiți în

sec.

— Cadavrul lui Pytte nu era de fetiță. Era un băiat.

Se lăsă o liniște mormântală. Erica începea încetul cu încetul să

înțeleagă care e adevărul.

— Avem musafiri, anunță Louise cu o voce obraznică, arătând pe fereastră.

Erica își înăbuși un suspin când văzu barca salvamarilor acostând și pe Patrik, Gösta, Martin și Paula coborând pe mal. În curând toată nebunia asta o să se termine.

— Știi cine a omorât-o pe Lola? întrebă ea.

— Da, și de asta ești aici. Ca să poți să-ți scrii cartea și să poți povesti tot adevărul despre Lola. Henning? Cred că e cazul să ne spui cine a omorât-o pe Lola.

Henning părea obosit și resemnat; le aruncă o privire încețoșată.

— Eu, răspunse el. Eu am omorât-o pe Lola.

Stockholm 1980

— Nu e petrecere dacă nu se sparge ceva, remarcă Lola bucuroasă

în timp ce mătura cioburile paharului de vin spart de Ole, în entuziasmul lui de a explica mai bine că romanul *Autiștii* de Stig Larsson aducea un suflu nou în literatură.

Dezbaterea fusese atât de aprinsă, încât Lola așteptase până se liniștiseră toți ca să strângă cioburile.

— Mulțumesc pentru o după-amiază minunată! Ar fi frumos să

rămân să te ajut să strângi, dar trebuia să fiu la birou de mult, anunță Elisabeth, dând la o parte un scaun din fața ușii de la bucătărie.

— Și eu trebuie să mă apuc de scris, spuse Henning. Cine știe, poate într-o bună zi o să scriu o capodoperă.

— O să scrii o capodoperă, îl asigură Lola. Sunt sigură.

— Mergem și noi cu voi, spuse Ester împingându-l pe Rolf. Ai întâlnire la studio cu un client peste o jumătate de oră.

— Îmi vând sufletul pentru bani, comentă Rolf dramatic, dar până

la urmă se ridică de la masă.

Înainte să plece, o îmbrățișară toți pe fericita sărbătorită, care plecase din bucătărie de îndată ce adulții începură să vorbească

despre cărți și autori. Era acum în living, jucându-se cu Sigge. În apartament era liniște, iar Lola se întoarse în bucătărie. Mulțumită

și fericită. Ce petrecere reușită!

Auzi soneria exact în momentul în care arunca la gunoi cioburile și se grăbi să deschidă. Din prag îi zâmbea Rolf.

— Scuză-mă, iubito! zise el întinzându-i un plic. Ester m-a blestemat că am uitat să vă dau asta.

Lola luă plicul. Oare ce era?

— Deschide-l, o îndemnă Rolf zâmbind în continuare.

Lola începu să plângă când îl deschise.

— Dar, Rolf…

Înăuntru erau mai multe poze cu ea și cu Pytte, făcute în ziua când fuseseră în parc. Pytte care se dădea în leagăn, ajungând aproape de cer. Lola cu fața spre soare, cu ochii închiși. Lola cu Pytte în brațe. Fotografii cu ele zâmbind la cameră, fotografii când își zâmbeau una alteia și în care Lola vedea dragostea dintre un părinte și fetița ei. Dragostea dintre Pytte și ea, tatăl ei.

— Nici nu știu ce să zic, spuse cu lacrimile șiroind pe obraji. Ce faci tu cu aparatul de fotografiat, Rolf, este atât de… Mulțumesc mult.

Îl îmbrățișă.

— Nu ai pentru ce, răspunse Rolf cu vocea înduioșată. Trebuie să

fug acum, altfel Ester o s-o ia razna.

— Îmbrățișeaz-o din partea mea! Și mulțumesc încă o dată! Pentru tot!

Lola închise ușa și își șterse lacrimile cu mâna.

— Ce proastă sunt! bombăni ea. Auzi, să mă apuce plânsul.

Abia intră în bucătărie că auzi din nou soneria.

— Ai uitat ceva? întrebă ea deschizând ușa.

Și acolo era el. Bărbatul care era soarele ei. Bărbatul care era totul pentru ea.

— Bună! zise Henning. Nu cred că m-a văzut nimeni.

Nu știa de ce venise înapoi. Conveniseră ceva, dar era mulțumită

pentru fiecare clipă cu el.

Lola îl luă de mână. Când îl atingea, parcă avea mai multă

energie, o făcea să vibreze.

— Dacă tot te-ai întors, ajută-mă să fac curățenie în bucătărie.

Lola spăla vasele conștientă de prezența lui. După ce a pus și ultima cană în dulap, Henning se șterse pe mâini cu șervetul de bucătărie și îl agăță de mânerul de la aragaz.

Se duse apoi către Lola.

— Toată ziua am tânjit să te sărut.

Mâinile lui se furișară sub părul ei. O trase înspre el, iar ea se înmuie ca de fiecare dată când era în brațele lui.

— Nu putem să trimitem copiii undeva? șopti el apropiindu-și buzele de buzele ei.

Lola dădu din cap în timp ce el încerca să o sărute.

— Nu, nu pot. Le-am promis că le fac floricele şi că le citesc o poveste. Noi… altă dată…

— Dar nu pot să mă abţin, protestă Henning mângâind-o prin chiloţi.

Lola gemu.

— Curând… curând, îl asigură ea smulgându-se din braţele lui.

Acum o să încing uleiul pentru floricele, iar tu trebuie să mă ajuţi.

Ar fi păcat să ia foc tot apartamentul.

— Dar eu am luat foc, se plânse Henning.

Veni în spatele ei, o îmbrăţişă şi începu să o sărute pe gât.

— *Down, boy!* comandă Lola râzând şi smulgându-se din nou din braţele lui. Mai bine du-te la şifonierul meu şi adu cadoul meu pentru Pytte. E lângă cutia gri cu model militar. Un pachet mov.

Am zis că i-l dau după ce pleacă toţi.

— Bine, fie, bombăni Henning şi o sărută încă o dată pe gât.

Lola înlemni.

— Ce a fost asta? Parcă e cineva pe hol.

— Nu am auzit nimic.

— Mi s-a părut că… sau nu, sigur sunt doar Pytte cu Sigge.

— Bineînţeles. Mă duc să aduc pachetul.

Henning se duse în dormitor şi ea îl auzi cum căuta în şifonier.

Uleiul se încinsese deja în cratiță.

— L-ai găsit?

Niciun răspuns. Se duse după el.

— Ce faci? N-ai niciun drept să te uiți la aia.

Henning stătea pe pat cu cutia gri cu model militar în brațe și citea dintr-o agendă albastră.

— E minunat ce scrii aici, zise el. De ce nu ne-ai arătat până

acum? Textele astea sunt fantastice.

— Nu ți-am dat permisiunea să le citești!

Lola încercă să-i smulgă agenda din mână, dar el o ținea la piept și o îndepărtă pe Lola râzând.

— Vai, dar ce sensibilă ești, zise el. Și de ce ai un pistol?

Henning arătă spre un pistol, un Walther PPK, înghesuit printre agendele albastre.

— A fost al tatălui meu, l-am luat când am plecat de acasă. El și

toată familia mea m-au învățat că există persoane care-i urăsc pe cei ca mine și am vrut să mă pot apăra. Pune totul înapoi în cutie acum!

Henning continuă să râdă. Luă tot teancul cu agende albastre și îl flutură în fața ei.

— Pe astea nu vrei să le citesc?

— Dă-mi-le, am zis!

Începu să plângă din nou, la fel ca atunci când îi dăduse Rolf fotografiile. Dar acum plângea de nervi și de durere. Și poate și de groază. Asta era opera ei, munca ei. Și nu voia să citească nimeni până nu termina. Nici măcar bărbatul pe care îl iubea.

Din bucătărie se auzi un sfârâit, iar Lola își dădu seama speriată

că uitase cratița cu ulei pe aragaz. Alergă cu Henning după ea să o dea la o parte până nu lua foc. Mută cratița, dar nu opri aragazul.

Se întoarse apoi spre Henning care ținea agendele albastre deasupra capului ei, tachinând-o și râzând în continuare. Sări să le ia, dar el era cu mult mai înalt decât ea, așa că nu avea nicio șansă

să ajungă.

— Nu ești deloc amuzant! zise Lola bătând din picior.

Îl prinse de mână pentru a putea să se întindă după agende. Dar nu reuși. Agendele albastre erau de neatins.

— Fă-mi un sex oral și ți le dau.

— Potolește-te, copiii sunt în casă.

— Sunt sigur în living, în colțul lui Pytte, după draperie, nu văd.

Haide, Lola!

— Termină! Henning, termină!

Lola încercă din nou să ia agendele, dar el le ținu și mai sus.

Frustrată, începu să-l bată cu pumnii în piept.

— Ce naiba faci?

Zâmbetul îi dispăru și privirea i se întunecă. Ținea agendele cu mâna stângă și o împinse cu mâna dreaptă. Lola își pierdu o clipă

echilibrul, dar apoi își luă avânt și îl lovi și mai tare în burtă. De data asta, atât de tare, încât Henning gemu de durere.

Se enervă și-l mai lovi o dată. Cu putere. De data asta, Henning răsuci mâna dreaptă și strânse pumnul. O lovi cu forță în maxilar și ea căzu pe spate.

Se lovi cu capul de marginea metalică a aragazului și totul se întunecă.

— A fost un accident, se apără Henning cu vocea tremurând.

Erica îl privi uimită. De câteva săptămâni trăise destinul Lolei întrebându-se ce secrete ascundea… Dumnezeule!

Din ușă se auzi un strigăt înăbușit și toți întoarseră privirea.

Nancy. Menajera ținea mâinile întinse spre Louise, parcă

implorând-o. Louise flutură pistolul indiferentă și zise:

— Tu n-ai nimic de-a face cu asta. Ești liberă să pleci. Dar spune-le polițiștilor de afară că doar Patrik are voie să intre. Ceilalți să

rămână afară, altfel o împușc pe Erica.

Erica înlemni. Când întâlni privirea întunecată a Louisei, nu putu să nu se gândească la prima lor întâlnire. La locul de joacă de pe continent. Soarele strălucea, cerul era albastru, iar Maja și William râdeau cum numai copiii pot, făcuseră concurs care se dă

cel mai tare în leagăn.

Nancy ezită o clipă. Apoi făcu exact ce-i spusese Louise și se duse spre ușa de la ieșire.

— N-am vrut să-i fac rău, zise Henning. Am glumit doar. Nu am vrut să o rănesc. Dar ea… s-a enervat foarte tare.

— Agendele alea erau totul pentru ea, replică Louise. De fiecare dată când era liberă, scria. Și mai avea puțin. Mai avea să termine doar ultima carte ca să fie seria completă. Nu voia s-o arate nimănui până nu era gata. Chiar nu ai putut să respecți asta?

Vocea lui Louise se gâtui, iar Erica se convinse dintr-odată că

bănuielile ei erau întemeiate.

— Tu ești fiica Lolei, zise ea încet.

Henning și Elisabeth se uitară mirați la Erica, apoi la Louise, a cărei expresie se schimbă brusc.

— Da, eu sunt Pytte.

— Nu… nu poate să fie adevărat, suspină Elisabeth.

Ușa de la intrare se trânti, auziră pași și Patrik apăru în ușă.

— Nancy a zis că pot să intru.

Ericăi îi dădură lacrimile când văzu privirea disperată a lui Patrik.

Ar fi vrut să-i spună *Stai liniștit. Stai liniștit*.

— Da, intră, zise Louise. Nu-ți face griji, că n-o împușc pe Erica.

Am nevoie de ea, ca să povestească mai departe ce și cum s-a

întâmplat. Vreau să scrie cartea despre Lola. Dar atunci trebuie să

știe tot.

— Ea i-a omorât, îl anunță Henning cu o voce sobră. Ea i-a omorât pe Peter, pe Max și pe William.

— Așa e? întrebă Patrik, iar Louise încuviință, după care îi făcu semn că poate să se așeze lângă soția lui.

Patrik o luă pe Erica de mână în momentul în care se așeză pe scaun. Și o strânse tare, tare.

— Presupun că nu ai fost atât de prost încât să vii aici cu vreun pistol, zise Louise.

— Presupui corect. Dar trebuie să te întreb, spuse el uitându-se la pistolul din mâna lui Louise, unde ai ascuns arma? Am căutat pe toată insula.

— Erica? Ți-ai dat seama? i se adresă Louise.

Erica se încruntă. Pulsul i se domolise când îl văzuse pe Patrik, dar gândurile încă o bântuiau. De unde să știe ea unde ascunsese Louise arma? Habar n-avea. Apoi își aminti de călătoria cu barca spre insulă.

— Plasa de homari. Ai pus pistolul în plasa de homari.

— Exact. Am vâslit în noaptea aceea și am pus pistolul în plasă, iar acum, când am venit, am putut să-l recuperez ușor. După

părerea mea, a fost un plan măreț.

— Și Rickard? întrebă Patrik. Sângele de pe cămașa lui?

Louise pufni.

— Nu cred că e greu să-ți dai seama. M-am asigurat că și Rickard, și Tilde o să înghită suficiente somnifere ca să adoarmă adânc.

Apoi m-am strecurat în camera lor, m-am îmbrăcat cu cămașa lui Rickard peste o bluză cu mânecă lungă, ca să nu las nicio urmă, ADN sau altceva. Și am avut cămașa pe mine când am tras. Apoi am pus-o în coșul cu rufe murdare.

— Dar de ce? întrebă Elisabeth plângând.

Louise o privi cu milă.

— Nu am vrut niciodată să-ți fac rău ție, Elisabeth. Ești doar o victimă în toată chestia asta, la fel de nevinovată ca Lola. Până și Peter și băieții au fost victime nevinovate. Și Cecily. Până la urmă

și Rickard, așa nenorocit cum e el. Singurul care nu e o victimă e

Henning. Și am vrut… *a trebuit* să-i fac ce mi-a făcut și el mie. Am vrut să nu mai aibă nimic. Dar înainte de asta trebuia să ajung aproape de el.

— Și de asta te-ai căsătorit cu Peter, zise Erica.

— A fost biletul meu de intrare în familia asta. Și a fost chiar mai ușor decât am crezut. Un bărbat vrea să-și oglindească imaginea în partener, așa că am devenit imaginea în oglindă a lui Peter. Și, odată ce a dispărut Cecily din viața lui, a fost foarte ușor. Apoi m-am făcut indispensabilă pentru Henning. Am devenit mâna lui dreaptă, fiica pe care nu a avut-o niciodată. Și nu ai bănuit nimic, niciodată, nu-i așa, Henning? Atât ți-ai dorit să ai pe cineva care să-ți urmeze ordinele, care făcea în așa fel încât viața ta putea să

continue fără griji, iar tu să-ți poți hrăni orgoliul cu laude și complimente.

Louise dădu cu nonșalanță din mâna cu care ținea pistolul.

Elisabeth suspină, iar Erica îl strânse mai tare de mână pe Patrik.

— Ești atât de talentat, Henning! Ești un gigant al literaturii, Henning!

Ai un talent dumnezeiesc, Henning!

Se imită pe ea însăși, cu o voce batjocoritoare. Henning stătea cu capul plecat și cu ochii ațintiți în blatul mesei.

Louise continuă, dar acum cu vocea sobră pe care o avusese de când scosese pistolul din sacoșă.

— Doar eu am știut ce impostor și ce mincinos ești. Nu numai un criminal, dar și un hoț. Cineva care nu numai că a furat viața cuiva, i-a furat și opera. Și, Elisabeth, tu nu ai bănuit nimic niciodată. Nu-i așa? Dumnezeule, tu ar fi trebuit să știi că nu are niciun pic de talent!

— Despre ce vorbește, Henning? zise Elisabeth dezorientată.

— Da, despre ce vorbesc? Henning, le spui tu sau le spun eu?

— Du-te dracului! replică Henning încet, evitându-i privirea.

Louise le zâmbi malefic tuturor celor din jurul mesei.

— Înțeleg că vrei să le spun eu povestea asta. Atunci să vă

povestesc ce s-a întâmplat în ziua aia. Ziua când am împlinit șase ani. După petrecere, toată gașca a plecat din apartamentul nostru.

Dar tu te-ai întors, nu-i așa, Henning? Pentru că voiai să fii cu tata.

Credeați că eu nu știu. Dar copiii văd tot. Nu am vrut să audă Sigge

ce faceți, așa că i-am zis să se ascundă în cufăr. El a crezut că e un joc, așa că s-a băgat înăuntru și a închis capacul. Iar eu am băgat un băț prin încuietoare ca să nu poată să deschidă când vrea el, ci numai când voiam eu să iasă. Apoi am tras draperia din jurul patului meu și m-am ascuns acolo. Noul meu walkman era în ghiozdan, așa că l-am scos și am

ascultat muzică la maximum, ca să nu fiu nevoită să aud ce se întâmplă. Dar după o vreme a explodat ceva și a început să miroasă a ars din bucătărie. M-am speriat și m-am dus în fugă cu ghiozdanul în brațe. A fost oribil.

Aragazul ardea, cu flăcări înalte, până în tavan, și tata era nemișcat pe jos. Era sânge peste tot și avea ochii deschiși. Am țipat și am tot țipat, dar nu s-a trezit. Am încercat să o trag în hol, dar era mult prea grea. M-am lovit și de pistolul lui tata, care era în hol. Mă

usturau ochii de la fum, devenise din ce în ce mai greu să respir.

Am înțeles atunci că trebuie să ies de acolo. Am pus pistolul în ghiozdan și am fugit pe scări cât de repede am putut, ca să cer ajutor. Dar nu m-a văzut nimeni sau n-a vrut să mă vadă, chiar dacă plângeam și țipam cât de tare puteam. Oricum, cineva a sunat la pompieri, pentru că am văzut mașinile venind cu sirenele aprinse și oprindu-se lângă blocul nostru. Și m-am gândit că o să-l ajute pe tata. Dar nu a fost așa. Pe ferestrele apartamentului ieșeau flăcări și fum. Stăteam tremurând la o scară de peste drum, cu ghiozdanul în brațe, și am văzut cum ieșeau pompierii din bloc și dădeau din cap. Eram doar un copil, dar am înțeles.

— Și unde ai dispărut? întrebă Patrik.

— Sora lui tata, Lussan, îmi dăduse o carte de vizită când a venit la noi și s-a certat cu tata. Mi-a dat cartea de vizită și a zis că pot să

o sun dacă am vreo problemă. Era în ghiozdanul meu, acolo unde aveam toate lucrurile importante. Am sunat-o de la un telefon public. A zis să mă duc după colț să o aștept și a venit și m-a luat de acolo cu mașina ei cea mare. Apoi a rezolvat ea totul. Nu știați că dacă ai bani și relații poți să rezolvi absolut orice? Și mai ales atunci. În 1980. Nu mai eram Pytte. Și nici măcar Julia. Eram Louise. Fiica adoptivă a lui Lussan și Pierre. Unchiul lui Pierre era șeful poliției din Stockholm pe vremea aia, așa că

a tras nişte sfori, iar eu am avut brusc o nouă identitate. Nu ştiu detaliile sau nu le-

am ştiut până nu am obligat-o pe Lussan să mi le spună, înainte…

înainte să moară.

— Am văzut ce i-ai făcut. Ai fost extrem de furioasă, spuse Patrik încet.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Lussan? întrebă Elisabeth cu voce gâtuită.

Louise se uită calmă la ea.

— Lussan şi Pierre sunt morţi. I-am omorât.

— Dumnezeule! exclamă Henning.

De când Louise dezvăluise că el o omorâse pe Lola rămăsese împietrit şi absent. Erica se întreba dacă înţelege cu adevărat ce se întâmpla. Acum Henning luă o gură mare de whisky.

— Lussan şi Pierre au mituit-o pe bunica lui Sigge să nu spună că

de fapt Sigge era cel care murise în incendiu. Abia după câteva săptămâni l-a dat dispărut şi nimeni nu a făcut legătura cu incendiul. L-au mituit şi pe medicul legist. Bani. Relaţii. Putere.

Nimeni, niciodată, nu a pus la îndoială identitatea mea. Şi nu am vorbit niciodată despre Lola. Era total interzis. Făcuse de ruşine toată familia. Chiar şi după moarte. De-aia îi părăsise Lola şi nu se mai uitase înapoi. Dar eu nu puteam să plec. Unde să mă duc? Nu aveam pe nimeni altcineva.

— O aveai pe bunica ta, răspunse Erica.

O clipă, i se făcu milă de Louise, dar îi trecu repede când îi văzu privirea rece.

— Aveam șase ani, spuse Louise cu vocea asta nouă, înfricoșătoare, care pusese stăpânire pe ea. Nu știam nici cum o cheamă, nici unde stă. Nu aveam nicio posibilitate să o găsesc.

Eram prizoniera lui Lussan. Și a fost dezgustător. *Ea* era dezgustătoare, viața lor era dezgustătoare. Dar am învăţat tot ce aveam nevoie să știu ca să fiu soția perfectă pentru Peter. Și veneam dintr-o familie bună, rădăcini sănătoase, perfectă pentru a fi lăsată să intru în familia Bauer. Lussan a fost enorm de fericită

de ce *partidă* am făcut. Proasta aia nu a înţeles nimic. Și până la urmă a primit ce a meritat.

Louise se uită la Henning cu ochii mijiți.

— La fel ca tine, Henning Bauer. Ești un om rău, perfid, un

narcisist care și-a construit viața pe o minciună. Erai un neica-nimeni când ai întâlnit-o pe Elisabeth, un scriitor fără pic de talent, cu ambiții mai mari decât talentul, care a luat numele de familie al celebrei sale soții. Ai știut din prima ce ai în mână când ai citit opera lui tata. Și ai vrut să fie a ta.

Ridică pistolul și-l îndreptă spre Henning.

— Și acum ai primit și tu ce meritai. Ți-am luat totul. Ți-am luat fiii, reputația, premiul. Nu mai ai nimic.

Henning ridică privirea și încercă să stea în picioare.

— Curva dracului… înjură el printre dinți.

Louise începu să râdă.

— Acum îți cade masca și-ți arăți adevărata față. Ți-am împușcat fiul și nepoții cu același pistol cu care mi-ai omorât tu tatăl. Ce simbolistică! Ca într-o tragedie greacă, așa cum ați numi-o voi la Blanche.

— Ce vrei să spui? întrebă Henning clătinându-se în capul mesei unde rămăsese. Am împins-o și s-a lovit la cap.

— Dar nu de asta a murit Lola, interveni Patrik, iar Erica tresări.

Îi veni în minte raportul anchetei, oare de ce nu se gândise la asta? Lola a murit împușcată de două ori. Cu același pistol cu care fuseseră omorâți Peter și băieții.

— Lola a fost împușcată? Nu, nu.

Henning căzu din nou pe scaun.

— Eu nu am împușcat-o pe Lola, șopti el.

Și, pentru prima dată de când ajunseseră pe insulă, indiferența înfricoșătoare a lui Louise se risipi.

— Dacă nu Henning e cel care l-a împușcat pe tata, atunci cine a fost?

Privi disperată în jur, cu ochii atât de mari, încât parcă mai aveau puțin și îi ieșeau din orbite.

Nimeni nu zise nimic.

Într-un final, Elisabeth își drese vocea. Avea pe față pete mari și roșii, dar era într-un fel sfidătoare. Și a început să povestească.

Stockholm 1980

Elisabeth se furișase înapoi în apartamentul Lolei. Stătea în hol, ezitând puțin și aplecându-se peste gecile care atârnau în cuier. Nu prea știa ce face de fapt, dar incertitudinea o măcina de prea mult timp, așa că

trebuia să afle. Scuza lui Henning că trebuie să scrie o adusese la disperare. Știa că n-avea de scris azi. Îl urmărise pe ascuns și, cu durere în suflet, îl văzuse întorcându-se la Lola.

Îi auzi în bucătărie și se furișă într-acolo. Și văzu ceea ce o bântuise. Soțul ei săruta pe altcineva… un bărbat.

Pentru că așa era. N-avea decât să spună toată lumea că Lola e femeie, dar Elisabeth știa că, din punct de vedere biologic, nu era.

Simți cum i se face rău și încercă să-și șteargă lacrimile. O altă

femeie în viața lui ar fi fost o catastrofă, dar un bărbat era mai mult decât ea putea să ducă. Ținea la Lola la fel de mult ca și ceilalți, dar asta fusese înainte… înainte să se fi culcat cu soțul ei.

Pe Elisabeth o cuprinse un frison când se gândi la corpurile lor, goale, în pat, la Henning care o mângâia pe Lola. Trădarea, umilința, asta nu putea să o înțeleagă. Ura o făcu să tremure.

Dezamăgirea. Față de amândoi. Lola, despre care crezuse că-i e prietenă. Și Henning. Bărbatul ei. Iubitul ei.

Se furișă încet în apartament, uitându-se cu grijă împrejur, până

își făcu curaj să intre în living. Acolo razele soarelui desenau modele pe covorul mare și roșu și pe cufărul de lângă zid. Nu o zări pe Pytte, dar draperia din jurul patului ei era trasă și auzi zgomote de acolo. Perfect. Fetița era cu treaba ei.

Rămase nemișcată o clipă îndelungată. Din cauza furiei, nu putea să gândească clar și rațional. Oare de ce era încă acolo? A vrut să știe și acum știa. Misiunea era îndeplinită. Și totuși se duse către ușa de la bucătărie, uitându-se prin crăpătură. Henning o ținea pe Lola în brațe, se giugiuleau și se sărutau. El o mângâia și ea se gudura ca o pisică fericită. Lui Elisabeth îi venea să urle și să

se repeadă asupra lor, să-i facă să sufere la fel mult cum o făcuseră

și ei pe ea să sufere, dar un zgomot o făcu să se dea înapoi. După

care nu se mai auzi nimic. Lola îi spuse ceva lui Henning și după

aceea se făcu liniște. Mai aşteptă o clipă, apoi îşi făcu din nou curaj să se uite în bucătărie. Nu mai era nimeni.

Însă auzi voci supărate. A lui Henning. Și a Lolei. Henning veni în grabă. Ținea ceva deasupra capului, ceva pe care Lola încerca să

i-l ia. Elisabeth îl auzi rugând-o pe Lola să-i facă sex oral, iar furia o cuprinse în ghearele ei.

Dintr-odată, Lola îl lovea pe Henning. O serie de pumni în piept.

Henning îi dădu un pumn direct în maxilar. Și ea căzu cu brațele deschise, pe spate, lovindu-se zgomotos cu capul de aragaz.

Tăcerea care urmă apoi era cumplită.

Lola era pe jos, lipsită de viață, și lui Elisabeth îi trecu prin fața ochilor toată viața. Henning la închisoare. Cei doi copii ai lor care vor crește fără tată. Numele familiei ei târât în mocirlă. Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Henning nu era puternic. Dar ea era.

Se furișă înapoi în hol, pe lângă bucătărie, spre ușa de la intrare, o deschise și o închise apoi zgomotos. După aceea intră în bucătărie.

— Ședința s-a anulat, așa că m-am întors să o ajut pe Lola să

strângă… Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Henning stătea nemișcat ca o statuie lângă corpul Lolei. Era cenușiu la față.

— A… a căzut, răspunse el aproape plângând.

În jurul ei erau împrăştiate pe jos agendele albastre.

— M-am… m-am răzgândit şi eu şi m-am întors. Ne… ne-am certat pe jurnalele ei. Le-am citit şi am văzut că scrisese despre mine… fantezii despre mine. Fantezii care ar putea fi interpretate greşit.

Elisabeth se întrebă în momentul ăla dacă Henning poate să-i observe ura.

— Ia jurnalele şi dispari. Distruge-le. Mă ocup eu.

— Dar…

— Fă ce-ţi spun, îi ceru Elisabeth hotărâtă. Pleacă de-aici. Şi

distruge jurnalele.

Henning încuviinţă. Strânse în grabă agendele de pe jos şi ieşi în fugă din apartament. Elisabeth se uită împrejur. Trebuia să distrugă

toate urmele. Nu putea să lase nimic care l-ar fi incriminat pe Henning.

Pe aragaz era o cratiţă cu ulei. Unul dintre ochiurile aragazului ardea în continuare, iar ea se întinse să ia cratiţa, dar ţipă tare când o apucă o mână de gleznă.

— Henning…

Lola se foi şi se ridică ţinându-se de cap.

— Unde e? M-a lovit.

— A plecat, răspunse Elisabeth cu jumătate de gură.

Oare ce avea să facă acum?

Lola se ridică greoi. Se duse șchiopătând în dormitor, către o cutie de pe pat. O cutie gri, foarte mare. Elisabeth se luă după ea.

Se uită curioasă când Lola deschise capacul cutiei, în care se afla un pistol.

— Le-a furat.

— Ce a furat? întrebă Elisabeth.

O copleși furia. Nu știa cum să-i facă față, nu știa cum să facă

față sentimentelor pe care le avea. Dragostea pentru Lola.

Amestecată cu ura față de ea.

— Agendele mele, răspunse Lola printre dinți. Îmi pare rău Elisabeth, dar o să-l denunț la poliție.

Lola se întoarse șchiopătând în bucătărie.

Elisabeth se uită din nou la cutie, la pistol. Nu putea să

gândească. Totul era în ceață. Luă pistolul cu mâna dreaptă și se duse în bucătărie. Lola avea telefonul în mână și forma un număr.

Fără a ezita nicio clipă, Elisabeth ridică pistolul și trase. De două

ori.

Lola o privi mirată. Apoi căzu. Elisabeth șterse pistolul cu fusta și îl puse lângă Lola. Apoi turnă uleiul din cratiță peste blatul de la bucătărie, aragaz și peste focul de la aragaz.

Auzi cum flăcările se întind când ieși din apartament. Își continuă drumul cu pași grăbiți. Apoi se opri brusc. Pytte! După

care își continuă drumul. Nu mai avea ce să facă. Zarurile fuseseră

aruncate.

— Toți anii ăștia m-ai lăsat să cred că eu am omorât-o pe Lola.

Henning era roșu la față și pe frunte îi străluceau broboane de sudoare.

Elisabeth se făcu mică.

— Nu… nu am putut. M-ai fi părăsit. Și eu nu aș fi putut să stau la închisoare. A fost mai bine să crezi asta. Și am avut noroc. Nu s-a întâmplat nimic. Nimeni n-a vrut să cerceteze și să elucideze uciderea uneia din alea.

— *Uneia din alea*, mârâi Louise printre dinți. Tata nu a fost *una din alea*. Și eu, care am crezut tot timpul că a omorât-o Henning!

Se lăsă pe scaun. Apoi ridică pistolul, îndreptându-l spre Elisabeth.

— Pe tine ar fi trebuit să te urăsc toți anii ăștia. Sau pe amândoi.

Mă bucur că ți-am ucis fiul și nepoții, Elisabeth. Înțelegi?

Elisabeth își duse mâinile la față, fără să zică nimic. Patrik o strânse pe Erica de mână și apoi o întrebă pe Louise:

— Dar Rolf? De ce l-ai omorât?

Lăsă pistolul jos și se uită nedumerită la el.

— Nu l-am omorât eu pe Rolf.

— Atunci cine…? întrebă Patrik confuz.

— Eu i-am omorât pe Peter și pe băieți pentru că îi iubea Henning. Și pe Cecily, ca să pot să intru în familia asta. Dar Rolf?

N-aveam niciun motiv să-l omor.

Louise se ridică de pe scaun și se duse în spatele lui Elisabeth, care plângea înfundat.

— Tata l-a iubit pe Henning. Și Henning a trădat-o pe Lola. Dar nu el a omorât-o. Ci *tu.*

Louise puse pistolul la tâmpla lui Elisabeth, o prinse cu mâna stângă de gât și îi șopti la ureche:

— De ce a trebuit să-l omori pe tata? Ca să-l protejezi pe Henning?

Nici măcar nu-l iubeai. Tu l-ai iubit pe Rolf. Ți-am citit scrisorile de dragoste. Și nici Henning nu te-a iubit. Ai făcut-o pentru reputația ta, Elisabeth? Pentru numele tău? Nu trebuia să se afle că soțul tău s-a culcat cu *una din aia*. Un *freak,* așa l-a numit Lussan pe tata.

Înainte să o omor. Să-ți numești propriul frate un *freak*!

Louise apăsă și mai tare pistolul în tâmpla lui Elisabeth, care

suspină.

— Nu a fost niciun noroc că nu a investigat nimeni. Lussan și Pierre s-au folosit de relațiile lor. Unchiul lui Pierre, șeful poliției, nu a vrut să se investigheze. Și atunci nu s-a investigat. Nimănui nu i-a păsat de tata. Nimănui.

Învârti pistolul pe tâmpla lui Elisabeth, care avea șiroaie de lacrimi pe obraji.

— Înțelegi că Henning te-a păcălit și pe tine? Agendele pe care le-a luat cu el nu erau jurnale. Sunt cărțile pe care le-a publicat apoi cu semnătura lui. Nu Henning ar fi trebuit să ia Premiul Nobel pentru Literatură, Lola trebuia.

— De ce ai așteptat atât timp? întrebă Erica, lipită de Patrik, ca să-i simtă căldura corpului; avea nevoie de siguranța asta.

— Am așteptat o viață întreagă. Timpul nu înseamnă nimic.

Singurul lucru care a contat pentru mine a fost tata. Și doar mie mi-a păsat de Lola. Am crezut că Henning a omorât-o. Dar ca răzbunarea asta să conteze, trebuia ca el să piardă cât mai mult.

Când am aflat că o să ia premiul ăla după care a tânjit toată viața, am știut că a venit momentul. Era gata, după toți anii în care m-am pregătit. Am vrut să piardă totul. Familia. Blanche. Faima.

— Tu i-ai dat lui Rolf informațiile? Despre Blanche?

— Da, răspunse Louise. Începuse să pună întrebări despre Blanche și mi-am dat seama că bănuia ceva. Așa că i-am dat tot ce a avut nevoie. Era momentul potrivit.

— Știi de ce începuse să se intereseze?

— Nu. Poate se săturase de toate căcaturile.

— Era pe moarte.

Elisabeth suspină, iar Louise bătu cu pistolul de câteva ori în tâmpla ei. Patrik continuă:

— Rolf mai avea doar câteva luni de trăit. Cred că voia să se împace cu trecutul. Și cred că expoziția făcea parte din chestia asta.

Așa că a mai existat cineva căruia i-a păsat de tatăl tău. Nu uita cum se numeau fotografiile. *Nevinovăție* și *Vinovăție*. Vivian mi-a trimis fotografia care dispăruse, am primit-o când eram în drum spre insulă. Ai primit-o și tu, nu-i așa?

Louise confirmă din cap.

— Pot să scot telefonul? Să le arăt lui Henning și Elisabeth?

— De ce trebuie să vedem fotografia aia groaznică?

Elisabeth se îndreptă brusc de spate și încercă să se elibereze din strânsoarea Louisei.

— Taci din gură!

Louise apăsă din nou pistolul în tâmpla ei. Apoi îi ordonă lui Patrik:

— Arată-le!

Patrik căută fotografia în telefon. I-o arătă mai întâi Ericăi și apoi lui Henning.

Dar privirea lui Henning parcă era înghețată și i se zbătea colțul gurii. Apoi tot corpul începu să-i tremure. Își dădu ochii peste cap.

Până să-și dea seama ceilalți ce se întâmplă, căzu pe podea.

Spasmele deveneau din ce în ce mai puternice, iar la gură se forma spumă.

— Henning!

Elisabeth urlă ca un animal rănit.

Patrik se aruncă spre Henning și țipă apoi către Louise.

— Trebuie să-l ajutăm!

Louise se holbă la Henning, îi dădu drumul lui Elisabeth și lăsă

pistolul în jos.

Elisabeth reacționă rapid. Smulse pistolul și o împușcă în piept.

Louise făcu ochii mari. Rămase în picioare o clipă, apoi se clătină

și căzu.

— Erica! Cheamă ajutoare! țipă Patrik la ea, făcând-o să se trezească din șoc.

Erica fugi din sala de mese, departe de sânge și de țipete. Paula, Martin și Gösta erau în curte, lângă casă, și îi rugă să cheme ajutoare și apoi să intre ca să-l ajute pe Patrik. Când rămase singură, își dădu seama că plângea. Îi luă destul de mult timp până

ce putu să se liniștească și să-și adune puterile ca să se poată întoarce și ea.

Se opri în ușă și rămase fără suflare când văzu scena din fața ei.

Henning pe jos, acolo unde căzuse, cu trupul cuprins de spasme.

Martin îl ținea de cap ca să-l ajute să respire. Patrik era pe partea cealaltă a mesei, în genunchi, lângă Louise, presându-i pieptul cu

putere. Cu toate acestea, balta de sânge de sub ea creștea tot mai mult.

— Elicopterul e pe drum, anunță Gösta, ajunge în câteva minute.

— Sper să vină la timp, zise Patrik resemnat.

Paula luase pistolul din mâna lui Elisabeth, care acum stătea nemișcată, puțin mai departe, uitându-se la soțul ei.

— Toți anii ăștia am avut grijă de tot, șopti ea. De copii, de casă, de carieră. În timp ce el a stat în biroul lui și a scris. El era vedeta.

Geniul. El a primit aplauzele și laudele. Eu și copiii am trăit în umbra lui, tot timpul. Și totul a fost o minciună.

— Și tu ai mințit, replică Erica neputând să se abțină. L-ai lăsat să

creadă că el a omorât-o pe Lola.

Elisabeth părea neobișnuit de calmă.

— E adevărat. Dar nu-i așa că asta de fapt amplifică minciuna lui?

Că a furat munca și laudele care i se cuveneau altcuiva, unei persoane pe care o avea de fapt pe conștiință? E un om slab. Văd asta acum și ar fi trebuit să văd mai devreme. Sau poate am știut mereu. Henning a fost mereu atras de lucruri care strălucesc.

Numele meu a fost sigur ceva irezistibil.

Pe pantalonii lui Henning apăru o pată umedă în momentul în care își pierdu controlul asupra vezicii urinare. Elisabeth fu cuprinsă de scârbă. Se duse către măsuța unde aveau băuturile și-și turnă un pahar mare cu whisky.

Afară se auzi un elicopter care se apropia de Skjälerö.

Patrik se uita pe geam către mare, pe veranda de acasă.

Priveliștea era superbă, dar el nu o vedea. Era încă îngrijorat de ceea ce s-ar fi putut petrece. Întâmplările din ultima vreme îi dovediseră încă o dată că viața e fragilă. Ar fi putut să o piardă pe Erica, acolo, pe insula familiei Bauer.

Erica era totul pentru el, viața lui. Da, și copiii erau, dar el și Erica erau baza. Din dragostea lor crescuse familia asta. Era pierdut fără ea. Și Louise ar fi putut să i-o ia.

— Mâncăm în jumătate de oră.

Vocea Ericăi îl făcu să tresară, dar ea îi puse liniștită mâinile pe umeri. Fără a se gândi, își puse și el mâinile peste ale ei. Parcă

pentru a lua puțină căldură de la ea. Erica se așează apoi pe fotoliul de ratan de lângă el.

— Mi-a fost foarte frică, spuse el.

— Și mie.

Erica luă o pătură și și-o puse peste picioare.

— Și acum parcă nu mai pot să scap de ea, continuă el.

Și ei îi era frig, chiar dacă se învelise. Îl privi cu drag.

— Am mai trecut prin asta, răspunse ea zâmbind. O să treacă.

Până la urmă. Într-o bună zi, nu o să te mai îngrijorezi pentru nimic altceva decât cum să facem să scăpam de arcada asta de pizzerie.

Patrik o luă de mână.

— Sper că ai dreptate. Dar tot mi se pare că e din ce în ce mai rău, odată cu trecerea anilor.

— Ai auzit ceva de la spital?

— Au operat-o pe Louise. Nu se știe încă. Henning trăiește, dar nu se știe cât de mult i-a fost afectat creierul.

— La naiba!

Erica oftă și-și trase picioarele sub ea pe fotoliu.

— Să trăiești cu o minciună atâta vreme.

— Te gândești acum la Louise sau la Henning?

— La amândoi, de fapt. Louise, care și-a dedicat toată viața pentru a se transforma și a deveni ce era nevoie ca să poată intra în familia Bauer. Și

Henning, care a primit bucuros laudele pentru o creație care nu era a lui.

— Ziarele au început deja să se intereseze de chestia asta, zise Patrik sumbru. O să fie în culmea fericirii când vor afla toate detaliile.

— Nu mai citi toate mizeriile.

— Ce o să faci cu cartea? Despre Lola?

Erica trase aer în piept și se uită la mare.

— Mi se pare că acum, după tot ce s-a întâmplat, e și mai important să-i spun povestea. Am vorbit mai devreme cu Vivian.

Mă lasă să folosesc fotografiile lui Rolf în carte. Și vrea să facă ea expoziția, în memoria lui, dar a promis că mă lasă să lansez eu cartea mai întâi.

— Fotografiile sunt superbe.

— Lola a fost superbă.

Au rămas în liniște amândoi, privind cerul parcă în flăcări. În curând, soarele avea să dispară în mare; în perioada asta a anului se întuneca mult mai devreme.

Erica îl strânse de mână.

— Vrei să vorbim despre elefantul din cameră?

— Vrei să zici despre chifla din cuptor?

Încercase să facă o glumă, dar nu-i reuși, pentru că Erica nu schiță niciun zâmbet. Doar încuviință. El se apropie și o mângâie pe obraz. Avea dreptate. Era un subiect pe care nu mai puteau să-l amâne.

Stockholm 1980

— La naiba!

— Ce e? întrebă Ester surprinsă de ieșirea bruscă a lui Rolf.

— Mi-am uitat fularul la Lola.

— Îl iei data viitoare. Deja te-ai întors din drum o dată.

— Nu, nu, e ăla albastru și știi cum e Lola. O să-i placă și atunci o să dispară în gaura aia neagră care e șifonierul ei.

— Bine, dar grăbește-te, să nu întârzii. Clientului nu-i place să

aștepte.

— Clientul, bombăni Rolf.

Ura să muncească doar pentru a avea un acoperiș deasupra capului și mâncare pe masă. Era de-a dreptul prostituție. De data asta trebuia să le facă poze unora de la bursa de valori. Oameni serioși, cu costume la două rânduri, care voiau să transmită lumii cât de mulți bani și putere au ei. Efectiv dezgustător.

Urcă treptele două câte două și se opri în fața ușii pentru a-și trage răsuflarea; condiția lui fizică lăsa de dorit. Apăsă încet pe clanță. Nu voia ca Lola să știe că s-a întors. Când începea să

vorbească, nu mai termina…

Fularul era în cuier, pe hol, iar el îl lipi o clipă de obraz. Nu putea să-i spună soției lui de ce era atât de important să-l recupereze, dar probabil că ea bănuia — își dădea seama după

comportamentul ei din ultima perioadă.

Rolf îl primise de la Elisabeth. Câteodată i se părea că încă poate să-i simtă mirosul impregnat în fular. Mirosea a dragoste și a durere, într-o combinație care-i frângea inima. Îi lipsea enorm. Dar măcar era bine că nu întrerupseseră de tot legăturile. Dragostea nu se putea clădi pe trădare și pe minciuni. O iubea pe Ester, iar Elisabeth îl iubea pe Henning. Nu așa cum se iubeau ei, dar, dacă

ar fi divorțat, ar fi provocat niște răni care nu s-ar fi vindecat

niciodată. Și n-ar fi avut cum să fie fericiți împreună. Nu poți să-ți clădești fericirea pe nefericirea altcuiva.

Uneori, când nu observa nimeni, Elisabeth îi arunca câte o privire plină de dragoste care îl amețea de tot. Și Rickard îi amintea mereu de dragostea lor. A știut că e al lui de prima dată când îl văzuse. Dar Henning nu ar fi putut să facă față adevărului. Așa că

Rolf ascunsese secretul foarte bine, la fel de bine cum ascunsese scrisorile de dragoste de la ea. Rolf făcu câțiva pași pe hol cu fularul în mână și auzi un zgomot din bucătărie. Se uită prin crăpătura ușii. Și se blocă. Apoi ridică ușor camera de fotografiat și făcu câteva poze. Inima îi bătea cu putere în piept. Henning. Și Lola.

Elisabeth ar fi distrusă dacă ar afla. Dacă știa că tot sacrificiul lor era pentru o minciună. Se întrebă dacă era supărat. Dar nu. Nu putea să fie supărat, pentru că ceea ce tocmai fotografiase era dragoste pură. La fel ca a lui și a lui Elisabeth. Fața Lolei strălucea în mâinile lui Henning. Buzele ei se deschiseră cu dor când o sărută el. De parcă nu erau decât ei pe lumea asta. Nu putea să

simtă furie în fața dragostei. Dragostea era dragoste. În orice formă.

Lăsă încet camera de fotografiat în jos și ieși din apartament.

Secretul Lolei și al lui Henning era în siguranță. El nu avea să-l dezvăluie.

Două săptămâni mai târziu

Aveau programarea făcută. În urma rezultatului analizelor, Erica și Patrik căzuseră de acord, cu multă durere și după multe discuții, că asta era cea mai bună decizie. Nu mai aveau putere și nici timp pentru încă un copil. Și mai ales pentru un copil despre care știau deja că se va naște cu dizabilități.

Însă Erica era șocată de cât de afectată era de hotărârea asta.

Când trenul intră în gara centrală din Stockholm, își dădu seama că tot drumul nu făcuse altceva decât să se uite pe geam la peisaj.

Prima oprire în capitală era la o întâlnire cu editura. Taxiul se opri în fața porților impunătoare de pe Sveavägen, iar ea rămase o vreme în fața lor cu mica geantă de voiaj în mână. Povestea Lolei luase o întorsătură neașteptată. Ceea ce crezuse la început că o să

scrie se transformase acum în ceva cu totul și cu totul neașteptat.

Dar încă nu știa cum să pună problema. Cazul era prescris, deoarece Lola și Sigge fuseseră omorâți înainte de 1985. Nu avea să

fie condamnat nimeni pentru crime.

Presa nu aflase încă despre această parte a poveștii, dar chipul Louisei era pe prima pagină a tuturor ziarelor. Supraviețuise și recunoscuse că îi omorâse pe Cecily, pe Peter, pe Max și William —

și chiar și pe Rolf, deși inițial negase.

Numele Lolei nu apărea deocamdată nicăieri. Dar situația se va schimba când va publica ea cartea. Și nu știa cum să facă. Dar exista o persoană

cu care trebuia să vorbească înainte să ia o decizie.

După întâlnirea de la editură, merse pe jos spre a doua întâlnire.

Editorul ei fusese îngrijorat și neînțelegător cu privire la îndoielile ei referitoare la carte, dar ea nu-i dăduse nicio explicație. Era ceva între ea și Elisabeth.

Erica ezită puțin înainte să sune la ușă. Apartamentul era pe Strandvägen, în același bloc cu firma Svenskt Tenn, și toată scara arăta câți bani sunt acolo.

Simți cum o cuprinde nesiguranța imediat ce Elisabeth deschise ușa. Nu-și făcuse niciun plan. Nu știa ce să-i zică sau ce să o întrebe. Elisabeth era la fel de senină și de liniștită ca la cina de la nunta de aur, îmbrăcată cu haine scumpe și elegante. Fiecare fir de

păr stătea perfect. Parcă nu se întâmplase nimic în sala de mese de pe Skjälerö.

— Intră! o invită ea arătând cu mâna cu o manichiură perfectă

către un living imens.

Erica se abținu cât putu să nu se arate uluită. Ăsta nu era un apartament, era un etaj întreg. Era enorm și fiecare detaliu era perfect. Și bineînțeles că nicăieri nu era nicio arcadă de pizzerie.

— Cafea? Ceai? Ceva mai tare?

— Cafea, mulțumesc.

Elisabeth făcu semn discret unei femei pe care Erica nu o observase inițial. Nancy.

Erica o salută surprinsă.

— Henning! Avem musafiri!

Elisabeth vorbea tare și clar în timp ce se îndrepta către niște canapele albe. Erica își ținu respirația. Era șocată să-l vadă pe Henning. Nu-l mai văzuse de când era pe jos în sala de mese de pe insulă, cuprins de convulsii.

— Aude și înțelege tot ce zicem, dar mișcările sunt limitate, pentru că e paralizat în mare parte, îi explică Elisabeth încet. Nu mai poate să vorbească. Dar, cum am mai zis, e lucid.

Elisabeth se aplecă peste scaunul cu rotile și șterse cu o batistă

puțină salivă din colțul gurii lui Henning. Apoi își aranjă fusta cu grijă și se așeză pe canapea.

— Mulțumesc că mă primești, *că mă primiți*, zise Erica exact când Nancy îi întindea o cană cu cafea.

Menajera pusese pe masă o tavă plină cu bunătăți.

— Biscuiți?

Elisabeth făcu semn spre farfuria cu biscuiți italienești cu migdale.

— Nu, mulțumesc, răspunse Erica dregându-și vocea. Eu tocmai am avut o întâlnire la editură…

Se uită la Henning, neștiind cum să se exprime de față cu el. De fapt, se așteptase să vorbească doar cu Elisabeth, iar acum nu știa dacă are curaj să spună ceva sau dacă voia de fapt să spună ceva.

— Nu te feri de Henning. Poți să vorbești deschis, zise Elisabeth de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu mai avem secrete unul față de

celălalt, nu-i așa, iubitule?

Îi șterse din nou saliva de la gură.

— Da, deci trebuie să vorbim despre cartea mea, continuă Erica, uitându-se când la Henning, când la Elisabeth.

Parcă se afla într-un coșmar bizar.

— Editura mă susține să scriu și să termin cartea cu datele pe care le am acum. Dar nu știu…

— Louise ce zice?

Elisabeth părea că discută afaceri.

— Louise vrea să scriu despre povestea Lolei. Așa cum e. Cu tot ce s-a întâmplat.

— Foarte bine atunci, răspunse Elisabeth dând din mâini.

— Dar…

Erica se bâlbâi.

— O să te afecteze. Pe tine. Nu o să conteşti cartea?

— Nu, zise Elisabeth luând o gură de cafea.

Erica se uită perplexă la ea. Apoi piesele din puzzle se așezară, una după alta.

— M-a măcinat ceva, de când eram în sala de mese cu Louise. Dar nu am putut să-mi dau seama ce anume. Ai zis ceva, ceva de genul: *De ce trebuie să vedem fotografia aia groaznică?* De unde știai ce reprezintă? Asta, dacă nu cumva ai văzut-o în galeria lui Rolf în noaptea aceea…

Elisabeth zâmbi și întinse mâna să ia un biscuit. Apoi se întoarse și arată spre peretele din spatele Ericăi.

— Nu-i așa că e superbă? Pot să spun cu mâna pe inimă că e una dintre cele mai bune fotografii ale lui Rolf. Nu-i așa, Henning?

Erica se întoarse și se uită în direcția în care arătase Elisabeth.

Fotografia intitulată *Vinovăție* era agățată pe perete într-un format imens.

— Am cumpărat-o de la Vivian. Am cumpărat și negativul. Așa își va permite să păstreze apartamentul. Mi-a rămas recunoscătoare.

Erica își întoarse privirea către Henning. I se zbătea ochiul stâng și parcă încerca să spună ceva, dar singurul lucru care se auzi era un geamăt lung.

— Nu am știut că Rolf era pe moarte. Așa că nu am înțeles de ce

vrea să distrugă totul. Pentru toată lumea.

— Te-ai dus la galerie, în timpul petrecerii?

— Da. Eram puțin amețită și nervoasă pe el pentru că nu venise la petrecere. Devenise un moș morocănos și eu… cred că voiam să-l cert. Sau, nu știu, poate a fost ca de obicei, doar o scuză ca să mă

pot vedea cu el.

— Încă îl iubeai?

— Întotdeauna l-am iubit pe Rolf, răspunse Elisabeth clar și tare, uitându-se la Henning. Dar am crezut că ne-am sacrificat dragostea pentru ceva mai presus de noi. Am crezut că mi-am sacrificat dragostea pentru un bărbat măreț, că Henning avea să lase ceva trainic posterității. Și, în vanitatea mea, am vrut să fiu o parte din istoria asta. Și ce a scris Henning, ce am crezut eu că a scris… a fost atât de… frumos,

perfect, plin de dragoste. Niciun alt autor nu a mai întruchipat femeia atât de bine.

După care pufni și se scutură de parcă voia să scape de ceva lipicios de pe ea.

— Henning zicea mereu că eu sunt muza lui. Cum aș fi putut să-i iau așa ceva?

Îl mângâie pe mână și apoi se uită din nou la fotografie.

— Când am văzut fotografia în galerie în seara aia, l-am implorat pe Rolf să nu o expună.

— Nu ai vrut să se afle despre relația lui Henning cu Lola.

Elisabeth clătină din cap.

— Ar fi fost o rușine. Și un scandal. Dar nu din cauza asta. Uită-te la fotografie. Ce vezi? Uită-te în spatele lui Henning și al Lolei.

Erica se uită la fotografie din nou. Nu înțelegea ce vrea să spună

Elisabeth. Apoi își luă privirea de la sărut, de la Henning și de la Lola. Se uită în planul îndepărtat. Numai în formatul ăsta mare puteai să vezi, să-ți dai seama.

— Ești și tu în fotografia asta.

— Da, Rolf a văzut sigur când a mărit poza. Nici Louise nu a văzut când a primit copia de la Vivian. Dar, dacă Henning ar fi văzut poza mărită la expoziție, și-ar fi dat seama că l-am mințit. Și-ar fi dat seama că de fapt fusesem în apartament cu mult înainte și că îi văzusem. Ar fi înțeles. Și nu puteam permite.

— Așa că l-ai împușcat pe Rolf cu pistolul de cuie, ca să nu expună

fotografia. Dar tu ai avut o rochie roșie. Și în pistol au găsit fibre negre.

Elisabeth zâmbi din nou.

— Ai trecut cu vederea că seara târziu m-am schimbat cu o creație minunată a lui Oscar de la Renta. Neagră.

— Dar atunci de ce zice Louise că ea l-a omorât pe Rolf?

Elisabeth se duse în spatele scaunului cu rotile. Își puse mâinile în jurul lui Henning și îl mângâie pe piept.

— Am făcut un mic contract, Louise și cu mine. Uciderea Lolei și a copilului s-au prescris. Nu contează ce scrie în cartea ta. O să neg pur și simplu. E cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Dar pentru moartea lui Rolf aș fi condamnată la închisoare. Și nu aș

rezista. Dar cu rușinea pot să mă împac. Așa că ea spune că l-a omorât pe Rolf, iar eu nu o să te opresc să publici adevărul despre Lola. Și o să mă ocup personal ca toate cele nouă cărți să fie publicate din nou cu numele real al autorului. Nu-i așa că e frumos, Henning? În sfârșit, Lola o să aibă numele pe copertă.

Vorbea încet la urechea lui. Iar el scotea niște sunete guturale, indescifrabile.

Erica se uita la ei — era o scenă grotescă. Parcă era într-un film de groază.

— Ca să fie lucrurile clare. Vrei să spui că pot să scriu *tot*, *tot* adevărul despre Lola în cartea mea. Adică și despre voi, cei de lângă ea?

Elisabeth își mângâie soțul pe chelie.

— Da. Nu o să te opresc să scrii adevărul. De ce să fac asta? Nu mai am nimic. Totul s-a dus. Peter. Nepoții. Rickard e… Rickard.

Blanche se va închide. Conducerea de la editura Bauer vrea să ies la pensie. Vor *să mă bucur de amurgul vieții*, așa s-au exprimat. Dar știi că și asta e o libertate. Să nu mai ai ce pierde. Și noi ne avem unul pe celălalt, Henning. Nu-i așa, iubitule? Ne avem unul pe celălalt. Eu sunt muza ta. Până ce moartea ne va despărți.

Henning mormăi din nou ceva indescifrabil. Ericăi i se păru că

vede disperare în ochii lui, dar era greu de spus, pentru că

singurele mișcări ale feței lui erau doar niște tresăriri necontrolate.

Pe de o parte, îi era milă de el. O să fie gol și expus lumii întregi.

Dar apoi se gândi la Lola și îi trecu mila. Lola îi considerase familia ei, iar ei o dezamăgiseră. Erica putea acum să povestească lumii despre Lola.

Când ieși din bloc, se uită încă o dată spre ferestrele imense de la etaj. Aia nu mai era o casă. Era o pușcărie.

Închis. Era scris pe o hârtie pusă pe mijlocul ușii vopsite în negru. Rickard Bauer apăsă ușor pe clanță înainte să scoată o cheie din buzunar și să descuie ușa. Se uită împrejur înainte să intre. Nu pentru că îl interesa dacă îl vede cineva, dar era mai bine să nu fie văzut. Și de fapt nu voia să știe nimeni unde e.

Era ciudat să fie în incinta clubului Blanche când era închis.

Fusese acolo doar când era plin de lume, de viață și de mișcare.

Acum era părăsit și în lumina nemiloasă părea chiar ponosit. Se vedeau toate crăpăturile din ziduri și mizeria de pe jos. Dar în momentul ăsta nu i se potrivea niciun alt loc mai bine ca ăsta. În ultimele săptămâni, el și familia lui fuseseră în lumina reflectoarelor, care le dezvăluiseră păcatele. Acum nu mai aveau nimic de ascuns. Nimic de pierdut.

Tilde era acasă, în apartamentul lor. Nici nu știa că el e la Stockholm. Îl sunase de nenumărate ori, dar nu se sinchisise să-i răspundă. Viaţa alături de ea se terminase. Ea era o parte din ceea ce fusese el. Dar acum era altul.

Rickard intră în biroul mobilat spartan, pe care Ole și Henning îl împărţiseră cu Louise, și se uită în jur. Era neatins. Parcă cei care lucraseră acolo plecaseră lăsând totul în urmă, ceea ce de fapt era adevărat. Și nimeni nu se va mai întoarce acolo. Blanche nu avea să se mai deschidă niciodată. Nimeni nu mai avea să lucreze vreodată în biroul ăsta, pentru că trecutul îi ajunsese din urmă și le scosese la lumină toate secretele.

Adună pernele de pe canapeaua din camera de lângă birou și le puse ca o saltea pe jos, într-un colţ. Avea și o pernă și o pătură să

se învelească. Se lăsă încet în jos și se întinse pe-o parte. Era incredibil de obosit, dar de fiecare dată când închidea ochii îi

vedea pe Peter și pe băieţi. Îi vedea vii. Îi vedea morţi. Și nu știa care dintre imaginile astea e mai groaznică.

Era greu să poarte pe umeri o viață pierdută. Timpul petrecut în închisoare îl făcuse, pentru prima dată în viaţa lui, să se analizeze, să-și analizeze viața. Și ce descoperise îl rușinase cumplit. Fără

ceasurile scumpe, fără mașinile rapide și vacanţele spectaculoase nu era nimic. Nu știa nimic, nu avea nimic al lui, pentru că i se dăduse totul pe tavă, toată viaţa. Și la vremea aceea nici măcar nu-și dăduse seama de valoarea acestor lucruri.

În închisoare realizase că nu îi era dor de serile cu prietenii în Ibiza, nu-i era dor de pantofii lui lucraţi manual în Italia, de serile când lua cina la restaurante scumpe sau când făcea cumpărături cu Tilde. Nici nu se gândea la ele. Îi era dor în schimb de momentele petrecute cu Max și

William, îi era dor să vadă faţa luminoasă a lui Peter când îşi privea băieţii, de plimbările cu barca spre insula Skjälerö, când soarele şi apa mării îi inundau faţa sau când adormea în ţipetele pescăruşilor. Îi era dor de un milion de lucruri care nu aveau de-a face cu banii şi cu extravaganţa.

Mai devreme sau mai târziu trebuia să se pună singur pe picioare. Dar ceea ce era groaznic şi îl speria era că ştia ce *nu* vrea, dar nu ştia ce vrea. Era un bărbat în floarea vârstei care nu ştia de fapt cine e şi care nici nu mai avea pe nimeni în jur care să-l ajute să descopere. Totul era distrus.

Singurul lucru pe care îl ştia acum era că ar fi dat orice pentru încă un moment cu Peter şi nepoţii lui. Încă un moment pe o stâncă pescuind crabi cu plasa. Să audă râsetele vesele ale lui William şi Max când trăgeau plasa încet din apă, plină de crabi mici. Ar fi putut să dea o împărăţie pentru un astfel de moment.

Bărbaţii din familia Bauer nu aveau voie să plângă, dar în seara asta Rickard adormi plângând.

— Bertil! strigă Rita din baie.

Bertil aruncă lingura de lemn cu care amestecase în tocăniţa de pe foc şi fugi la ea, cu Ernst după el.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi rău? Te doare ceva? întrebă el uitându-se la ea panicat.

Ea întinse o mână către el. Era plină de păr.

— A început, zise ea încercând să-şi înăbuşe plânsul.

Bertil o trase spre el şi o îmbrăţişă, în timp ce ea, tremurând la pieptul lui, vărsă primele lacrimi de când primise diagnosticul.

— Plângi, descarcă-te, o îndemnă el mângâind-o pe spate.

Bluza lui Bertil se udase până la poale de la lacrimile ei. Rita îi dădu drumul din îmbrățișare și se șterse la ochi cu mâneca de la bluză.

— Iartă-mă! zise ea suspinând.

Bertil se uită la femeia pe care o iubea atât de mult și sufletul i se umplu de atâta dragoste, încât teama îi dispăru.

— Nu ai de ce să-mi ceri iertare. Și nu trebuie să te prefaci că nu ți-e frică. Știu că vrei să pari puternică, dar nu e nevoie față de mine.

— Ai dreptate, știu. Dar e foarte greu. Și uită-te la părul meu…

Începu să plângă din nou, iar el o șterse pe obraji. Apoi deschise dulapul din baie, luă aparatul de ras și se așeză în spatele ei în fața oglinzii.

— Doar știi că mereu am fost de părere că Demi Moore în *GI Jane* e cea mai sexy persoană de pe pământ.

— Nu cred că mi-ai spus niciodată, replică Rita râzând printre lacrimi.

— Bineînțeles că ți-am zis, de foarte multe ori. Vezi, nu mă asculți când vorbesc.

Rita dădu din cap și-și șterse încă o dată obrajii.

— Așa că părerea mea este să-i faci pe plac bătrânului Bertil și să-i dai puțin de GI Jane, continuă el. Știi că într-o relație trebuie și să

dai, și să iei. Și câteodată e și rândul tău să-mi dai ceva. Vreau doar să te avertizez că e foarte probabil să fiu excitat toată ziua, dar, asta e, nu ai ce face…

— Bertil!

Rita îl lovi ușor peste umăr, dar începu să râdă apoi și se opri din plâns. Se uită în oglindă. Avea o chelie în partea stângă lângă

tâmplă.

— O să cadă tot, într-un fel sau altul, zise ea. Mai bine hai să ne apucăm de treabă și să rezolvăm problema.

Bertil începu să o radă pe cap cu grijă. Din creștet spre spate și

tot așa, peste tot. Părul începu să cadă pe jos. Buza de jos a Ritei tremura, dar nu mai vărsă nicio lacrimă.

Sărută capul chel al soției sale și o îmbrățișă îndelung. Apoi luă

din nou aparatul și începu să se radă și el pe cap.

— Bertil, ce faci?

— Crezi că o să fii singura sexy din familia asta?

— Ești nebun, comentă ea, zâmbind totuși în timp ce el își vedea de treabă.

În cele din urmă, rămase și el fără păr pe cap. Își apropie obrazul de al ei și zise:

— Doi oameni al naibii de sexy.

Rita îl privi îndelung, apoi se întoarse, îi luă capul în mâini și îl sărută apăsat pe gură.

— Te iubesc, Bertil Mellerg. Să nu uiți niciodată.

Apoi o sărută și el. Nu avea cum să uite nimic din ceea ce avea legătură cu Rita.

*

Ultima oprire a Ericăi era la Birgitta. După ce-şi luase rămas-bun de la Henning şi Elisabeth, fusese la fostul vecin al Lolei, Åke, şi apoi se întâlnise şi cu Johan Hansson în atelierul lui plin de culoare şi deplânsese împreună cu el destinul Lolei. Dar vizita la Birgitta era cea mai importantă.

Erica nu ştia dacă doamna în vârstă urmărea ştirile şi se gândise să o sune în prealabil, ca să o pregătească. Dar până la urmă se hotărî că e mai bine să-i povestească faţă în faţă.

Isus o privea din toate colţurile casei în momentul în care păşi în apartamentul Birgittei, ţinând strâns la piept cutia cu fotografii pe care le primise cu împrumut. Le scanase cu grijă pe toate.

— Nu ştiu dacă ai auzit. Te uiţi la ştiri? întrebă Erica prudentă.

Birgitta clătină din cap.

— Nu, nu am nevoie să citesc altceva decât Biblia. Sunt atâtea nenorociri la ştiri, că îmi face rău să aud mereu de război, de foamete, de crime.

— Atunci nu ştii? continuă Erica emoţionată în timp ce îşi ştergea mâinile de pantaloni.

Îi era teamă să spună ceva ce Birgitta ar fi putut considera un miracol.

— Am aflat ce s-a întâmplat cu Lola. Şi cu Pytte.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Birgitta ducându-şi mâinile la piept. Cred că trebuie să mă aşez înainte să începi să-mi povesteşti.

Stai doar să mă uit la Viktor, să văd dacă e bine. Învaţă cifrele acum. E foarte inteligent.

Birgitta dispăru în bucătărie, dar se întoarse imediat.

— E bine, zi-mi.

— E o poveste lungă. Și o să ți-o spun pe toată. Dar, înainte de asta, vreau să-ți zic un lucru important. Copilul Monicăi, fetița ei, nepoata ta, trăiește.

Birgitta suspină.

— Nu, nu te cred. Nu se poate…

Erica o prinse de mână și îi povesti tot. Și în timp ce povestea, lacrimile Birgittei curgeau fără încetare.

— Draga de ea! Draga, draga de ea! Ce greu i-o fi fost! Bine, asta nu-i scuză crimele de acum. Pentru astea o să dea socoteală în fața Domnului, dar chiar și așa.

— Și mie mi-e milă de Louise. Era doar un copil când a pierdut totul. Cred că s-ar bucura enorm dacă i-ai da un semn de viață.

Poate ai vrea să o vizitezi? Știu că ceea ce a făcut e împotriva tuturor principiilor tale…

— Eu cred în iertare mai presus decât orice, răspunse Birgitta încet. Dacă Isus l-a putut ierta pe Iuda pentru că l-a trădat și l-a vândut pe 30 de arginți, atunci pot și eu să-i iert din toată inima păcatele fetiței Monicăi.

Erica o mângâie pe mână și se lăsă liniștea. O liniște care parcă

vindeca într-un fel. Nu-și dădu seama cât timp stătuseră acolo în tăcere, fiecare cu gândurile ei, dar în cele din urmă se întoarse către Birgitta și o întrebă:

— Pot să-l ajut pe Viktor puțin? Cu matematica?

— Da, bineînţeles, răspunse femeia în vârstă ştergându-şi lacrimile de pe obraji. A vorbit despre tine zile şir după ce ne-ai vizitat

ultima dată. O să se bucure mult.

— Mulţumesc, spuse Erica ducându-se în bucătărie.

Viktor se lumină la faţă imediat ce o văzu.

— Bună! Nu-mi aduc aminte cum te cheamă!

— Mă cheamă Erica. Pot să mă aşez? Poate poţi să mă înveţi şi pe mine puţină matematică? Nu am fost niciodată bună la matematică.

— Eu sunt foarte bun la matematică, spuse Viktor încântat, trăgând scaunul de lângă el pentru Erica. Acesta e un opt. Poţi să-l faci în două feluri. Ori două cercuri unul peste altul, ori, dacă vrei, poţi să-l faci şi fără să ridici creionul. Uite.

Îi demonstră mândru cum se face un opt, iar Erica îl lăudă.

— Dacă ai doi de patru şi aduni, atunci ai opt! zise el apoi.

— Vai, dar ce bine socoteşti!

— Ştiu, spuse Viktor colorând cifra patru cu un creion mov. Eu ştiu să fac multe. Ştiu cifrele, ştiu literele şi am învăţat să şi înot.

— Minunat!

— Îmi place de tine, zise Viktor luând-o în braţe.

Erica simţi cum căldura îmbrăţişării lui îi învăluie tot corpul şi parcă tot ce fusese greu până atunci, tot răul cu care se luptase se risipea acum. Brusc, parcă tot ce fusese complicat în viaţa ei devenise foarte, foarte simplu. Pentru că patru cu patru făceau opt.

Și unu cu unu. Făceau trei.

Cuvântul autoarei și mulțumiri Ca de obicei, sunt mulți cei cărora aș vrea să le mulțumesc. În primul rând, vreau să-i mulțumesc soțului meu, Simon, care m-a susținut mereu. Apoi întregii familii care mă sprijină întotdeauna, lucru pentru care sunt veșnic recunoscătoare. Editorului meu, John Häggblom, cu care e o plăcere să lucrez și același lucru e valabil și pentru întreaga echipă de la Forum, în special Pia-Maria Falk și Clara Lundström. Lena Sandfridsson și Rebecka Cronsten, care au citit și au corectat cu atenție. Și un mulțumesc imens agenției mele, Nordin Agency.

O mare parte din munca mea se bazează pe documentare și pe cercetarea detaliilor și am fost ajutată enorm pentru a putea scrie lucrurile într-un mod corect. Cu detaliile din Fjällbacka am fost ajutată de Anders și Annika Torevi. Cu detaliile criminalistice, de Kelda Staag, M. Sc., tehnician criminalist la Poliția Regională

Stockholm, care m-a ajutat să mă lupt cu termenii tehnici pentru a-i putea introduce corect în contextul unui roman polițist. Apoi a fost foarte important pentru mine să pot să înțeleg și să scriu corect despre istoria transsexualilor și lumea lor, iar aici m-a ajutat Sam Hultin.

Eleonora Von Essen și Lena Läckberg Ivarson au citit manuscrisul și mi-au oferit un feedback neprețuit.

Sunt mulți în jurul meu care îmi dau bucuria, inspirația și motivația de a scrie. Nu pot să-i menționez pe toți, dar vreau neapărat să-l menționez pe Henrik Fexeus.

Întotdeauna e greu să scrii cuvinte sau expresii în dialect. În ceea ce privește Skjälerö, am ales să pornesc de la originea norvegiană a expresiei din Bohuslän, adică *skjeller*1.

Dar în unele cazuri ești obligat, ca autor, în ciuda unei documentări detaliate, să te mai abați de la adevăr. Pentru binele poveștii. Toate greșelile sunt numai ale mele.

Camilla Läckberg

1 În limba norvegiană cuvântul *skjeller* înseamnă a certa (pe cineva).

Document Outline

- Sâmbătă
- Stockholm 1980
- Duminică
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Luni
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Marți
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Miercuri
- Stockholm 1980
- Miercuri, o săptămână mai târziu
- Stockholm 1980
- Joi
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Stockholm 1980
- Două săptămâni mai târziu
- Cuvântul autoarei și mulțumiri